Cătălin Dan CÂRNARU

”Generatoare” fără mişcare - principii şi utilizare

© Cătălin Dan CÂRNARU

Moreni - DB 2013

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cătălin Dan CÂRNARU

„Generatoare” fără mişcare – principii şi utilizare

6 ianuarie 2012

Coperta, imaginile şi tehnoredactarea Cătălin Dan Cârnaru :
carnaruc@gmail.com
www.catalindancarnaru.ro

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Lucrare publicată în municipiul Moreni Dâmbovița în anul 2013
ISBN 978-973-0-13996-9

Cuprins

Introducere 7
Energia azi 9
Curentul electric 25
Tesla, Gray şi alții 36
Tesla, Moray şi alții 47
Tesla, Bearden şi alții 55
De la Tesla la Rodin şi transformatoarele fără magneți 58
De la Tesla la Bearden şi transformatoarele cu magneți 66
Thomas E. Bearden 70
Alte MEG – uri 82
În Prezent 85
Înainte de 1990 92
Alte dispozitive interesante 100
Eterul de la Tesla la Haramein 102
Comentarii 131
Despre ocultă şi invenții 131
Despre învățământ şi societate 135
Despre unde 138
Despre obținerea şi întreținerea oscilațiilor 145
Câteva sugestii pentru meşteri 152
Unde şi cum ? 168
Porți deschise 174
Încheiere 178
Bibliografie 180

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Introducere

În urmă cu câteva săptămâni am citit una din cărţile lui Steven Greer. Îl ştiam din secvenţele în care apare în unele filme despre farfuriile zburătoare şi energia liberă. Dar nu am ştiut niciodată cine-i cu adevărat. Greer, un chirurg strălucit, este omul care, după ce a intrat în contact direct cu civilizaţiile extraterestre înţelegând cu adevărat cine sunt ei, prin organizaţia sa, încearcă să determine oficialităţile americane să treacă peste omerta impusă de cercurile militariste superstatale şi să facă public adevărul privind existenţa civilizaţiilor extraterestre ce se află şi s-au aflat dintotdeauna în preajma noastră. Citind cartea lui, am avut surpriza să constat că toate, dar absolut toate concluziile la care ajunsesem eu în urma studiului meu de mai bine de treizeci de ani referitor la fenomenul OZN, se adeveresc.

Cei mai mulţi oameni normali nici nu pot concepe ideea că în imediata noastră apropiere există cel puţin o civilizaţie extraterestră care ne supraveghează şi ne sprijină evoluţia încă înainte de a ajunge în stadiul de trilobiţi… Nu glumesc !... vorbesc cât se poate de serios.

Deci cum spuneam, nu au cum să aibă acest concept de vreme ce întregul sistem de învăţământ mondial şi întreaga maşină de presă (fie ea scrisă sau audio vizuală) ne-a tocat la cap secundă de secundă de foarte mult timp, spunându-ne că suntem unici în univers şi că OZN – urile sunt fie ficţiune fie interpretări greşite ale unor fenomene naturale. Nu pot avea acest concept de vreme ce întregul sistem ştiinţific şi de învăţământ mondial ignoră cu bună ştiinţă miile poate chiar zecile de mii de dovezi istorice ale prezenţei acestor civilizaţii şi ce-i mai grav, ignorând, în acelaşi timp, mint cu nerusinare întreaga populaţie a planetei.

Şi de vreme ce marea majoritate a noastră, a prostimii, nu ştim lucrurile acestea, pe cale de consecinţă a aceluiaşi tip de acţiune, aceiaşi mare majoritate a noastră nu ştim nici despre tehnologii şi invenţii ale noastre sau împrumutate de la supraveghetorii noştri, tehnologii care ar putea asigura lejer prosperitatea întregii populaţii a planetei vreme de sute de mii şi chiar milioane de ani chiar şi în condiţiile în care planeta ar ajunge să fie locuită nu de 7 miliarde câţi suntem acum ci de un număr de zece ori mai mare. Şi toată această prosperitate a noastră nu ar avea absolut nici un impact negativ asupra biosferei terestre.

Dar… cei care acum sunt bolnavi de putere şi de bogăţie, nu doresc asta. Ei doresc să fie stăpânii absoluţi ai planetei… şi pentru a reuşi acest lucru, de circa o sută de ani, au impus mulţimii necunoaşterea, neştiinţa, sărăcia şi haosul… „Dezbină şi stăpâneşte” spune un vechi dicton antic…

Şi astfel, chiar dacă unii dintre noi am mai auzit pe ici pe colo despre faptul că OZN-urile sunt reale, sau despre faptul că există undeva în univers o civilizaţie extraterestră, urmare a propagandei sălbatice dusă de marile case de filme şi de către mijloacele media, suntem ferm convinşi că această civilizaţie dacă ar veni pe planetă ne-ar distruge, ne-ar mânca de vii, ar fi forte războinici şi foarte periculoşi… amintiţi-vă însă ce au făcut conchistadorii cu zecile de milioane de amerindieni… Nu cumva proiectarea propriului eu asupra celuilalt este cel mai eficient mijloc de propagandă ?… Aşa că civilizaţiile extraterestre sunt declarate a fi periculoase iar noi ne înarmăm… Pe acelaşi principiu, tehnologiile revoluţionare destinate unei reforme energetice planetare sunt tehnologii interzise, sau tehnologii „nefuncţionale” care încalcă legile termodinamicii…

Dar sunt totuşi perfecte pentru a fi utilizate ca arme împotriva celor care ne supraveghează de milioane de ani, şi care în ultima sută de ani sunt din ce în ce mai îngrijoraţi de eventualitatea ca noi să exportăm spiritul nostru belicos şi criminal în univers…

V-aţi întrebat oare de ce nici americanii nici ruşii nu s-au mai dus pe lună ? V-aţi întrebat de ce proiectatele călătorii cu echipaj uman pe Marte nu au mai avut loc ? V-aţi întrebat de ce în ultimii cincizeci de ani nu a mai fost detonată nici o rachetă sau bombă nucleară majoră, cu toate că totalitatea armamentului nuclear existent este suficientă să spulbere globul pământesc de mai multe ori ? Veţi avea tendinţa să spuneţi că datorită nivelului de conştiinţă a conducătorilor noştri.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Greşeală flagrantă ! Nu. Conducătorii noştri sunt fie proşti, fie dezinformaţi fie inconştienţi, sau fie fricoşi, dar ce e mai rău este că deasupra lor se află o clică de bolnavi mintal obsedaţi de război care-i controlează şi care chiar au încercat de multe ori să detoneze rachete nucleare. Au vrut chiar să trimită una foarte mare pe Lună. Nici una din aceste rachete nucleare nu şi-a atins scopul… pentru simplul fapt că aşa cum nu suntem lăsaţi să mai călcăm în afara atmosferei nu suntem lăsaţi nici să folosim armamentul nuclear.

Supraveghetorii noştri sunt extrem de îngrijoraţi de boala mintală a celor care, voit sau nu, ne conduc pe calea distrugerii, şi nu au de gând să permită omenirii să păşească pe acest drum… Dar asta nu trebuie să ne facă pe noi, prostimea, să ne culcăm pe o ureche…

Noi trebuie să luptăm prin mijloacele care ne stau în putere, pentru ca în ciuda oprimării din partea celor aflaţi sus de tot la conducerea pământului să introducem în viaţa noastră tehnologiile prietenoase cu mediul. Dacă în ce priveşte periculozitatea expansiunii extra planetare a huntei criminal-militariste superstatale ne-am putea pune speranţa în faptul că există unii mai puternici decât noi toţi la un loc care li se pot opune, în privinţa vieţii noastre de aici, de pe coaja pământului, nimeni nu va interveni să ne ajute să-i învingem pe opresori…

Şi trebuie să vă spun aici despre o concluzie la care au ajuns toţi cei care s-au aplecat serios fie asupra cercetării fenomenului OZN fie asupra fenomenului energiilor libere, anume că aceste două domenii sunt strâns conectate, fiecare din ele potenţându-se reciproc.

Pentru a-i învinge pe opresorii noştri care acţionează aici pe planetă împotriva majorităţii populaţiei nu avem dreptul să sperăm la ajutor de la extratereştri, căci ei nu vor interveni fiind esenţialmente paşnici şi mai presus de toate fiindcă morala lor extrem de elevată le interzice amestecul în treburile noastre. Ei nu vor interveni decât în caz de forţă majoră, în caz de vreun eveniment catastrofic global, declanşat fie de conducătorii noştri fie din cauze naturale…

Nici de la divinitate nu avem dreptul să sperăm ajutor, căci atunci când am fost creaţi ni s-a dat liberul arbitru, libertatea de a alege între bine şi rău. Noi am ales răul şi situaţia actuală e rezultatul acestei alegeri. Noi am ales greşit, noi trebuie să reparăm această greşeală.

Va trebui deci să-i învingem singuri, cu propriile noastre puteri pe cei ce ne oprimă aici, acasă… Şi pentru că esenţa progresului omenirii constă într-o nouă paradigmă energetică… noi, cei mulţi şi proşti trebuie să o adoptăm…

Nimeni nu va permite ca vreuna dintre miile de fabrici controlate de oligarhiile industrial bancare şi militariste superstatale, să producă vreodată un „generator” de energie liberă.

Cei puţini care am auzit de aceste generatoare poate că ştim că sunt reale şi funcţionează. Dar marea majoritate fie nu au auzit de ele fie îşi închipuie că sunt doar „cai verzi pe pereţi” pentru că nu le produce şi nu le comercializează nimeni…

Ele sunt perfect funcţionale, şi sunt tehnologii cunoscute de omenire de cel puţin o sută de ani, sunt tehnologii revoluţionare, care sunt suficient de simple pentru a putea fi construite de noi cei mulţi şi proşti. Orice electronist, electrician, lăcătuş sudor etc. poate construi asemenea tehnologii… ele sunt cu atât mai simple cu cât mare parte din ele sunt dispozitive care nu au piese în mişcare.

Esenţa lor constă în aşa numitele generatoare fără mişcare… Şi despre ele, despre construcţia şi utilizarea lor vom vorbi în continuare. Despre impactul pe care-l au ele asupra societăţii şi asupra mediului înconjurător vom vorbi de aici înainte.

Înainte de a continua am să vă atrag atenţia că în această carte veţi întâlni o definiţie a curentului electric alternativ care nu e conformă cu ştiinţa oficială. Această definiţie este rezultatul căutărilor mele personale, şi descrie comportarea curentului electric din perspective unui om simplu, cu studii medii şi ca urmare nu e imperios necesar să credeţi că definiţia dată de mine ar fi cea reală. Este doar o definiţie care nu încalcă ştiinţa electrotehnicii, toate relaţiile de calcul rămânând valabile, dar care ajută la o mai exactă şi uşoară înţelegere a comportării curentului electric şi a „generatoarelor” descrise în această carte. Deci :…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Energia azi

Planeta noastră este una a contrastelor. Pe unele insule răspândite aiurea-n largul oceanelor precum şi în unele locuri din marile păduri ecuatoriale de pe tot globul mai sunt încă oameni pe jumătate dezbrăcaţi care se află ca structură socială la trecerea dintre epoca pietrei şi cea a fierului, şi aceştia, consider eu, sunt poate cei mai fericiţi. Nu ştiu ce implică progresul şi civilizaţia cu întreaga ei decădere morală, dar ştiu în schimb să iubească şi să preţuiască viaţa arborilor care-i apără de ploaie, ştiu să iubească plantele şi animalele care le dau hrană şi medicamente şi mai presus de toate iubesc planeta pe care s-au născut, chiar dacă nu au avut ocazia să realizeze cum arată aceasta în splendoarea ei.

Noi ceilalţi, „civilizaţi”, folosind telecomanda „zapăm” din canal în canal, stăm permanent cu ochii-n calculatoare, ne urâm şi ne înjurăm între noi şi pe noi înşine, ştim perfect cum arată planeta văzută din spaţiu chiar dacă nu am fost niciodată acolo, dar clipă de clipă, prin toate acţiunile noastre o distrugem, şi deşi declarăm c-o iubim, habar nu avem ce-i iubirea.

Mai sunt unii dintre noi, puţini la număr „şi mai civilizaţi”, care având aceleaşi sentimente şi comportări ca şi noi ceilalţi, au însă privilegiul pe care şi l-au arogat singuri de a fi mai presus de noi ceilalţi, şi se cred dumnezei, bătându-şi joc de noi ceilalţi şi de planeta pe care trăiesc din poziţia de potentaţi, fie ei militari, bancheri, industriaşi, francmasoni, politicieni sau beizadelele lor. Şi aceştia iubesc planeta. O iubesc atât de mult încât doresc ca toate fiinţele de pe ea şi toate bogăţiile ei să le aparţină… sau să moară…

Şi în fine, mai sunt unii dintre noi, extrem de puţini cu adevărat privilegiaţi, care au avut ocazia să vadă cum arată planeta văzută din spaţiu, nu pe ecranul unui televizor ci pur şi simplu cu ochii lor… Aceştia, care până la a avea acest privilegiu au fost asemenea oricărora dintre noi cei „civilizaţi”, din acel moment au redescoperit ce înseamnă să iubeşti planeta pe care te-ai născut…

În momentul în care marea majoritate a populaţiei globului a ajuns să trăiască într-o stare de stres permanent legat de grija zilei de mâine, de imposibilitatea plăţii a tot felul de taxe prin care ne spoliază structurile statale (şi nu doar ele) de pe tot globul, grija faţă de soarta planetei pe care locuim a ajuns a fi ultima dintre îngrijorările noastre.

Şi această ultimă îngrijorare a noastră este împinsă în mod abil şi deliberat cât mai la coadă de trusturile industrial bancare şi de presă prin reclamele strălucitoare şi mincinoase care ne bombardează zilnic simţurile.

Astfel preocupaţi de frica permanentă în care am ajuns să trăim, îi considerăm pe acei puţini dintre noi cu preocupări ecologiste ca fiind un soi de ciudaţi, o specie pe cale de dispariţie încă înainte de a se naşte… şi nu realizăm că ei sunt de fapt singurii dintre noi cărora le pasă cu adevărat de viitorul nostru, al tuturor.

Ce-i mai grav este că la această atitudine a noastră contribuie din plin potentaţii care sub masca bunelor intenţii, se infiltrează în aceste organizaţii ecologiste, uneori chiar le conduc (vezi cazul prinţul Charles) în scopul de a înşela populaţia pentru a-şi atinge idealurile lor murdare.

Şi peste asta intervine o din ce în ce mai mare dezamăgire şi renunţare a populaţiei, sentimente care au apărut în momentul în care cei mai mulţi dintre noi am înţeles că de fapt cei ce hotărăsc soarta planetei nu sunt guvernanţii pe care-i aducem noi la putere prin votul nostru, ci sunt alţii mult mai puternici şi malefici… asta are ca rezultat imediat un din ce în ce mai masiv absenteism la vot pe întreaga planetă, lucru ce fireşte că convine potentaţilor care vor să ia în stăpânire totul…

Dar să trecem la oile noastre. Încă de când am construit prima colibă de pe planetă şi am aprins primul foc în ea, noi oamenii, am început războiul împotriva propriei noastre planete… Şi dacă atunci când revoluţia industrială era foarte departe acest război al nostru era doar o bătălie veşnic pierdută, de circa două secole, situaţia s-a schimbat dramatic. Am început să câştigăm acest război, şi paradoxal deşi din punct de vedere strategic suntem

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

învingători, noi înşine suntem adevăraţii învinşi, căci, o planetă din ce în ce mai sărăcită de resurse înseamnă pentru noi o viaţă din ce în ce mai grea.

Încălzirea locuinţei, în imens de multe cămine de pe întreg globul se efectuează la fel ca în urmă cu cinci – şase secole, în ciuda nivelului tehnologic general de pe planetă. Continuăm să ardem în cămine lemn, cărbune sau petrol…

N-ar fi un dezastru, dacă aceştia ar fi singurii combustibili arşi… consumul necesar asigurării confortului termic al populaţiei prin acest mijloc are un impact neglijabil asupra atmosferei şi implicit asupra biosferei terestre. Grav este însă că însăşi baza întregii dezvoltări tehnologice mondiale a rămas aceiaşi.

Faptul că noi, cei „civilizaţi” aprindem un bec în tavan şi punem în priză un boiler sau un calorifer electric, nu înseamnă de loc că procedăm cu adevărat responsabil faţă de planetă.

Curentul electric care ne vine în casă, prin tot ce implică el de la producere până la distribuţia lui, se obţine tot prin arderea combustibililor fosili. Aceiaşi este şi situaţia mijloacelor noastre de transport care se deplasează cu ajutorul unor substanţe chimice obţinute prin acelaşi mod de agresiune la adresa planetei. Şi pentru a pune capac la toate, 80% din hainele, obiectele noastre de uz curent, mijloacele de transport cu care mergem şi casele în care locuim sunt obţinute în acelaşi fel.

Până şi curăţenia noastră de zi cu zi se bazează tot pe distrugerea planetei. Şi poate gravitatea cea mai mare pentru fiecare individ în parte este faptul că până şi o parte din hrana de zi cu zi a noastră este otrăvitoare şi obţinută tot prin agresarea directă a planetei. Şi doar din momentul acesta poate începem să întrevedem cât de malefici şi distructivi suntem… Iar pentru cei care nu au înţeles încă hai să detaliem un pic.

Ştiţi că marea majoritate a locuitorilor marilor oraşe de pe continentul nord american nu ştiu cum arată planta numită porumb ? Plantă originală de pe continentul lor…

Ştiaţi că o majoritate la fel de mare a lor nu ştiu de unde provine laptele… Mulţi dintre ei, dacă le arăţi o vacă, nu ar şti să-ţi spună ce-i… În ciuda faptului că naţiunea americană s-a construit pe munca de circa două secole şi ceva a cunoscuţilor cow-boy … Paradoxal ei nu sunt în stare să facă simpla asociere de idei între turmele imense de vite pe care le văd în westernuri şi cutia frumos colorată din frigider în care se află un lapte degresat şi repasteurizat de circa zece cincisprezece ori…

Aceiaşi cutie a început să se găsească de vreo cin’şpe ani şi în supermagazinele noastre… şi acelaşi sistem de învăţământ care i-a făcut pe ei să nu ştie cum arată porumbul şi de unde vine laptele, a început să fie aplicat şi copiilor noştri…

În vreme ce unor bătrâni trecuţi de optzeci de ani care cultivă din moşi strămoşi pe ţarina lor cea mai veche plantă de cultură a omenirii li se face dosar penal şi sunt condamnaţi la închisoare, tinerii noştri învaţă despre cânepă că este un drog… Şi trecând peste faptul că cei ce s-ar apleca asupra etimologiei acestui cuvânt ar constata că de fapt drog înseamnă medicament, aceloraşi tineri nu le spune nimeni că planta care este declarată drog şi pentru deţinerea şi cultivarea căreia azi se face puşcărie, este planta care odată asigura unei gospodării haine, funii, combustibil, ulei, şi mai ales… mai ales hrană şi medicamente.

Această plantă este o farmacie universală… Practic nu există boală pe care această plantă să nu o vindece. Este singura plantă din lume prin consumul căreia se vindecă absolut toate formele de cancer. Chiar şi gogoriţa ultimilor treizeci de ani, cunoscută sub acronimul SIDA se vindecă cu ajutorul acestei plante…

Dar dacă oamenii s-ar întoarce la utilizarea cânepei, şi mai ales a celei indiene care este mult mai eficientă decât cea comună, trei sferturi din mizerabila industrie alimentară şi farmaceutică actuală ar trebui să-şi închidă porţile…

Aşa că acum circa 80 de ani s-a interzis oricărui medic de pe planetă să prescrie ca medicament cânepa, a fost declarată ilegală şi aşa am ajuns acum că o considerăm obiectul unui trafic ilegal şi să facem puşcărie pentru ea.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Vă rog să încercaţi să vă interesaţi pe oriunde puteţi şi să aflaţi dacă există cu adevărat vreun caz al vreunui om care a murit exclusiv datorită consumului de canabis sau dacă a existat vreodată vreun fumător de marijuana care să fi murit de cancer...

E adevărat că dacă faci exces fumând canabis te comporţi foarte ciudat, ajungi să nu mai fii stăpân pe tine, eşti euforic şi ai tot felul de iluzii, dar cânepa indiană – canabisul sau marihuana cum mai e numită nu a omorât pe nimeni încă. De ce ? Pentru că cel mai puternic ingredient al său, responsabil pentru această comportare, delta nouă tetrahidrocanabinolul are aceiaşi formulă chimică cu un hormon natural secretat de organismul nostru, hormon care e responsabil pentru buna funcţionare şi menţinerea tinereţii organismului, dar care hormon este secretat în cantitate din ce în ce mai mică pe măsură ce îmbătrânim. Şi în afara acestuia nici celelalte 400 de substanţe chimic active din această plantă nu intră în vreun fel în conflict cu organismul. De altfel un alt motiv important pentru care este interzisă de către cei ce conduc destinele omenirii este aceea că consumul acestei plante, indiferent că e fumată sau mâncată în formă de salate, asigură o sănătate de fier şi o reîntinerire permanentă. Aţi vizionat vreodată vreun film chinezesc sau indian în care vedeţi un venerabil bătrân care a trecut de mult de o sută de ani şi care stă tot timpul cu pipa-n gură fumând cânepă indiană?…

Aceste secvenţe acum sunt drastic cenzurate, dar când eram eu mic am avut ocazia să văd asemenea secvenţe…

Dacă aveţi posibilitatea întrebaţi pe indienii şi chinezii care mai au legături cu mediul sătesc din patriile lor, acolo unde tradiţiile s-au păstrat. Întrebaţi ce plante sunt cele mai importante în regimul alimentar şi farmaceutic al bătrânilor care au trecut de 100 – 120 de ani.

S-ar putea să aflaţi stupefiaţi că fumează canabis sau marijuana (e tot acelaşi lucru).

În acelaşi timp anual pe planetă mor câteva zeci de milioane de persoane de cancere datorate fumatului de tutun şi de circa două ori mai mulţi datorită alcoolismului…

Ca să înţelegeţi cât este tutunul de periculos faceţi următoarea experienţă. Introduceţi într-un borcan cu apă caldă conţinutul unui pachet de ţigări tari fără filtru – Plugare, Mărăşeşti, Gouloase, Gitanes, etc., sau mai multe frunze de tutun tocate mărunt. Lăsaţi-le la macerat două trei zile după care filtraţi conţinutul storcând bine frunzele în zeamă şi apoi zeama obţinută încălziţi-o uşor la bain-marie pentru a se evapora apa, până ce pe fundul borcanului rămâne o pastă densă maronie, asemănătoare nesului frecat cu un pic de apă. Ce aţi obţinut este nicotină pură. Dacă veţi da unui câine de dimensiuni mari 5 – 10 miligrame din această pastă, în următoarele două-trei ore va muri. Omul moare dintr-o doză mult mai mică… Şi cu toate astea, nimeni nu declară tutunul drog ilegal… Vă las să vă gândiţi la acest aspect…

Acum hai să vă spun că am făcut această paranteză pentru că are legătură cu tot ce vă voi spune în continuare şi chiar cu tot ce vom vorbi în întreaga carte.

Cel mai util exerciţiu pentru a înţelege cele ce vi le voi spune în continuare ar fi să vizionaţi ceva documentare legate de viaţa comunităţilor primitive de pe continentul african sau sud – american. Încercaţi să vedeţi spre exemplu un documentar despre indienii din zona Mato Grosso din bazinul Amazonului, şi fiţi atenţi la aspectele vieţii de zi cu zi ale acestor oameni. Ei nu merg la magazin să-şi cumpere nici chiloţii, nici sutienele, nici tricourile şi nici pelerinele de ploaie sau puloverele. Ei nu merg la magazin să-şi cumpere nici arme nici undiţe cu care să vâneze şi să pescuiască. Ei nu cumpără nici plase de pescuit şi de asemenea nu cumpără nici maşini de găurit sau polizoare. Ei fac totul folosindu-se de macete – care sunt un fel de cuţite mai mari – şi de ce le pune la dispoziţie pădurea ecuatorială…

Un aspect la care probabil că nimeni dintre dumneavoastră nu s-a gândit serios este faptul că aceştia nu au la dispoziţie la câteva străzi distanţă un spital sau o farmacie la care să se ducă de câte ori îi doare măseaua sau de fiecare dată când fac o gripă sau o simplă răceală.

Dumneavoastră vă daţi seama ?! De câte ori pe an vă îmbolnăviţi dumneavoastră de gripă sau vă trage curentul ? Ei bine aflaţi că datorită faptului că ei nu au spitale şi farmacii, trăind în cele mai inospitaliere locuri (din punctul nostru „civilizat” de vedere) nu se îmbolnăvesc decât extrem de rar. Şi când spun extrem de rar, aflaţi spre exemplu că un om

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

dintr-un trib amazonian e foarte posibil să-şi trăiască întreaga viaţă fără a şti ce-i aia gripă. Şi să nu credeţi că acolo nu există gripă, să nu credeţi că acolo nu există malarie sau alte boli.

Există. Dar singurii care le contractează suntem noi cei ce ne ducem acolo. De ei nu se lipesc aceste boli. Nu v-aţi întrebat niciodată de ce ?

Am să vă răspund eu acum. ***Pentru că ei nu au nici supermagazine, nici farmacii, nici spitale.*** Vorbesc foarte serios… Acesta-i principalul motiv pentru care ei nu se îmbolnăvesc.

Faptul că nu au magazine, nu au farmacii, nu au spitale… Ei consumă întreaga lor hrană total naturală, extrăgând-o din pădurea ce-i înconjoară în vreme ce dumneavoastră vă hrăniţi şi vă trataţi cu otrăvuri oferite drept hrană şi medicamente de industria alimentară şi farmaceutică modernă…

Industria alimentar – farmaceutică vă otrăveşte cu picătura, distrugându-vă sistemul imunitar, şi dumneavoastră vă îmbolnăviţi an de an de gripă, vi se cariază dinţii, faceţi tot felul de alte boli pe care vă grăbiţi să le trataţi mergând la aceiaşi industrie care vi le-a provocat. Şi firește că această industrie vi le va vindeca doar aparent, pentru ca în continuare dumneavoastră să consumaţi aceleaşi alimente şi medicamente şi peste câteva luni să vă îmbolnăviţi iar… Şi astfel dumneavoastră vă trăiţi întreaga viaţă într-o stare permanentă de boală iar ei, stăpânii acestor industrii, se umplu de bani.

Vreţi să vă spun ceva ? Eu nu am mai contractat gripă de peste cinci ani. Dar în fiecare dimineaţă eu beau un ceai făcut dintr-un amestec de fructe, frunze şi crenguţe de cătină, pe care le recoltez de pe malul gârlei în fiecare an, le usuc, şi apoi le trec prin râşniţa de cafea.

Obţin astfel un praf fibros de culoare verde-maronie, din care-mi fac ceaiul de dimineaţă… Sunt multe plante care ne pot asigura o stare asemănătoare… Cele mai multe din ele sunt însă declarate droguri căci dacă toţi le-am folosi, industria alimentar-farmaceutică ar câştiga mult mai puţin…

În această grupă mare de plante benefice sunt cânepa indiană, usturoiul, ştirul, cătina, ceaiul verde, spirulina şi mai sunt… dar nu face obiectul acestei cărţi.

În secolele trecute omul trăia în comunităţi restrânse în care majoritatea produselor alimentare şi tehnice erau obţinute local. Clădirile erau făcute, în cazul celor avuţi fie din piatră fie din cărămidă de lut uscată la soare sau arsă în cuptoare la fel cum se obţinea şi ceramica, în vreme ce clădirile familiale ale celor săraci de cele mai multe ori aveau cel mult două – trei camere şi erau construite în cea mai mare parte din cărămizi de lut uscat la soare sau din chirpici şi de foarte multe ori erau pur şi simplu săpate în pământ… Ceea ce omul modern nu mai ştie este faptul că orice clădire aflată sub nivelul solului sau făcută din cărămizi de lut sau din chirpici este mult mai eficientă din punct de vedere termic decât clădirile moderne de azi. Asta înseamnă că deşi atunci nu existau sistemele de încălzire centrală, caloriferele şi radiatoarele, cantitatea de lemn, cărbune sau alte materiale vegetale ce se ardeau în sobe erau mici. Mici fiind cantităţile arse, mică era şi poluarea…

Atunci un sfert din materialul de construcţie folosit la o casă era piatră, o jumătate era lut şi celălalt sfert era lemn şi alte materii vegetale. Şi unele din aceste case, construite acum patru – cinci sute de ani sunt încă în picioare şi sunt foarte confortabile şi călduroase, nu au igrasie, sunt de asemenea şi sănătoase, aerul în ele fiind natural şi mereu proaspăt…

Astăzi nouăzeci la sută din materialele de construcţie folosite au în compoziţia lor diferite substanţe extrem de toxice, care se elimină în atmosfera din cameră şi pe care le inhalăm împreună cu aerul pe care-l respirăm… Practic trăim în nişte cutii otrăvite, şi fără să ne dăm seama, viaţa noastră este mai scurtă şi mai grea decât a celor din evul mediu… Se declară că durata de viaţă medie a acelei perioade era mult mai scurtă… Da, pe ansamblu, media de viaţă era mult mai scurtă, dar asta datorită faptului că mortalitatea prematură era mai prezentă datorită accidentelor, războaielor unor boli datorate slabei cunoaşteri a importanţei igienei şi multor alte cauze care acum nu mai există. Şi trebuie să mai avem în vedere că media aritmetică făcută se referă la o populaţie mult mai mică în vreme ce procentul din total al celor care mureau prematur în lupte şi accidente era mult mai mare decât azi.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dar oamenii care trăiau în mediul natural şi aveau o igienă normală, dacă nu erau răniți în vreo luptă atingeau vârste venerabile fiind perfect sănătoşi şi verzi până la moarte…

Toate aceste aspecte, oricât ar părea de rupte de subiectul cărții de față sunt strâns legate de tehnologia energetică a epocii…

Atunci încălzirea se făcea cu materii vegetale şi extrem de rar cu cărbune şi clădirile erau în întregime din materiale naturale. Între hrană şi medicamente era o linie de demarcație extrem de vagă, iar tot omul cunoştea un meşteşug, contribuind prin munca făcută cu propriile sale mâini la progresul societății…

Chiar şi bogătaşii vremii nu stăteau ca cei de azi în fața calculatorului şi nu-şi distrugeau viața prin cluburi de noapte consumând alcool şi conducând bolizi motorizați. Orice bogătaş pe vremea aceea era la fel de puternic şi sănătos ca şi țăranul. În vreme ce țăranul şi meşteşugarul trăgeau de uneltele muncii lor, bogătaşii foloseau încă de mici armele vremii, învățau să călărească perfect, condiția lor fizică fiind în general superioară celor mai mari campioni în sporturi de luptă din ziua de azi…

Aceste aspecte ne descriu un tablou al unei societăți în care oamenii erau sănătoşi tun, erau foarte puternici şi-şi trăiau viața în strânsă legătură şi respect cu mediul înconjurător. Şi am să vă aduc aici exemplu o întâmplare pe care am trăit-o eu personal, în copilăria mea.

Cei ce mi-au citit cărțile anterioare ştiu că am vorbit într-una din ele despre un unchi de-al meu care fiind profesor de istorie de ciclu primar, ani de zile a organizat şi condus expediții pioniereşti.

În câteva din aceste expediții am participat şi eu. Şi la un moment dat am ajuns să văd împreună cu dumnealui şi ceilalți copii, muzeul Brukenthal din Sibiu. Mi-amintesc cele ce vi le voi spune acum ca şi cum ar fi avut loc doar cu câteva ore mai devreme, deoarece copilul care eram atunci a fost extrem de impresionat de întâmplare. În clădirea muzeului Brukenthal, chiar pe holul de la intrare, pe peretele din partea stângă, era expus un arc compozit, recurb, de mici dimensiuni, oarecum asemănător celor tătăreşti. Era încă dimineață. Eram primul grup mai numeros de vizitatori şi fiind conduşi de un profesor de istorie, fireşte că discuția între noi şi muzeograf s-a înfiripat uşor.

Nu era prima expediție la care participam şi nu era nici primul muzeu de istorie în care intram, dar în nici unul nu văzusem un arc întreg şi mai ales părând atât de bine păstrat aşa că l-am întrebat pe unchiul iar dumnealui a început conversația cu muzeograful. Am aflat astfel că acel arc de aproximativ un metru lungime fusese scos de curând din mormântul unuia din foştii răzeşi ai lui Ştefan cel Mare. Era păstrat perfect având coarda pe el şi în ciuda vârstei şi faptului că stătuse atât timp cu coarda pusă nici un bărbat nu reuşise să-l încordeze.

Impresionată cu adevărat era această caracteristică a lui dată de starea perfectă de conservare. Muzeograful ne-a spus că arcul, care era de construcție pur românească fiind realizat din lemn de tisă, tendoane şi os, era diferit atât de arcurile turceşti cât şi de cele tătăreşti. Şi mi-a venit firesc pe buze întrebarea: Dacă nimeni nu a putut să-l încordeze atunci la ce era bun ? Răspunsul primit atât de la unchiul meu cât şi de la muzeograf a fost că oamenii evului mediu deşi aveau o înălțime medie mai mică ca noi, cei de azi, erau mult mai puternici. De ce ? Datorită regimului alimentar natural şi a vieții active pe care o duceau.

Fireşte că la fel ca multe din vestigiile istorice care au dispărut din muzee în ultimii douăzeci de ani, probabil că nici acel arc nu mai există în țară…

Dar astfel am aflat eu, atunci de mult că de fapt regimul alimentar şi condiția fizică depind de stilul de viață. Iar stilul de viață este dat în esență de regimul energetic al societății respective…

O societate care va adopta un regim energetic apropiat de natură, va ajunge să fie formată din oameni sănătoşi, puternici, plini de viață, aşa cum este orice lucru în natură.

Dar dacă în evul mediu omul încă nu devenise cu adevărat duşmanul naturii, peste câteva secole a venit revoluția industrială, şi din acel moment situația s-a schimbat.

Inițial transportul rutier şi naval au fost mecanizate folosindu-se motoarele care ardeau în ele lemn sau cărbune. De la motoarele mijloacelor de transport s-a trecut la motorizarea

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

mijloacelor de producție. Majoritatea operațiilor care până atunci se făceau manual sau prin mijlocirea tracțiunii date de animalele de povară, au fost mecanizate şi astfel a pornit spirala industrială… din ce în ce mai multe fabrici, şi toate, fără nici o excepție mergeau cu ajutorul motoarelor cu aburi puse în mişcare prin arderea lemnului şi al cărbunelui. Aşa se face că din acel moment lupta noastră cu planeta a devenit una în care aveam sorți de izbândă. Din acel moment numai o singură maşină industrială consuma şi polua cât o întreagă localitate cu câțiva ani înainte.

Mai târziu s-a descoperit că petrolul – păcura sau țițeiul arde mult mai eficient decât cărbunele şi lemnul şi încet dar sigur, s-a dezvoltat industria extractoare de petrol. La început industria era profilată în special pe extracția şi prelucrarea metalelor care erau din ce în ce mai necesare proaspetei industrii petroliere ce se dezvolta. Dar de la extracția şi prelucrarea metalelor şi a petrolului s-a trecut rapid la construcția navală, a mijloacelor de transport feroviar, la construcția de poduri şi la cea a materialelor de construcție, la industria cimentului, şi a maşinilor unelte de tot felul care erau din ce în ce mai necesare tuturor ramurilor industriale care apăreau şi de dezvoltau într-un ritm accelerat şi în final la industria petrochimică. Din momentul în care s-a descoperit petrolul extrem de rapid au fost puse la punct şi metodele de rafinare ale lui din care au rezultat rând pe rând toate uleiurile şi carburanții moderni şi fireşte şi materialele sintetice.

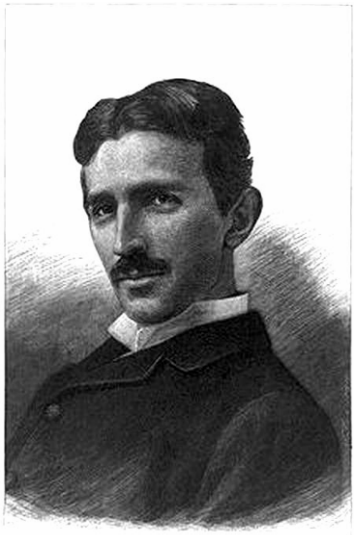

În acea perioadă de avânt industrial, mai exact pe data de 10 iulie 1856 s-a născut pe malul mării Adriatice în localitatea Smilian în Croația de azi, Nikola Tesla. Despre el vom mai vorbi în această carte. Acum vă spun doar că după ce a ajuns în Statele Unite ale Americii a reuşit să-şi îndeplinească visul din copilărie, anume să oblige cascada Niagara să cedeze omenirii o parte din puterea sa… Asta se întâmpla în 1895…

Iată cum arăta Tesla la acea dată:….

Cu câțiva ani mai înainte, anume în 1888 definitivase sistemul motoarelor şi transformatoarelor de curent alternativ.

Generatoarele electrice de la Cascada Niagara au fost startul omenirii în fantastica cursă a progresului… Tesla, când a gândit aceste generatoare, a înțeles că electromagneții aşezați de jur împrejurul unui ax rotindu-se într-o cuşcă formată din alți electromagneți va crea curent alternativ, curent care apoi poate pune în mişcare un motor identic format tot din electromagneți rotindu-se între alți electromagneți… Ideea la vremea respectivă a constituit poate cea mai genială idee din toată istoria de până atunci a omenirii.

Şi pentru că el a fost fascinat de această idee a cochetat cu ea, imaginându-şi şi construind tot felul de motoare şi generatoare care lucrau la frecvențe diferite ale curentului.

Cu cât numărul de electromagneți din componența unui generator era mai mare şi cu cât viteza lui de rotație era mai mare, cu atât mai mare era frecvența de oscilație a curentului electric alternativ obținut. Cu cât frecvența curentului alternativ care acționa un motor era mai mare şi electromagneții din componența să erau mai mulți cu atât viteza de rotație şi puterea motorului electric de curent alternativ era mai mare… Şi astfel datorită acestui principiu este de la sine înțeles că generatoarele sau motoarele electrice erau reversibile, putând fi folosite atât ca generatoare cât şi ca motoare…

De ce şi-a dorit Tesla să obțină curent alternativ ? Pentru că curentul continuu este rapid absorbit de rezistivitatea conductorilor electrici. Autoinducția apărută în conductori şi rezistivitatea lor făceau imposibil transportul curentului continuu mai departe de câteva sute de metri. Pentru ca curentul continuu să poată fi transportat departe era necesar ca rezistivitatea conductorilor să fie cât mai mică. Dar un conductor cu rezistivitate mică trebuie să fie unul gros, fapt ce duce la consum mare de metal, la o greutate mare a conductorilor şi fireşte la un consum foarte mare de material pentru stâlpii ce susțin cablul respectiv sau

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

pentru ţevile prin care acesta trece în cazul cablurilor subterane. Dacă însă curentul îşi schimbă periodic polaritatea rezistivitatea cablului este învinsă, şi curentul se poate deplasa pe distanţe mult mai mari. Lucrul acesta Tesla îl ştia foarte bine, îl descoperise din cercetările sale şi mai descoperise faptul că cu cât frecvenţa şi tensiunea curentului alternativ este mai mare cu atât acesta străbate distanţe mai mari. Numai că aici Tesla a întâmpinat probleme.

Pentru a fi transportat la mare distanţă curentul electric trebuie să aibă o cădere de tensiune cât mai mare. Cu cât această tensiune e mai mare, cu atât pierderile prin cablu şi în mediul imediat înconjurător sunt mai mici. De aceea liniile magistrale de curent alternativ din întreaga lume sunt linii de 400 kV, 220 kV sau 110 kV. Problema este aceea că această tensiune atât de înaltă este extrem de periculoasă şi oricum inutilizabilă din punctul de vedere al unui consumator casnic, care are nevoie să-şi lumineze şi să-şi încălzească casa. Aşa că domnul Tesla a trebuit să inventeze şi să construiască întregul sistem de transport energetic aşa cum îl cunoaştem noi azi căci el funcţionează şi azi pe principiul pe care l-a conceput el atunci… Curentul de înaltă tensiune după ce pleacă de la generatorul uzinei electrice înainte de a intra în localităţi trebuie adus la o valoare mai mică. Pentru aceasta este trecut prin transformatoarele electrice care reducându-i tensiunea îi cresc în acelaşi timp intensitatea.

Astfel are loc o primă transformare a curentului din curent de înaltă tensiune în curent de medie tensiune 20 kV, 10 kV sau 6 kV, după care în imediata apropiere a consunatorilor adică în cartiere este din nou transformat în curent de joasă tensiune anume curent trifazat de 0,4 kV sau monofazat de 0,2 kV (380V sau 220V) , adică în forma în care poate intra în casele oamenilor pentru a fi folosit. Trebuie specificat aici că în sistemul american curentul monofazat de joasă tensiune este de 110 V.

Tesla însă a descoperit un alt lucru important, anume că curentul electric de frecvenţă ridicată deşi poate fi transportat departe cu pierderi neglijabile, nu poate fi trecut prin transformatoare dacă are o frecvenţă prea ridicată, deoarece miezurile magnetice ale transformatoarelor au anumite limite maxime la care pot transmite câmpul magnetic indus de curentul oscilator din bobinele lor…

Aşa că a fost nevoit să caute o frecvenţă care să fie foarte uşor de folosit atât de către transformatoare cât şi de către motoare.

Pe de altă parte el a constatat faptul că un generator fiind un ansamblu mecanic rotativ, cu cât are electromagneţi mai mulţi în componenţa să cu atât este mai mare şi mai greu. Fiind mare şi greu, nu rezistă prea mult timp la o funcţionare la viteze mari de rotaţie fiind foarte vulnerabil uzurilor lagărelor sale. Cu alte cuvinte şi aici a dat de un impediment care-l obliga la scăderea frecvenţei curentului obţinut. Apărea deci condiţia căutării unei viteze de rotaţie care să se echilibreze cumva cu mărimea şi greutatea generatoarelor.

Astfel din compromisul acesta dintre mărimea şi viteza de rotaţie a generatoarelor precum şi din imposibilitatea transformării unui curent de frecvenţă prea mare pe reţelele de distribuţie a apărut frecvenţa de 50 sau 60 de hertzi care, cu timpul, au fost adoptate ca standard pe întreaga planetă.

Acum că am înţeles care a fost raţiunea pentru care curentul electric alternativ are frecvenţa pe care o are hai să analizăm un pic caracteristicile acestui curent alternativ şi să vedem dacă are avantaje sau dezavantaje şi cam care ar fi acestea…

După cum am văzut deja acest curent electric alternativ poate fi folosit uşor cu orice consumator casnic sau industrial deoarece poate fi foarte uşor transformat. Acesta-i probabil singurul avantaj. În continuare nu avem decât dezavantaje:… Aceste treceri succesive ale curentului de la mare la mic sau invers se petrec cu pierderi. Orice cablu sau orice bobină este în esenţă un conductor în care apar autoinducţia şi încălzirea şi ca urmare, pierderi avem atât în liniile de transport cât şi în posturile de transformare. Aceste pierderi pe un întreg sistem energetic sunt variabile în funcţie de condiţiile de exploatare şi de condiţiile meteorologice, dar pot fi foarte mari. Aţi trecut vreodată pe sub o linie de înaltă tensiune ? Aţi remarcat că sub aceste linii se aude un zumzet ? Pentru liniile de 400 kV care se află la mare înălţime nu este perceptibil mereu, datorită distanţei, dar la liniile aflate pe stâlpii de înălţime mică este

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

perfect perceptibil. Ați remarcat vreodată că pe timp de vreme umedă, când e ceață sau înaintea unei furtuni zumzetul ce se aude este mai puternic… Acest zumzet este datorat scurgerii de curent electric din conductor în atmosfera înconjurătoare. Aceasta este principala cauză a pierderilor pe liniile de transport electrice.

O altă cauză importantă a pierderilor în rețele este dată de puterea reactivă, adică pe înțelesul tuturor de autoinducție – curentul indus în rețele de către consumatorii inductivi – motoare şi transformatoare.

În afara pierderilor pe care le suferă curentul în linii şi-n consumatori pierderi datorate în bună măsură datorită frecvenței sale reduse, tot datorită aceleiaşi frecvențe mai există o serie întreagă de dezavantaje. Astfel periculozitatea mare a curentului electric alternativ de la rețea este dată de faptul că frecvența sa interacționează cu sistemul nervos central şi periferic al ființelor. Practic electrocutarea are două componente, una dată de intensitatea şi tensiunea curentului, care sunt responsabile de arsuri iar cealaltă dată direct de frecvență care este responsabilă de moartea prin asfixie. În momentul în care punem mâna pe un conductor de rețea, frecvența curentului face ca mușchii noştri să se contracte în mod spasmodic încercând să răspundă impulsurilor electrice care le înlocuiesc pe cele nervoase. Din această contractură bruscă a muşchilor, în funcție de poziția corpului, curentul electric te poate „azvârli” sau te poate „captura”. Când luăm în palmă un conductor mâna se încleştează pe conductor şi ca urmare moartea este garantată, iar atunci când îl atingem cu spatele mâinii sau cu o altă parte a corpului fără a exista posibilitatea de a prinde cablul avem şansa ca contractarea bruscă a muşchilor să ne facă să sărim din loc – acea „azvârlire” a curentului electric. De cele mai multe ori însă muşchii rămân blocați căci intră într-un fel de regim de vibrație ce răspunde frecvenței de 50 Hz. Asta duce la blocarea diafragmei şi a muşchilor cardiaci care aduc la moarte prin stop cardio-respirator.

Dacă frecvența curentului ar fi ridicată, de ordinul a peste 10 - 15 kHz aceste fenomene nu s-ar mai întâmpla. Pur şi simplu curentul electric ar străbate corpul nostru fără a-l afecta în nici un fel, indiferent de tensiunea pe care ar avea-o deoarece la frecvențe ridicate impulsurile nervoase nu mai sunt înlocuite de frecvența curentului electric, şi de asemenea la acele frecvențe ridicate, curentul electric se scurge de fapt nu prin corpul nostru ci pe suprafața lui, prin haine şi prin piele, fără a ne afecta în vreun fel organele interne. Nici arsurile nu mai apar căci rezistivitatea corpului scade odată cu creşterea frecvenței. Aceasta este explicația faptului că Nikola Tesla lăsa tensiuni imense, chiar de milioane de volți să-i treacă „prin corp”.

Datorită frecvenței foarte ridicate a curentului, acesta se scurgea de fapt pe lângă el, prin haine şi prin piele fără a-i afecta sistemul nervos şi musculatura.

Faptul că curentul electric de înaltă frecvență este inofensiv a fost cunoscut de Nikola Tesla încă de la început, de când a pus în funcțiune primele generatoare la Cascada Niagara.

Dar am explicat că a fost nevoit datorită nivelului tehnologic de atunci să recurgă la nişte compromisuri.

Din păcate, pentru el şi urmare şi pentru noi, potentații vremii care au văzut în noua sursă de energie o cale facilă pentru îmbogățirea lor personală nu au fost interesați de eliminarea pericolului reprezentat de curentul electric de joasă frecvență. Practic nu-i interesa decât buzunarul propriu, şi datorită faptului că la data respectivă nu existau materiale care să poată lucra la frecvențe ridicate, căci feritele au apărut abia de circa 50 de ani, au ales calea minimei rezistențe.

Aşa se face că sistemul energetic global a rămas la fel de periculos cum era atunci când se năştea. Şi pentru că toată lumea are doar interesul de a scoate bani cât mai mulți şi mai repede de pe urma lui, nimeni nu e dispus nici azi să investească în modernizarea lui. Acum, cu materialele existente în prezent frecvența rețelelor ar putea fi ridicată. S-ar obține o îmbunătățire a randamentului global al sistemului energetic prin reducerea şi în unele cazuri chiar eliminarea pierderilor şi totodată s-ar elimina pericolul de electrocutare mortală…

Dar, aşa cum am spus interesul nu e de a se moderniza ci de a suge bani din ce există…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În plus mai există o cauză majoră pentru care anumite cercuri de putere şi de decizie în domeniu nu permit schimbarea frecvenței joase a rețelei într-una înaltă.

Este vorba de faptul că peste o frecvență joasă se poate mixa una mai ridicată. Acest lucru este prezentat de cercurile interesate ca fiind un avantaj. Ne-ar permite spre exemplu să utilizăm rețelele energetice pentru comunicații telefonice sau pentru transmiterea a tot felul de alte mesaje care fiind modulate la o frecvență ridicată pot fi suprapuse peste frecvența joasă a rețelei. Dar deşi acest principiu este cunoscut de mult timp el totuşi nu este aplicat. De ce oare ? Dacă lucrurile ar sta aşa cum ni se prezintă ar însemna că acum în orice casă de pe planetă care e legată la sistemul energetic național/global telefoanele şi televiziunea pe cablu ar trebui să funcționeze tot pe cablurile de la priză. Cu toate astea acest fapt nu se întâmplă… suntem mințiți de zeci de ani că de fapt nu se aplică această procedură pentru că nu au fost puse la punct filtrele de separație a semnalelor purtătoare de informație de frecvența rețelei.

Doar un prost poate crede asta… şi din păcate marea majoritate a populației globului o crede, neînțelegând că în orice aparat de radio sau de televiziune există nu unul, ci multe asemenea filtre de separație…

Nu, adevărul este altul ! De peste cincizeci de ani cercurile militariste superstatale fac cercetări privind armele psihotronice. Şi deşi către populație se spune mereu că aceste cercetări încă nu sunt concludente, aflați (cei care nu mi-ați citit cartea precedentă) că există posibilitatea de a se influența funcționarea organismului prin unde electromagnetice de frecvență înaltă. Practic la o anumită frecvență şi putere de emisie undele electromagnetice lovindu-se de cutia craniană sau interferând cu impulsurile nervoase care comandă pulsațiile inimii, pot să inducă prin rezonanță stopul cardiac sau accidentul vascular cerebral ambele cu urmare imediată a decesului.

Aceste unde pot fi emise prin aplicarea lor peste tensiunea de rețea, de la priză. Practic cineva care ar dori să omoare deodată întreaga populație a unui oraş, ar fi suficient să aplice pe liniile energetice ale rețelei un semnal anume şi noi am muri făcând stop cardiac sau comoție cerebrală, ucişi practic de cablurile electrice din pereții propriei noastre case.

Fireşte că un stop cardiac sau un accident vascular cerebral induse pe această cale nu se petrec instantaneu, dar cui i-ar trece prin cap atunci când simte dureri puternice în piept să meargă repede la siguranța generală a casei să oprească curentul electric ?

Mai este o cauză pentru care acest lucru deşi este tehnic posibil, este totuşi destul de dificil de făcut pentru că în acel moment în care s-ar aplica un asemenea semnal peste cel al rețelei energetice, practic toți locuitorii care sunt legați la sistemul energetic ar avea de suferit în mod egal.. chiar şi senatorul sau generalul „cutare” a cărui casă se alimentează de la acelaşi post de transformare de la care mă alimentez şi eu cel care sunt ținta principală a atacului…

Dar mințile bolnave care au imaginat asta se agață cu disperare de această idee şi pentru aceasta nu permit schimbarea frecvenței de lucru a rețelelor energetice…

Alte dezavantaje ale sistemului energetic global actual rezultă din felul cum este produs curentul electric şi din felul cum este transportat şi distribuit. Să privim un pic şi aceste aspecte.

Curentul electric este produs actualmente de către generatoare electrice rotative, imense, puse în mişcare de turbine. Aceste turbine sunt acționate fie de forța apei, fie de forța aburului. Să analizăm fiecare caz în parte. Turbinele acționate de forța apei sunt plasate împreună cu generatoarele pe care le acționează în avalul unor lacuri de acumulare care sunt rezultatul zăgăzuirii râurilor şi fluviilor prin baraje din beton. În momentul în care în calea unei ape curgătoare aşezi un baraj, în spatele acelui baraj apa începe să se adune şi nivelul ei crește constant astfel că într-o scurtă perioadă în spatele barajului apare lacul de acumulare care reprezintă rezervorul energetic al uzinei electrice astfel obținute. Deşi dintre toate căile de obținere a electricității această metodă pare cea mai ecologică, adevărul nu e de loc aşa.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Practic, nu există fum ca la termocentrale, nu există radiații nucleare ca la centralele nuclear electrice în schimb lacul care se formează în spatele barajului înghite tot ce se află pe malurile râului cale de mulți kilometri în amonte.

În cazul țării noastre cel mai cunoscut exemplu este dispariția insulei Ada Kaleh cu întreaga localitate de pe ea în anul 1970 când lacul de la Porțile de Fier a început să se formeze.. E drept că cetatea de pe insulă a fost salvată fiind strămutată pe insula Şimian dar locuințele turcilor de acolo se află acum sub apă.

Un alt exemplu cutremurător este marea uzină electrică Itaipu de pe fluviul Parana de la granița dintre Brazilia şi Paraguay. Construirea barajului Itaipu care până de curând a fost cel mai mare din lume, terminată în 1983 a însemnat o adevărată catastrofă ecologică, deoarece apele transformate în lac ale importantului afluent al Amazonului au înecat zeci de milioane de hectare de pădure ecuatorială făcând să dispară zeci de mii de specii de plante şi animale endemice, şi înecând mai multe localități decât anunțaseră autoritățile. În afara populației strămutate care a plecat oficial de acolo au fost multe localități în care au murit oameni şi animalele înghițiți de apele care nu ar fi trebuit (conform calculelor) să ajungă până la ele…

Pagubele materiale, de vieți omeneşti şi de agresiune asupra biosferei au fost incomensurabile. În plus s-a dezechilibrat profund regimul hidrodinamic al bazinului Amazonului, şi implicit echilibrul întregii păduri ecuatoriale amazoniene…

Unii ar spune că cele 18 agregate energetice de câte 700 MWh (12,6 GWh) ar justifica perfect investiția… dar eu am să vă reamintesc celor care mi-ați citit cartea precedentă faptul că energia difuză, înmagazinată numai într-un centimetru cub de materie este de 25 GWh… doar într-un centimetru cub de materie !… Iar aceste construcții industriale uriaşe care distrug totul în jurul lor pe o rază imensă abia reuşesc să extragă un procent infim din această energie… Deci… În acest moment barajul de la Itaipu a fost depăşit de barajul Celor Trei Defilee de pe fluviul Yangtze din China cu o putere instalată totală de 18,2 GWh. Barajul acestei imense uzine hidroelectrice are lungimea de 2,3 km şi înălțimea de 181 m, lacul din spatele lui are o suprafață mai mică decât cel din Brazilia, deoarece este format între trei defilee muntoase, dar chiar şi aşa lungimea lacului este de peste şase sute de km şi o suprafață de peste o mie de km pătrați. Periculozitatea acestui lac este imensă, şi deja a avut un impact devastator mult mai puternic decât Itaipu din Brazilia. Au fost strămutați, oficial, 1,3 milioane de oameni, s-a modificat dramatic regimul hidrografic al fluviului, s-au distrus ecosistemele… practic acelaşi gen de impact ca şi la marele baraj din Brazilia.

Şi trebuie să nu scăpăm din vedere faptul că aceste baraje imense sunt o sabie a lui Damocles deasupra capetelor tuturor celor care locuiesc în aval. Imaginați-vă dumneavoastră ce poate însemna ruperea acestui baraj chinezesc. Vă dați seama că pe o distanță cel puțin de zece ori mai mare decât lungimea lacului, va fi un nou potop… Iată cele două baraje:

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acum am să mai pun problema costurilor implicate în construcția şi ulterior în întreținerea pe mulți ani a acestor mastodonți industriali… Construcția celor două mari hidrocentrale descrise mai sus s-a ridicat oficial, la suma 50 de miliarde de dolari şi fireşte sacrificii neştiute de vieți omeneşti… Părerea mea că suma cheltuită a fost mai mare de atât.

Această cheltuială, atrag încă odată atenția, a fost doar pe perioada construcției, dar aceiaşi sumă trebuie investită pentru fiecare deceniu de exploatare în primele cinci şase decenii şi ulterior pe măsură ce instalațiile se învechesc costurile de întreținere cresc…

Să vorbim un pic şi despre uzinele electrice acționate de puterea aburului. Aceste turbine sunt acționate de aburul obținut prin încălzirea apei, care se petrece pe două căi.

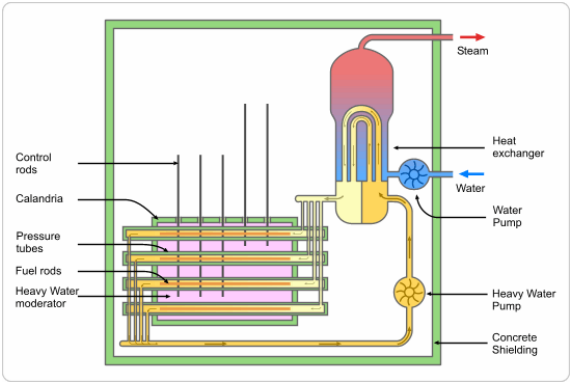

Prima cale este reprezentată de obținerea aburului prin arderea cărbunelui în termocentrale. Pentru ca o termocentrală să funcționeze constant trebuie ca în spatele ei să existe o întreagă industrie carboniferă şi o rețea complexă de transport.

Practic orice termocentrală este deservită de un bazin carbonifer format din mai multe mine în care douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru minerii intră în şut de patru ori pe zi, iar de la gura minei pleacă o bandă transportoare reală sau formată din camioane sau trenuri care cară permanent cărbunele spre termocentrală. Aici o uzină adiacentă macină permanent cărbune pe care ulterior îl introduce în cuptoare pentru întreținerea focului care formează aburul ce va acționa turbinele generatoarelor.

În urma arderii cărbunelui rezultă o mare cantitate de fum şi cenuşă. Atât fumul cât şi cenuşa pot fi folosite în construcții ca pulberi de adaos în betoane, dar din păcate ele nu sunt colectate decât în mică măsură, mai ales fumul care în mare parte este lăsat să se răspândească în atmosferă.

Şi a doua cale de obținere a aburului pentru acționarea turbinelor este prin încălzirea apei în centralele termonucleare. O centrală termonucleară este formată dintr-un pachet de bare de uraniu îmbogățit care prin descompunere se încălzesc. Ritmul descompunerii este controlat de alte bare din cadmiu care intră printre cele de uraniu, iar apa preia căldura acestei reacții, căldură care se menține constantă la temperaturi în jur de 250 – 300º C. La această temperatură aburul rezultat este un abur de mare presiune care acționează turbinele generatoarelor electrice.

Centralele nuclear electrice sunt extrem de periculoase atât în timpul exploatării curente – să nu uităm accidentul de la Cernobîl din 25/26 aprilie 1986, precum şi cel de la Fukuşima din anul trecut – cât şi după perioada de exploatare.

Căci periculozitatea acestor centrale este mult mai perversă şi mai îndelungată datorită faptului că trecând peste posibilitatea accidentelor de genul celor două, pastilele de uraniu din care sunt formate barele de care vorbeam, în momentul în care nu mai pot fi folosite la producerea curentului electric, au încă o mare putere de radiație care dispare abia în câteva sute de ani. Asta înseamnă că aceste deşeuri pun probleme deosebite de depozitare şi administrare. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu apa care a răcit reactorul care este şi ea o apă extrem de radioactivă. În imaginea alăturată se vede schema unei centrale nuclear electrice tip CANDU tipul care funcționează la Cernavodă.

Datorită acestor aspecte deşi suntem mințiți pe toate canalele că energia nucleară este una foarte rentabilă, adevărul este că e cea mai scumpă energie electrică. De fapt, în general, energia electrică obținută cu ajutorul aburului, este o energie electrică scumpă…

Structura repartiției energiei electrice astfel obținută nu ştiu prea exact care este, dar pot spune cu siguranță că circa jumătate din producția mondială de energie electrică e asigurată de

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

sursele hidro şi restul de cele pe aburi, din care la rândul lor undeva pe la trei sferturi sunt cele termonucleare… Cei interesați de cifrele exacte nu au decât să caute pe Internet…

În afară de aceste trei soluții tehnice actuale de colectare a energiei electrice mai există un procent infim asigurat de aşa zisele surse regenerabile sau ecologice care sunt împărțite între energia obținută din puterea vântului, cea obținută din radiația directă a soarelui şi din generatoarele acționate tot pe aburi şi anume cei obținuți din arderea biogazului şi din sursele geotermale…

După cum putem vedea omenirea continuă cu încăpățânare să se agațe de nişte tehnologii învechite ineficiente şi distructive, refuzând cu obstinație să ia în calcul posibilitatea trecerii la o nouă cale de obținere a energiei electrice…

În acest moment ar trebui să luăm în calcul faptul că energia electrică este doar o mică parte din producția energetică a lumii. Pe acest procent se bazează în general consumul casnic al populației în care intră o parte din consumul energetic pentru asigurarea confortului termic precum şi totalitatea consumurilor aparaturii electrocasnice şi de asemenea cea mai mare parte – peste 90 % este reprezentat de consumurile industriale. Un alt mare consumator de energie sunt instalațiile industriale în special din sectorul metalurgic, al sticlei şi cea chimică şi petrochimică care funcționează în cea mai mare parte pe arderea hidrocarburilor şi gazului metan.

Dar omenirea îşi bazează funcționarea şi pe mijloacele de transport care în totalitate, cu extrem de mici excepții, sunt acționate de către carburanții obținuți din extracția şi prelucrarea țițeiului. Practic energia consumată planetar din această sursă este, după părerea mult mai mare decât cea electrică. Cu alte cuvinte principalul responsabil al otrăvirii permanente a atmosferei terestre nu sunt marile termocentrale şi instalații industriale ci în special mijloacele de transport.

Poluarea şi-o împart între ele fără discernământ turboreactoarele zecilor de mii de avioane care străbat zilnic cerurile terestre, motoarele cu ardere internă ale aceluiaşi număr de vapoare de pe tot globul şi fireşte cele ale miilor de ori mai multe autovehiculele de tot felul… cu mențiunea că poluarea dată de primele categorii este preponderentă depăşind 60 – 70 %.

Practic în ultimii cincizeci de ani cantitatea de lumină solară care ajunge la nivelul solului s-a înjumătățit datorită fumului eliberat în atmosferă de toate aceste motoare care ard cantități pantagruelice de hidrocarburi. Acesta-i şi principalul motiv al dispariției la nivel planetar a peste 80 % din insecte în special cea mai mare parte a fluturilor care sunt mai sensibili la poluarea atmosferică… Când mai discut cu câte un tânăr şi-i spun că în copilăria mea erau stoluri de fluturi de toate felurile şi culorile care zburau într-o feerie printre florile care şi acestea erau cam de zece ori mai multe decât sunt azi se uită neîncrezător la mine…

Dacă cei de azi ar avea posibilitatea de a se întoarce în timp pentru a vedea măcar o secundă cum era atunci, poate că ar deveni conştienți cât sunt de distructivi şi de malefici…

Dar marele păcat este că din 100 de oameni din jurul meu, 98 sunt preocupați exclusiv să câştige bani călcând cu o nesimțire suverană pe cadavrul celor pe care-i omoară în felul acesta în jurul lor, şi prin asta pe cadavrul planetei pe care trăiesc…

Şi pentru a întregi tabloul dezavantajelor pe care le au tehnologiile energetice actuale haide să analizăm şi felul cum este transportată şi distribuită energia către consumatori.

Aşa cum am spus pe scurt mai sus curentul electric alternativ pleacă de la uzinele electrice de orice fel ca curent de înaltă tensiune. Magistralele principale care străbat țările şi continentele transportă curent de 440 000 V şi 220 000 V. cele locale transportă curent electric de 110 000 V.

Deoarece curentul acesta este foarte periculos zona de influență în jurul conductorului fiind de câțiva metri, cablurile aeriene pe care este transportat trebuie suspendate la mari înălțimi pentru a limita pe cât posibil accesul. Cu toate acestea se mai întâmplă din când în când ca vreun pescar să moară electrocutat în momentul în care îşi stabileşte punctul de lansare sub o linie de înaltă tensiune. El de multe ori nici nu e conştient că se află sub o

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

asemenea linie de înaltă tensiune căci distanța între stâlpi este mare iar cablurile sunt sus la peste 20 de metri. Dar în momentul în care lansezi momeala spre mijlocul unui lac aflat la 50 de metri, cu ajutorul unei lansete de patru – cinci metri lungime, e aproape sigur că firul când se va derula din mulinetă, chiar dacă nu va atinge cablul de înaltă tensiune, va fi suficient să ajungă în imediata apropiere a lui…

Având în vedere periculozitatea extremă a acestor linii de înaltă tensiune şi de asemenea cablurile şi stâlpii care sunt necesari pentru a le fixa la acele înălțimi pe distanțe de sute de kilometri, încă de atunci când au pornit generatoarele de la Niagara, potentații vremii, marii proprietari de mine şi exploatări metalifere precum şi de oțelării şi laminoare au văzut o oportunitate nesperată să se îmbogățească rapid livrând materialele din care sunt construite aceste linii magistrale de curent electric.

Aceasta explică şi faptul că ei sunt principalii factori de decizie care nu au nici un interes ca acest tip de energie electrică să fie schimbat cu altul. În plus pentru că curentul electric colectat de marile uzine electrice trebuie distribuit cu ajutorul stâlpilor transformatoarelor şi cablurilor, îl face propice a putea fi măsurat. Ori tot ce poate fi măsurat se poate şi vinde…

Aşa că… cablurile şi grinzile din care-s făcuți stâlpii se vând la kilogram iar energia care circulă pe ele se vinde cu kilowattul… Aşa se face că din 1895 şi până prezent globul terestru a ajuns la propriu prizonierul unui ghem de sârmă care-l înfăşoară în toate direcțiile pe întreaga suprafață terestră… Nu uitați rețelele de medie şi cele de joasă tensiune, şi nu uitați nici chiar rețelele electrice ale propriilor dumneavoastră case… Căci de fapt între generatorul imens al hidrocentralei Celor Trei Defilee din China şi priza de pe peretele casei oricăruia dintre dumneavoastră dragi cititori, există o legătură directă, un cablu electric care se întinde prin tot acest păienjeniş mergând din stâlp în stâlp şi din post de transformare în post de transformare, îngroşându-se în acelaşi timp din ce în ce mai mult până ajunge la borna unuia din marele agregate energetice de sub uriaşul baraj de acolo…

Practic rețeaua energetică globală este, o copie fidelă la scară uriaşă a sistemului circulator care transportă sânge în corpul dumneavoastră…

Şi afară de acest ghem înşirat pe deasupra solului tot terenul este şi împânzit de stâlpi şi de puncte de transformare. Practic cantitatea de metal înşirată în acest fel pe suprafața terestră este probabil dublă sau poate triplă față aceea care intră în totalitatea avioanelor, vapoarelor autovehiculelor şi trenurilor la un loc…

Şi toată această rețea sufocantă e responsabilă de un lucru de care extrem de puțini sunt conştienți… e responsabilă de poluarea electromagnetică. Spuneam mai sus că pierderile care au loc prin scurgere din linii spre atmosfera înconjurătoare în zilele umede sunt sesizabile prin auz. Dar acest zumzet pe care-l auzim şi care este dat de frecvența de oscilație a curentului de 50/60 Hz emite până la distanțe impresionante unde electromagnetice de joasă frecvență, unde care interferează cu undele cerebrale şi nervoase precum şi cu frecvența de oscilație naturală a celulelor tuturor ființelor, provocând disfuncții ale organismului…

Practic stresul pe care-l remarcăm chiar şi cei care nu avem un loc de muncă activ se datorează acestui bombardament permanent cu unde de joasă frecvență, care rețineți ! – este emis de tot ce reprezintă cablu în care e curentul electric de rețea – deci inclusiv de cablurile din pereții casei dumneavoastră…

Şi încă de la apariția acestor rețele energetice globale, peste această emisie de joasă frecvență s-a suprapus cea de înaltă şi foarte înaltă frecvență a posturilor de radio şi televiziune iar de vreo treizeci – patruzeci de ani la toate astea s-a adăugat şi emisia de ultra înaltă frecvență a releelor de telecomunicații şi a sateliților… Dar atenționez aici asupra unui aspect. Emisia radio de înaltă şi ultra înaltă frecvență nu are în sine vreun efect malefic asupra organismului datorită puterilor reduse şi lungimii de undă scurtă. Cel mai puternic efect îl are emisia de unde electromagnetice de către rețeaua energetică globală, datorită joasei frecvențe, şi a puterilor mari implicate. Dar interferența dintre aceste două spectre de emisie are ca

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

rezulta unde complexe a căror rezonanțe şi armonici se însumează creând unde la fel de periculoase ca şi cele emise de rețeaua de 50 Hz.

Şi dacă spre exemplu, la radio şi televiziune probabil că nu putem renunța, la actualul sistem energetic global putem şi chiar este indicat s-o facem. Numai că aici intervine iar lăcomia celor care stăpânesc industriile responsabile de construcția şi întreținerea acestor rețele globale…

Nu mai spun că toate cheltuielile pentru menținerea şi dezvoltarea în continuare a acestui sistem energetic global sunt din buzunarul nostru, al tuturor, din taxele, impozitele şi facturile pe care le plătim noi, lună de lună după ce muncim ca nişte sclavi pentru aceiaşi industriaşi care stăpânesc totul…

Aşa că oricât am dori noi, cetățenii şi oricât am fi de nemulțumiți de aceste multe aspecte negative pe care le-am înşirat eu până acum, pâinea şi cuțitul nu se află-n mâinile noastre… Şi după cum am spus, energia electrică este doar o parte din sistemul energetic global…

Cealaltă parte, la fel de importantă este industria de extracție şi prelucrare a petrolului, industrie care susține întregul transport mondial, practic tot ce mişcă motorizat pe planetă merge cu petrol şi este întreținut în stare de funcționare tot cu petrol …

Din momentul în care vă urcați la ghidonul unei motociclete sau la volanul unei maşini, din momentul în care vă aşezați la manşa unei locomotive sau a unui aparat de zbor, din momentul în care vă aşezați la timona unei ambarcațiuni, din acel moment sunteți un criminal… sunteți complice şi participant direct la o mare crimă…

Căci cel mai mare procent din distrugerea globală este în responsabilitatea directă a mijloacelor de transport actuale… toate funcționează cu carburanți extraşi prin rafinare din țiței, şi toate pentru a se putea roti şi mişca sunt unse cu uleiuri extrase tot din petrol…

Iar tot acest petrol rafinat se întoarce, fie în forma ambalajelor, fie în cea a uleiurilor sau a gazelor de eşapament, în natură, otrăvind-o. Dar în vreme ce petrolul brut este biodegradabil şi poate – ce-i drept într-un timp mai mult sau mai puțin îndelungat – să fie neutralizat de bacterii specializate, materialele plastice, uleiurile rafinate, combustibilii şi gazele de eşapament nu sunt biodegradabile, căci au apărut pe planetă acum o sută de ani, iar unei bacterii îi trebuie câteva mii sau sute de mii de ani pentru a se specializa în procesarea unei anumite substanțe noi …

Şi iarăşi spun că cei ce stăpânesc schelele petroliere, rafinăriile de petrol şi întreprinderile petrochimice, cei ce stăpânesc lanțurile de distribuție a acestor produse, rețelele de benzinării şi magazinele chimice, cei ce stăpânesc industria constructoare de mijloace de transport de orice fel ar fi ele nu au nici un interes ca situația aceasta să se schimbe… Căci pe ei nu-i interesează faptul că afacerea lor distruge mediul în care trăiesc şi otrăveşte aerul şi hrana pe care le consumă ei şi le vor consuma şi copii şi nepoții lor… pe ei nu-i interesează decât să adune cât mai muți „diridari” cum spune Florin Piersic în reclama la „Nufărul”…

Şi din păcate, marea majoritate a noastră a celor mulți ne-am obişnuit cu această situație, o considerăm normală şi nu luăm nici o atitudine… O societate bolnavă, scrântită, care nu poate vedea mai departe de mărimea uni cont bancar…

Numai cele spuse până aici pot justifica perfect afirmația mea care de multe ori este condamnată de cei din jurul meu, aceea că am ajuns să trăiesc într-o societate satanică şi satanistă…

Dar asta nu-i totul… până aici este doar o mică parte din ce şi cine sunt confrații mei de specie de pe întreaga planetă…

Cum spuneam mai sus, cea mai mare parte a produselor de larg consum (inclusiv alimentele şi medicamentele) sunt produse otrăvitoare şi puternic agresive împotriva vieții în general. Veți întreba poate: Ce legătură au acestea cu energia ? Ei, bine, aflați că au. Mare majoritate a produselor moderne sunt produse rezultate fie integral fie în parte a industriei petrochimice. Fibrele şi firele sintetice din care se fac țesăturile din care rezultă hainele, sunt toate produse petrochimice. Toate materialele plastice, de la banalele pungi în care ambalăm

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

alimentele trecând prin sacii de plastic în care introducem gunoiul sau ambalăm diferitele produse de larg consum sunt rezultatul industriei petrochimice.

Toate carcasele aparaturii electrocasnice sunt materiale plastie rezultate din industria petrochimică. Toate conductele folosite fie pentru aducțiunea apei fie pentru eliminarea apelor uzate sunt produse plastice obținute prin prelucrarea țițeiului…

Lacurile, adezivii, coloranții, aditivii, şi toate substanțele care intră în componența celei mai mari părți a materialelor de construcție moderne sunt rezultate din industria petrochimică.

Toate materialele de construcție termoizolante moderne precum şi cele folosite la finisarea şi amenajări interioare sunt rezultatul industriei petrochimice…

Toți aditivii alimentari sunt rezultat al industriei petrochimice. Toate margarinele sunt un rezultat al aceleiaşi industrii… mai mult de jumătate din medicamentele de pe piața farmaceutică mondială sunt obținute prin sinteză chimică care, chiar dacă nu ne vine a crede, e legată de aceiaşi industrie petrochimică… Până şi medicamentele şi alimentele care sunt declarate a proveni din prelucrarea produselor naturale sunt de cele mai multe ori obținute prin sinteză chimică şi au adăugate în ele arome care ne păcălesc simțurile făcându-ne să credem că sunt naturale…

Un procent din ce în ce mai ridicat din compoziția tuturor alimentelor pe care le consumăm este format din prafuri, aditivi, coloranți, geluri, toate extrase din petrol şi toate fără nici o excepție extrem de otrăvitoare. Veți spune că sunt eu bolnave de teoria conspirației şi că aceste substanțe sunt avizate de laboratoare de cercetări care se ocupă de siguranța alimentației. Aceste laboratoare nu cumva se ocupă să stabilească doza din substanțele respective care nu te omoară pe loc ?...

V-ați întrebat vreodată care sunt garanțiile că aceste laboratoare chiar sunt interesate de sănătatea dumneavoastră ? Sau am să vă spun altfel. O țigară nu te omoară, dar dacă fumezi patru pachete pe zi în câțiva ani de zile sigur te cureți…. Numai că, cu cât fumezi tu mai mult, cu atât câştigă mai mult patronul fabricii de țigări… Şi asta-i valabil pentru tot ce bagi în tine, pe orice cale…

Problema este, nu că consumați un aliment care are o anumită cantitate de substanțe chimice în el. Problema este că toate alimentele pe care le consumați au în compoziție asemenea substanțe toxice.

Şi ele se adună în organism timp de ani de zile, şi la un moment dat vă treziți că nu puteți avea copii, sau prezentați un ciudat dezechilibru hormonal, sau ați contactat o ciudată boală autoimună care de fapt nu are cum să fie contactată căci ea nu e transmisibilă, sau vă treziți că aveți un cancer oarecare… şi … uitai-vă în jurul dumneavoastră… Fetițele ating maturitatea sexuală la 9 – 10 ani.

Oare e normal asta ? Nu cumva datorită hormonilor de sinteză chimică care intră în compoziția alimentelor cu care s-au hrănit acele fetițe în toată copilăria lor ?...

Mai priviți în jurul dumneavoastră. Marea majoritate a copiilor ca de altfel şi din ce în ce mai mulți adulți sunt obezi… din ce în ce mai mulți dintre cei trecuți de prima tinerețe prezintă anomalii de memorie şi din ce în ce mai mulți bătrâni prezintă boli degenerative mintale cum ar fi alshaimer sau parkinson…

Din ce în ce mai mulți copii se nasc cu malformații… din ce în ce mai mulți copii fac cancere… şi lista ar putea continua… Şi toate-şi au originea în otrăvurile introduse de industria farmaceutică şi alimentară în alimentele şi medicamentele pe care ni le vând în magazine şi farmacii.

Toate aceste substanțe otrăvitoare au o strânsă legătură cu sistemul energetic global care se bazează în întregime pe distrugerea a ceea ce e natural şi pe utilizarea substanțelor chimice extrase din păcură…

Şi pe deasupra, ca să punem capac la toate, resturile tuturor acestor produse sunt nedegradabile…

Dacă ați analiza un pic situația reală a deşeurilor de tot felul la nivel planetar probabil că v-ați dori să cereți azil politic pe altă planetă… Dar v-ați făcut-o şi continuați să v-o faceți cu

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

propria dumneavoastră mână… prin nesimțirea şi nepăsarea suverană cu care înghițiți toate aceste substanțe doar pentru că au gust bun şi prin aceiaşi nesimțire cu care aruncați deşeurile oriunde în jurul dumneavoastră, prin nepăsarea pe care o manifestați față de politicile distructive ale concernelor şi corporațiilor industriale şi ale politicienilor pe care i-ați ales, prin felul în care vă lăsați copii a fi îndobitociți de un sistem de învățământ şi o presă indolente şi mincinoase şi prin felul prin care atunci când vă ocupați totuşi de proprii copii vi-i educați în spiritul nepăsării față de cei din jurul lor şi prin asta în spiritul nepăsării față de viața lor şi a planetei pe care trăiesc…

Nesimțirea nu-i înnăscută.

Nesimțirea o învățăm de la părinți şi de la cei din jurul nostru !...

Dar există o soluție !...

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Curentul electric

Înainte de orice să lămurim clar odată pentru totdeauna un lucru. Termenul de generator este unul înşelător care ne duce cu gândul la faptul că generatorul generează, produce cumva curentul electric. Orice generator electric fie că este dinamul bicicletei fie că este unul din alternatoarele hidrocentralei Porțile de Fier 1 sau al centralei nuclear electrice de la Cernavodă, nu generează curent. Toate generatoarele electrice, de orice tip ar fi ele, colectează energia din mediul înconjurător. De aceea în titlul cărții termenul generator apare între ghilimele. Şi de asemenea pe cât voi putea voi încerca să folosesc ghilimelele de câte ori voi folosi acest termen din acest moment până la sfârşitul cărții.

Conform cu ceea ce ni se predă în şcoli, curentul electric este definit azi, ca fiind o mişcare ordonată de purtători de sarcină, care mişcare ordonată poate avea loc fie într-un singur sens – cazul curentului electric continuu fie cu schimbarea periodică a sensului în cazul curentului electric alternativ.

Conform aceloraşi profesori fie ei de ciclu primar, secundar sau universitari tensiunea electrică este definită ca diferența de potențial dintre cele două capete ale unui conductor electric, aceasta stabilind de fapt şi sensul curentului ce-l străbate.. Dar în momentul în care întrebăm ce-i potențialul electric acesta ne este definit ca sarcina electrică. Cu alte cuvinte ni se explică că diferența de potențial ar fi o diferență de încărcătură electrostatică dintre cele două capete ale unui conductor.

Numai că dacă vrei să încui pe cineva foarte deştept pune-i multe întrebări la fel cum face un copil ce tocmai începe să cunoască lumea… Ce-i sarcina electrică ?… Şi atunci îl vei obliga să-ți explice ca în primele clase primare treaba cu bagheta frecată de blănița pisicii… cu cât bagheta e frecată mai mult timp şi mai intens de blăniță cu atât va acumula o sarcină electrică mai mare…

Toate bune şi frumoase dar domnul profesor nu-ți spune totuşi ce-i aceea sarcină electrică… în ce constă aceasta de fapt ?... Dacă însă vei insista îți va spune că sarcina electrică este dată de cantitatea de purtători de sarcină acumulată de baghetă ca urmare a frecării cu blănița pisicii…

Tot conform marilor învățați din domeniul fizicii intensitatea curentului electric este definită ca fiind cantitatea de purtători de sarcină care străbat un conductor în unitatea de timp…

Ei bine din acest moment avem o problemă… căci dacă conform definiției curentului electric tensiunea este diferența de număr de purtători de sarcină de la capetele conductorului iar intensitatea curentului este numărul de purtători care străbat conductorul în unitatea de timp înseamnă că tensiunea şi intensitatea curentului ar trebui să fie două mărimi dependente una de alta şi anume direct proporțional… adică cu cât diferența de potențial dintre capetele conductorului e mai mare cu atât trebuie să fie mai mare cantitatea de purtători de sarcină ce se deplasează prin conductor în încercarea de a restabili echilibrul între cele două capete.

Ori practica ne arată că nu-i aşa… putem avea un curent electric având tensiunea de zece mii de volți şi intensitatea de zece amperi cum la fel de bine la aceiaşi tensiune curentul poate avea şi intensitatea de câțiva miliamperi…

Acest fapt este un prim indiciu care ne poate dovedi că e posibil ca definiția conform căreia curentul electric este o mişcare ordonată de purtători de sarcină să nu fie chiar adevărată…

Pe de altă parte atunci când învățăm la nivele mai avansate – liceu sau facultate ce-i curentul electric alternativ… ni se face cunoscuta diagramă a variației intensității şi tensiunii electrice într-o maşină de curent alternativ, variații care definesc cunoscutul grafic al celor două jumătăți de sinusoidă una deasupra şi cealaltă dedesubtul abscisei. În acelaşi timp ni se desenează alăturat o spiră de bobină care se roteşte între cei doi poli ai unui magnet şi ni se explică prin formule trigonometrice cu sinus, cosinus, tangentă şi alte porcării de genul acesta cum se formează curentul electric în spiră în funcție de inducția dată de magnet în spiră…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dar nu ne spune nimeni ce e de fapt curentul electric… şi terminăm facultatea după ce am ajuns să visăm acele formule matematice şi acel grafic al curentului electric alternativ, dar fără a şti de fapt ce-i acela curent electric…

Păi după ce vom termina facultatea vom şti clar că curentul electric este o mişcare ordonată de purtători de sarcină, vom şti cum variază sensul deplasării lor în funcţie de schimbarea sensului câmpului magnetic în raport cu bobina rotorului, vom şti să construim graficul funcţiei care defineşte asta şi fireşte vom cunoaşte şi funcţiile algebrice şi trigonometrice aferente… Dar ce ne vom face în momentul în care vom da peste un neica nimeni care nu ştie matematică şi care nu pricepe o iotă din limbajul nostru super matematic şi ne va pune chiar mai multe întrebări decât cele de mai sus ?…

Nu cumva vom descoperi că de fapt habar nu avem ce-i acela curent electric ?... Nu cumva când acesta ne va cere să-i explicăm din perspectiva definiţiei pe care tocmai am dat-o ce-i aceia tensiune electrică, ce-i potenţial şi ce-i intensitate nu prea vom şti cum să-i explicăm ? Nu cumva nu vom şti să definim ce anume din mişcarea ordonată de electroni defineşte sarcina electrică, ce anume defineşte tensiunea şi ce defineşte intensitatea… şi nu cumva vom descoperi faptul că aceste mărimi din perspectiva mişcării ordonate a purtătorilor de sarcină chiar că ar trebui să fie mărimi direct proporţionale între ele ?...

Dar hai să analizăm ce se întâmplă într-un conductor străbătut de un curent electric continuu sau alternativ… Fără matematică, fără grafice şi funcţii trigonometrice sau algebrice…

Conform aceleiaşi ştiinţe actuale, materia este definită ca fiind formată din atomi care grupaţi formează molecule sau cristale (legate prin legături ionice (moleculare), cristaline sau metalice care toate au ca principal înfăptuitor al lor electronul)… Hai să ne imaginăm un conductor din cupru pur… Deci va fi format din atomi grupaţi în structura cristalină caracteristică … Nu contează de fapt care-i aceasta…

Să ni-i imaginăm a fi mulţi atomi legaţi în legături în cristalele de cupru… Interesant este faptul că în orice structură cristalină toţi atomii participă la formarea structurii cu electronii lor de valenţă…

Ce se întâmplă când la capetele acelui conductor aplicăm o diferenţă de potenţial… adică punem o baterie sau un dinam ?… Nu cumva conform definiţiei, electronii pleacă la plimbare prin masa conductorului ? …

Dar cum fac asta, căci am învăţat că singurii electroni care pot părăsi atomul sunt cei de pe ultimele straturi, anume de pe straturile de valenţă ? Păi dacă s-ar întâmpla asta nu cumva s-ar rupe legăturile dintre atomii care formează structura cristalină a metalului ?....

Rezultatul ar fi în acest caz nu apariţia curentului electric la capetele conductorului ci volatilizarea instantanee a acestuia…

Dar pe de altă parte ne dăm seama că nu se întâmplă asta pentru că vedem cu ochii noştri… De ce nu se întâmplă ?… În primul rând pentru că toţi electronii care ar putea părăsi structura atomului sunt ocupaţi de a menţine structura metalului prin legăturile cu atomii dimprejur, formând cristale… Deci înseamnă că de fapt nu au cum să părăsească atomii… deci nu pot pleca la plimbare pentru că sunt ţinuţi de mânuţă de fraţii lor din alţi atomi…

Ca atare de bună seamă că curentul electric nu-i o mişcare ordonată de electroni căci în structura unui metal, chiar dacă ar fi electroni liberi aceştia sunt extrem de puţini…

Dar… hai să admitem totuşi că ar fi aşa cum ne spune fizica şi marii profesori care ne învaţă că curentul electric e o mişcare ordonată de electroni… Deci când punem la capetele conductorului o baterie, electronii de pe ultimele straturi ale atomilor pleacă la plimbare deplasându-se de la un cap la celălalt al conductorului… Dar unde se duc ei ? Se înghesuie la borna plus a bateriei ? (nu uitaţi că sensul real de deplasare a curentului este dinspre borna minus spre plus) Fireşte că nu ! Atunci ? Ei pătrund în baterie… Ce fac acolo ?

Nu prea ştim… Adevărul este că cei mai mulţi dintre noi habar nu avem cum funcţionează o baterie electrică… ei bine se presupune că bateria (pila) electrică ca de altfel orice fel de „generator” electric are două circuite electrice. Unul exterior dat de mişcarea

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

electronilor între borne prin consumator, iar unul intern dat de mişcarea purtătorilor de sarcină (care la baterie cică-s ioni, iar la dinamuri sunt tot electroni) care se deplasează în sens invers între bornele generatorului, fie prin electrolit – în cazul bateriei fie prin bobinajul generatorului în cazul dinamurilor şi alternatoarelor.

Adevăratul sens de circulație al curentului este dat de circuitul intern al „generatorului” şi anume în acesta curentul circulă de la plus la minus.

Deci înseamnă că electronii care au pătruns în baterie se vor deplasa prin electrolit spre borna negativă pentru a închide şi echilibra circuitul. Bateria va funcționa se presupune atât timp cât electrolitul ei va fi capabil să ofere un mediu propice de deplasare al electronilor (sau ionilor)…

De fapt întrebarea rămâne. Ce fac electronii după ce pătrund în baterie pe la borna plus ? Nimeni nu v-a spus asta, şi adevărul este că mulți dintre profesorii noştri chiar habar nu au ce se întâmplă acolo… Ei ştiu doar că circuitul intern al unei baterii ar fi asigurat de ioni care sunt atomi rămaşi fără electronii de valență care au plecat la plimbare pe circuitul extern al bateriei… Dar problema e că de fapt aceşti electroni dacă au plecat la plimbare pe circuitul extern pe la borna minus au reintrat în baterie pe la plus şi caută să refacă structura atomilor de unde au plecat… Deci teoretic ar rezulta că în vreme ce pe la o bornă atomii pierd electroni devenind ioni, pe la cealaltă bornă ionii recapătă electronii devenind din nou atomi…

Ura ! Am rezolvat problema şi am înțeles cum funcționează bateria… Dar vin eu acum şi pun iar întrebări ca la grădiniță… Dar nu cumva bateria este o combinație de structuri cristaline şi structuri amorfe formate din molecule… Nu cumva e formată din metale, din cărbune şi din electrolit, iar toate acestea sunt legate în structurile materiale respective tot prin legături covalente, ionice sau metalice, care formează atât structura cristalină cât şi pe cea moleculară ?… Dacă electronii ar pleca la plimbare nu cumva toate aceste structuri s-ar dezintegra… ?

Şi de fapt tocmai aici stă realitatea. Pilele electrice chiar se dezintegrează, în sensul că structura moleculară a electrolitului se transformă în altceva pe măsură ce pila electrică funcționează… iar atunci când această transformare nu mai e posibilă pentru că toți electronii care ar putea pleca la plimbare au plecat şi au revenit făcând ca structura chimică e electrolitului să fie alta, bateria îşi încetează activitatea…

De fapt singurul „generator” electric în care definiția conform căreia curentul electric e o mişcare ordonată de electroni ar putea fi adevărată este pila electrică… Dar am şi aici rezerve pe care poate le veți înțelege mai târziu… Deci subliniem că doar pentru curentul electric continuu dat de o pilă electrică definiția ar putea fi reală… dacă luăm în calcul electroliza şi placările electrochimice, dar aici eu consider că de fapt deplasarea ionilor metalici de la un electrod la altul sunt un rezultat al curentului electric ci nu curentul electric în sine.

Dar hai să ne imaginăm ce se întâmplă într-un conductor dacă la capetele lui aplicăm o deferență de potențial care-şi schimbă sensul periodic, adică dacă îl cuplăm la un alternator…

Să nu uităm însă că am spus că normal acest lucru nu ar putea să se întâmple căci în acel moment ar însemna ca structura cristalină a cuprului să se dezintegreze…

Dar dacă totuşi ar fi adevărat faptul că electronii pleacă la plimbare… Unde pleacă ei ? La fel cum am spus mai sus pleacă pe circuitul extern al generatorului (adică prin consumator) de la borna minus la plus iar pe cel intern de la plus la minus. Ce se întâmplă când curentul are un sens ?

Electronii pleacă la plimbare desfăcând structura cristalină a cuprului, şi merg ei ce merg pe conductor şi la un moment dat câmpul magnetic exterior conductorului din generator îşi schimbă sensul… (lucrăm cu un alternator, nu ? !). Ce fac electronii atunci ? Deodată se opresc în spațiul dintre atomii cristalelor şi se sfătuiesc ei c-ar fi bine s-o ia în sens invers….

Dac-ar fi aşa, nu cumva pe osciloscop ar trebui să avem o reprezentare a curentului alternativ în formă dreptunghiulară ?... Sau cumva, în momentul în care pornesc la plimbare, electronii pleacă la fel ca noi oamenii la defilare… mai întâi se adună şi sunt mai puțini şi

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

deodată sunt mulți, mulți și formează intensitatea și tensiunea maximă după care la un moment dat se răzgândesc și hotărăsc să se întoarcă… Dar de ce nu se întorc toți odată ? De ce aparatele de măsură ne arată faptul că înainte de schimbarea sensului curentului scade atât intensitatea cât și tensiunea ?... Ce fac electronii ? Unii din ei rămân de căruță în urmă și apoi deodată cumva printr-o magie sunt iar toți atunci când amplitudinea curentului e maximă ?...

Da știu… De fapt e vorba de variația câmpului magnetic care induce curent în spiră dată de funcțiile trigonometrice, sinus… cosinus…

Dar eu vă întreb ce se întâmplă real în conductor din punctul de vedere al deplasării ordonate a electronilor ?... Admit că pornesc treptat și la un moment dat sunt mulți, mulți definind maximul unei sinusoide, dar ce te faci când are loc schimbarea de sens a curentului indusă de schimbarea de sens câmpului magnetic ? Cum se întâmplă real cu gloata de electroni plecată la plimbare ?...

Unii rămân cumva în urmă și apoi fac brusc un salt prinzându-i pe ceilalți din urmă sau se recombină cu atomii de unde-au plecat ? Dacă s-ar recombina cu atomii ar însemna deci că ei pleacă pe rând se depărtează și apoi la schimbarea sensului pe măsură ce crește intensitatea câmpului magnetic ei se reîntorc rând pe rând la locul lor pentru a pleca din nou dar în sens invers… Nu vi se pare un pic cam complicat și foarte improbabil ?

Și apoi nu uitați ce am spus mai sus ! Dacă așa ar sta lucrurile, ar însemna că legăturile dintre atomi ar fi rupte de electronii care pleacă la plimbare iar structura cristalină a cuprului s-ar distruge instantaneu odată cu plecarea electronilor…

Ori lucrurile nu stau așa… cea ce e un argument în plus că de fapt curentul electric nu e o mișcare ordonată de electroni așa cum ne învață știința oficială…

Și rezultă aici cât se poate de clar că de fapt nu așa stau lucrurile… Structura cuprului ca de altfel a oricărui alt conductor rămâne neschimbată chiar și atunci când acești conductori sunt străbătuți de cantități uriașe de curent electric… e drept că la un moment dat dacă curentul este prea mare conductorul se poate înroși cum e cazul rezistențelor de la reșouri sau a filamentelor becurilor, sau se poate rupe, cum e cazul siguranțelor fuzibile… Aceste fenomene sunt puse de către știința actuală pe seama faptului că purtătorii de sarcină care-l străbat sunt mulți iar frecările în cablu sunt mari și au loc acolo ciocniri între atomi și electroni care duc la încălzirea conductorului respectiv.

Dar să nu uităm că tot conform științei actuale se consideră că atomul este format dintr-un nucleu, iar electronii se rotesc în jurul lui în straturi definite de orbite dezordonate, care electroni se află la distanțe enorme față de nucleu. Practic dacă nucleul ar avea dimensiunea unei mingi de tenis sau de golf, primul strat de electroni s-ar afla la multe zeci de metri de el… Deci materia într-o proporție de 99,9 % este spațiu gol…

Păi atunci de ce se ciocnesc electronii în conductor de ajunge acesta să se înroșească și chiar să se ardă datorită ciocnirilor și frecărilor ?... Asta înseamnă ori că electronii nu prea au de ce se ciocni, ori că de fapt nu aceasta-i structura unui atom ?..., și ca urmare înseamnă că nici curentul electric nu e un rezultat al mișcării purtătorilor de sarcină…

De fapt dacă nu aceasta ar fi structura unui atom, ar însemna logic că de fapt curentul electric nu-i o deplasare ordonată de electroni ci altceva…

Din toate cele spuse până acum rezultă clar că e ceva foarte mare în neregulă cu definiția actuală a curentului electric…

Adevărul este de fapt cu totul altul. Și trebuie să știți că dacă cei mai mulți profesori de fizică și ingineri nu-l știu, cei care-l știu nu sunt interesați ca profesorii noștri și inginerii să-l știe, pentru a ni-l dezvălui și nouă. Întrebarea imediată ar fi: De ce ar face asta ? Pentru că probabil că dacă am ști adevărul am înțelege că e ceva în neregulă fie cu energia pe care o folosim acum, fie cu cei care ne-o furnizează. De fapt în neregulă sunt ambele situații…

Energia pe care o folosim acum este extrem de puțină iar cei ce ne-o furnizează sunt extrem de escroci…

Înainte de a vă spune ce-i de fapt curentul electric trebuie să vă mai amintesc că nici structura actuală a atomului nu este definită ca un concept bătut în cuie. Nu uitați că cele mai

 Acesta-i un manuscris și se supune legislației drepturilor de autor și conexe (copierea și reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

performante microscoape electronice care s-au construit nu ne pot arăta nici electronul nici nucleul nici atomul… chiar dacă ordinul lor de mărire ar trebui să permită asta. Tot ce vedem este doar o zonă neclară în care materia (sau ce-o fi ea) vibrează… Iată în imaginea de mai jos trei asemenea fotografii. Prima este a unei bucăți de aliaj AlCuFe, cea de-a doua este a unei structuri nanocristaline de Carbon (grafenă) iar cea de-a treia este imaginea unei molecule (cred că de benzen – această imagine o am mai de mult şi iată că am uitat ce-i exact) :

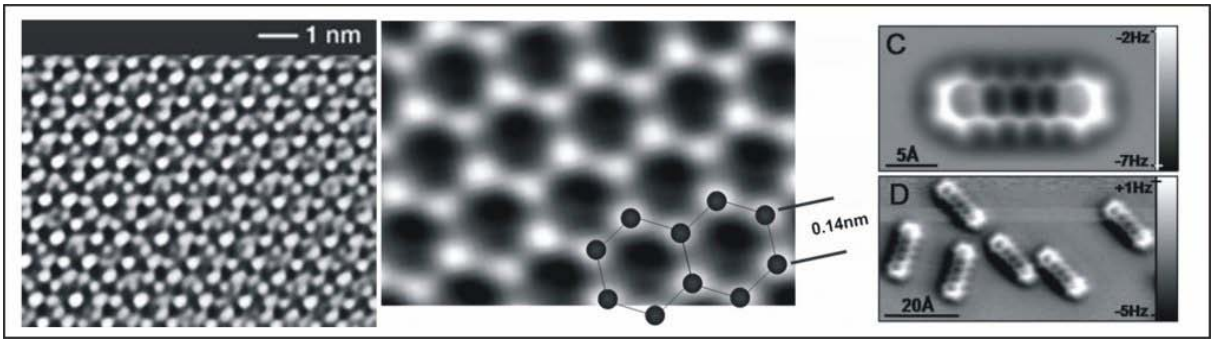

Remarcați că atomii se văd doar ca nişte biluțe neclare, datorită faptului că atomul este de fapt doar un toroid, o sferă oscilatorie, o undă staționară.

În plus de vreme ce ştiința oficială admite caracterul dual al fotonului, anume că el este atât particulă cât şi undă, de ce nu putem admite că de fapt întreaga materie are acelaşi caracter… Părerea mea e că materia se comportă mai mult ca fiind formată din unde decât din particule. Iar acolo unde experiențele practice ne arată că aceasta ar fi formată din particule acestea ar putea fi doar un rezultat al interpretării noastre greşite ale experiențelor.

Ce vreau să spun aici este că dacă într-un accelerator de particule, pe clişeul aparatului de fotografiat, apare o urmă, este foarte posibil şi de fapt chiar probabil că acea urmă nu a fost lăsată de o particulă ci de o undă de foarte înaltă frecvență şi energie.

Aşa cum un tun bas construit dintr-o țeavă groasă de plastic în capătul căreia punem un difuzor de başi poate dărâma un zid fără a-l atinge, noi nevăzând tunul vom presupune că acel zid a fost dărâmat de un proiectil, tot astfel comportarea unei unde de înaltă energie poate fi interpretată ca fiind o particulă. Dar acceptând că întreaga materie ar putea avea caracter dual la fel ca fotonul putem avea nişte explicații logice care să se potrivească mai bine pe comportarea materiei în anumite situații. De aceea am să vă spun aici următorul lucru:

Curentul electric nu este o mişcare ordonată de electroni ci este o emisie rezonantă de unde electromagnetice rezultantă a vibrației, oscilației sau pulsației rezonante a atomilor şi a electronilor. Curentul electric alternativ este rezultat al oscilației electromagnetice rezonante şi rezultanta magnetică a acestui curent este un câmp magnetic care-şi schimbă periodic polaritatea. Acest curent electric se obține cu ajutorul „generatoarelor” electromagnetice mecanice actuale fiind cel ce stă la baza întregului sistem energetic din prezent. Din aceiaşi perspectivă curentul electric continuu este o emisie de unde electromagnetice staționare (care nu variază în timp) şi a căror rezultantă magnetică este un câmp magnetic invariabil, staționar, identic cu cel al oricărui magnet permanent. Acest curent electric se obține fie cu ajutorul „generatoarelor” magnetice mecanice – dinamuri – fie cu ajutorul pilelor (bateriilor) şi acumulatorilor.

Mai există şi curent electric pulsatoriu care este o variantă a curentului electric continuu şi acesta se produce în impulsuri de mare energie. Acesta este rezultatul undelor scalare pulsatorii direcționale. Rezultanta magnetică a acestuia este pulsația magnetică periodică de mare energie care nu-şi schimbă polaritatea şi care induce în conductori şi bobine unde ce generează o mare cantitate de energie. Acest curent se obține pe cale mecanică sau electronică. Pe cale electronică se obține cu ajutorul generatoarelor de impulsuri (aşa numitelor temporizatoare) care sunt fie montaje electronice cu tuburi, fie

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

tranzistorizate sau cu circuite integrate. Cel mai banal dintre ele este circuitul integrat „ne 555”. (pentru cei mai în vârstă, fostul „βe555” de la IPRS – Băneasa)

Şi acum voi aduce şi argumente pe aceiaşi cale logică pe care am demonstrat mai sus că nu avem de-a face cu o deplasare ordonată de purtători de sarcină.

Pornind de aici să considerăm că de fapt materia ar putea fi în realitate formată aşa cum ni s-a spus până acum din particule elementare (pe care noi le-am numit protoni, neuroni, electroni, etc.) dar care să satisfacă doar parţial modelul pe care-l ştim. Să presupunem că de fapt aceste particule ar fi nişte entităţi care au capacitatea de a vibra la o frecvenţă foarte înaltă şi din această vibraţie ar rezulta caracterul lor de undă…

Ce vreau să spun este că deşi modelul mecanicist de până acum poate să nu fie conform cu realitatea, este foarte posibil ca el să nu fie totuşi total diferit de realitate. Adică caracterul dual al materiei să fie dat de vibraţia la o frecvenţă foarte înaltă a particulelor subatomice, şi a atomilor pe ansamblu.

Această vibraţie poate fi indusă sau modificată de câmpuri magnetice externe cum de asemenea poate induce la alte particule sau atomi prin rezonanţă modificarea frecvenţei de vibraţie a acestora.

În timpul acestei vibraţii are loc o emise de unde electromagnetice care dacă este la unison, adică se petrece la rezonanţă în toate particulele unui mediu oarecare, şi are o frecvenţă foarte ridicată, induce o putere foarte mare a câmpului electromagnetic general rezultat. Este ca la corzile unui pian. Când acţionăm o clapă avem un ton de o a numită intensitate. Când acţionăm două clape simultan avem un sunet armonic de patru ori mai mare căci vibraţia simultană a celor două corzi va induce prin rezonanţă şi vibraţia corzilor alăturate lor care vor face ca cutia de rezonanţă a pianului să amplifice rezultatul total al vibraţiei lor..

Din această perspectivă să luăm în calcul în continuare un conductor de cupru, care face parte dintr-un alternator. Ca urmare schimbarea periodică a poziţiei spirei faţă de câmpul magnetic ar obliga întreaga structură a conductorului să-şi modifice frecvenţa de oscilaţie datorită faptului că ar intra în rezonanţă cu câmpul magnetic alternativ. Ca urmare fiecare electron, proton, neutron şi în general fiecare atom în parte intrând în rezonanţă cu câmpul magnetic va căpăta o a doua frecvenţă de rezonanţă care se va suprapune peste cea naturală foarte înaltă a atomilor respectivi. Asta ar arăta cam aşa:

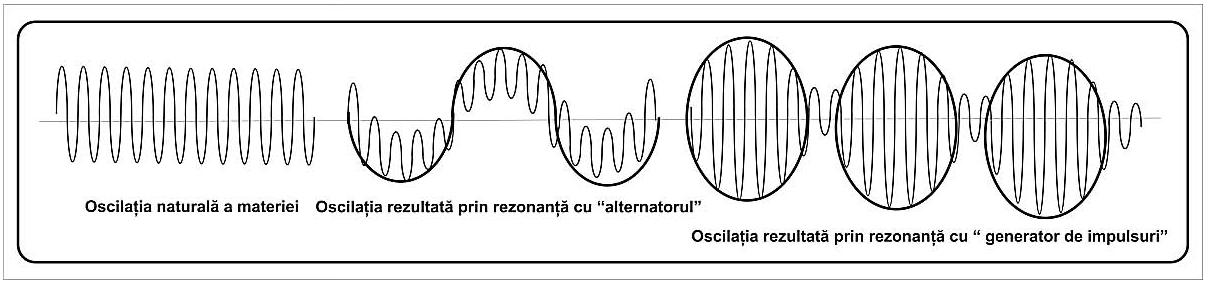
Oscilaţia naturală a materiei
Oscilaţia rezultată prin rezonanţă cu “alternatorul”
Oscilaţia rezultată prin rezonanţă cu “ generator de impulsuri”

Această oscilaţie ar emite unde electromagnetice în jur, fapt ce va face ca întregul conductor, oricât ar fi el de lung să intre în rezonanţă şi să vibreze în acelaşi ritm. Practic în momentul în care punem la bornele unui generator un consumator, spre exemplu un motor, toţi atomii conductorului acestui motor vor intra în rezonanţă cu cei ai generatorului iar în motorul respectiv vor apărea câmpuri magnetice rotitoare identice cu cele din generator care vor obliga rotorul motorului să se rotească.

Dar încă odată insist. Nu are loc nici un fel de deplasare de electroni. Pur şi simplu toţi atomii intră în rezonanţă şi din vibraţia lor se creează câmpuri magnetice identice cu cele din generator – adică câmpuri magnetice care vor avea aceiaşi frecvenţă de inversare şi vor fi de o intensitate cu atât mai mare cu cât numărul atomilor din conductorul motorului va fi mai mare. Cu alte cuvinte cu cât conductorul va fi mai gros cu atât el intrând în rezonanţă va crea un câmp electromagnetic mai puternic…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În cazul unui consumator rezistiv, câmpul magnetic rezonant neavând cum să oblige conductorul să se rotească căci acesta nefiind pe un ax rotativ, va induce în acesta o amplificare a rezonanței de vibrație de 50 Hz. Din însumarea acesteia se va intra intr-o spirală a amplificării care va duce la o vibrație atât de mare a atomilor conductorului rezistiv încât aceasta se va transforma rapid în căldură care va înroşi conductorul şi apoi se va pierde disipându-se în atmosfera înconjurătoare. Această explicație este mai apropiată de adevărul faptelor reale când un conductor rezistiv sau o siguranță fuzibilă se rupe din locul în care secțiunea sa este cea mai mică… adică acolo unde dimensiunilor fizice micşorate vor face ca rezistența mecanică să fie mai mică…

Tot la fel în cazul unui motor electric bobinat cu conductor foarte gros, mai gros decât cel din generator, datorită intrării sale în rezonanță cu generatorul va face ca generatorul să nu mai facă față câmpurilor electromagnetice induse de consumator – puterea reactivă mare – neputând să suporte din punct de vedere mecanic amplificarea rezonantă a câmpurilor magnetice apărute…care fiind mult prea mari față de dimensiunile fizice ale generatorului, acesta se va încălzi şi se va arde…

Deci ca să lămurim problema ! În momentul în care la bornele unui „generator” electric cuplăm un consumator consumatorul intră în rezonanță cu „generatorul” şi atunci particulele sale atomice vibrează la unison cu „generatorul” creând diferite efecte electrice, mecanice, sau magnetice în funcție de cum e construit consumatorul. Din perspectiva aceasta, curentul electric fiind doar o radiație electromagnetică indusă mecanic (prin rotirea unor magneți), electromagnetic (prin transformatoare) sau electronic (prin oscilatoare sau generatoare de impulsuri) am avea următoarele definiții:

Tensiunea electrică va fi amplitudinea câmpurilor electromagnetice induse în conductor.

Intensitatea curentului va fi densitatea (sau cantitatea) câmpurilor electromagnetice induse în conductor.

În acest fel vom putea avea un curent electric de 5 volți la capătul unui conductor, care intrând în rezonanță va avea un amperaj diferit în funcție de grosimea diferită a conductorului adică de numărul de atomi care-l compun…

De aici ar mai rezulta un lucru de importanță capitală. Anume că cu cât frecvența de oscilație a câmpului electromagnetic indus de un generator este mai mare cu atât câmpurile electromagnetice induse în consumator vor fi mai mari datorită creşterii densității lor.

Deci ar rezulta că dacă un generator ar lucra la frecvența de 100 Hz în loc de 50 cât are azi, energia care ar fi indusă în consumator ar fi egală cu pătratul frecvenței datorită faptului că densitatea câmpurilor electromagnetice ar creşte pe două căi, odată datorită numărului de schimbări mai mari ale câmpului magnetic adică datorită dublării tensiunii (cu cât freci bagheta mai des de blana pisicii cu atât încărcătura ei creşte) şi de asemenea a densității acestor câmpuri electromagnetice (trecerea repetată a conductorului prin câmpul magnetic în aceiaşi unitate de timp creşte densitatea aparentă a câmpului magnetic adică puterea de emisie electromagnetică). Din această perspectivă toate „generatoarele” electrice nu sunt cum spunea un amic de-al meu pompe de electroni ci captatoare şi amplificatoare rezonante de unde electromagnetice… iar piesele electronice sunt tot amplificatoare sau schimbătoare de unde electromagnetice.

Cei care mi-au citit cărțile anterioare ştiu probabil că am explicat acolo că de fapt pământul este un fir de praf scufundat în oceanul energetic universal care este necuprins. Tot cei care mi-au citit cărțile anterioare ştiu că în cartea „Energia pentru toți” am utilizat ca moto următoarea afirmație făcută de Tesla : ***„Energia electrică este omniprezentă, în cantități nelimitate şi poate propulsa toate maşinile din lume fără utilizarea petrolului, cărbunelui, gazului metan sau a oricărui alt combustibil.“***

Am mai explicat în cărțile anterioare că fiecare atom din materia înconjurătoare fie de aici de pe Terra fie din spațiul necuprins al universului emite radiație electromagnetică iar aceasta s-a calculat că ar fi echivalentă cu 25 GWh/cmc. Această energie fiind energie difuză în masa întregii materii înconjurătoare şi datorită faptului că aparatele de măsură fac parte

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

integrantă din aceiaşi materie nu au cum s-o detecteze. Pentru ca un aparat de măsură să poată detecta o valoare oarecare trebuie să aibă o bază de comparație, dar când întreaga materie emite aceiaşi cantitate de energie aparatul respectiv nu mai are la ce se raporta şi ca urmare concluzia generală a oamenilor de ştiință este că această energie difuză este doar un concept pur teoretic care nu poate fi utilizat în nici un fel…

Această concluzie, cred eu, porneşte de la însăşi definiția greşită a energiei electrice… dacă s-ar accepta că de fapt energia electrică este doar o radiație electromagnetică rezonantă atunci probabil că s-ar înțelege mai uşor şi faptul că energia despre care vorbea Tesla este reală şi poate fi utilizată fără nici un fel de problemă, prin colectarea ei din mediul înconjurător oriunde e nevoie de ea. Datorită faptului că „generatoarele" actuale sunt ansambluri mecanice rotative de dimensiuni mari obligate datorită dimensiunilor să lucreze la frecvențe scăzute, curentul electric pe care-l colectăm din mediul înconjurător cu maşinile noastre la un randament extrem de scăzut este foarte puțin. În plus, odată colectat din mediu cu aceste uzine electrice uriaşe el trebuie transportat la consumator…în urma acestui transport pierderile scăzând şi mai mult cantitatea reală de energie de care dispunem.

Dacă însă aceste „generatoare" actuale ar fi înlocuite cu altele care să producă oscilația materiei la frecvențe înalte prin metode electronice am reuşi să dispunem de cantități enorme de energie.

În plus o maşină electronică putând fi de n ori mai mică decât una mecanică s-ar deschide uşa larg către posibilitatea de a avea energie electrică oricâtă şi oriunde, produsă la locul unde e nevoie de ea. În acest fel s-ar elimina toate acele dezavantaje ale actualului sistem energetic global pe care le-am descris în capitolul precedent.

Şi trebuie să ştiți dragi cititori faptul că această tehnologie energetică este una cunoscută încă din momentul în care Tesla a pornit „generatoarele" de la cascada Niagara.

Chiar dacă, poate, (atenție, spun poate !) nu ajunsese la concluzia că curentul electric ar fi radiație electromagnetică, aşa cum am spus noi mai sus, el ştia că frecvențele şi tensiunile înalte duc la un randament energetic mai bun, de aceea, imediat după ce a pus în funcțiune generatoarele de la Niagara, domnul Tesla a început serios să se ocupe de cercetarea curenților de înaltă tensiune şi înaltă frecvență. Cercetările sale care s-au derulat pe parcursul ultimilor ani ai secolului nouăsprezece aveau să ajungă la o concluzie care este baza a ceea ce vom descrie în continuare în această carte.

În acei ani de studii Tesla a pus la punct o serie de dispozitive electronice şi electromecanice menite a-i uşura munca şi care l-au ajutat să tragă concluziile pe care le-a tras. Astfel a inventat bobina pentru electromagneți care este o bobină plată bobinată cu fir bifilar, bobină care are o mare capacitate inductivă cea ce compensează autoinducția.

A mai inventat şi construit un dispozitiv electronic, în care descărcările electrice de înaltă tensiune să poată fi controlate. E vorba de eclator, (sau disruptor) pe care l-a dus aproape la perfecțiune prin diferite variante controlate cu jet de aer sau cu câmpuri magnetice.

În esență un eclator este un fel de bujie, un dispozitiv care are doi electrozi între care curentul electric pulsatoriu sau alternativ de înaltă frecvență se poate descărca în scântei electrice, întrerupte brusc. Aceste scântei, a constatat Tesla, induc în piesele metalice din jurul lor curenți de mare intensitate.

De asemenea în scopul obținerii de tensiuni cât mai înalte a inventat şi construit un transformator special, care nu are miez metalic.

Transformatorul acesta pe care l-a numit transformator amplificator rezonant, are proprietatea de a putea lucra la orice frecvență, (oricât de înaltă ar fi aceasta) şi cu orice curenți (fie ei alternativi sau continuu pulsatorii). De asemenea poate fi construit cu raportul de transformare oricât de mare. Practic pornind de la tensiune de circa o sută de volți în primar, în secundarul acestui transformator se pot obține tensiune de milioane sau chiar zeci de milioane de volți.

Lucrând cu acest transformator, Tesla a descoperit că dacă pulsația sau frecvența curentului de înaltă tensiune trece de 10 kHz (are perioada mai scurtă de o sută de

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

microsecunde) nu mai prezintă nici un pericol de electrocutare, în ciuda tensiunilor foarte ridicate.

Acest transformator nesperat de simplu constructiv poate fi construit foarte uşor chiar şi de persoane fără pregătire specială în domeniul electricității.

Legat de frecvența ridicată a curentului care trece prin transformatorul amplificator rezonant, Tesla a mai descoperit că pe măsură ce perioada de pulsație a curentului devenea mai scurtă acesta inducea în jurul său până la mari distanțe întreaga gamă de unde electromagnetice de la cele cu lungimea de undă caracteristică căldurii, trecând prin emisia de lumină, apoi de raze gama şi ulterior ajungând până la unde care răceau mediul înconjurător:

Prin aceste cercetări Tesla a renunțat definitiv la sistemul său electric alternativ polifazat şi s-a dedicat cu trup şi suflet în cercetarea curentului continuu pulsatoriu de înaltă frecvență stabilind următoarele fenomene a căror apariție este funcție de timpii cât durează descărcările:

- impulsurile mai lungi de 100 de microsecunde (sub 10 kHz) produc unde mecanice de mare putere distructivă. Obiectele supuse trenurilor de asemenea impulsuri intră în vibrație şi sunt mutate din loc,
- impulsurile mai scurte de 100 de microsecunde (peste 10 kHz) sunt perfect sigure fiziologic, nu produc şoc electric şi nici electrocutări,
- impulsurile cu durată cuprinsă între 20 şi 50 microsecunde (50 la 20 kHz) produc descărcări fantastice de energie din mediul înconjurător sub formă de electricitate rece, sau „energie radiantă” cum a numit-o Tesla.
- impulsurile cu lungime de o microsecundă (1 MHz) produc unde calorice resimțindu-se o încălzire fiziologică foarte puternică,
- impulsurile mai scurte (peste 1- 2 MHz) produc aprinderea instantanee a corpurilor de iluminat,
- dacă se continuă prin scăderea duratei sub aceste limite, se ajunge la generarea de lumină de diferite lungimi de undă, iar şi mai jos se ajunge la efecte de răcire.

Practic atelierul lui nu avea nici un fel de sobe, calorifere sau radiatoare. Era suficient să pornească unul din marile sale transformatoare rezonante amplificatoare şi cu un consum insignifiant de mic încălzea întregul atelier prin radiația infraroşie pe care acesta o emitea în jurul său…

La fel stătea situația şi cu corpurile de iluminat. Tesla în acea perioadă avea tavanul tapetat cu tuburi fluorescente, care nu erau legate la nici un conductor electric. Simplul fapt că se aflau în raza de emisie electromagnetică a unuia din transformatoarele sale le făceau să lumineze, de asemenea, cu consumuri insignifiant de mici de curent electric, deoarece transformatorul amplificator rezonant scoate la ieşirea sa, prin fenomenul de rezonanță armonică, puteri de milioane de ori mai mari decât i se aplică la intrare. Iată câteva asemenea transformatoare.

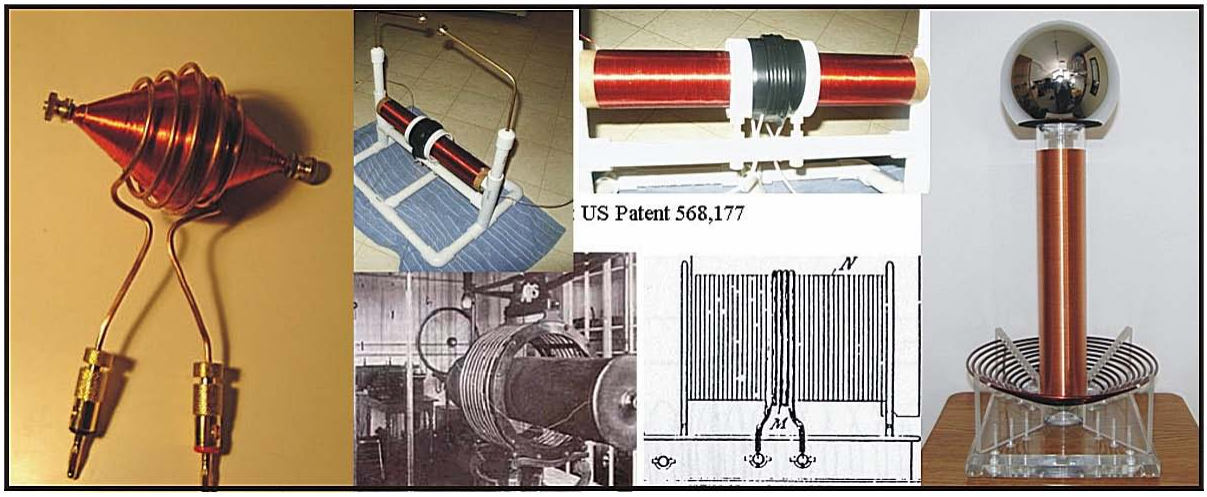

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Un exemplu clar al preocupărilor sale din acei ani sunt următoarea serie de brevete de invenție, brevete care sunt doar o mică parte, extrase din cele circa 130 din brevetele sale care sunt publice:

- 611735 „Electric Circuit Controller”
- 645576 „System Of Transmission Of Electrical Energy”
- 685012 „Means For Increasing The Intensity Of Electrical Oscillations”
- 685953 „Method Of Intensifying And Utilizing Effects Transmitted Through Natural Media”
- 685954 „Method Of Utilizing Effects Transmitted Through Natural Media”
- 685955 „Apparatus For Utilizing Effects Transmitted From A Distance”
- 685956 „Apparatus For Utilizing Effects Transmitted Through Natural Media”
- 685957 „Apparatus For The Utilization of Radiant Energy”
- 685958 „Method Of Utilizing of Radiant Energy”
- 723188 „Method Of Signaling”
- 725605 „System Of Signaling”
- 787412 „Art Of Transmitting Electrical Energy Through The Natural Mediums”
- 1119732 „Apparatus For Transmitting Eleectrical Energy”

Și cine știe câte alte minunății am mai fi cunoscut noi azi, dacă toate cele peste șapte sute de brevete ale lui ar fi publice. Din păcate cineva cu sufletul nu tocmai curat și-a arogat dreptul de a hotărî că brevetele lui Tesla trebuie să fie secrete…

În urma tuturor cercetărilor sale, Tesla a ajuns la concluzia următoare : ***Descărcările prin scântei electrice ale curentului alternativ sau continuu pulsatoriu de înaltă tensiune şi înaltă frecvență induc în conductorii şi piesele metalice din imediata apropiere curent de mare intensitate.*** Cu alte cuvinte ansamblul format dintr-un conductor străbătut de un curent continuu de foarte mare tensiune care pulsează la înaltă frecvență și o grilă sau o bobină metalică formează un amplificator rezonant de putere electrică. De asemenea el a mai constatat că un efect asemănător are și curentul electric alternativ de înaltă tensiune și înaltă frecvență dacă este aplicat pe bobina unui electromagnet sau pe primarul unui transformator rezonant. Sunt mai multe căi prin care acest principiu poate fi pus în practică. Să le explicăm pe scurt.

Plecând de la „generatoarele” electrice actuale, am spus că datorită bobinei rotorului, care se roteşte în jurul axului, în câmpul magnetic al statorului, acesta intră în rezonanță cu schimbarea regulată de sens a direcției câmpului magnetic. Dar pentru că un ansamblu mecanic este unul greoi şi încet, viteza de rotație – şi prin ea frecvența rezultată este una scăzută. Dacă din contră, bobina ar fi una fixă iar schimbarea de sens al câmpului magnetic s-ar face electronic – adică s-ar folosi un electromagnet comandat electronic, atunci s-ar putea creşte frecvența schimbării direcției câmpului magnetic până la maximum suportat de permeabilitatea magnetică a miezului acelui electromagnet. Nefiind nici o piesă în mişcare şi frecvența fiind foarte ridicată, întregul bobinaj şi de asemenea o bună parte a mediului ambiant imediat înconjurător ar intra în rezonanță cu aceste schimbări ale direcției câmpului electromagnetic şi ca urmare orice consumator alimentat de la acest dispozitiv va funcționa la randamente mari. Cu cât frecvența va fi mai mare cu atât energia culeasă în acest fel va fi mai mare… Dacă în componența acestui dispozitiv s-ar mai adăuga şi nişte magneți permanenți foarte puternici al căror câmp însumându-se cu cel indus de oscilatorul de comandă, suma acestor câmpuri ar ridica randamentul acestui colector energetic la cote fantastice comparativ cu ce avem azi. Aceasta este calea prin care pe baze electronice – renunțându-se la piese în mişcare – se poate mări exponențial randamentul „generatoarelor” magnetice. O altă cale prin care se poate pune în practică principiul enunțat de concluzia cercetărilor lui Tesla este prin folosirea unor tensiuni foarte înalte care să pulseze la frecvență ridicată. Prin acest procedeu se pot obține de asemenea cantități de energie imense comparabil cu ce se obține azi. Aici sunt două căi. Prin folosirea unui transformator amplificator rezonant în jurul căruia alte transformatoare identice intră în rezonanță,

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

curentul electric de ieşire fiind cules de la transformatoarele rezonante secundare, sau prin utilizarea unui singur transformator amplificator rezonant cu mai multe bobine terțiare coborâtoare de pe care se culege tensiunea de ieşire, iar o altă cale este ca tensiunea pulsatorie foarte înaltă să fie aplicată electrozilor unui eclator aflat într-un tub care să aibă în jurul său fie o bobină din sârmă de cupru groasă fie o grilă circulară făcută fie din tablă groasă de cupru găurită fie din plasă făcută din sârmă groasă de cupru. Ideea este că în aceste grile care având dimensiunile fizice mult mai mari decât electrozii eclatorului se vor forma prin rezonanță electromagnetică curenți electrici de înaltă tensiune dar care vor avea intensitatea proporțională cu dimensiunile lor fizice. Mai simplu spus tabla groasă de cupru care va avea masa de multe de ori mai mare decât electrozii din imediata ei apropiere, intrând în rezonanță va produce un curent electric de aceiaşi tensiune sau mai mică, dar de intensitate de multe de ori mai mare. Dar acest fenomen nu se produce decât dacă descărcările din electrozii eclatorului au loc la foarte înaltă tensiune şi foarte înaltă frecvență – şi când spun foarte înaltă frecvență o spun comparabil cu frecvența rețelei actuale. În această perspectivă ar fi necesar şi suficient ca această frecvență să fie de peste zece kilohertzi – preferabil cincisprezece, pentru ca curentul electric rezultat să nu prezinte pericol de electrocutare mortală. Comanda acestor tensiuni electrice înalte se va obține tot cu ajutorul unor oscilatoare electronice de înaltă frecvență ca şi în cazul precedent.

Acest aspect este preferabil a fi luat în calcul şi în cazul principiului anterior explicat prin care se poate îmbunătăți colectarea energiei pe cale electro – magnetică.

Aceste trei principii constructive sunt cele care stau la baza tuturor brevetelor de invenție pe care le voi prezenta în continuare precum şi la baza tuturor exemplelor concrete de construcții pe care le voi propune la sfârşit. Trebuie să mai specificăm că asemenea dispozitive au un randament atât de mare încât un asemenea colector electronic sau electro – magnetic de înaltă tensiune de dimensiunea fizică a unei genți „diplomat” poate furniza puteri de mai multe sute de kilowați. Ceea ce fireşte e greu de înțeles pentru fizicienii şi electricienii cantonați în continuare în conceptul că curentul electric e o mişcare ordonată de electroni şi că orice dispozitiv trebuie să fie un sistem închis care se supune legilor termodinamicii. Aceste „generatoare” prin faptul că lucrează la înaltă frecvență şi înaltă tensiune, fac ca prin rezonanță, întregul spațiu înconjurător să intre în acelaşi ritm pulsatoriu ca şi ele şi ca urmare ele se comportă ca nişte sisteme deschise capabile să culeagă energie nu doar din spațiul fizic ocupat de ele însele ci dintr-unul mult mai mare care se poate întinde până la mai mulți metri în jurul lor.

Cei care au construit asemenea dispozitive au remarcat de multe ori că în spațiul din jurul lor temperatura mediului ambiant scade cu câteva grade, lucru care contravine legii doi a termodinamicii şi ne spune clar că de fapt ele sunt sisteme deschise, confirmând cele spuse aici. Folosirea unor asemenea dispozitive electro-magnetice face ca sistemul energetic actual să fie depăşit, vetust, şi aproape inutil.

Imaginați-vă că acum vă construiți o casă undeva într-un vârf de munte departe de orice localitate electrificată. Nimeni dintre cei responsabili cu rețeaua energetică națională/globală, nu se va obosi să vă înşire zeci de kilometri de cablu scump, pe zeci sau sute de stâlpi foarte scumpi, doar pentru ca dumneavoastră, un oarecare nebun ce vrea să locuiască-n vârful muntelui să aveți energie electrică.

Dar cabana dumneavoastră poate avea chiar şi patru sute de kilowați de energie electrică pe care să v-o colectați singur cu ajutorul unui asemenea „generator” electro-magnetic de dimensiunea unei genți diplomat. Şi credeți-mă pe mine că chiar şi numai o sută de kilowați sunt prea mult pentru consumul unei gospodării familiale, oriunde pe glob.

Şi pentru că Tesla este considerat a fi deschizătorul de drum în acest domeniu vom continua cu capitolul următor intitulat…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Tesla, Gray şi alții

Nikola Tesla după cum am mai spus s-a născut la data de 10 iulie 1856 în localitatea Smilian de lângă Gospici în actuala republică Croația. La data respectivă țara sa făcea parte din imperiul austro-ungar.

Familia sa era o familie de sârbi de origine istro-română mama sa se numea Gica iar tatăl Milutin. Numele de Tesla al familiei vine de la îndeletnicirea de bază a strămoşilor săi şi anume dulgheria. Tesla este unealta principală a unui dulgher.

Mama sa avea înclinații deosebite în a inventa tot felul de dispozitive care-i uşurau munca în gospodărie. Conform spuselor lui Nikola doamna Gica folosea un război de țesut şi alte dispozitive casnice caracteristice vremii pe care le modernizase în scopul uşurării folosirii lor. Nikola, încă de copil a fost deosebit în sensul că era un om hipersenzitiv. Avea un auz extrem de sensibil, văzul deosebit de bun – de fapt din câte ştiu eu, el nu a purtat niciodată ochelari. În plus fiind un visător şi având un spirit de observație deosebit, încă de mic îi plăcea să-şi imagineze tot felul de lucruri.

Această imaginație bogată pe care a continuat să şi-o antreneze întreaga sa viață l-a ajutat mai târziu ca toate mecanismele pe care le imagina să fie perfecte până la cel mai mic detaliu, detaliu pe care-l perfecționa mintal. Practic a fost un inventator care nu a avut niciodată nevoie de creion şi hârtie pentru a desena o invenție. Poate şi de aceea în ciuda faptului că a imaginat şi construit mii de dispozitive şi aparate în întreaga să viață, a brevetat doar vreo şapte sute din ele. Practic pentru el a desena un dispozitiv pe care-l inventase şi-l construise era o corvoadă…

În adolescență a fost pentru o perioadă bolnav de holeră pe care a învins-o cu greu, printr-un adevărat miracol.

A făcut şcoala politehnică din Gratz, pe care însă nu a absolvit-o niciodată, deoarece nu a susținut examenele finale şi deci nu a primit diplomă, iar mai târziu s-a înscris la facultatea Carol Ferdinand a universității din Praga. (atunci puteai să te înscrii la o facultate fără diploma de studii din ciclul anterior, acum…)

A lucrat o perioadă la departamentul de inginerie a al Oficiului Central de Telegrafie al Ungariei, iar în anul 1882 a plecat la Paris. În aceşti ani deja pusese la punct motorul electric de curent alternativ şi la Paris unde a lucrat pentru compania Edison Continental a şi construit primul model. Iată două din prototipurile primelor sale motoare:

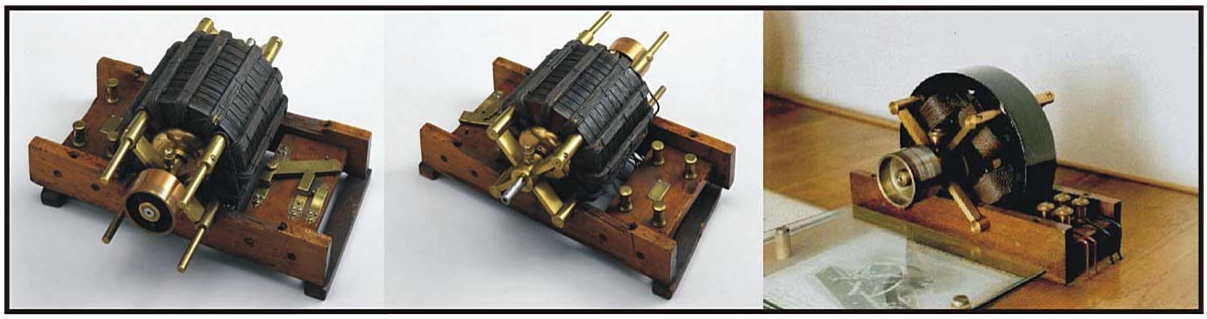

În primăvara lui 1884 traversează oceanul şi pentru o perioadă lucrează cu Edison. Din păcate erau spirite total diferite şi în scut timp nu se mai înțeleg. În momentul în care Edison nu-şi respectă o promisiune de plată pe care i-o făcuse, Tesla pleacă de la fabrica de motoare a lui Edison în 1885.

Urmează o perioadă grea în care lucrează chiar şi ca muncitor la şanțuri. În 1886 împreună cu încă doi asociați pune bazele companiei Tesla Electric Light & Manufacturing cu sediul în New Jersey. Prima realizare a noii companii este iluminarea oraşului folosind becurile cu arc electric ale lui Tesla.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În această perioadă lupta dintre marii inventatori ai vremii cu privire la curentul electric continuu şi cel alternativ începuse deja şi în ea fireşte că a intrat şi Tesla. Providențială pentru viitorul omenirii a fost întâlnirea sa cu George Westinghouse la sfârşitul lui iulie 1888.

Datorită parteneriatului dintre cei doi, noi avem acum, sistemul energetic actual. Însă după cum am mai spus, Tesla avea să renunțe complet la ideea acestui sistem în chiar primii ani ai noului secol, conştient de toate defectele sale şi va încerca printr-un parteneriat cu marele bancher J.P. Morgan să construiască un sistem global prin care să transmită energia electrică fără fir. Acest sistem s-ar fi bazat pe ceea ce noi, azi numim energie liberă, energie care ar fi fost colectată din mediul înconjurător şi ar fi fost recepționată în orice casă de pe glob aşa cum recepționăm acum undele radio-tv. Din păcate după ce a început construcția turnului de la Wardenclyffe, proiectul a fost abandonat. Marele finanțist, înțelegând că această realizare va oferi un curent electric ce nu poate fi contorizat şi ca urmare nu poate fi vândut, a încetat orice finanțare.

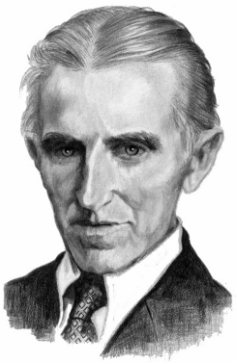

Tesla a încercat timp de mai mulți ani să obțină continuarea finanțării proiectului, dar s-a lovit oriunde a încercat de o indiferență dură. Practic din acel moment se luase hotărârea discreditării şi distrugerii sale. A pierdut totul în favoarea băncilor deoarece datoriile pe care le contractase se bazau pe viitoarele beneficii aduse de punerea în funcțiune a sistemului. Ajunsese la un moment dat să se mute din hotel în hotel în căutarea unor chirii din ce în ce mai mici. Ultimii ani din viață şi i-a petrecut singur şi uitat de toți într-un hotel din New York unde a şi murit pe data de 7 ianuarie 1943.

Dar moştenirea tehnică pe care a lăsat-o omenirii este inestimabilă şi chiar şi acum la aproape şaptezeci de ani de la moartea sa, încă neînțeleasă pe deplin.

În plus marea majoritate a documentelor care au rămas de la el au caracter secret. Se bănuieşte că unele dintre însemnările sale au fost distruse, un număr de vreo cinci sute de brevete sunt declarate secret absolut. Practic din totalul de circa două vagoane de documente cât se estimează că au rămas de la el prin hotelurile, atelierele şi firmele pe unde a lucrat, nu este dat publicității decât un număr de vreo două mii de pagini în care intră unele discursuri, brevetele publice, şi o mică parte din publicistica sa.

Am spus deja despre cercetările lui Tesla privind curentul electric continuu pulsatoriu de înaltă frecvență şi înaltă tensiune. Am spus că acesta se obținea atunci cu ajutorul condensatoarelor şi a eclatoarelor pe care Tesla le-a dezvoltat până la perfecțiune pe măsură ce avea nevoie ca frecvența impulsurilor electrice să fie mai mare şi perioada mai scurtă.

Adică cu cât creştea această frecvență intervalul dintre două impulsuri alăturate trebuia să fie mai scurt. Imaginați-vă spre exemplu că el a ajuns să folosească impulsuri electrice cu durată de o nanosecundă ceea ce înseamnă a trilioana parte dintr-o secundă. Eclatorul fiind cel care forma scânteia dată de acel impuls, după formarea scânteii el trebuia să nu mai conducă de loc. De aceea a fost nevoit să găsească soluții prin care scânteia odată pornită de către impulsul electric, să poată fi şi oprită forțat la momentul în care impulsul electric înceta. Acest lucru l-a realizat cu ajutorul unor eclatoare care lucrau într-un jet de aer sub presiune sau altele care lucrau sub un câmp magnetic foarte puternic.

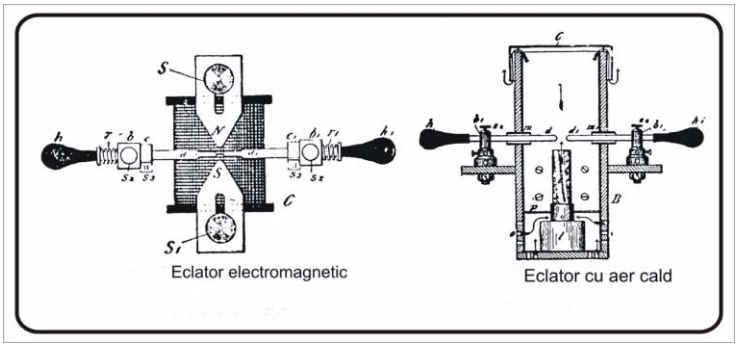

Iată două modele ale acestor eclatoare, desene scoase din brevetele sale:

Pentru scopul practic al cărții de față asemenea eclatoare extrem de performante nu sunt obligatorii deoarece frecvența necesară bunei funcționări a unui colector energetic de înaltă

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

tensiune nu trebuie să treacă de 50 kHz, ceea ce presupune o durată a impulsului electric şi implicit şi a scânteii de 50 – 20 microsecunde. Această durată corespunde unor frecvenţe de 20 – 50 kHz, şi ar fi ideală deoarece la aceste frecvenţe excitaţia materiei are randamente mult mai ridicate şi implicit cantitatea de energie colectată este fantastic de mare.

Aceste impulsuri electrice sunt apoi injectate în primarul unui mic transformator amplificator rezonant, după care trec printr-un eclator şi ulterior sunt din nou aplicate unui al doilea transformator amplificator rezonant.

Oscilaţiile se pot obţine în ziua de azi pe mai multe căi, căci electronica actuală este suficient de avansată pentru a ne oferi multe asemenea căi de obţinere a frecvenţelor înalte.

Dar cea mai la îndemână metodă este de a se lucra cu circuitul integrat NE555 (marea majoritate a electroniştilor bătrâni îl cunosc cu numele de βE 555 al fostei Întreprinderi de Piese Radio şi Semiconductori (IPRS) Băneasa) care este cel mai mic şi cel mai vechi circuit integrat temporizator construit de industria electronică mondială. Are marele avantaj că are doar opt picioruşe şi pentru a fi făcut să funcţioneze nu are nevoie în jurul lui decât de vreo trei – patru piese electronice, anume două rezistenţe şi doi condensatori. Acest mic circuit integrat însă, lucrează cu intensităţi reduse de curent de aceea semnalul din ieşirea lui trebuie aplicat fie pe un tranzistor de putere fie pe un tiristor. Acestea joacă rolul unor relee electronice care vor injecta impulsuri de curent continuu în primarul primului transformator amplificator rezonant în ritmul comandat de circuitul integrat. Schema generală ar fi aceasta, dar valorile în ieşire sunt arbitrare:

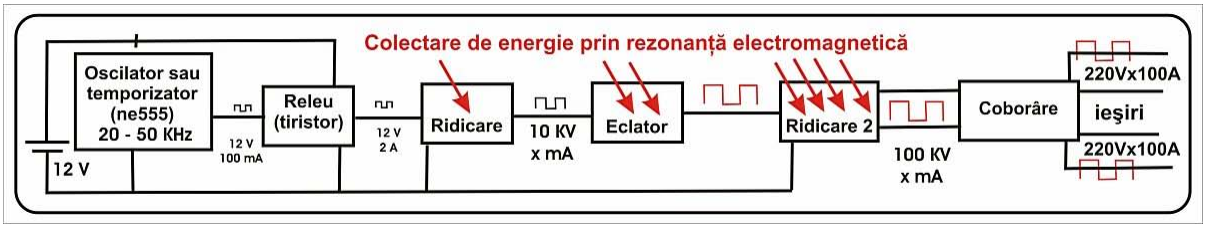

Nu insist aici asupra modalităţilor practice de realizare a acestor circuite pentru că vom avea un capitol dedicat acestui fapt la sfârşitul cărţii. Aici doar explic principiul de funcţionare. Ce se întâmplă de fapt. După primul transformator amplificator rezonant vom obţine o tensiune pulsatorie înaltă de circa 10 kV care injectată în eclator va face ca în acesta să apară scântei în ritmul frecvenţei de pulsaţie. Descărcările acestea vor induce în conductorul respectiv intensităţi de curent foarte mari care apoi vor fi aplicate primarului celui de-al doilea transformator amplificator rezonant.

În secundarul acestuia va apărea o tensiune şi mai mare şi anume de peste o sută de kilovolţi funcţie de care va fi raportul său de transformare. Spre exemplu acesta poate avea 45 de spire în primar şi 450 în secundar - pentru o tensiune de ieşire de 100 kV. Alături de primul primar, vom pune alta sau alte înfăşurări terţiare, mai groase decât primarul şi care vor fi calculate pentru a da o tensiune de 220 Volţi – adică vor avea o spiră foarte groasă şi curentul cules de pe aceste înfăşurări de o spiră va fi un curent pulsatoriu de mare intensitate şi înaltă frecvenţă care va avea puteri de sute de kilowaţi funcţie de grosimea conductorului de la ieşire.

Această tensiune poate fi aplicată oricărui consumator electric rezistiv. Ce-i un consumator electric rezistiv ? Este orice consumator care are rezistenţă electrică. Astfel în această categorie intră – toate aragazurile electrice cu plită, toate reşourile cu plită sau cu rezistenţă toate radiatoarele cu rezistenţă electrică, toate boilerele care nu au control electronic, toate caloriferele electrice cu ulei – într-un cuvânt cei mai mari consumatori dintr-o gospodărie.

De asemenea această tensiune electrică pulsatorie de înaltă frecvenţă poate fi aplicată şi unor consumatori electronici cum ar fi televizoare, aparate de radio, calculatoare, etc. care au

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

la intrare un alimentator care transformă curentul electric alternativ în curent continuu, deoarece acest curent pulsatoriu se comportă într-un transformator asemănător cu curentul electric alternativ. Adică în aceste alimentatoare de intrare este fie redresat, apoi transformat şi iar redresat (cum se întâmplă în alimentatoarele în comutație) fie este transformat şi apoi redresat cum se întâmplă în alimentatoarele clasice.

Nu poate fi folosit acest tip de energie electrică cu motoarele electrice de curent alternativ. Poate fi folosit însă cu motoarele de curent continuu, dacă sunt făcute să funcționeze la tensiunea respectivă. Dar pentru că curentul electric pulsatoriu poate fi transformat, se poate reduce prin transformator şi ulterior prin intermediul unui condensator de netezire se poate folosi şi cu motoarele mici de curent continuu.

Iată alăturat un exemplu practic a unor asemenea transformatoare amplificatoare rezonante care lucrează împreună furnizând aproape 150 de kilowați: Placa se află pe un scaun cu spetează, deci are cam 30 x 30 cm.

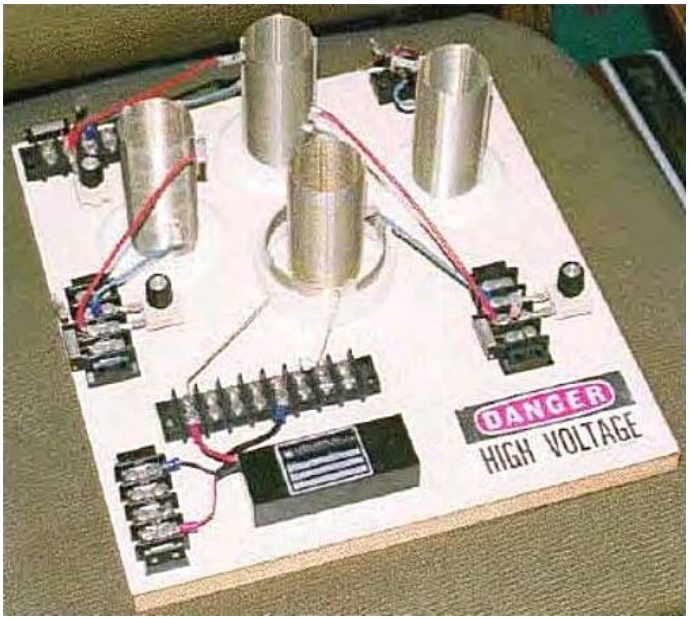

După ce am văzut cum poate fi folosit transformatorul amplificator rezonant al lui Tesla la obținerea locală de mari cantități de energie electrică putem vedea o altă modalitate de utilizare a lui în acest scop, aceea pusă la punct de domnul Edwin Gray care a construit un fel de tub electronic în care descărcările unui eclator induc într-o grilă din plasă sau tablă curent electric pulsatoriu de mare intensitate.

În cazul utilizării acestei metode se poate renunța la al doilea ridicător de tensiune, care va fi înlocuit de tubul sus pomenit. Dar mai întâi să aflăm câteva lucruri despre Edwin Gray şi apoi vom analiza şi invenția lui.

Edwin Vincent Gray s-a născut în 1925 în Washington DC într-o familie care avea paisprezece copii. La vârsta de unsprezece ani a avut ocazia să vadă un test efectuat pe râul Potomac, al unuia din primele radare. Această experiența a însemnat un declic în destinul său căci din acel moment a hotărât că viața să va fi dedicată cercetării fenomenelor electrice. La vârsta de cincisprezece ani a plecat de acasă înrolându-se în armată. Acolo a făcut şi şcoala de inginerie avansată pe care a absolvit-o cu succes. Atacul de la Pearl Harbor îl determină să se înroleze în forțele navale ale Pacificului.

După terminarea războiului şi-a continuat studiile în domeniul electricității şi a lucrat ca mecanic. După circa patru ani de experiențe a reuşit să „separe pozitivul” aşa cum afirma el, iar în 1958 a reuşit să construiască primul său motor EMA. Această denumire este un acronim care vine de la numele firmei sale numită Electric Magnetic Asociation.

Motorul era perfect funcțional prin 1961 şi între timp a reuşit să mai construiască şi altele. Astfel că analizele funcționării celui de-al treilea model au fost documentele cu care a început să caute fonduri pentru a începe producția de serie a motorului. În 1971 a reuşit să înființeze o firmă pe acțiuni numită EVGray Enterprises Inc, care în 1973 era deja înregistrată la Van Nuys, California.

În vara lui 1973 a făcut demonstrații publice cu motorul său, demonstrații care au fost recepționate pozitiv de mijloacele de presă ale vremii. Iată-l într-o fotografie de la acea demonstrație fotografie în care pe colțul din dreapta jos este mărit detaliul tubului său electronic care acționa motorul.

Vom intra în amănuntele tehnice un pic mai târziu:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

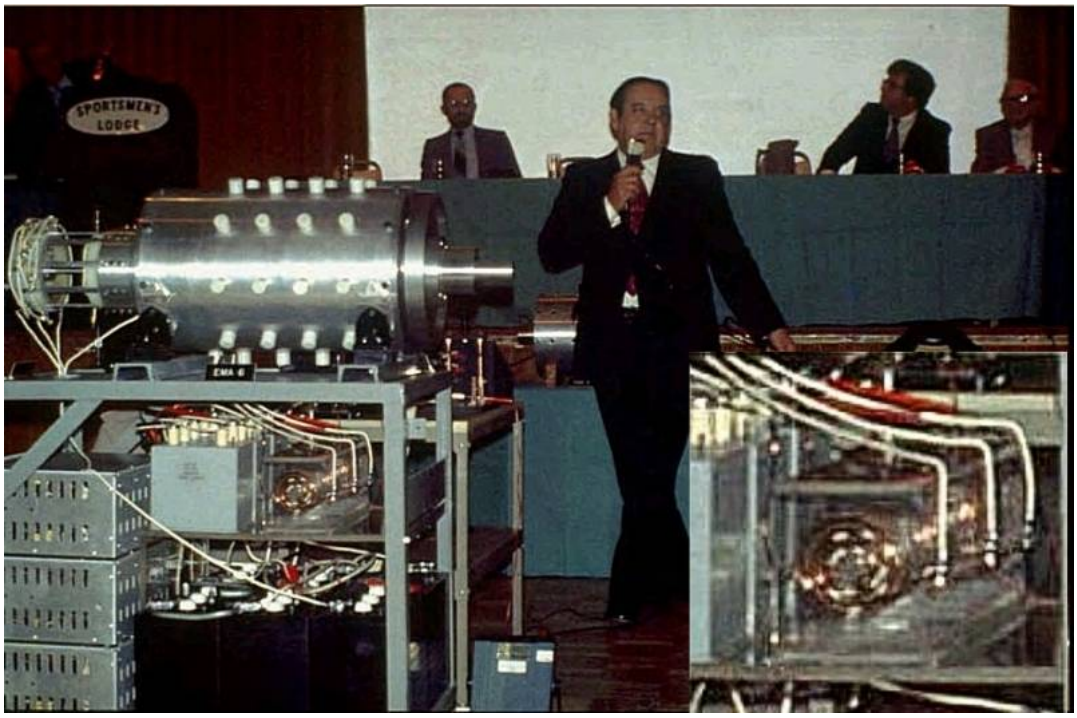

Anul următor s-a asociat cu constructorul auto Paul M. Lewis în scopul demarării producției de serie a motorului EMA, motor ce ar fi echipat astfel primul automobil electric american.

Aceste acțiuni ale sale nu aveau însă cum să scape ochiului pătrunzător al potentaților din industria petrolieră şi a slugilor lor guvernamentale.

Urmare a fost faptul că pe 22 iulie 1974 la sediul firmei sale procuratura districtuală a Los Angeles-ului a efectuat un raid, raid în urma căruia i-au fost confiscate toate prototipurile motorului. A fost anchetat timp de aproape opt luni pe diferite motive, timp în care procuratura a încercat să determine pe acționarii firmei sale să depună plângere pentru înşelăciune împotriva lui. Din fericire pentru el nici unul din acționarii săi nu a căzut de acord să intre în acest „joc" murdar şi procuratura a fost nevoită să se mulțumească cu o acuzație de natură economică. În 1976 Edwin Gray a fost nevoit să pledeze vinovat în fața judecătorului pentru două infracțiuni economice şi a fost eliberat.

Însă prototipurile şi documentația firmei nu i-a mai fost niciodată înapoiate. Cu toate aceste greutăți şi opresiuni în 1975 a obținut primul brevet pentru motorul său. Brevetul poartă numărul ***US Patent 3890548*** din data de ***17 iunie 1975*** cu numele ***„Pulsed Capacitor Discharge Electric Engine"***.

În februarie 1976 Gray a fost propus de către Asociația Oficiului de Brevete din Los Angeles, pentru titlul de „Inventator al Anului" pentru „descoperirea şi dovedirea unei noi forme de energie electrică". Pentru el, în ciuda acestor succese, această perioadă a fost una neagră. Căci în urma acuzațiilor aduse de procuratură, atât firma să cât şi firma Zetech Inc – cea constructoare de autoturisme şi-au încetat definitiv activitatea până la sfârşitul acelui deceniu.

La începutul anilor 1980 a oferit tehnologia sa guvernului pentru programul SDI (Strategic Defense Initiative) al lui Reagan. Din punctul meu de vedere această acțiune a sa a fost o greşeală capitală care a avut ca urmare îngroparea definitivă a tehnologiei sale. Pe tot parcursul deceniului opt a scris scrisori tuturor membrilor congresului cât şi către preşedinte şi vicepreşedinte, tuturor miniştrilor, secretari de stat şi alți oficiali guvernamentali americani în încercarea de a implementa tehnologia motorului său în industrie. Nu a primit absolut nici o scrisoare de răspuns. În toată această perioadă a locuit în Coucil Idaho. Aceasta-i perioada în care a primit şi celelalte două brevete şi anume ***US Patent 4,595,975*** din ***17 iunie 1986***

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

intitulat ***„Efficient Power Supply Suitable for Inductive Loads”*** şi ***US Patent 4,661,747*** din ***28 aprilie 1987*** intitulat ***„Efficient Electrical Conversion Switching Tube Suitable for Inductive Loads”***.

Se ştie de asemenea că în 1986 avea o proprietate în Texas, la Grande Prairie unde construise alte prototipuri ale motorului său EMA. În 1989 locuia încă la Coucil, lucra în aplicaţii tehnologice legate de propulsie şi avea reprezentanţe comerciale în Council, Grande Prairie şi în Sparks – Nevada.

Edwin Gray a murit în magazinul său din Sparks în aprilie 1989. Deoarece avea o sănătate de invidiat se presupune ca moartea să nu a avut cauze naturale.

Şi acum să spunem câteva cuvinte despre motoul lui Gray. Motorul pe care-l vedem în imaginea anterioară, este un motor electromagnetic neobişnuit, care funcţionează cu impulsuri de curent continuu de mare frecvenţă şi intensitate date de descărcările unor condensatori de mare capacitate, care la rândul lor sunt încărcaţi de un tub convertor, care converteşte curentul electric de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă în curent electric de înaltă tensiune şi mare intensitate.

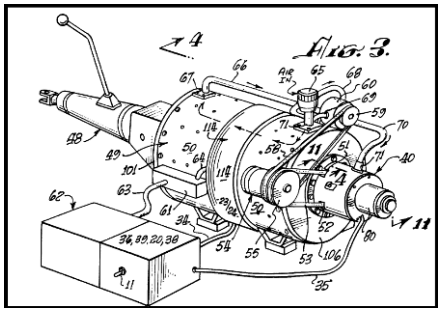

În imaginea alăturată este desenul motorului EMA, pregătit pentru a fi montat pe un autovehicul, desen extras din brevetul 3890548.

Nu face obiectul cărţii de faţă descrierea amănunţită a acestui motor, dar e suficient să spunem, că deşi acest motor dezvoltă 10 cai putere la 1100 de rotaţii pe minut, alimentat fiind de la patru baterii auto obişnuite (2400 Wh) , funcţionează neîntrerupt mai bine de 200 de ore.

Cu alte cuvinte acest motor dispune de 5 kWh de energie suplimentară care în nici un caz nu poate fi furnizată de cei 2,4 kW ai bateriilor.

De fapt întreaga energie cu care funcţionează acest motor, adică cei 7,5 kWh este extrasă din mediul înconjurător prin fenomenul de rezonanţă dat de descărcările de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă ale curentului electric continuu. Bateriile nu fac altceva decât să furnizeze energia necesară acestui proces de extracţie a energiei din mediul înconjurător.

Este clar că acest motor împreună cu montajul adiacent lui dacă ar fi fost implementat în industria transporturilor… Ce să mai spunem ! De atunci şi până în prezent întreaga industrie a carburanţilor petrolieri ar fi dat faliment.

Ce-l face să dispună de excesul de putere ? Ei bine marele secret al acestui motor este faptul că funcţionează cu descărcări electrice de mare putere furnizate de un banc de condensatori de mare capacitate. Dar există un secret mai mare… Acest secret este sursa energiei care încarcă condensatorii. Şi această sursă face obiectul brevetului din 1987.

Priviţi imaginea următoare, acesta-i marele secret al invenţiei lui Edwin Vincent Gray:

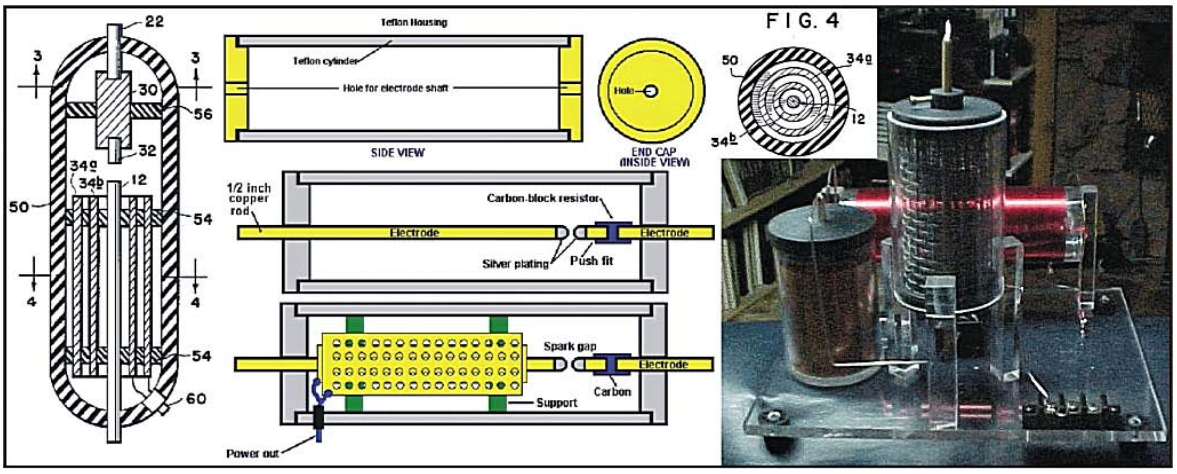

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cele două desene cu tuş sunt desenele extrase din brevet. Desenul cu galben şi gri e extras dintr-o carte în limba engleză dedicată tehnologiilor energiei libere, care circulă de câțiva ani pe internet. Iar fotografia din dreapta reprezintă construcția practică a ce urmează să vă descriu eu în continuare. Mai întâi hai să înțelegem în ce constă invenția intitulată ***„Efficient Electrical Conversion Switching Tube Suitable for Inductive Loads”***, pe care eu l-aş traduce cam aşa : Tub de conversie eficientă a electricității pulsatorii disponibilă pentru consumatorii inductivi.

Este vorba deci de un tub electronic, un fel de lampă, cum erau odată în aparatura electronică diodele, triodele, tetrodele, pentodele, etc. …

Dar există o diferență majoră între ceea ce vedem aici şi ceea ce reprezentau acele tuburi electronice. În primul rând diferența majoră este de dimensiune. În vreme ce acele tuburi electronice erau construite din sticlă şi aveau dimensiunea de câțiva centimetri, acest tub poate atinge şi dimensiunea de jumătate de metru lungime şi peste douăzeci de centimetri diametru.

A doua diferență majoră este dată de tehnologia şi materialele folosite. În vreme ce tuburile electronice erau construite din sticlă şi erau vidate, acesta poate fi construit din orice fel de țeavă din material plastic şi nu necesită neapărat vidarea. În al treilea rând, în vreme ce ansamblul de electrozi şi grile din interiorul tuburilor electronice nu putea fi construit decât într-o fabrică de piese şi dispozitive electronice, interiorul tubului convertor al lui Gray poate fi făcut de oricine. Să vedem acum cum e construit şi cum funcționează.

Dar înainte poate ar trebui să ne îndreptăm un pic atenția asupra unei propoziții ciudate din mica biografie de mai sus. Am scris că ***„După circa patru ani de experiențe a reuşit să „separe pozitivul” aşa cum afirma el.”*** Ce naiba-i separarea pozitivului ? – ați întrebat probabil.

Ei bine am spus că Tesla descoperise că curentul pulsatoriu de înaltă tensiune şi înaltă frecvență induce curenți de mare intensitate în conductorii din apropiere. Nu ştim dacă Gray a avut acces la unele din cercetările lui Tesla care acum sunt declarate secrete, sau la informații pierdute din opera lui ori dacă nu cumva acest fapt l-a descoperit singur. Cert este că Gray şi-a bazat munca pe două efecte majore. Anume faptul că între un electromagnet cu miez nemetalic (plastic) şi o piesă metalică neferoasă – aluminiu, apar forțe de respingere fantastic de mari care fac utilă tehnologia pentru lansarea de rachete – spre exemplu s-ar putea renunța la întreaga cantitate de combustibil chimic consumată în prezent pentru lansarea misiunilor spațiale şi satelitare… dar nu face asta obiectul cărții de față… Motorul său pe acest principiu se bazează.

Al doilea efect major este acela că inducerea energiei în bobinele şi conductorii metalici de către curentul pulsatoriu este mult mai eficientă atunci când acest curent pulsatoriu este format dintr-o diferență de potențial pozitiv între două puncte… Adică atât la un capăt al conductorului cât şi la cel de-al doilea există polul pozitiv al sursei, numai că unul va avea o sarcină electrică mai ridicată.

Aici ar trebui să vorbim un pic mai mult. Şi e cazul acum să fac o specificație importantă. Am tras eu concluzia în capitolul precedent că curentul electric alternativ nu ar fi o mişcare ordonată de electroni ci doar o emise rezonantă de unde electromagnetice. În cazul curentului continuu undele electromagnetice au un caracter continuu neexistând o oscilație a lor. În acest caz curentul continuu s-ar manifesta oarecum asemănător magnetizării unei piese metalice în momentul în care intră în contact cu un magnet. Nu degeaba Edward Leedskalnin nu făcea o diferență clară între curentul electric şi cel magnetic…

Afirm aici pentru cei ce mi-ar putea reproşa că nu există nicăieri acest concept în literatura ştiințifică… E foarte posibil să nu existe, deoarece aceasta e o concluzie personală la care am ajuns după mai mulți ani de căutări, căutări pe care le-am început, ca să zic aşa, atunci când mi-am dat seama că definiția actuală nu se potriveşte cu cele pe care le aflam sau le constatam eu însumi despre comportarea curentului electric. E deci foarte posibil ca

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

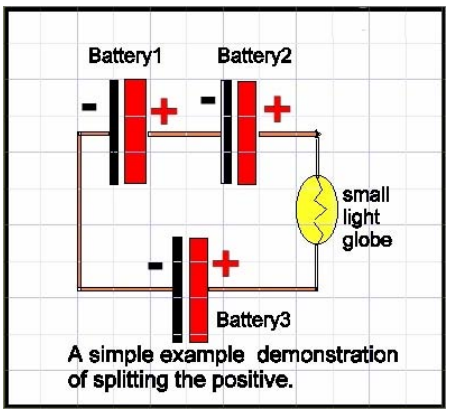

definiția mea să nu fie una academică, dar se potrivește mănușă pe comportarea cunoscută a curentului electric.

Spre exemplu în acest caz… Priviți imaginea alăturată care reprezintă cel mai simplu mod de separare a pozitivului:

Dacă curentul electric ar fi doar o mişcare ordonată de electroni, în mod normal el nu ar trebui să se manifeste între cei doi poli pozitivi ai bateriilor.

Practic în această situație electronii nu ar trebui să plece pe circuit, nu ar aprinde becul deoarece potențialul ambelor capete ale conductorului fiind pozitiv, între ele deşi diferența există, ea fiind de acelaşi sens nu ar trebui să aprindă becul…Cu toate acestea dacă veți aşeza trei baterii în configurația din figură şi veți măsura caracteristicile electrice dintre polii pozitivi ai lor în punctele unde, în figură, e becul veți obține exact aceleaşi valori ca în cazul în care ați măsura o singură baterie.

Cum e posibil ca aparatul să-ți arate curent electric continuu cu polaritate plus şi minus când de fapt dumneavoastră măsurați doar bornele plus ale celor două baterii ?...

Simplu, pentru că în acest caz, deşi ambii poli ai bateriilor sunt plus cel cu sarcina electrică mai mică este interpretat de aparatul de măsură ca fiind minus. Asta nu înseamnă că aşa şi e… Nu. Pur şi simplu curentul care se manifestă între cele două borne plus este clar unul rezultat doar din potențial pozitiv… adică separarea pozitivului…

Despre felul cum se obține practic separarea pozitivului la tensiuni foarte înalte vom vorbi mai târziu. E suficient să spunem că pentru funcționarea tubului lui Gray nu e neapărat nevoie să existe această separare a pozitivului, el funcționând satisfăcător şi fără acest efect.

Acum să analizăm cum e construit şi cum funcționează tubul lui. Dacă privim atenți imaginea anterioară vedeți că avem de-a face cu un tub din material plastic, transparent sau nu… Poate fi fie țeavă de PVC fie un tub din Plexiglas sau o sticlă de plastic.

La capetele tubului se află câte un capac izolator. Prin centrul capacelor trece câte un electrod din sârmă groasă de cupru. Distanța dintre cei doi electrozi poate fi reglată. Electrodul mai lung, este înconjurat la distanță de circa unul – doi centimetri de două grile tubulare formate fie din tuburi de cupru găurit, fie din plase metalice. Distanța dintre cele două grile este cam de un centimetru.

Grilele sunt legate electric între ele printr-un cablu lițat foarte gros care să poată suporta o intensitate foarte mare. Cablul apare în imaginea de mai sus cu numărul 60 în desenul extras din brevet iar în desenul cu galben cablul acesta apare cu culoarea albastră.

Pe electrodul mic apare o piesă cu numărul 30 în desenul din brevet şi cu culoare albastră pe celălalt desen. Această piesă este un rezistor din carbon care are rolul de a împiedica întoarcerea curentului înspre circuitul electronic atunci când arcul electric se stinge.

Capacele de la capetele tubului sunt fixate demontabil. Iar în interiorul tubului este aer atmosferic la presiune mediului înconjurător. De fapt acest dispozitiv funcționează foarte bine chiar şi fără tubul exterior de plastic. Rolul acestuia este doar de izolator electric pentru a împiedica o eventuală electrocutare.

Iată în continuare cum funcționează acest dispozitiv. Pe cei doi electrozi centrali se aplică un curent electric pulsatorie de înaltă tensiune. Această înaltă tensiune se obține, aşa cum am explicat în secțiunea despre Tesla, cu ajutorul unui temporizator şi al unui transformator amplificator rezonat.

Această tensiune înaltă pulsatorie se va descărca între cei doi electrozi ai tubului, electrozi care constituie un eclator. Scânteile din acest eclator induc în grilele tubului un curent electric pulsatoriu de mare intensitate. Acest curent electric are exact aceleaşi caracteristic şi utilizare ca şi cel obținut prin metoda descrisă la secțiunea anterioară.

Exact cele pe care le explic aici sunt reprezentate de fotografia din dreapta. În această fotografie se vede, în plan îndepărtat, un transformator amplificator rezonant al cărui secundar

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

este bobinat cu fir de cupru-email de culoare roşie. În planul apropiat se află un tub convertor Gray aşezat vertical, în care se văd clar prin pereţii lui transparenţi, grilele formate din plasă de sârmă metalică. În stânga se vede o butelie de Leida – un condensator electric.

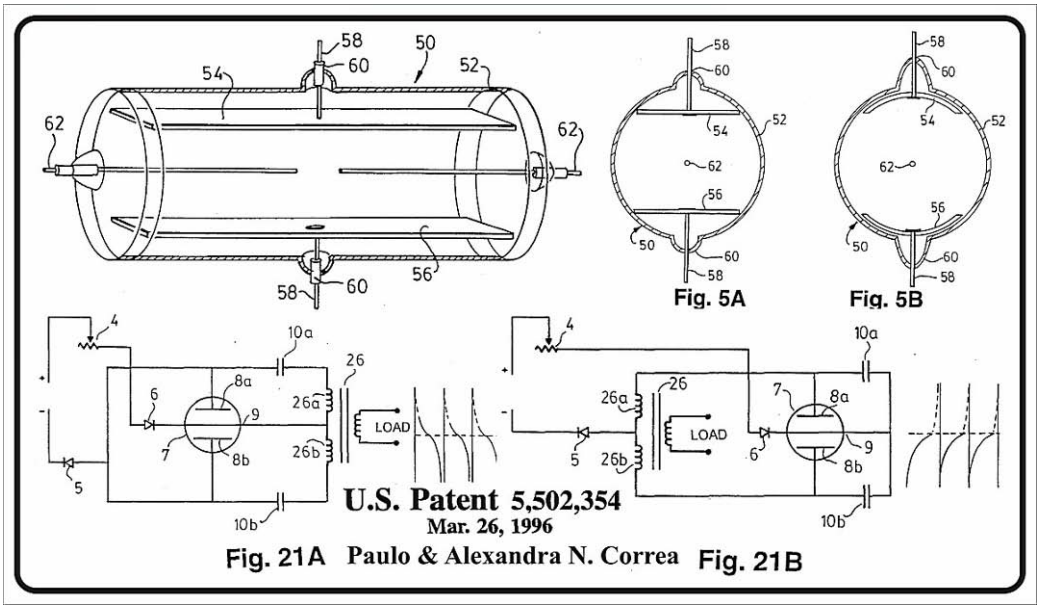

Trebuie să ştiţi că acest tub de conversie deşi nu este folosit pe nicăieri nu este însă unic, căci de curând am dat peste un alt brevet american care, de astă dată, a fost acordat în urmă cu şase ani. E vorba de brevetul numărul ***US 5502354*** din ***26 martie 1996*** acordat inventatorilor **Paulo şi Alexandra N. Correa**, cu titlul ***„Direct Curent Energized Pulse Generator Utilizing Autogenous Cyclical Pulsed Abnormal Glow Discharges”***.

După cunoştinţele mele acest titlu s-ar traduce prin ***generator energetic de curent continuu autoexcitat prin descărcări de impulsuri ciclice de mare energie***.

Dacă privim tubul conceput de cei doi Correa vom observa imediat asemănarea sa cu tubul convertor al lui Gray. Dar acest tub al soţilor (?) Correa lucrează, după cum se observă din schemele electronice ale montajului, la o tensiune mai redusă. În rest funcţionarea acestui dispozitiv este oarecum similară cu cea a tubului Gray. Electrozii acestui tub sunt alimentaţi tot la un curent pulsatoriu, curent care apare din descărcările celor doi condensatori de pe laturile orizontale ale circuitului. Diodele asigură o cale unică de scurgere a curentului electric, în aşa fel încât în primarul transformatorului apare un curent electric ce pulsează alternativ în cele două jumătăţi de înfăşurare. Acest curent este preluat şi amplificat de transformator din secundarul căruia este cules de consumator.

Frecvenţa de lucru depinde de circuitul oscilant determinat de fiecare condensator şi jumătatea de înfăşurare primară cu care este legat.

Deşi circuitul pe ansamblul lui lucrează un pic diferit de cele descrise anterior, surplusul energetic cules este dependent de tensiunea continuă şi de frecvenţa circuitului oscilant. Tensiunea continuă trebuie să fie fireşte una cât mai înaltă care este reglată de către reostatul din borna plus a sursei de alimentare.

De specificat că acest tub poate fi folosit cu succes în locul unui tub Gray. De altfel din studiul celor două tuburi se poate imagina un număr destul de mare de alte tuburi care să lucreze pe acest principiu.

Spre exemplu se poate gândi un tub care are un eclator format din mai mulţi electrozi pentru înalta tensiune şi mai multe grile de forme şi grosimi diferite…Despre modalităţile practice de construcţie ale acestor montaje vom vorbi într-un capitol aparte.

Eu, personal mai am cunoştinţă de două dispozitive care colectează cantităţi mari de energie în urma rezonanţei electromagnetice dată de descărcări pulsatorii de înaltă frecvenţă ale curentului continuu de înaltă tensiune. Unul din brevete este chiar mult mai vechi şi-şi are

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

originea, probabil în lucrările ştiinţifice ale lui Tesla. Brevetul a fost acordat în data de ***24 decembrie 1918*** în Marea Britanie cu numărul ***GB 121561*** cetăţeanului Mexican ***Carlos Benitez,*** inginer civil din Guadalajara. Numele brevetului este ***„New Proces for the Generation of Electrical Energy”***.

Despre acest brevet am mai scris în cartea „Întoarcerea la natură”. Am spus acolo că avem de-a face cu un încărcător de baterii conceput ingenios, astfel că după ce o baterie furnizează energia necesară obţinerii înaltei tensiuni pentru descărcările electrice, în vreme ce o a doua se încarcă din surplusul energetic obţinut astfel, cu ajutorul uni dispozitiv temporizator ingenios cele două baterii sunt comutate între ele periodic. În felul acesta ele asigură cu ajutorul acestui dispozitiv electronic energie electrică pe timp practic nelimitat.

Pentru a nu mă mai repeta voi prezenta aici descrierile din acea carte. Cei care au citit-o deja pot să sară peste pasajele următoare scuzându-mă pentru repetiţie:

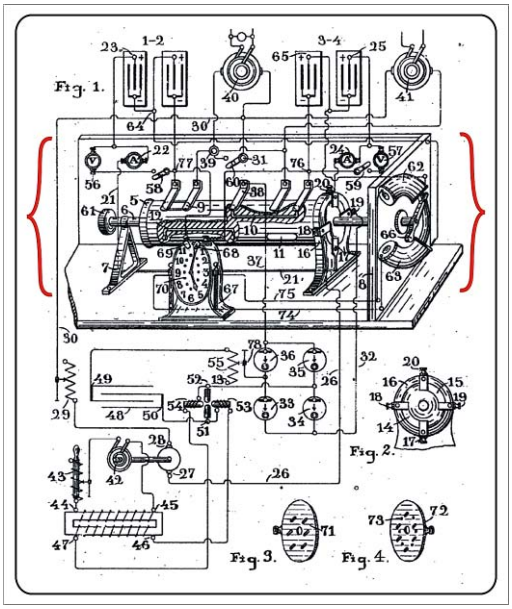

Nu înţelegem ce reprezintă acest desen pentru simplul fapt că de acum 100 de ani şi până în prezent, fizica şi ingineria electrică evoluând, a standardizat pe plan mondial toate reprezentările schematice ale componentelor.

Noi am trecut prin şcoală învăţând că un condensator se reprezintă prin două liniuţe paralele, o diodă printr-un triunghi aşezat cu vârful pe o liniuţă, că o baterie seamănă oarecum cu un condensator în sensul că e reprezentată tot cu două liniuţe paralele din care cea reprezentând catodul este mai scurtă, etc. Ca atare hai să privim desenul şi să înţelegem ce reprezintă el. În primul rând ne sare în ochi componenta complicată care este cuprinsă între acoladele de culoare roşie. Am încadrat acest ansamblu în acoladele roşii tocmai pentru a-l evidenţia.

Este vorba de un comutator temporizat compus din trei componente: un ceas (67, 68, 69, 70), un electromagnet comandat de acest ceas (62, 63) şi un comutator rotativ. (cilindrul având axul 6, mânerul 66, şi contactele lamelare care calcă pe cilindrul contactor).

Deasupra se pot vedea două baterii de acumulatori formate din grupuri de câte două baterii anume 1 – 2 şi 3 – 4 şi doi consumatori reprezentaţi de două motoare (40 şi 41).

Partea de dedesubtul comutatorului poate fi înţeleasă mai uşor privind o reprezentare din care a fost eliminat comutatorul şi bateriile înlocuite cu reprezentarea schematică modernă a lor.

În continuare iată o schemă modernizată şi iată şi legenda ei:

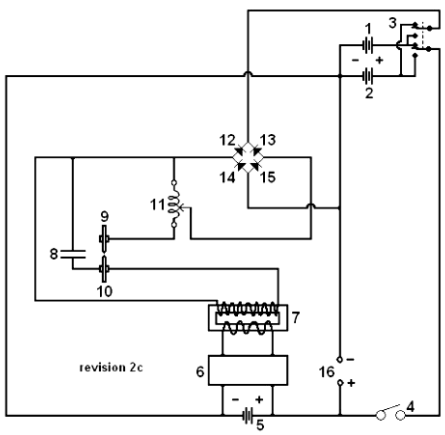

1 şi 2 – cele două baterii de stocare de acumulatori de 12 volţi (23 şi 25 la schema precedentă)
3 – releul comutator (48 în schema precedentă)
4 – întrerupător de pornire
5 – baterie de alimentare a invertorului (poate să lipsească)
6 – invertor 12 V c.c. → 220 V c.a. 50 Hz
7 – transformator ridicător 220 → 10 000 volţi (44 la 47 în schema precedentă)
8 – condensator de înaltă tensiune (49 – 50 în schema precedentă)
9 şi 10 – electrozii eclatorului (51 şi 52 la schema precedentă)

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

11 – bobină de înaltă frecvență reglabilă – poate fi prevăzută cu mai multe prize (55 şi 78 la schema precedentă)
12 – 15 diode de joasă tensiune mare amperaj componente ale punții redresoare (33 – 36 la schema precedentă)
16 – ieşire de curent continuu

După descrierile acestea cred că nu mai e nevoie de vreo explicație.

Al doilea brevet despre care am cunoştință este ***US 5123039*** din data de ***16 iunie 1992***, acordat lui ***Kenneth R. Shoulders*** sub titlul ***„Energy Conversion Using Hight Charge Density”***.

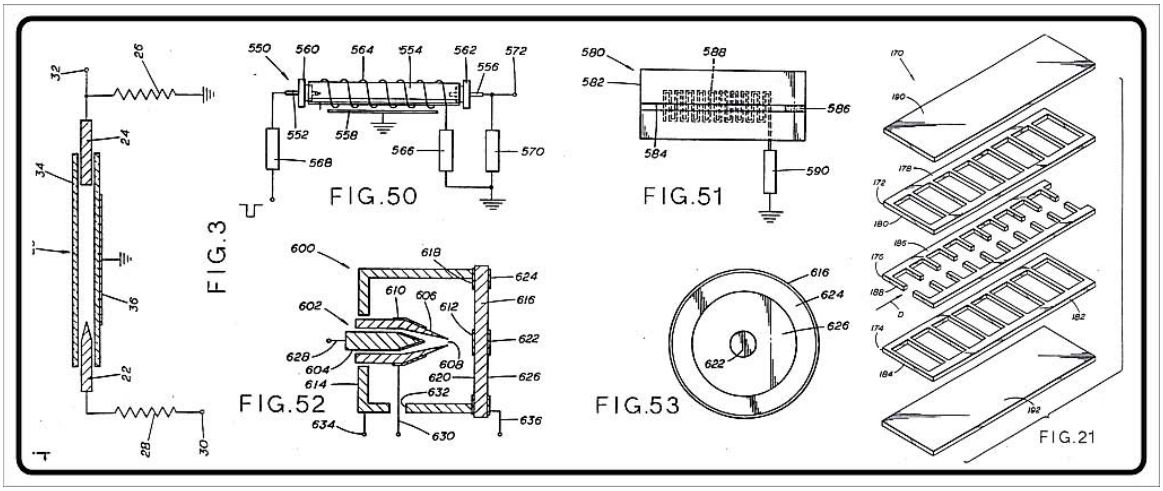

Acest brevet este unul foarte mare de 79 de pagini din care 40 sunt pagini care prezintă desene pentru diferite modalități de construcție al unor dispozitive care colectează pe grile de diferite forme şi structuri energia indusă de descărcări electrice de înaltă tensiune şi frecvență, descărcări ce au loc în eclatoare de diferite forme.

Spre exemplu, interesantă este modalitatea de a monta un eclator în forma unor piepteni între două grile metalice care culeg energia indusă în ele…

Brevetul este mult prea amplu pentru a fi descris aici în amănunt.

L-am prezentat doar ca pe un al doilea exemplu de dispozitiv modern, actual, ce apelează la această modalitate de colectare a energiei din mediul înconjurător.

Probabil şi aproape sigur este că există mult mai multe asemenea brevete de care eu nu ştiu. Ce era important de explicat şi dovedit s-a făcut. Ca atare hai să trecem mai departe:…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Tesla, Moray şi alții

Acum ne vom întoarce din nou la Tesla. Firește că probabil unii dintre dumneavoastră sunteți surprinşi că ne-am întors la Tesla. Dar pentru cei care mi-ați citit cărțile anterioare citind titlul cred că deja intuiți despre ce vom vorbi.

În acei ultimi ani ai secolului 19 în care Tesla s-a ocupat de studiul curentului electric de înaltă tensiune şi înaltă frecvență, a avut o perioadă în care s-a retras în centrul Statelor Unite, la Colorado Spring unde cercetările l-au dus la concluzia că de fapt atmosfera terestră constituie un uriaş rezervor de energie şi se comportă ca un condensator. I-a şi determinat caracteristicile electrice ajungând la concluzia că încărcătura electrică ar fi de zece milioane de Coulombi la o tensiune de patru sute de mii de volți fapt care corespunde unei capacități electrice de douăzeci şi cinci de farazi. Iată şi o schemă pe care a făcut-o şi care ar reprezenta concluzia sa.

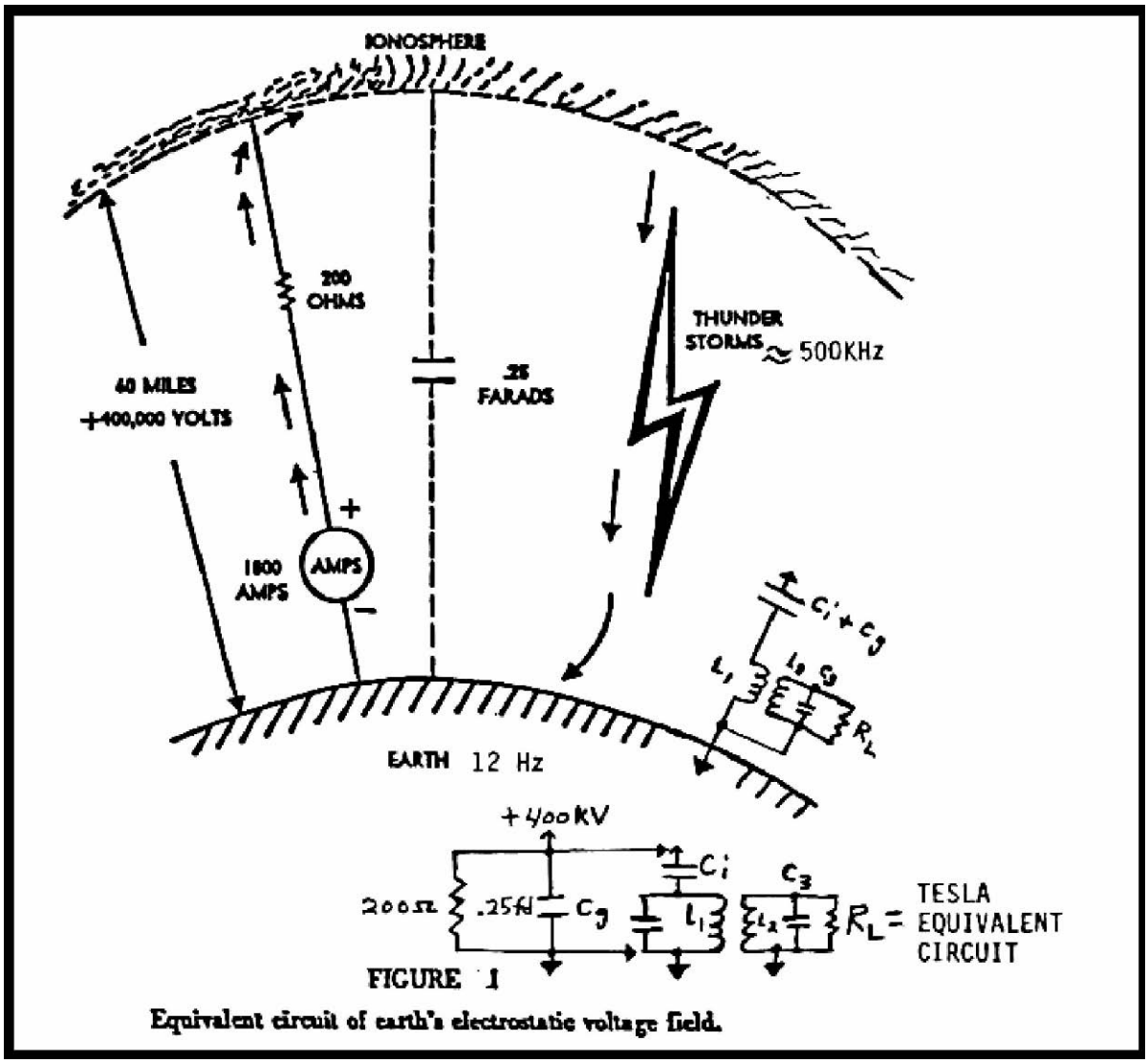

FIGURE 1

Equivalent circuit of earth's electrostatic voltage field.

De asemenea el, în aceiaşi perioadă, a constatat că toată această energie provine din variate surse dar părerea sa era că principala sursă este radiația solară şi cea cosmică. Din momentul acela el a devenit interesat de posibilitățile utilizării acestei energii. În studiile sale el a ajuns să considere că în spațiul înconjurător există o foarte bogată încărcătură energetică mediul de manifestare a acesteia denumindu-l eter. De altfel în acea perioadă existența eterului ca stare a spațiului înconjurător era larg acceptată în mediul academic. Acest eter ar fi fost de fapt întreaga radiație energetică înconjurătoare şi ea ar fi fost responsabilă de energia

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

indusă în metale de către descărcările pulsatorii de înaltă tensiune. Această radiație a fost numită de Tesla energie radiantă. Acesta-i mediul a cărui densitate energetică a fost calculată ca fiind de 25 GWh/cm^3.

Dacă cantitățile imense de energie colectate cu ajutorul descărcărilor pulsatorii de curent continuu de înaltă tensiune şi înaltă frecvență sunt o colectare indirectă a acestei energii, Tesla a conceput şi construit şi un dispozitiv extrem de simplu cu ajutorul căruia această energie poate fi colectată direct din mediul ambiant. Priviți imaginea următoare care reprezintă desenele extrase din brevetele lui ***Nikola Tesla*** numerele ***US 685957*** şi ***US 685 958*** din ***5 noiembrie 1901:***

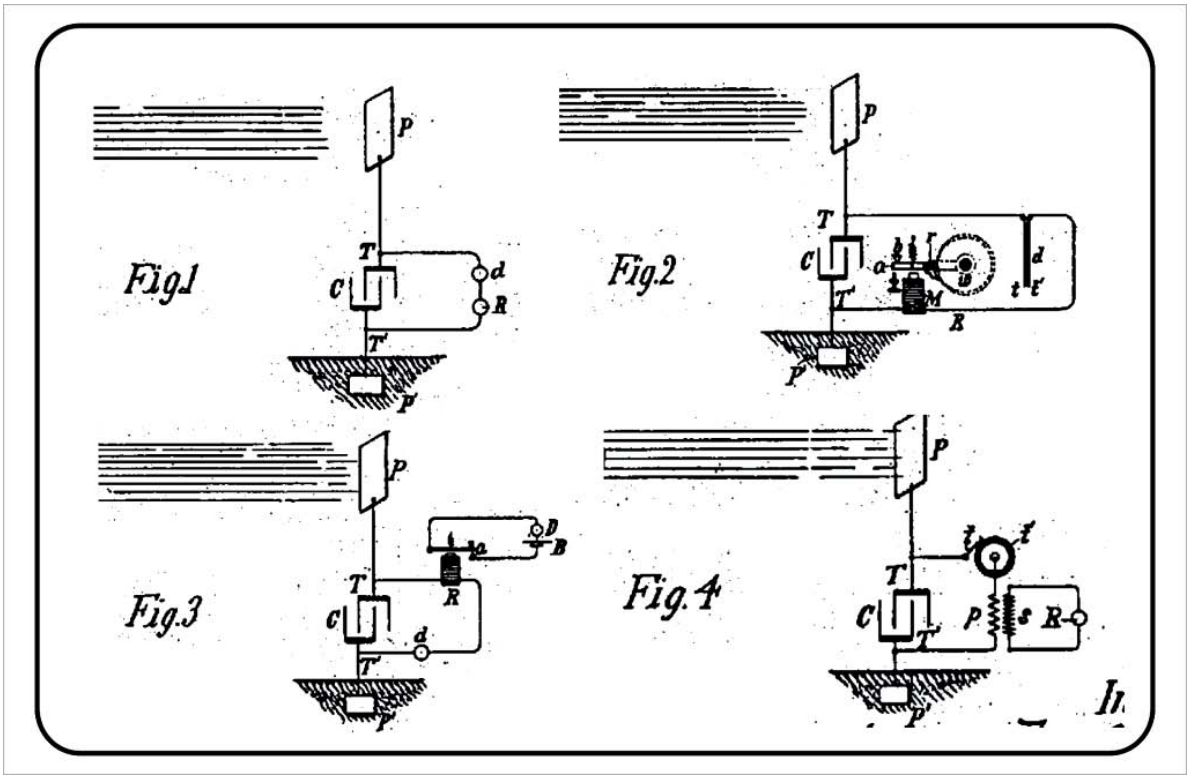

După cum se poate vedea, precum şi după descrierile din brevet, avem de-a face cu o placă din metal lustruit, lăcuită cu un lac transparent, care este legată la o împământare de calitate prin intermediul unui condensator. Acest condensator trebuie să fie de capacitate relativ mică pentru a se putea descărca la o frecvență cât mai ridicată dar să aibă tensiunea de lucru cât mai mare – undeva pe la 3 – 4 kV. În paralel cu acesta este un circuit care întrerupe periodic legătura (poate fi un eclator) şi înfăşurarea primară a unui transformator – priviți desenul numărul patru din figura de mai sus. În secundarul transformatorului se culege tensiunea de ieşire care poate fie încărca un bloc de baterii fie acționa direct un consumator.

Cantitatea de energie colectată este direct proporțională cu dimensiunea antenei – placa metalică lustruită, şi cu frecvența circuitului pulsatoriu format de condensator şi eclator.

Cei care au fost pasionați de electronică poate că recunosc în aceste desene schema elementară a unui aparat de radio.

Şi într-adevăr dacă privim aparatele de recepție radio de orice fel ar fi ele din perspectiva dată de noua definiția a curentului electric pe care am expus-o la pagina 26, acestea sunt colectoare de energie. Doar că ele colectează doar energia undelor radio de o anumită frecvență, în conformitate cu circuitul lor de acordare, frecvență transmisă de către emițătorul postului de emisie.

Amplificarea acestei energii însă se face printr-un consum local energetic iar noi o percepem ca sunete, de care de cele mai multe ori nu suntem conştienți că ele reprezintă o energie, ci devenim conştienți de acest fapt doar atunci când stăpânul aparatului de recepție

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

respectiv, un mistreț prost crescut – aşa cum sunt toți mistreții, dă volumul la maximum şi ne deranjează prin poluarea sonoră pe care o creează în acest fel.

Dar imaginați-vă că aparatul dumneavoastră de radio nu ar fi acordat pe o frecvență anume ci ar prinde deodată toate posturile disponibile şi chiar şi radiația cosmică şi în plus energia din ieşirea sa nu ar fi aplicată pe bobina unui difuzor ci pe primarul unui transformator – ideal ar fi ca acesta să fie unul amplificator rezonant sau unul din cele despre care vom vorbi în capitolul următor.

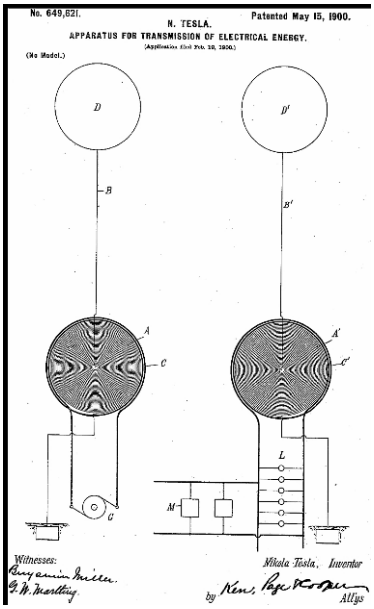
No. 649,621. Patented May 15, 1900.
N. TESLA.
APPARATUS FOR TRANSMISSION OF ELECTRICAL ENERGY.
(No Model.)
Witnesses:
Nikola Tesla, Inventor
by Kerr, Page & Cooper Attys

Tocmai asta reprezintă desenele din cele două brevete ale lui Tesla din 5 noiembrie 1901. Însă cea mai impresionantă invenție a lui Tesla a fost perechea emițător receptor care stă atât la baza sistemelor de radiocomunicații actuale cât şi la ceea ce ar fi trebuit să fie acum transmiterea energiei fără fir a cărui proiect l-a început cu atâta entuziasm şi speranțe la Wardenclyffe…

Priviți imaginea alăturată care este prima pagină din brevetul său numărul ***US 649621*** din ***15 mai 1900*** şi intitulat ***„Apparatus for Transmission of Electrical Energy”***.

Trebuie să ştiți că sunt o sumedenie de invenții brevetate care au ca scop colectarea directă a energiei radiante înconjurătoare şi toate se bazează pe acelaşi principiu. Toate au o antenă de diferite forme şi dimensiuni o împământare şi fireşte un circuit aflat între acestea care are rolul de a transforma această energie într-una utilă.

Voi prezenta aici pe scurt doar opt din aceste multe brevete de invenție.

Pentru început priviți imaginea următoare, în care veți vedea primul desen din patru brevete acordate între 1860 şi 1912 de către biroul de brevete al Statelor Unite:

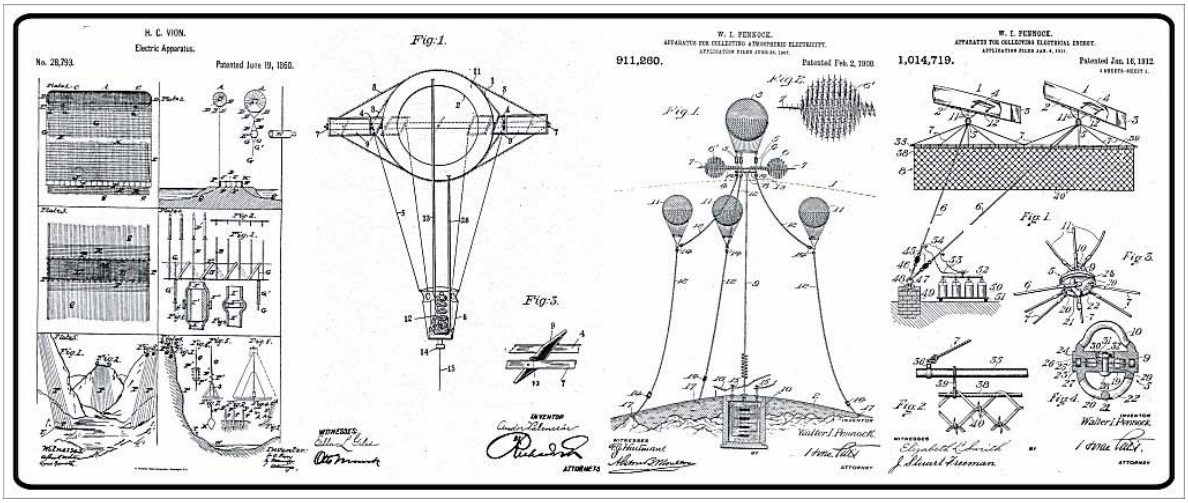
H. C. VION.
Electric Apparatus.
No. 28,793. Patented June 19, 1860.
Fig:1.
Fig:3.
W. I. PENNOCK.
911,280. Patented Feb. 2, 1909.
Fig 1.
Fig 2.
W. I. PENNOCK.
1,014,719. Patented Jan. 16, 1912.
Fig 1.
Fig 2.
Fig 3.
Fig 4.
Walter I. Pennock.

Primul brevet acordat în data de ***19 iunie 1860*** cu numărul ***US 28793***, poartă numele de ***„Improved Method of Utilizing Atmospheric Electricity”*** şi a fost acordat inventatorului ***Hippolyte Charles Vion***. Obiectul brevetului constă într-o varietate de modele de antene destinate colectării energiei radiante şi circuitele aferente. Practic cam toate cele opt brevete au o structură asemănătoare.

Cu toate că avem de-a face cu o variată forma şi dimensiune a modelelor de antene din aceste brevete principiul de funcționare al acestor colectoare de energie radiantă este similar.

Al doilea desen este extras din brevetul cu numărul ***US 674427*** din data de ***21 mai 1901***, care are titlul ***„Apparatus for Collecting Atmospheric Electricity”*** şi a fost acordat

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

cetățeanului ***Andor Palencsar*** originar din Buda-Pesta. E vorba de asemenea de o antenă de mari dimensiuni legată la pământ prin intermediul unui circuit electronic aferent.

Următoarele două imagini sunt extrase din două brevete acordate inventatorului ***Walter I. Pannock.*** Primul brevet care are acelaşi titlu ca şi brevetul precedent, are numărul ***US 911260*** din data de ***2 februarie 1909***, iar al doilea se numeşte ***„Apparatus for Collecting Electrical Energy”*** cu numărul ***US 1014719*** din data de ***16 ianuarie 1912***.

În continuare vă voi prezenta o imagine compusă din două extrase din brevete din primele decenii ale secolului trecut şi două, din brevete acordate în prezent. Priviți deci imaginea de mai jos:

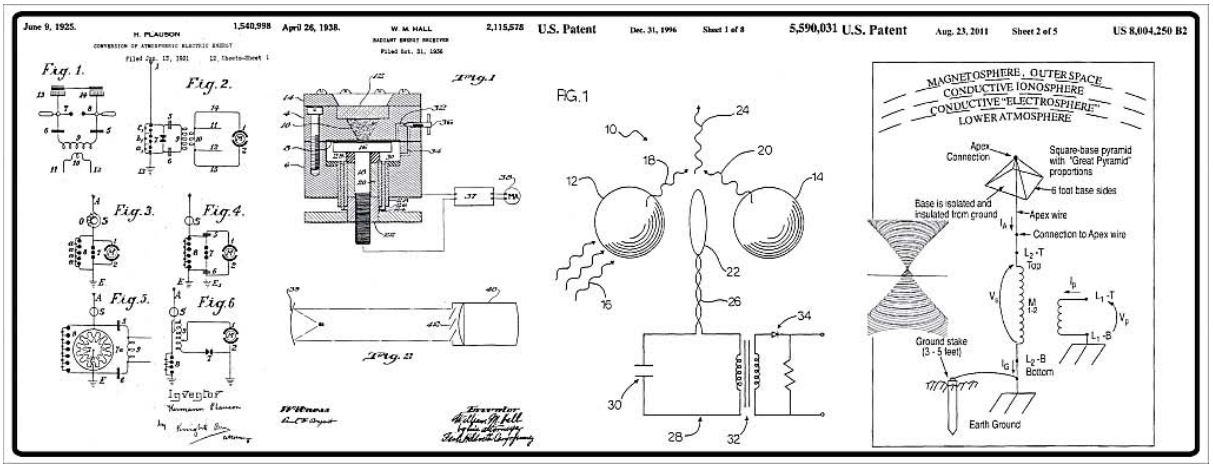

Primul extras – în stânga – este din brevetul numărul ***US 1540998 din 9 iunie 1925***, care poartă titlul ***„Conversion of Atmospheric Electric Energy”*** acoradat lui ***Herman Plauson*** un estonian rezident în Germania la Hamburg. Acest brevet este unul substanțial având 27 de pagini din care 12 sunt doar desene care reprezintă o multitudine de modalități de colectare a energiei electrice atmosferice, toate fiind de fapt o dezvoltare a brevetelor lui Nikola Tesla.

Al doilea extras din imaginea de mai sus este din brevetul numărul ***US 2115578 din data de 26 aprilie 1938*** acordat lui ***William M. Hall*** şi care poartă numele ***„Radiant Energy Receiver”***.

Acest brevet prezintă un receptor în forma unui difuzor, receptor ce se montează în focarul unei antene tip telescop, receptor sensibil la un domeniu larg de frecvențe.

Cel de-al treilea extras este poate cel mai interesant. E vorba de brevetul numărul ***US 5590031*** având titlul ***„System for Converting Electromagnetic Radiation Energy to Electrical Energy”*** acordat lui ***Franklon B. Mead Jr***.. Brevetul a fost acordat de curând şi anume în ***31 decembrie 1996.*** Interesant cu adevărat la acest brevet este faptul că aici avem de-a face cu o antenă de dimensiuni foarte mici care este calculată să recepționeze lungimi de undă extrem de mici. Este de asemenea interesant prin faptul că este primul brevet pe care l-am întâlnit în care este pomenit termenul de „energie a punctului zero” : ***„A system is disclosed for converting high frequency zero point electromagnetic radiation energy to electrical energy. The system includes a pair of dielectric structures which are positioned proximal to each other and which receive incident zero point electromagentic radiation…”***

Sistemul e destinat conversiei energiei înaltei frecvențe a radiației electromagnetice a punctului zero în energie electrică. Sistemul include o pereche de structuri deielectrice aflate față în față şi care recepționează radiația electromagnetică incidentă a punctului zero…

Al patrulea extras este dintr-un brevet şi mai nou şi anume unul acordat la data de ***23 august 2011*** cu numărul ***US 8004250***. Brevetul poartă numele ***„Pyramid Electric Generator”*** şi a fost acordat lui ***Peter Grandics*** din California.

După cum se poate vedea chiar şi de pe acest extras minuscul avem de-a face cu o schemă electrică similară brevetelor lui Tesla cu singura diferență că în locul plăcii metalice lustruite, ca antenă este folosită o structură piramidală construită la scară după piramida lui

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Keops. Considerentul principal care stă la baza acestei alegeri este faptul că structurile piramidale sunt concentratori naturali ai energiilor de tot felul.

Partea electronică este extrem de simplă, circuitul oscilant format fiind dintr-o bobină iar condensatorul circuitului lipseşte fiind înlocuit din însăşi capacitatea bobinei şi a conductorilor dintre antenă şi împământare.

Dacă mai sus spuneam că aparatura de radiorecepţie prin acordarea pe o anumită frecvenţă o recepţionează doar pe aceea, după care o amplifică pe baza unui consum local de energie, a existat un om care a făcut mai mult. Acest om, care a făcut din aparatul de radiorecepţie un veritabil colector de mari cantităţi de energie liberă, purta numele de **Thomas Henry Moray**, s-a născut în 1892 şi a murit în 1974. În copilărie dispunea pe proprietatea părinţilor săi din Salt Lake City – Utah, de un mic atelier unde făcea tot felul de experienţe.

A descoperit scrierile lui Nikola Tesla pe când avea vârsta de numai opt ani dar, asemenea lui Gray mai târziu, acestea au fost cele ce i-au fixat întregul destin. Un paragraf din cele scrise de Tesla i-a rămas întipărit pentru tot restul vieţii în memorie. Acest paragraf spunea că ***întreg universul este străbătut de o formă de energie universală care dacă ar fi stimulată în mod corespunzător ar putea fi transformată în energie electrică.*** Ajunsese să înţeleagă că stimulând şi apoi amplificând oscilaţiile existente în spaţiu poate realiza acest deziderat şi nu s-a lăsat până ce nu a reuşit.

Aparatul său care deja în 1930 era funcţional era capabil să alimenteze un reşou de 1200 W şi 35 de becuri de câte 100W timp nelimitat.

Mai târziu, prin 1939, aparatul substanţial îmbunătăţit era capabil să furnizeze 50 kWh timp nelimitat fără a da semne de oboseală… Iată-l în imaginea de mai jos alături de aparatul său care alimenta becurile şi rezistenţa electrică şi remarcaţi în partea dreaptă o parte din atelierul său din Salt Lake City unde se vede clar antena aparatului înălţată la circa cincisprezece de metri deasupra solului:

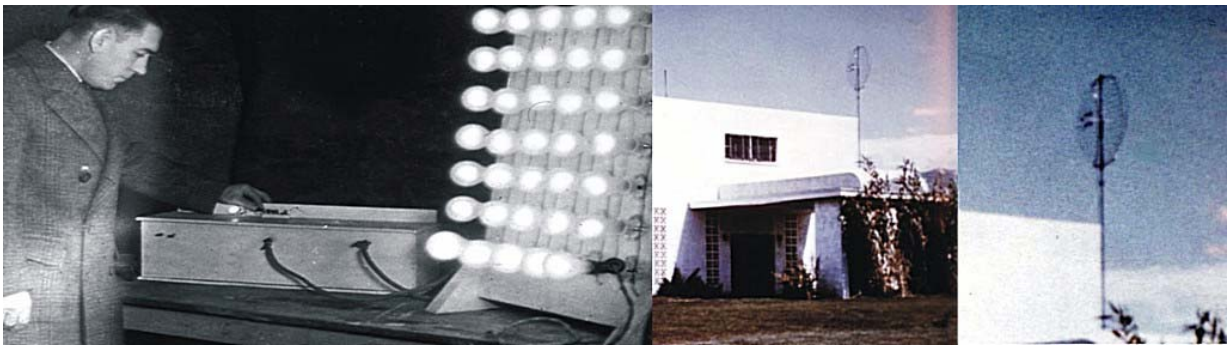

În 1939 când a prezentat public aparatul îmbunătăţit de 50 kWh, la demonstraţie au participat mai mulţi oameni de ştiinţă. Aparatul care cântărea aproximativ 24 de kg, furniza energia foarte uşor fără a se încălzi sau a da vreun alt fel de semn de oboseală.

Cu toate că aparatul era perfect funcţional şi fusese văzut şi studiat de oamenii de ştiinţă ai vremii, Moray nu a reuşit să obţină un brevet de invenţie pentru el, în ciuda celor şapte încercări succesive.

Aparatul său de radio nu era înţeles de oamenii de ştiinţă ai vremii care nu puteau înţelege de unde apare acel surplus fantastic de energie.

În plus deoarece aparatul era atât de performant a atras atenţia potentaţilor vremii care nu doreau (cum de altfel nu doresc nici azi !) ca pe piaţă să pătrundă o altfel de sursă de energie decât cea obţinută din petrol sau prin intermediul corporaţiilor conduse de ei. Aşa se face că familia Moray, deşi o familie normală – un inginer cu o soţie şi doi copii cu nimic deosebişi de restul lumii, a fost nevoit să-şi cumpere o maşină blindată.

La foarte scurt timp după ce Moray a început să facă demonstraţii cu aparatul său, persoane necunoscute au început să tragă focuri de armă asupra sa şi a familiei sale. Cei doi

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

copii ai săi au fost de față când s-a tras asupra mamei lor. Şi asupra lui Thomas Henry s-a tras, dintr-unul din aceste atentate s-a ales cu o rană la picior. Thomas Henry care era un trăgător bun ar fi putut, foarte uşor, să-i neutralizeze pe atentatorii săi, însă conform afirmațiilor de mai târziu ale celor doi fii ai săi, fiind un spirit paşnic, deşi ajunsese să poarte permanent pistolul asupra sa, nu l-a folosit niciodată pentru a trage direct spre aceştia.

Şi în plus au început să fie hărțuiți telefonic cu mesaje de amenințare prin care li se promitea că nu vor mai avea liniște şi nici siguranța că vor apuca ziua de mâine atât timp cât Thomas Henry Moray se va mai ocupa de dezvoltarea aparatului său.

În acest context familia a fost nevoită să-şi cumpere o maşină blindată şi să-şi schimbe radical modul de trai…

Practic copii săi au crescut într-o atmosferă de teroare. Atelierul şi biroul lui Moray era spart şi vandalizat de câte ori familia nu era acasă.

La un moment dat chiar, aparatul pe care totuşi Moray continua să-l prezinte public, a fost distrus cu un topor de unul dintre angajații săi…

Dacă vom privi imaginea de mai jos şi vom încerca să analizăm ceea ce se vede în ea vom înțelege şi cauza pentru care acest aparat nu era înțeles de ştiința vremii:

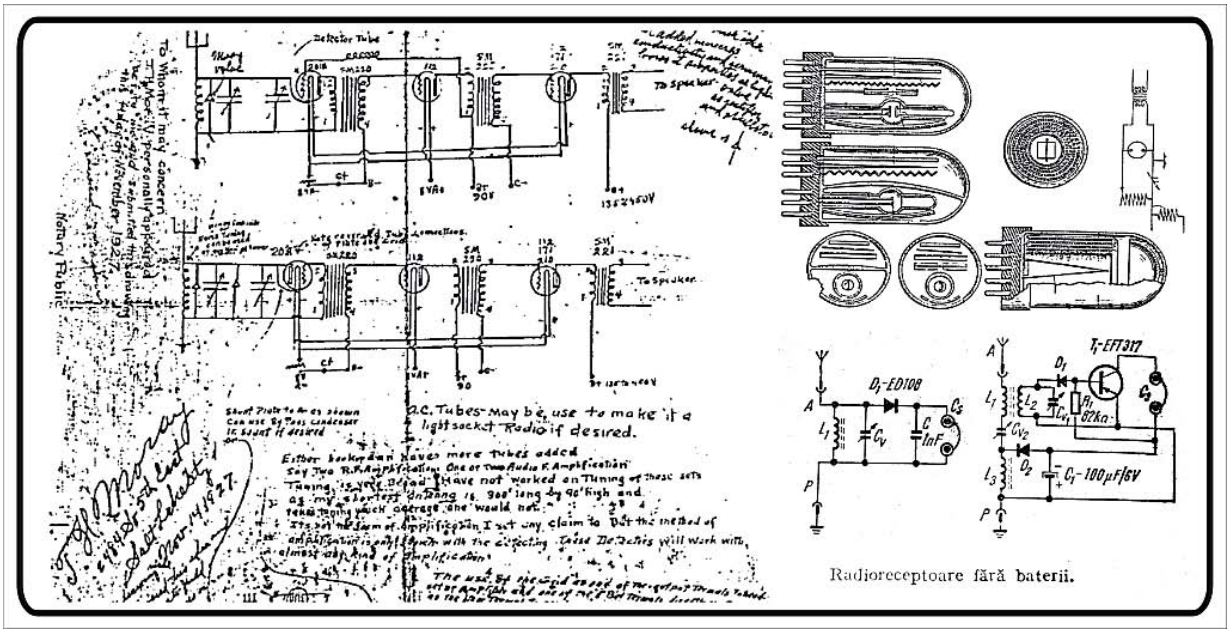

În partea stângă a acestei imagini sunt două pagini alăturate dintr-unul din caietele de note de laborator ale lui Moray. Această imagine este extrasă din cartea „The Sea Of Energy în Which the Earth Floats” carte care prezintă pe larg întreaga activitate a lui ***T. Henry Moray*** şi care a apărută sub îngrijirea fiului său în anul 1978. După cum se poate vedea aparatul său are la origine schema clasică a unui aparat de radiorecepție cu lămpi. Ce-i deosebit la acest aparat de radiorecepție este tipul şi construcția deosebită a tuburilor electronice care sunt montate în schemă.

Tuburile pe care a reuşit să le breveteze ca părți componente ale unui „***Aparat electroterapeutic***” prin brevetul numărul ***US 2460707*** din data de ***1 februarie 1949***, şi care sunt vizibile în dreapta sus, sunt secretul aparatului său.

Prin analiza schemei se vede că avem de-a face cu un aparat de recepție care are trei etaje amplificatoare compuse din perechi lampă – transformator. Ei bine, lămpile sunt o combinație între o lampă şi un generator radioizotopic termoelectric (mai pe înțelesul nostru al prostimii o baterie atomică). Aceste lămpi au în componența lor materiale semiconductoare, aşezate în structuri pe care azi le numim tranzistore şi pastile minuscule de material radioactiv care activează aceşti semiconductori. Practic fiecare lampă produce

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

amplificarea semnalului electric captat de etajul precedent, nu pe baza consumului de energie electrică luată din rețea ci pe baza emisiei radioactive.

Aceasta-i cauza principală pentru care lui Moray nu i-a fost acceptată cererea de brevet în nici una din cele şapte încercări ale sale. Într-o vreme în care transistoarele nu fuseseră încă inventate şi noțiunea de semiconductor era o noțiune aproape necunoscută în lumea ştiinței, nu avea cine să poată să înțeleagă principiul de funcționare al aparatului său şi asta cu atât mai mult cu cât lămpile sale pe lângă că funcționau ca un semiconductor mai aveau şi o sursă proprie de energie dată de micile pastile radioactive.

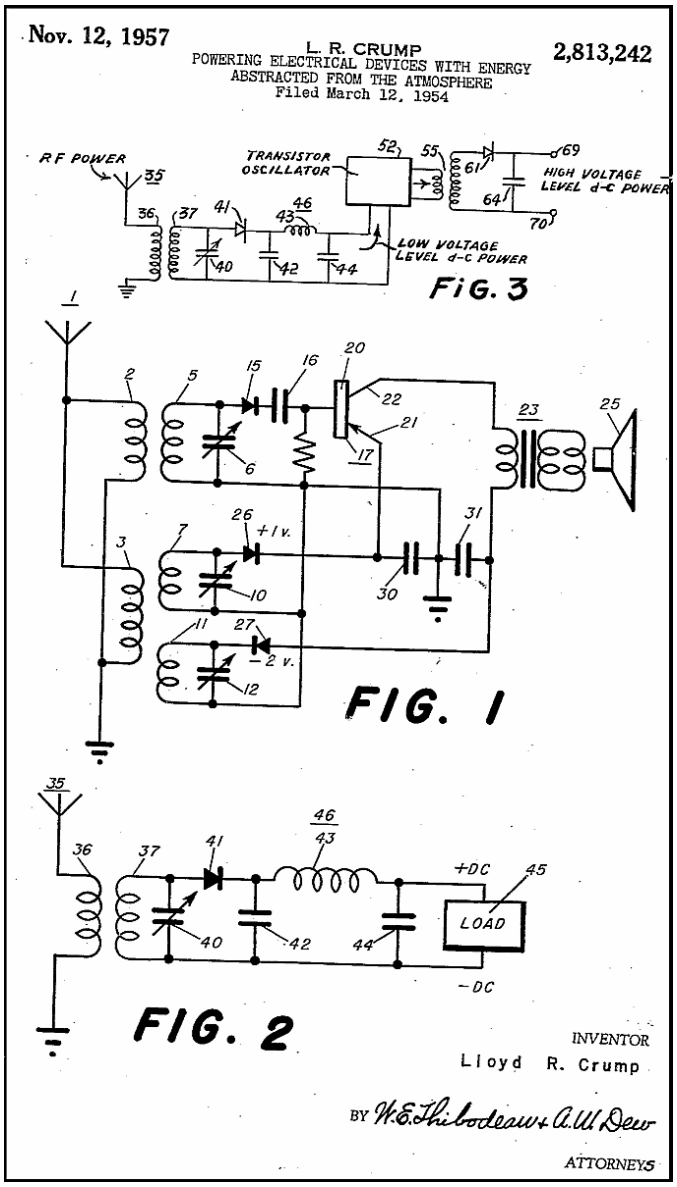

Şi în plus, pentru ca înțelegerea principiului de funcționare al aparatului său să fie una mai deplină am să vă mai prezint în continuare desenele extrase dintr-un brevet acordat în data de ***12 noiembrie 1957*** lui ***Loyd R. Crump***, brevet cu numărul ***US 2813242*** şi cu titlul ***„Pawering Electrical Devices with Energy Abstracted from the Atmosphere”*** – Acționarea dispozitivelor electrice cu energie extrasă din atmosferă:

Figura 1 din acest brevet ne prezintă schema clasică a unui aparat de radio fără alimentare cu amplificare directă printr-un tranzistor. Semnalul cules între antenă şi împământare urmează două căi. Pe o parte este redresat prin diodele 26 şi 27 în scopul formării tensiunii continue necesare alimentării etajului final amplificator format din tranzistor şi a circuitului de ieşire format din transformatorul de adaptare şi difuzor, iar pe cealaltă parte din el este extrasă prin circuitul acordat format din componentele 2-5, 6, 15 şi 16 semnalul util ce este amplificat de tranzistor şi predat apoi către difuzor prin intermediul transformatorului de adaptare.

Ei bine, dacă în locul transformatorului de adaptare şi a difuzorului se va folosi un transformator amplificator rezonant sau unul cu miez cu magnet încorporat, semnalul astfel amplificat de tranzistor va fi şi mai puternic amplificat până la punctul din care puterea disponibilă în ieşirea acestor transformatoare ar putea depăşi câteva zeci de kilowați.

Acest principiu este folosit în celelalte două desene ale brevetului, figurile 2 şi 3, din care se observă că renunțându-se la amplificarea finală, semnalul este injectat într-un condensator şi apoi livrat consumatorului în cazul figurii 2 sau este livrat prin intermediul unui etaj oscilator amplificator către un transformator amplificator final, de unde după redresare este preluat de consumator în cazul din figura 3.

Aceste două mici aparate de radio sunt însă fără sursă proprie de energie şi ca urmare amplificarea oscilațiilor preluate de antenă e mică şi pe cale de consecință şi energia totală livrată de ele e mică.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dacă însă după tranzistor s-ar folosi un transformator şi ulterior un eclator şi un transformator amplificator rezonant s-ar putea obține o cantitate enormă de energie.

Practic în această situație aparatul acesta de radio ar înlocui blocul oscilator şi sursa de alimentare din schema bloc de la pagina 34. De asemenea de vreme ce lămpile lui Moray nu sunt accesibile, de altfel nici nu se prea ştie exact cum erau construite, căci aparatul electroterapeutic funcționează diferit, amplificarea şi implicit colectarea energiei se poate face cu ajutorul unor transformatoare în al căror miez sunt integrați magneți permanenți – care ar putea asigura energia suplimentară amplificării rezonante a semnalului.

Despre aceste transformatoare chiar vom vorbi în capitolul următor… Iar în ce priveşte construcția practică, aşa cum am promis, vom vorbi mai târziu într-un capitol special …

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Tesla, Bearden şi alții

În acest capitol vom vorbi despre transformatoare. Priviți imaginea următoare:

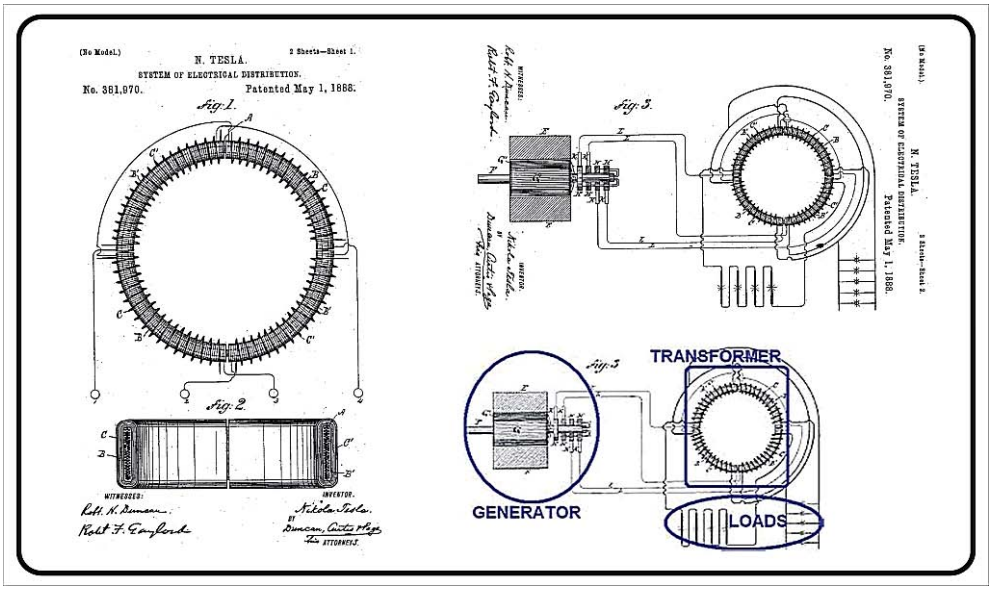

Imaginea e compusă din cele două pagini cu desene ale brevetului numărul ***US 381970*** din ***1 mai 1888*** intitulat „***System of Electrical Distribution***” acordat lui ***Nikola Tesla***.

Parte a sistemului său de curent alternativ acest brevet este unul de interes. Brevetul prezintă după cum se vede un generator, un transformator şi consumatori. Ce e deosebit este faptul că pornind de la un singur generator după transformare care are loc după cum vedeți într-un transformator toroidal se obțin mai mulți curenți şi tensiuni.

Deosebit la acest brevet este faptul că pare a nu avea pierderi, din contră din câte am putut înțelege eu din textul brevetului există un câştig de putere.

Acest brevet stă la baza câtorva invenții şi dispozitive care, acum sunt cunoscute cu numele de „Toroidal Power Units” – unități energetice toroidale.

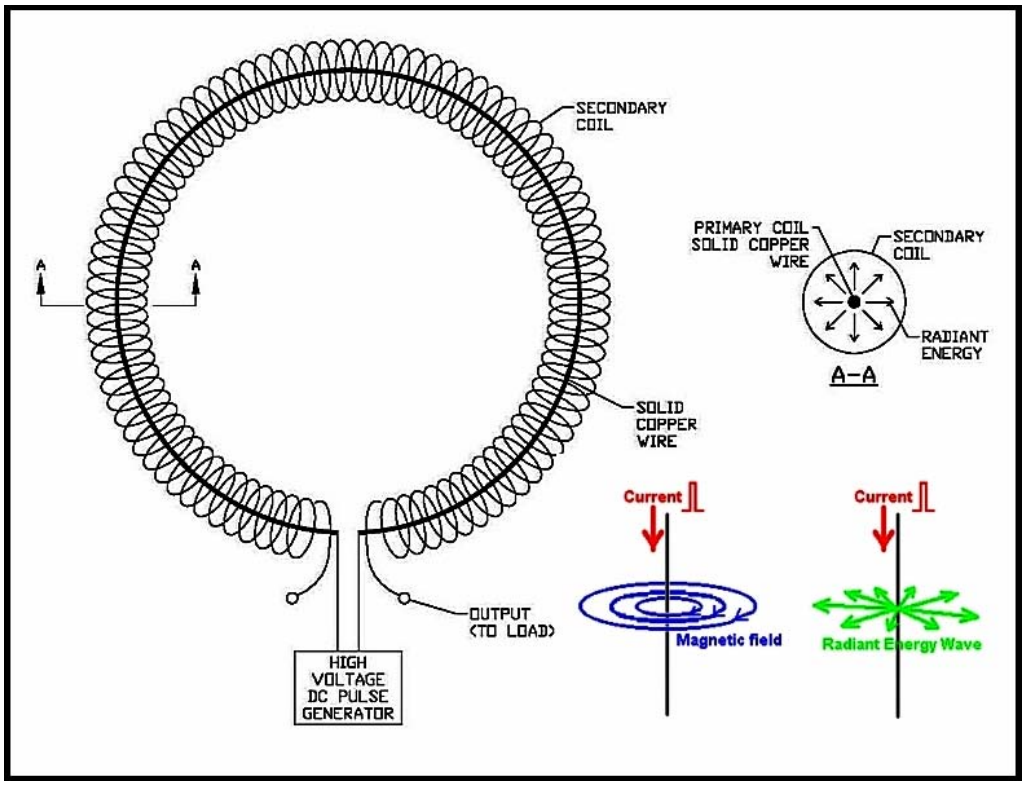

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dacă miezul unui transformator toroidal e format dintr-o bobină prin care circulă un curent pulsatoriu de înaltă frecvență şi înaltă tensiune, în bobinajul ce înfăşoară acest miez, prin rezonanță, se va induce un curent electric de mare intensitate, puterea din ieşire fiind de câteva ori mai mare decât cea din intrare în funcție de tensiunea şi frecvența curentului din miez.

O altă modalitate prin care un transformator poate furniza putere mai mare decât îi este injectată la intrare este aceea de aşeza în imediata lui vecinătate unul sau mai mulți magneți permanenți sau de a introduce în construcția miezului său unul sau mai mulți magneți permanenți.

Să ne amintim cum funcționează de fapt un transformator. Un transformator electric este un dispozitiv format de obicei dintr-un miez (sau mai multe) şi mai multe bobine înfăşurate pe acest miez. În calculul obişnuit al unui transformator se pleacă de la legea întâi a termodinamicii şi anume puterea din secundarul unui transformator nu poate fi mai mare decât cea din primarul său. În caz contrar, primarul nu ar face față curentului cerut de secundar, s-ar încălzi şi în final s-ar arde.

Asta pentru că un transformator electric obişnuit este un sistem închis. Şi de fapt cum lucrează electric un transformator ? Curentul electric alternativ sau pulsatoriu continuu care străbate primarul, induce în miezul metalic al transformatorului un câmp magnetic alternativ sau pulsatoriu. Acest câmp magnetic va face ca în secundarul transformatorului să apară un curent electric identic cu cel din primar. Asta la nivel teoretic. Practic lucrurile nu stau chiar aşa datorită pierderilor, care sunt fie termice, fie de permeabilitate magnetică a miezului, de rezistivitate a conductorilor, etc. Practic orice transformator electric lucrează cu pierderi şi urmare a acestor pierderi, totdeauna puterea de la ieşirea unui transformator va fi mai mică decât putere din intrare. Singura mărime care este identică într-un transformator atât la intrare cât şi la ieşire este frecvența curentului electric fie el alternativ sau pulsatoriu.

De asemenea datorită respectării acestei legi a egalității relative între cele două puteri, un transformator nu poate fi decât ridicător sau coborâtor de tensiune, respectiv coborâtor sau ridicător de intensitate. Adică dacă un transformator e coborâtor de tensiune el în mod automat va fi ridicător de intensitate şi invers.

Însă, prin apropierea de miezul magnetic, a unui magnet permanent, sau prin introducerea unui magnet permanent în acest miez, transformatorul dintr-un sistem închis devine unul deschis, adică devine un sistem care poate primi energie din exteriorul său. Ce se întâmplă ?

Practic câmpul magnetic indus de primarul transformatorului în miez, se va însuma cu cel al magnetului permanent din imediata apropiere sau aflat în contact cu miezul, şi ca urmare, câmpul acesta magnetic crescut în acest fel, va putea induce în secundarul transformatorului un curent electric de putere mai mare decât cea din primar.

În acest fel se poate construi un transformator care să aibă spre exemplu aceiaşi tensiune (acelaşi număr de spire) atât în secundar cât şi în primar, dar care să prezinte o intensitate a curentului mult mai mare în secundar (firul mai gros). Acest tip de transformator ar fi unul ridicător de putere pe bază de intensitate. S-ar putea obține unul care având aceiaşi grosime a conductorului atât în primar cât şi în secundar să aibă în secundar mai multe spire ca-n primar şi atunci acest transformator ar fi unul ridicător de putere pe bază de tensiune. Sau se pot gândi transformatoare care să fie o combinație a acestor două situații…

Caracteristica lor generală va fi că vor furniza în secundar o putere mai mare decât în primar datorită câştigului energetic furnizat de câmpul magnetic al magnetului permanent din construcția lor…

Aceste transformatoare sunt cunoscute de mult timp şi poartă numele generic de transformatoare parametrice sau transformatoare şuntate magnetic. Nu s-au folosit decât extrem de rar în domenii strict secrete sau puțin cunoscute ale industriei fie ea civilă sau militară, dar în nici un caz nu sunt cunoscute de masele largi ale lucrătorilor din sectorul energetic global, în ciuda simplității conceptului.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Una din cauzele pentru care aceste transformatoare nu sunt cunoscute este faptul că deşi ele funcționează perfect şi foarte uşor cu curent pulsatoriu, în situația impusă de funcționarea în curent alternativ construcția transformatorului trebuie să fie mai complicată pentru a permite câmpului magnetic al magnetului permanent să se închidă pe căi diferite la cele două alternanțe ale curentului. Iată un exemplu mai jos, cu specificația că sunt posibile şi alte configurații, cu alt număr de magneți şi fireşte şi cu aşezări şi tipuri diferite de bobinaje:

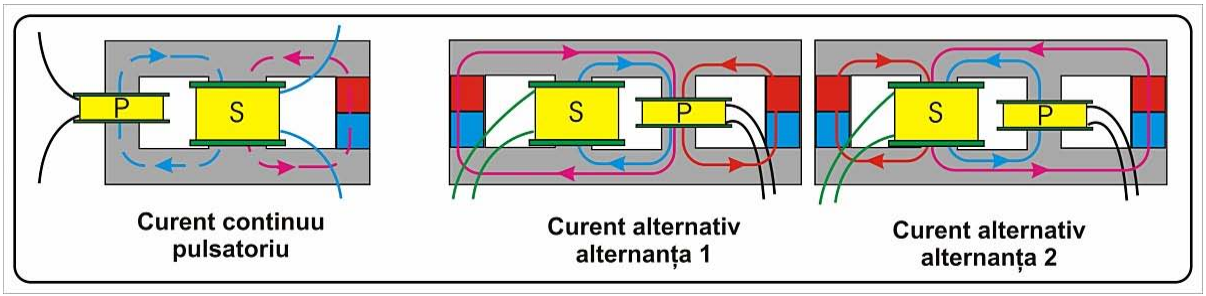

Dacă însă acest tip de transformator ar fi construit cu miezuri din materiale de mare permeabilitate magnetică, cum ar fi feritele, ele ar putea lucra la frecvențe ridicate şi cu cât frecvențele lor de lucru ar fi mai mari cu atât energia disponibilă a fi utilizată de consumatorii cuplați la ele ar fi mai mare.

Aceste transformatoare, fie că au sau nu au un magnet permanent în componență au de obicei ca înfăşurare primară o bobină pe care se aplică un semnal de mică putere şi înaltă tensiune şi frecvență, iar secundarul este, de multe ori, divizat într-o înfăşurare de mare putere destinată consumatorilor şi una de mică putere destinată întoarcerii către bobina primară pentru întreținerea funcționării ansamblului.

Despre aceste două sisteme de transformatoare vom vorbi pe larg în continuare, prezentând cititorului un mare număr de brevete de invenție. Acestea ne vor releva faptul că există o tehnologie energetică net superioară celei actuale, că această tehnologie este destul de veche, şi că există interese din partea celor care stăpânesc destinele energetice ale omenirii, ca această tehnologie să nu fie cunoscută şi să nu fie folosită…

Veți vedea că cel mai vechi brevet de invenție pentru un asemenea tip de transformator cu miez magnetic brevet de care am eu cunoştință (e posibil să existe vreunul şi mai vechi !) datează din anul 1871, adică dinainte ca Nikola Tesla să pună la lucru cascada Niagara…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

De la Tesla la Rodin şi transformatoarele fără magneți

Am arătat prin imaginea din josul paginii 52 faptul că dacă un curent pulsatoriu de înaltă frecvență şi înaltă tensiune străbate un conductor, atunci acest conductor va emite în jurul său unde electromagnetice de mare intensitate şi amplitudine care vor duce prin fenomenul de rezonanță ca în metalele aflate în imediata apropiere să fie induşi curenți de mare intensitate.

În partea dreaptă jos a acelei imagini, cu albastru şi verde este ilustrat fenomenul într-un mod sugestiv. Cu albastru se arată că în jurul conductorului respectiv apare un câmp magnetic intens iar cu verde se arată prin săgeți radiind de la conductor că în jurul lui se emite o mare cantitate de unde de energie radiantă.

De fapt acest fenomen este o amplificare rezonantă a undelor electromagnetice emise de conductor, amplificare care e cu atât mai puternică cu cât tensiunea şi frecvența curentului pulsatoriu care-l străbat este mai mare.

Desenul principal cu negru este o aplicație practică prin care acest fenomen este exploatat.

S-au construit mai multe asemenea bobine de-a lungul timpului, dar numai foarte puține au fost şi brevetate. Astfel în imaginea de mai jos aveți o bobină care deşi nu a fost proiectată pentru exploatarea acestui fenomen funcționează oarecum asemănător :

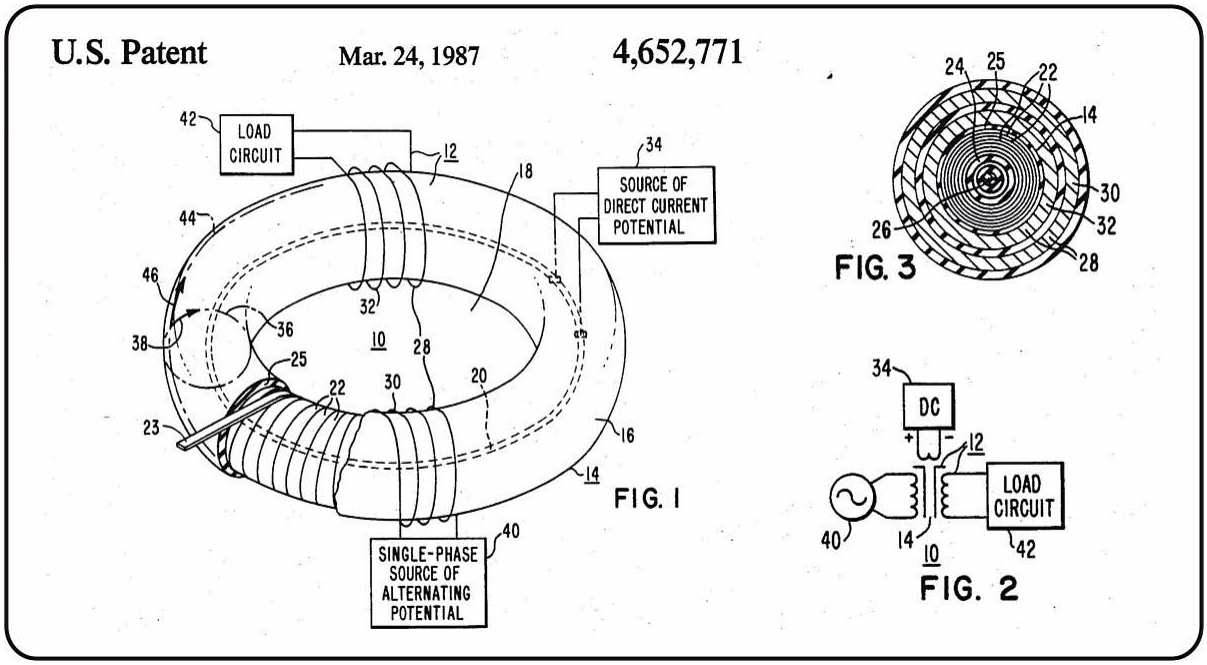

Sunt trei desene extrase din brevetul numărul ***US 4652771*** din data de ***24 martie 1987***, acordat lui ***Theodore R. Specht***, şi care poartă titlul ***„Oscillating Flux Transformer”***. Acesta este de fapt un transformator destinat a lucra cu curentul electric al rețelei dar deosebit e felul cum e construit.

În centrul său se află un conductor gros, izolat, care este alimentat la o sursă de tensiune continuă (26/34). Deasupra acestuia este înfăşurat de jur împrejur un miez format din fâşie de tablă electromagnetică (22/23). Peste acest miez se află cele două înfăşurări de curent alternativ ale transformatorului, anume primarul şi secundarul (30/40 şi 32/42).

Curentul continuu care circulă prin conductorul central aduce prin emisie electromagnetică miezul la saturație magnetică ceea ce face ca transformatorul să lucreze fără pierderi.

Ce e interesant la acest transformator este că din punct de vedere constructiv este foarte asemănător cu cel prezentat de desenul din partea de jos a paginii 52. Cele două înfăşurări ale acestui transformator ar putea fi folosite ca înfăşurări secundare, iar dacă pe firul central al lui

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

s-ar aplica un curent pulsatoriu de frecvență mare, dar suportată de miez (undeva până-n 10 kHz) şi de înaltă tensiune, am reuşi ca în cele două bobine exterioare ale lui să culegem o mare cantitate de energie suplimentară, față de cea consumată pentru alimentarea firului central…

În continuare vă voi prezenta situația inversă în care firul central joacă rol circuit de ieşire iar bobina ce-l înconjoară este o bobină de comandă. Principiul este acelaşi ca cel ilustrat în imaginea de la pagina 52, dar cu funcționare în sens invers. Iată-l:

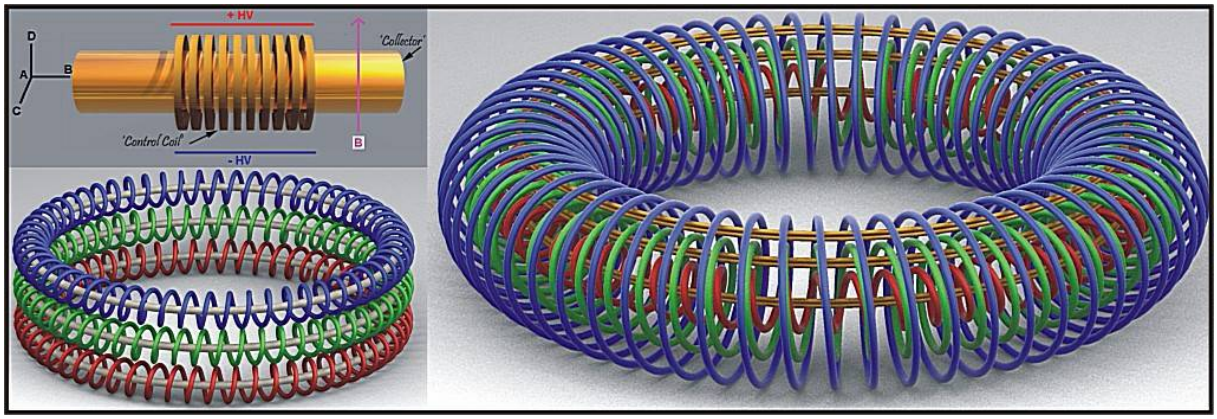

Plecând de aici vă voi prezenta două dispozitive extrem de interesante, a căror concepție pleacă de la aceiaşi bobină toroidală din brevetul lui Tesla nr. US 381970 dar care nu fac obiectul vreunui brevet.

Înainte însă de-a vorbi în amănunt despre ele am să vă reamintesc o frază pe care am folosit-o în paginile anterioare şi anume:

Este ca la corzile unui pian. Când acționăm o clapă avem un ton de o a numită intensitate. Când acționăm două clape simultan avem un sunet armonic de patru ori mai mare căci vibrația simultană a celor două corzi va induce prin rezonanță şi vibrația corzilor alăturate lor care vor face ca cutia de rezonanță a pianului să amplifice rezultatul total al vibrației lor..

Acest lucru se datorează faptului că fiecare din corzile care intră în vibrație induc vibrația cutiei de rezonanță a pianului pe armonicele şi subarmonicele corzilor.

O armonică este un multiplu întreg al unei frecvențe. O frecvență anume are mai multe armonici, dar cele mai importante sunt primele trei. Astfel pentru o frecvență oarecare, spre exemplu 5 kHz, armonica întâi va avea 10 kHz, a doua va avea 15 kHz şi aşa mai departe, iar subarmonicele – au valoarea de jumătate, o treime, etc. din frecvența de bază. Trebuie să ştiți că atunci când se manifestă simultan frecvența de bază şi armonicele ei, efectul cumulat este la fel de puternic ca şi atunci când la un pian vibrează simultan trei sau patru corzi alăturate.

Pe acest efect se bazează cele două dispozitive despre care v-am pomenit. Ambele sunt cunoscute cu numele de Toroidal Power Unit dar au construcție diferită şi sunt opera a două persoane diferite. Primul este realizarea lui Bob Boyce şi-l puteți vedea în imaginea următoare:

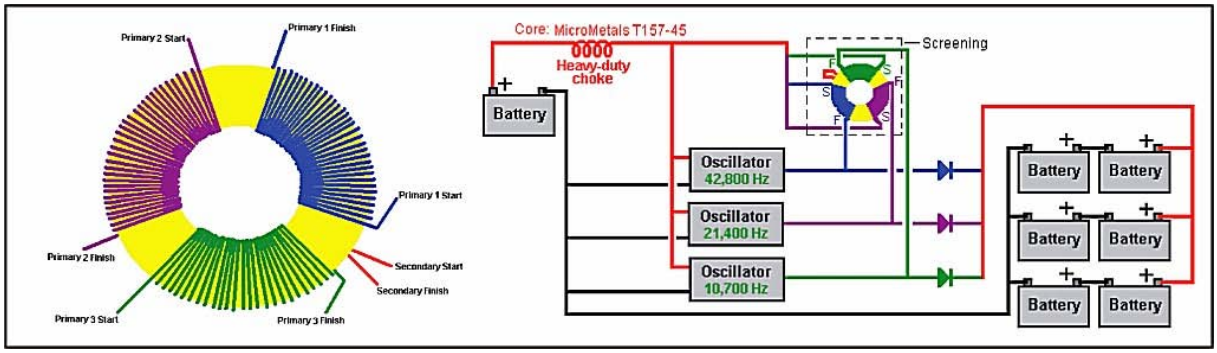

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

După cum se vede aici avem de-a face cu un transformator toroidal bobinat pe un miez de ferită, în care secundarul este bobinat sub trei bobine primare care sunt comandate prin trei oscilatoare la armonicele frecvenței de 10,7 kHz.

Cele trei armonici ale primarelor se vor însuma rezonant în secundarul de dedesubt furnizând în acest fel o mare cantitate de energie…

După cum se vede în schema sugestivă de mai sus coeficientul de performanță al acestui dispozitiv este de 6. Pentru cei ce nu mi-au citit cărțile anterioare, să explicăm ce-i coeficientul de performanță. Acest coeficient arată de câte ori mai multă energie se culege din ieşirea unui dispozitiv, decât s-a introdus în intrarea lui. Este practic o mărime oarecum asemănătoare decibelului care arată cât e de mare amplificarea unui amplificator electronic.

Coeficientul de performanță (COP) fiind şase, acest dispozitiv ar putea deveni autoîntreținut prin întoarcerea la intrare a unei părți din cele şase… În acest fel va fi necesară o sursă exterioară doar pentru o perioadă de câteva secunde în momentul punerii în funcțiune.

Acum priviți imaginea următoare:

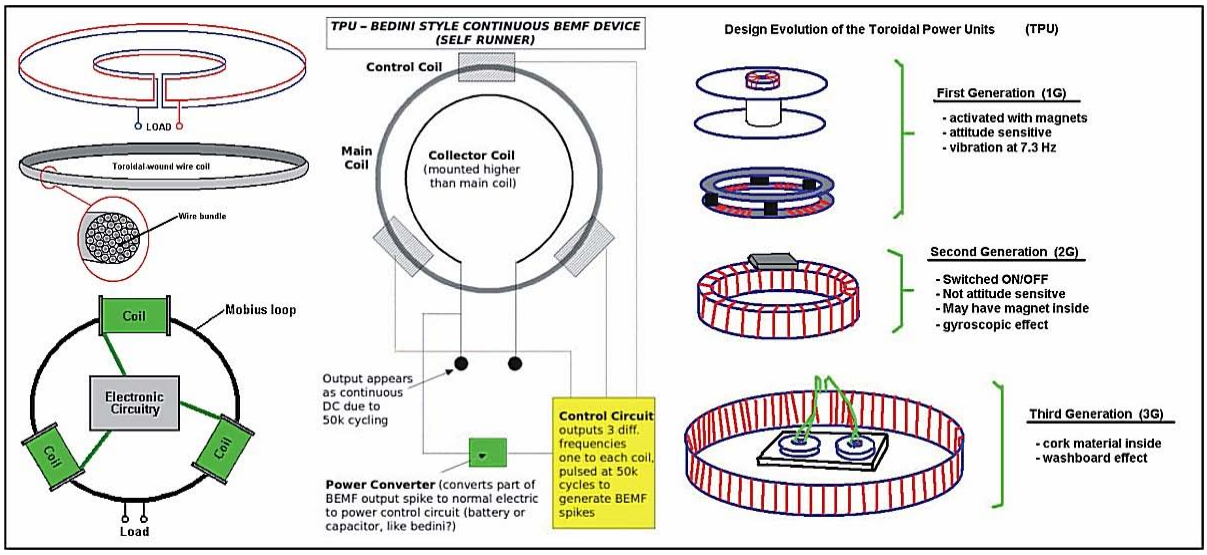
LOAD
Toroidal-wound wire coil
Wire bundle
Coil
Mobius loop
Electronic Circuitry
Coil
Coil
Load
TPU – BEDINI STYLE CONTINUOUS BEMF DEVICE (SELF RUNNER)
Control Coil
Main Coil
Collector Coil (mounted higher than main coil)
Output appears as continuous DC due to 50k cycling
Control Circuit outputs 3 diff. frequencies one to each coil, pulsed at 50k cycles to generate BEMF spikes
Power Converter (converts part of BEMF output spike to normal electric to power control circuit (battery or capacitor, like bedini?)
Design Evolution of the Toroidal Power Units (TPU)
First Generation (1G)
- activated with magnets
- attitude sensitive
- vibration at 7.3 Hz
Second Generation (2G)
- Switched ON/OFF
- Not attitude sensitive
- May have magnet inside
- gyroscopic effect
Third Generation (3G)
- cork material inside
- washboard effect

Desenele de mai sus reprezintă adevăratul TPU (Toroidal Power Unit) inventat de cineva extrem de misterios. Numele public al misteriosului inventator este Steven Mark sau Steven Marks. Oricum, orice căutare după acest nume nu va releva nimic. Practic este aproape sigur că numele este un pseudonim. TPU – poate fi văzut într-o sumedenie de filmulețe pe YouTube, mare parte din ele prezentate ca fiind ale lui Steven Mark.

Deşi nimeni nu ştie cum arată inventatorul acestui dispozitiv, o căutare perseverentă pe internet va aduce celui ambițios satisfacția de a găsi suficientă documentație tehnică despre felul cum poate fi construit şi pus în funcțiune acest dispozitiv.

În principiu, dispozitivul lui Steven Mark funcționează tot prin interferența dintre mai multe bobine (de obicei tot trei) ce lucrează pe frecvențe armonice şi care sunt înfăşurate în jurul unuia sau mai multor miezuri toroidale centrale, formate însă din conductor ci nu din tole sau ferită. În partea dreaptă a imaginii de deasupra se vede o piramidă formată din cele trei generații funcționale ale acestui dispozitiv, cu o descriere sumară a caracteristicilor fiecăruia.

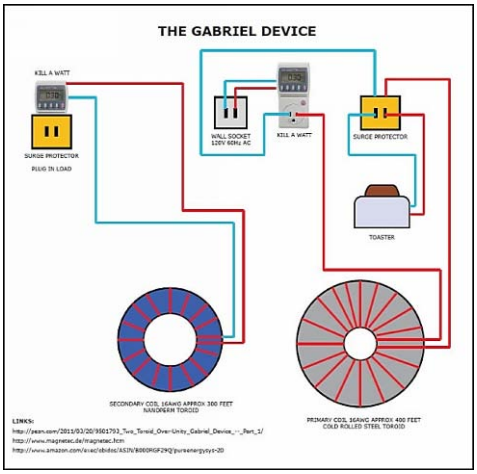

În această categorie se mai înscriu şi alte tipuri de bobine toroidale care pot fi găsite de cei interesați la căutarea pe internet. Astfel sub numele „Gabriel device” se va descoperi o pereche de bobine care lucrează în tandem.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Sub numele de „Bruce TPU” se va găsi aplicația imaginii din partea de sus a paginii 56, anume un set de trei bobine înfăşurate peste trei perechi de bucle metalice. În fiecare pereche astfel formată o buclă joacă rol de antenă iar cea de-a doua de colector.

Întregul ansamblu este alimentat de la un amplificator cu tuburi care furnizează fiecărei antene frecvențele de 30,075 kHz, 115kHz şi 222kHz.

Puteți vedea două reprezentări ale schemei acestui dispozitiv în imaginea de mai jos:

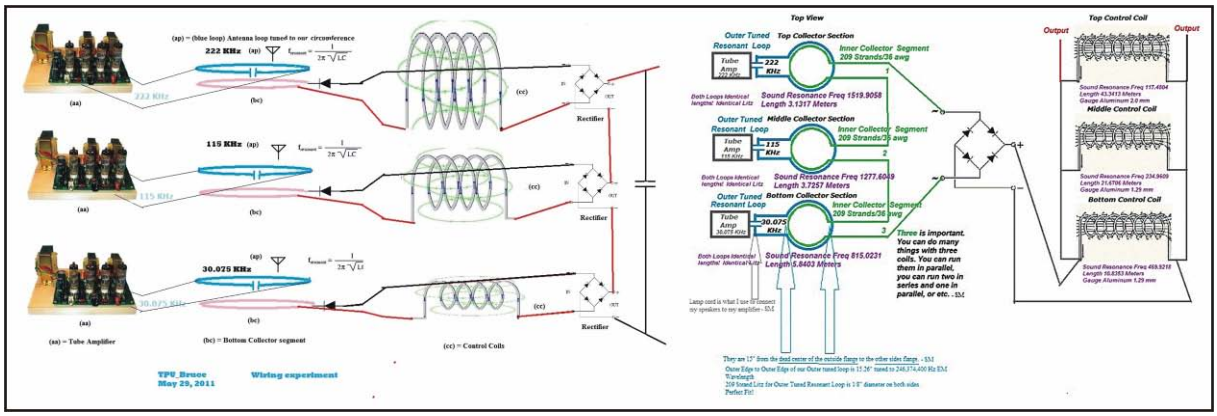
222 KHz
115 KHz
30.075 KHz
Rectifier
(aa) = Tube Amplifier
(bc) = Bottom Collector segment
(cc) = Control Coils
TPU_Bruce
May 29, 2011
Wiring experiment
Top View
Outer Tuned Resonant Loop
Top Collector Section
Inner Collector Segment 209 Strands/36 awg
Sound Resonance Freq 1519.9058 Length 3.1317 Meters
Middle Collector Section
Sound Resonance Freq 1277.6049 Length 3.7257 Meters
Bottom Collector Section
Sound Resonance Freq 815.0231 Length 5.8403 Meters
Three is important. You can do many things with three coils. You can run them in parallel, you can run two in series and one in parallel, or etc. - SM
Top Control Coil
Output
Middle Control Coil
Bottom Control Coil

Dar poate cel mai interesant tip de transformator de acest gen sunt bobinele lui Marko Rodin. Acestea sunt bobine înfăşurate în jurul unor miezuri ne metalice, de cele mai multe ori fiind constituite din bobine în aer, care au forme variate. Două sunt însă cele mai importante configurații ale acestor bobine şi anume cea de buclă moebius şi de stea.

Marko Rodin a făcut în lumea electrotehnicii ceea ce a făcut Viktor Shauberger în cea apei. Anume a descoperit că întregul univers are la baza funcționării lui mişcarea vârtejurilor energetice şi a găsit modalitatea de a le folosi prin bobinele sale.

Bobinele lui creează vârtejuri electromagnetice extrem de puternice. Vârtejurile de acest tip stau la baza unor câştiguri energetice uriaşe în cazul folosirii acestor bobine ca surse energetice. Am găsit informații pe internet conform cărora bobinele lui Rodin ar putea crea surplusuri energetice enorme.

De asemenea tehnologia acestor bobine este una din cele câteva tehnologii ce stau la baza funcționări motoarelor gravitaționale ale navelor interstelare (aşa numitele OZN).

Din păcate nu am găsit decât o singură schemă de oscilator care alimentează aceste bobine şi nu e de loc simplă…

Dar e posibilă, după părerea mea, alimentarea acestor bobine la orice oscilator. În funcție de frecvența de lucru a acestuia vor apărea diferite efecte, la fel cum se întâmplă şi cu transformatorul amplificator rezonant Tesla. Spre exemplu eu ştiu sigur că frecvența de 10^{12} Hz este frecvența câmpului gravitațional. Deci e logic că dacă cumva din configurația bobinei rezultă cumva prin armonici şi această frecvență, chiar dacă cea de alimentare e mult mai mică, vârtejul electromagnetic creat în acest fel va avea ca rezultat levitația gravitațională.

Oricum ar fi, părerea mea este că tehnologia electromagnetică bazată pe aceste bobine va sta la baza viitorului tehnologic şi energetic al omenirii de vreme ce într-una din cărțile care prezintă aceste bobine – „The Rodin Solution Project” – am întâlnit încă din primele pagini următorul paragraf:

„Bobinele toroidale Rodin, fac cea mai mare parte a tehnologiilor actuale învechite incluzându-le pe următoarele: - motoarele cu ardere internă, - curentul alternativ, - schemele de compresie computerizată convenționale, - metodele de disipare a căldurii în procesoarele computerelor, - comunicațiile convenționale fără fir, - avioanele cu aripi, - toate tipurile convenționale de algoritmi de criptare, - eliminarea fracțiilor zecimale repetitive ca urmare a posibilității calculării a orice prin numere întregi, - abordările tratamentelor medicale pe baze chimice pot fi eliminate prin controlul genetic făcut prin intermediul câmpurilor de înaltă energie multidimensională care sunt baza creației.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Scopul soluției Rodin şi a aplicațiilor sale este uluitor. Este universal aplicabil în ştiință, biologie, medicină, genetică, astronomie, chimie, informatică, fizică şi astrofizică.

Soluția Rodin poate fi aplicată pentru tratarea bolilor incurabile, căci dezvăluie secretele ADN-ului şi a codului genetic. Poate fi aplicată în sistemele informatice prin proiectarea microprocesoarelor în aşa fel încât acestea să nu se mai încălzească căci elimină rezistențele şi paraziții. Poate fi aplicată la crearea de inteligențe artificiale prin noi tipuri de sisteme de operare care să înlocuiască codul binar prin ceea ce Rodin numeşte „triplet binar". Soluția Rodin poate revoluționa şi astrofizica şi călătoriile spațiale terminând efectiv cu era combustiei şi inaugurând ceea ce Rodin numeşte „era fluxurilor de câmp" (flux field era) prin regândirea şi creşterea eficienței motoarelor prin bobinele Rodin.

Soluția Rodin nu este doar un concept teoretic sau o fantasmă a imaginației lui Rodin. Primele versiuni ale bobinelor lui Rodin, create şi testate sub îndrumarea oamenilor de ştiință au arătat o eficiență cu peste 60% mai mare decât orice există azi în domeniul antenelor, informaticii, sau a dispozitivelor medicale."

Iată în imaginea de mai jos cele două tipuri de bobine, alături de un portret al lui Rodin şi în dreapta se vede şi configurația câmpului magnetic al unei asemenea bobine:

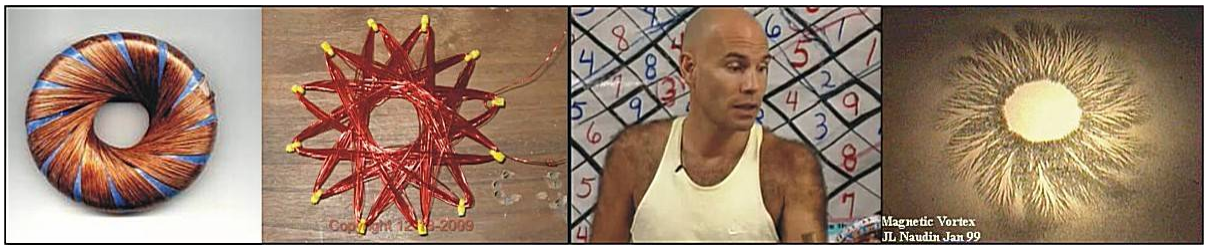

Din cele pe care le-am discutat până în acest moment se desprinde clar un mare avantaj al transformatoarelor sau bobinelor fără miez metalic. Cu cât oscilațiile şi pulsațiile electromagnetice sunt mai scurte şi mai rapide cu atât energia indusă de ele în metalele pe care le ating este mai mare. Iar acest lucru este cu atât mai uşor de cu cât ele se transmit instantaneu prin aer, indiferent de cât sunt ele de scurte. Ca urmare viitorul energetic al omenirii poate sta şi în această tehnologie…

Am spus mai sus că frecvența câmpului gravitațional este de 10^{12} Hz. Asta este o frecvență extrem de înaltă şi anume 1 THz. Pe scala undelor electromagnetice această frecvență se situează între spectrul microundelor şi a infraroşiilor. Ei bine, la această frecvență lucrează bobinele care constituie motorul unui vehicul gravitațional. Dar acestea nu pot fi decât bobine fără miez. Şi ca urmare tot aceste bobine sunt viitorul omenirii în calitate de călători interstelari.

Dar înainte de a încheia acest capitol trebuie să mai vorbim despre câteva transformatoare care, de astă dată au un miez metalic. Astfel, priviți următoarea imagine:

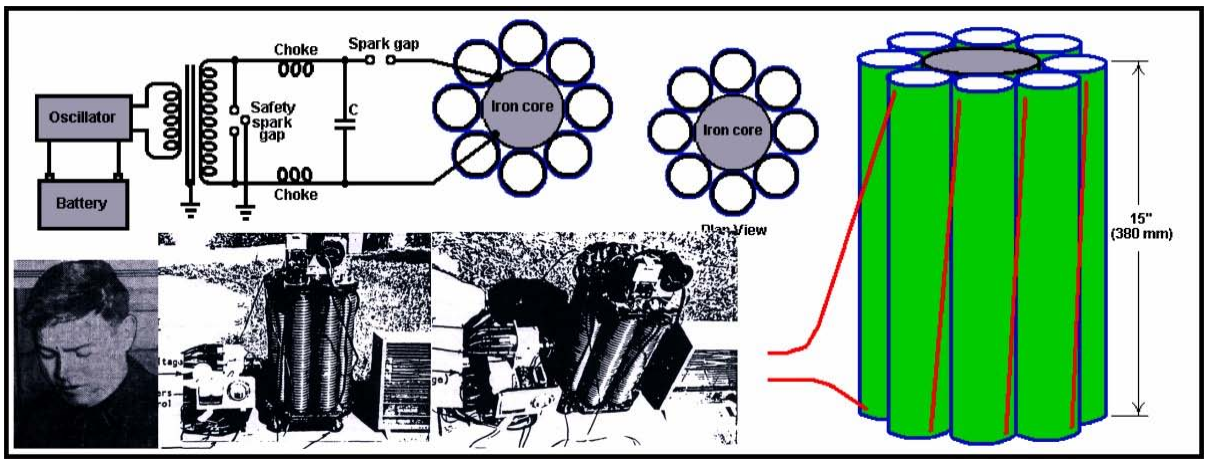

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Prin anii 1920, Alfred Hubard, din Seatle, pe care-l vedem în partea stângă-jos, a prezentat publicului, al său „Atmosferic Power Generator” care era un transformator complex ce prezenta la ieşire o putere de trei ori mai mare decât la intrare. Lângă portretul lui Alfred vedeți două fotografii din presa vremii ale acestui transformator. Iar desenele sugerează felul cum este construit. Practic acesta era format din nouă bobine bobinate toate pe un miez metalic format din bare din fier obişnuit (fier beton). Bobina centrală are rol de primar iar celelalte opt care sunt legate în serie şi o înconjoară pe cea centrală formează secundarul.

Dimensiunile transformatorului erau de 36 cm lungime şi 28 cm diametru şi putea scoate la ieşire o tensiune de 125 V la 280 A (35 kW) cu care a putut acționa motorul unei ambarcațiuni pe un lac din apropiere. Cam atât e tot ce se ştie, şi asta doar din descrierile ziarelor vremii.

Amintiți-vă de felul cum arătam la pagina 37 că pot fi aşezate transformatoarele amplificatoare rezonante Tesla în jurul unuia central …

Aceiaşi configurație dar la un transformator care lucrează la frecvență mai joasă alimentat fiind prin intermediul unui eclator cu impulsuri de curent continuu de înaltă tensiune. Curentul acesta pulsatoriu, trebuie să aibă o frecvență de circa 2 – 5 kHz şi o tensiune cât mai ridicată… poate peste 10 kV. În acest fel se induce prin rezonanță în cele opt bobine ale secundarului un curent de mare intensitate care totalizează putere mult mai mare decât curentul pulsatoriu din intrare. Ce se vede în stânga imaginii de mai sus sunt fotografii ale unei replici a transformatorului lui Hubard. Acest transformator a fost replicat în prezent de un anume Joseph H. Cater, al cărui model, pe care-l vedem în desenele din dreapta. funcționează alimentat cu curent pulsatoriu la o frecvență cuprinsă între 500 şi 1000 Hz.

Deoarece are un COP egal cu trei, o parte din putere se poate întoarce înapoi spre alimentarea generatorului de impulsuri care activează primarul, iar cele două părți rămase sunt puterea utilă, făcând astfel din acest transformator unul autoîntreținut. Este un principiu destul de simplu, ca urmare nu mai insistăm… Şi pentru a vă surprinde şi mai tare, priviți desenele de următoare:

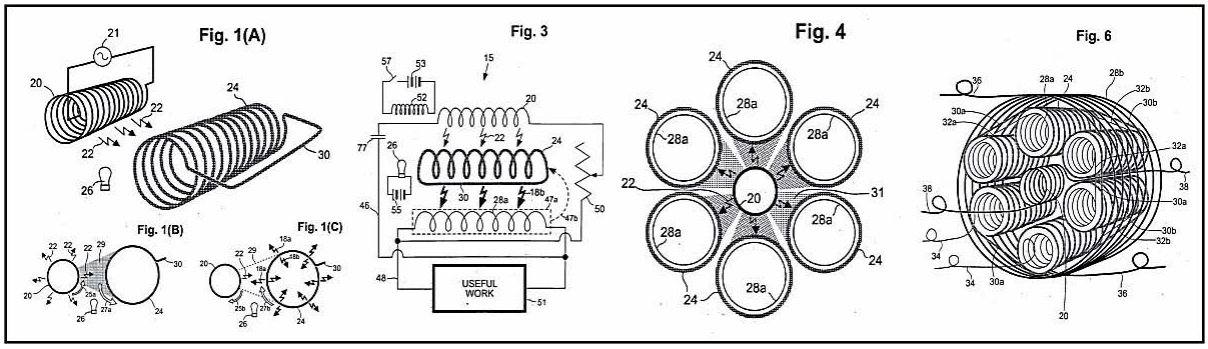

Reprezintă câteva din desenele brevetului numărul ***US 007844*** din data de ***11 ianuarie 2007*** acordat lui ***William N. Barbat*** sub titlul ***„Self-Sustaining Electric-Power Generator Utilizing Electrons of Low Inertial Mass to Magnify Inductive Energy”***.

Ce mi se pare mie o ironie, este faptul următor. La data când Hubard a pus în mişcare mica ambarcațiune cu transformatorul său cu 9 bobine, s-au făcut presiuni asupra lui să cedeze drepturile intelectuale asupra acestei invenții către o firmă, la care a şi lucrat o scurtă

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

perioadă, după care despre transformatorul lui nu s-a mai auzit nimic. Iar domnul Barbat brevetează un generator autoîntreținut identic în prezent …

Alte comentarii nu fac… Vă las pe dumneavoastră să trageți ce concluzii doriți de aici… Priviți acum următoarea imagine:

Ce se vede pare un electromagnet în forma literei U. Cele două bobine de pe brațele sale au cam 1500 de spire şi se leagă în cruce în aşa fel încât să păstreze o orientare unică a câmpului lor magnetic, rezultatul fiind că pe brațe vom avea cei doi poli magnetici ca la orice electromagnet.

Ei bine acest dispozitiv este electromagnet doar în momentul în care bobinele fiind legate în cruce sunt şi alimentate de la o baterie auto. Ce se întâmplă în acel moment este faptul că dacă pe capetele acestui electromagnet foarte puternic vom pune o punte, aşa cum se vede în patru din fotografiile de mai sus, aceasta se va lipi foarte puternic.

În momentul în care e întreruptă alimentarea electromagnetului vine surpriza. Puntea dintre cele două brațe rămâne în continuare fixată magnetic, la fel de puternic, pe brațele acestui U metalic o perioadă nedeterminată. Timpul de alimentare de la baterie, de numai o secundă sau două este insuficient pentru a magnetiza metalul, deci singura explicație este aceea că între cele două bobine apare o oscilație electromagnetică autoîntreținută care se menține datorită închiderii câmpului magnetic prin puntea dintre brațe.

În momentul în care se întrerupe legătura electrică dintre cele două bobine, puntea metalică dintre brațe cade, iar bara în formă de U nu prezintă nici o magnetizare.

Dispozitivul este o enigmă pentru ştiința actuală, în sensul că nu este studiat şi chiar mai mult, cei mai mulți fizicieni ai lumii nici nu au auzit despre acest dispozitiv.

Acest electromagnet autoîntreținut, poartă numele de „Perpetual Motion Holder” ce s-ar traduce cumva prin „întreținător de mişcare perpetuă” şi a fost inventat şi folosit de sculptorul american de origine lituaniană Edward Leedskalnin care a trăit între 1888 şi 1951.

Acest om, care avea doar circa 50 Kg a rămas el însuşi o enigmă a secolului trecut, căci lucrând absolut singur, timp de mai mulți ani, pe timp de noapte, a reuşit să taie din carieră să fasoneze şi să manipuleze peste 1000 de tone de rocă coraliferă. Cel mai mic bloc prelucrat are câteva sute de kilograme iar cel mai mare treizeci de tone. Cu întreaga această cantitate de blocuri de piatră a ridicat un castel în Florida lângă Florida City.

Dacă între cele două bobine se manifestă o oscilație electromagnetică autoîntreținută, înseamnă că o a treia bobină înfăşurată fie pe puntea dintre brațele metalice fie peste cele două bobine va furniza un curent electric posibil a fi utilizat…

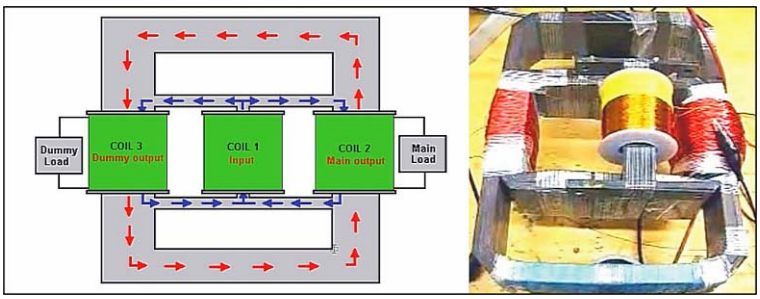

Următorul dispozitiv pe care vi-l prezint reprezintă obiectul brevetului canadian ***CA2594905*** din data de ***18 ianuarie 2009*** acordat lui ***Thane C. Heins***. Brevetul poartă următorul nume: ***„Bi-Toroid Transformer”***.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Despre acest transformator am mai vorbit în cărțile mele, căci este un dispozitiv extrem de util pentru marea majoritate a noastră a cetățenilor care utilizăm o energie scumpă furnizată de distribuitorul național, prin economiile pe care le putem face utilizându-l.

Iată cam ce spuneam despre el în cărțile precedente:

Spuneam atunci că un transformator normal nu poate scoate la ieşire o putere mai mare decât s-a injectat în primarul lui, pentru că primarul va induce în miez un câmp electromagnetic de o anumită intensitate. Acest câmp va induce la rândul lui în bobinajul secundarului o putere, care datorită pierderilor magnetice din miez şi a celor inductive şi termice din bobină, va fi mereu mai mică decât cea injectată în primar.

De asemenea ne mai amintim că deşi calculul unui transformator este destul de simplu, există o relație strânsă între secțiunea miezului pe care se află bobinele şi puterea transformatorului. Ei bine asta pentru a nu avea surpriza de a constata că miezul fiind prea mic, nu ne încap bobinele pe el. Acolo nu am spus însă că nu se poate dimensiona miezul transformatorului cu o secțiune mai mare decât ne iese din calcul. De ce nu se utilizează însă miezuri mai mari, este doar o chestiune strict de economie de material.

Dar hai să vedem ce se întâmplă în miez la funcționarea unui transformator.

În momentul închiderii circuitului bobinei primare, aceasta induce în miez un câmp magnetic. Acest câmp magnetic va avea polaritatea oscilantă odată cu schimbarea polarității curentului alternativ.

Să luăm în analiză cazul fiecărei polarități pe rând. Apare un câmp magnetic care va induce în bobina secundară un curent electric de acelaşi sens ca şi cel din primar, având o putere foarte apropiată. Dar ştim că orice bobină prin care trece un curent electric, fie ea un fir sau mai multe spire, induce la rândul ei un alt curent de sens invers… fenomenul autoinducției. La schimbarea polarității curentului alternativ care străbate primarul, atât în primar cât şi în secundar vor apărea curenți autoinduşi şi firește aceştia vor induce şi câmpuri magnetice autoinduse, care se vor însuma cu cele principale. Asta va duce la o apariția în miez a unor câmpuri parazite ce vor duce la scăderea randamentului transformării şi de asemenea la încălzirea transformatorului.

Dacă miezul transformatorului a fost construit la limita de jos al valorilor din calcul, atunci acest transformator va lucra foarte aproape de suprasarcină. Dacă însă miezul transformatorului va fi mult mai mare decât valoarea maximă admisă din calcul, atunci transformatorul se va apropia în funcționarea sa de valoarea ideală a transformării.

Deci o scădere a saturației magnetice a miezului poate duce la o creştere a randamentului transformatorului. Ei bine, această creştere a randamentului poate fi făcută să depăşească orice aşteptări printr-o construcție aparte a miezului transformatorului.

Şi ca să nu mai lungim prea mult vorba, priviți imaginea. După cum se vede este vorba de un transformator având miezul format prin introducerea unui miez E + I într-un miez U + U sau U + I.

Pe centrul miezului mic (E + I) se află bobina primară iar peste ambele miezuri de o parte şi de alta a primarului se află câte o bobină secundară. Secundarele acestui transformator se vor calcula la puteri de trei ori mai mari decât primarul. Surplusul de putere va fi dat de autoinducția primarului şi secundarului însumat cu inducția şi autoinducția celui de-al doilea secundar (dummy output), secundar care nu se va folosi, rolul lui fiind doar de amplificator de putere. Câmpul magnetic excedent va circula prin miezul mare (cu roşu).

Acest tip de transformator furnizează puteri de trei patru ori mai mari decât primeşte. Şi poate fi folosit oriunde avem nevoie de o economie de energie.

Prin intermediul lui vom putea alimenta un calorifer electric sau un boiler de 4500 W chiar dacă priza noastră nu suportă mai mult de 1500 – 2000 W.

Mai sunt poate şi alte asemenea dispozitive dar consider eu că cele pe care le-am prezentat până acum sunt suficiente pentru scopul cărții de față.

Să trecem deci la următorul subcapitol.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

De la Tesla la Bearden şi transformatoarele cu magneți

Înainte de a vorbi despre cine este Bearden cred că a venit vremea să lămurim încă ceva… Poate că unii dintre dumneavoastră, mai ales cei care nu mi-ați citit cărțile anterioare, vă întrebați: „Totuşi de unde vine această energie despre care Tesla spunea că este peste tot şi e universală ?...

Am spus mai înainte că curentul electric alternativ ar fi o emisie rezonantă de unde electromagnetice şi am pomenit de mai multe ori că, prin fenomenul de rezonanță se culeg din mediul înconjurător cantități impresionante de energie…

Atunci când am ajuns la concluzia că curentul electric nu ar fi tocmai o mişcare ordonată de electroni am vorbit de oscilațiile materiei care prin amplificare rezonată induc în aparatele noastre câmpuri magnetice care le pun în mişcare făcându-le să funcționeze…

Dar totuşi, întreagă această energie, de unde provine ea ?

Ei bine, aflați că cel mai simplu spus ea provine într-adevăr din întreg universul şi este o rezultantă a mişcării oscilatorii a tuturor particulelor subatomice din univers…

Să ne imaginăm din nou un atom. În jurul nucleului său se rotesc la o distanță am spus foarte mare în comparație cu dimensiunea nucleului, norii de electroni. Dar orbitele acestor electroni se presupune de către știința actuală că ar fi nu într-un singur plan aşa cum sunt sistemele solare ci s-ar roti în jurul nucleului. Astfel orbita unui electron ar forma în mişcarea ei o sferă virtuală în jurul nucleului. În acelaşi timp electronul ce se roteşte pe această orbită nu se roteşte la fel ca planetele în jurul unei axe de rotație fixe sau care urmează o mişcare de precesie, ci axa lui se roteşte la rândul ei descriind după o perioadă o altă sferă virtuală. Ca urmare electronul are o sumedenie de poziții relative la direcția pe care orbitează. În momentul în care electronul are axa de rotație pe direcția pe care orbitează se presupune că el emite unde pur electrice, iar atunci când axa lui se află perpendiculară pe direcția orbitei ar emite unde magnetice. La pozițiile intermediare această emisie este electromagnetică cu diferite rapoarte între radiația electrică şi cea magnetică în funcție de unghiul pe care-l face axa lui de rotație cu direcția orbitei. În acelaşi timp şi variația orbitei lui în raport cu nucleul şi cu ceilalți electroni face ca această radiație să aibă anumite variații de frecvență. Această oscilație a particulelor subatomice unele față de celelalte fac din atom în întregul său un puternic emițător de unde electromagnetice. Din însumarea rezonantă a tuturor acestor infinit de multe radiații minuscule ale particulelor subatomice, materia în integralitatea ei emite unde electromagnetice de frecvență extrem de ridicată şi cu lungime de undă extrem de mică, care unde, străbat întreg universul, în toate direcțiile.

Imaginați-vă câte particule subatomice ar putea fi într-un soare de vreme ce el reprezintă peste 90 % din masa sistemului nostru solar…

Imaginai-vă de asemenea câți asemenea microemițători subatomici există într-o galaxie de vreme ce se presupune că numai în galaxia noastră care are diametrul de o sută de mii de ani lumină ar fi mai multe stele decât fire de nisip pe toate plajele de pe pământ… şi galaxia noastră nu e una mare…

Imaginați-vă câți asemenea microemițători subatomici există în întreg universul de vreme ce se presupune că doar în universul cunoscut de noi ar fi mai multe galaxii decât fire de nisip există pe toate plajele pământului…

Întreagă această emisie electromagnetică cu lungime de undă minusculă şi cu frecvență extrem de ridicată străbate întreg universul în toate direcțiile, în permanență…

Şi pentru că această emisie se însumează armonic şi rezonant străbătând tot universul, în momentul în care emisia provenită din exteriorul unui atom, venită deci de la alți atomi sau din restul universului se loveşte de un atom, ea se însumează rezonant cu emisia atomului respectiv, inducându-i câmpuri magnetice crescute care-i întreține în continuare mişcarea.

Astfel această emise este atât motorul cât şi sursa mişcării atomice universale…

Şi cum am tras noi concluzia că curentul electric alternativ este de fapt emisie rezonantă de unde electromagnetice, pe cale de consecință e faptul că întreaga aceasta emisie universală

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

este un curent electric alternativ de foarte, foarte ridicată frecvență a cărui tensiune şi intensitate este disipată în tot spațiul înconjurător… Dar datorită faptului că spectrul de frecvență al acestei radiații este unul extrem de ridicat, avem de-a face de fapt cu o radiație a cărei frecvență depăşeşte spectrul microundelor şi al infraroşiilor. Practic radiația universală este formată din căldură, lumină, unde ultraviolete, unde x, şi unde gama.

Noi înşine datorită faptului că suntem făcuți tot din atomi suntem emițători ai aceluiaşi tip de energie… O mică parte din ea o putem totuşi simți cu propriile noastre simțuri mai ales atunci când avem febră…

Deci această radiație nu o simțim – sau mai corect spus simțim doar un procent infinit de mic din ea, pentru că nu numai că trăim în ea, ci şi pentru că noi înşine o şi emitem …

Şi tocmai pentru că nu o simțim este şi faptul principal pentru care nu ne-am gândit să o folosim. Şi trebuie să mai ştiți ceva. Anume faptul că deşi toți fizicienii lumii ştiu de această emisie permanentă de energie, toți, cu foarte mici excepții consideră că această energie este mult prea slabă, mult prea disipată şi în general imposibil de utilizat…

Şi din cauză că au considerat-o neglijabilă şi inutilizabilă ei au eliminat-o din toate calculele lor… De aceea acum suntem în situația în care sistemul ştiințific mondial este pus în postura ruşinoasă de a recunoaşte ceva ce conform tradiției nu există… Şi poate că ar recunoaşte acest fapt, dacă nu s-ar face de ruşine recunoscând implicit că din comoditate au denaturat toate legile de funcționare ale universului…

Eroarea lor monumentală este că de fapt această energie nu e de loc nici slabă şi nici inutilizabilă. În urma unor calcule destul de laborioase s-a ajuns la concluzia că densitatea energetică a materiei ar fi de aproximativ 10^{108}J/cm^3 ceea ce corespunde în energie electrică convențională cu 25 GWh. Adică 25 de milioane de kilowați în fiecare centimetru cub de materie.

Bun, dar totuşi, veți spune, de vreme ce nu simțim această radiație universală pentru că facem parte integrantă din ea, cum de au ajuns totuşi oamenii de ştiință să ştie de ea ?…

De o parte infim de mică, anume de căldură, şi spectrul luminos suntem conştienți încă de la naştere de când există omenirea… pentru restul, am descoperit rând pe rând câte o altă infimă parte atunci când am inventat aparatul radio, atunci când am inventat scanerele cu raze x, sau atunci când am început să studiem unele tipuri de lasere… şi radiația nucleară a elementelor radioactive… Dar cea mai mare parte a acestei radiații a rămas a fi necunoscută…

Prima dată când oamenii au devenit conştienți de această radiați universală a fost atunci când au încercat să extragă aerul dintr-o incintă închisă.

Acum vreo trei sute de ani se credea că se poate obține un spațiu complet vid dacă se elimină orice gaz dintr-o incintă dată. Numai că chiar şi după ce s-a făcut asta s-a constatat prin secolul 19 că în incinta respectivă încă există o anumită radiație calorică. Atunci s-a tras concluzia că pentru ca în acel spațiu să nu mai existe nimic ar trebui ca temperatura incintei să fie răcită la zero absolut (-273,16º C). La data respectivă mijloacele tehnice cu care să se poată face asta nu existau şi în plus deja se considera că această temperatură nu poate fi atinsă – legea trei a termodinamicii…

Dar când, mai târziu, în a doua jumătate a secolului trecut s-a încercat să se înghețe heliul, cu toate că s-a ajuns la o temperatură extrem de apropiată de zero absolut, heliul refuza cu încăpățânare să înghețe, ceea ce i-a dus pe cercetători la concluzia că chiar şi la acea temperatură extrem de scăzută există încă o radiație calorică sau de altă natură care întreține energetic mişcarea moleculară împiedicând trecerea heliului în stare solidă…

Şi în plus chiar e logic… căci deşi se consideră că în spațiul interstelar şi intergalactic temperatura predominantă e apropiată de acest zero absolut… miliarde şi miliarde de miliarde de tone de heliu şi hidrogen fierb şi ard în fiecare din miliardele şi miliardele de stele din tot universul… Dacă ar fi adevărat că la zero absolut orice gaz trebuie să înghețe atunci nici o stea nu s-ar mai naşte…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Această radiație universală a primit denumirea de radiație a punctului zero. Dar în secolul nouăsprezece încă nu se ajunsese la acest concept şi iată deci cam cum s-a ajuns aici:…

Atunci, prin secolul nouăsprezece doi cercetători de marcă au ajuns la concluzia că această radiație există şi au considerat că este emisă de mediul înconjurător pe care l-au numit eter. Aceştia doi au fost fizicianul James Clerk Maxwell (1831 – 1879) şi inginerul Nikola Tesla (1856 – 1943). În vreme ce Maxwell enunța teoretic existența eterului luminos ca mediu de manifestare a radiației electromagnetice universale, în urma celor patru ecuații ale lui, Tesla constata şi practic existența acestei radiații în urma experiențelor pe care le făcuse cu curenții electrici alternativi şi pulsatorii de înaltă tensiune şi înaltă frecvență. Această concluzie a muncii sale practice l-a făcut pe Tesla să spună frazele următoare cu diferite ocazii, în diferite conferințe sau diferite lucrări ştiințifice:

- „Peste multe generații de acum încolo, dispozitivele noastre vor funcționa cu energie ce poate fi obținută în orice punct din Univers. Este o chestiune de timp pană când omul va ajunge să-şi branşeze dispozitivele la această sursă de energie inepuizabilă şi reală a naturii.”
- “Peste tot în spațiu este energie. Aceasta energie este statică sau cinetică? Dacă este statică, speranțele noastre sunt în van; dacă este cinetică – şi noi ştim cu siguranță că este – este doar o chestiune de timp pană când omul va reuşi să-şi conecteze maşinăriile la energiile Naturii. Vor trece multe generații pana atunci, dar până la urmă maşinăriile noastre vor fi puse în mişcare de o energie disponibila în orice punct din Univers.” (1891)
- “Ne putem imagina o energie curată, ieftină, disponibilă în cantitate mare, care să ne descotorosească de poluare şi care să ne dea speranța de a trăi într-un mediu în care civilizația umană să se poată bucura de o reală înflorire. Această energie există şi a fost identificată de nenumărate ori în istoria umanității sub diverse denumiri… Spațiul dintre atomi nu este vid, ci plin de energie, a cărei natură este încă subiect de discuții.

  Concentrarea sa este extrem de ridicată, de ordinal a 5.000 kWh/cm³. Este perceptibilă doar dacă este pusă să interacționeze cu câmpuri electromagnetice sau cu materia. În cazul din urmă ea este originea accelerației gravitaționale. Omul ştia cu multă vreme în urmă că materia provine dintr-o substanță primordială, un câmp subtil şi vast, dincolo de orice imaginație: eterul fotofor (gr. phos – lumină, pherein – care poartă, transportă) şi asupra căruia acționează Prana cu energie creativă dând viață lucrurilor şi fenomenelor într-un ciclu etern. Această substanță primordială accelerată în infinite turbioane se transformă în materie brută, iar când forța se diminuează mişcarea dispare şi materia revine la starea sa inițială.” (20 mai 1891 la o conferință ținută la Institutul american de inginerie electrică din New York)
- „Energia rotitoare, turbionară din Univers, poate fi captată de omenire. Noi ne rotim în spațiul imens cu o viteza inimaginabilă; totul în jurul nostru se mişcă, se roteşte, totul este impregnat de energie...Trebuie să existe o modalitate de a accesa aceasta energie şi a o folosi. Apoi cu lumina (particule fotonice) obținută din mediu, cu energia obținută din aceasta, cu fiecare formă de energie obținută fără efort, din sursa inepuizabilă a Universului, umanitatea va avansa cu paşi gigantici. Simpla contemplare a acestor magnifice posibilități, ne expansionează mințile, ne întăreşte speranțele şi ne umple inimile cu o supremă încântare” (referiri la energia vidului în 1891)
- „Energia electrică este prezentă peste tot în cantități nelimitate şi poate conduce toate maşinile din lume fără a fi nevoie de cărbune, petrol sau gaze …” (1892)

După cum se vede Tesla chiar încercase să calculeze densitatea energetică a materiei şi ajunsese la o cifră impresionantă având în vedere posibilitățile tehnice ce-i stăteau la îndemână atunci. Chiar dacă cei 5000 kWh ai săi sunt de tot atâtea ori mai mici decât cifra la care a ajuns ştiința modernă, importantă este viziunea să fantastică…

Însă cam tot pe atunci şi anume prin 1887, Albert Michelson (1852 – 1931) şi Edward Morley (1838 – 1923) aveau să infirme printr-o experiență practică existența eterului lui

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Maxwell. Aşa se face că în secolul trecut toți, inclusiv profesorii universitari am învățat că acest „ipotetic” eter este doar o noțiune teoretică… ceva neconfirmat de practică şi deci ireal.

Numai că… prin 1946, fizicianul olandez Hendrik Casimir (1909-2000) descoperă efectul care-i poartă numele. Priviți:

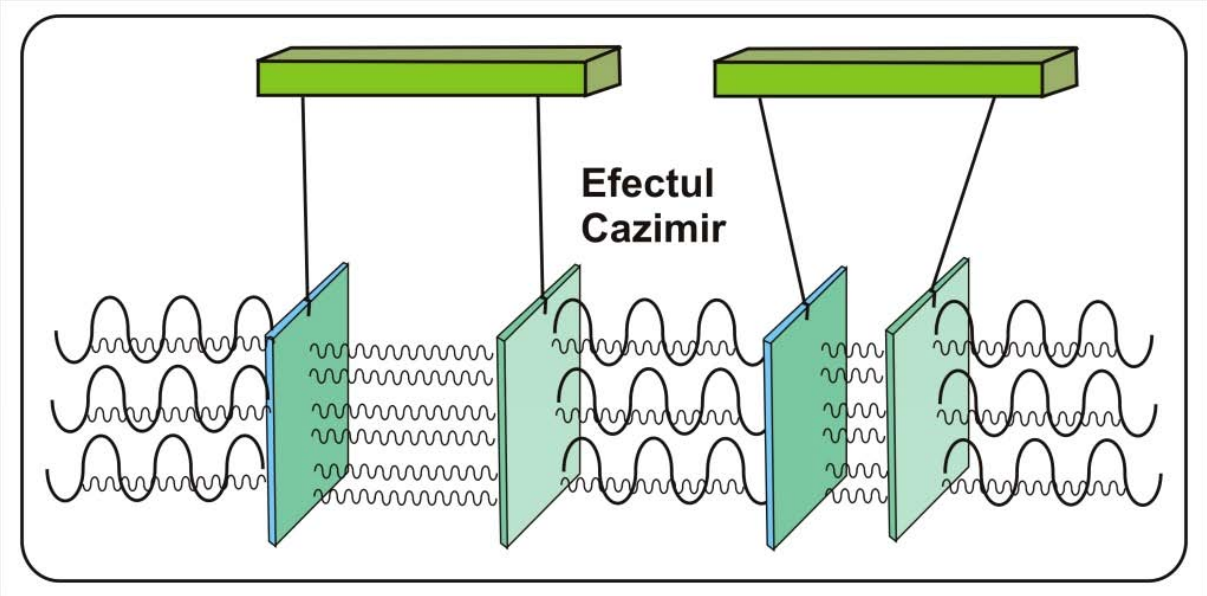

Acesta-i cel mai convingător experiment care arată existența radiației electromagnetice universale. Am spus că aceasta este formată din radiație de lungimi de undă diferită şi frecvențe la fel de diferite dar oricum foarte înaltă. Ei bine când două plăci metalice mari sunt puse atârnate față în față la distanță foarte mică, ele se vor apropia. Această apropiere a lor e cu atât mai puternică cu cât suprafața lor e mai mare. Explicația e simplă. Suprafața lor este bombardată permanent de radiația aceasta universală, însă presiunea între cele două fețe ale plăcilor se anulează. Dacă ele sunt aşezate foarte aproape, lungimile de undă mai mari decât dimensiunea spațiului dintre ele nu se mai pot manifesta. Astfel apare un dezechilibru între presiunea exercitată de undele din exterior şi cea a undelor dintre plăci. Din diferența aceasta de presiune rezultă apropierea dintre plăci.

Mai târziu, în 1968, fizicianul rus Andrei Saharov (1921 – 1989) va ajunge la concluzia că gravitația nu este o forță în sine ci e doar un efect al interacțiunii dintre corpurile cereşti şi radiația universală. Cam în aceiaşi perioadă cercetările lui Harold Puthof, John Wheeler şi Richard Fenyman (1918 – 1988) vor duce la aflarea valorii reale a densității energetice a materiei acel 25 GWh/cm^3.

Cercetătorii americani Bernard Haisch şi Alfonso Rueda vor ajunge şi ei la concluzia că inerția este forța de rezistență atunci când corpurile sunt accelerate în câmpul energetic fundamental al punctului zero. De asemenea Robert Distinti va explica prin noua sa teorie, „Teoria noului electromagnetism”, faptul că există trei forțe ale câmpului electromagnetic şi anume una longitudinală, una transversală şi cea de-a treia inerțială. În teoria sa apare pentru prima dată după foarte mulți ani eterul, ca fiind o componentă principală a spațiului înconjurător care se manifestă turbionar şi are o influență majoră asupra mecanicii celeste.

Tot pe existența eterului şi a radiației sale se bazează şi explicația fenomenului de cavitație şi de sonoluminiscență… precum şi efectul Biefeld – Brown.

Cam în acest timp în care fizica occidentală încă se ferea ca de dracul de abordarea conceptului de eter, un fizician rus şi anume Nikolai A. Kozyrev (1908-1983) va pune la punct o teorie extrem de aprofundată care explică perfect acest concept şi chiar aduce ca argumente în afara cercetărilor sale teoriile lui Einstein, care cu nişte modificări minore confirmă existența eterului. În teoria sa eterul ar fi asemenea apei iar corpurile asemenea unui burete, care în stare de repaus absoarbe eter iar în momentul în care sunt accelerate prin

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

compresia dată de accelerație pierd eterul absorbit la fel cum pierde buretele apa atunci când este presat. În teoria să apare şi energia timpului care ar fi definită de câmpuri de torsiune sau unde torsionice care sunt de fapt undele scalare ale lui Tesla….

În teoria sa, călătoria cu viteze superluminice ar fi perfect posibilă căci prin accelerație obiectele pierd odată cu eterul absorbit anterior şi o parte din masă şi sarcina electrică. Practic materia la acele viteze pierde treptat caracterul de particulă şi capătă caracter ondulatoriu…

Totul este datorat interacțiunii materiei cu fluxul permanent şi universal de energie eterică care pătrunzând prin structura intimă a materiei îi determină atât comportarea cât şi existența…

Practic în perspectiva ultimelor cercetări ale sfârşitului de secol s-a ajuns la concluzia că teoria dinamică a gravitației, a lui Tesla, precum şi vechile concepții filozofice ale umanității care spuneau că totul este energie eterică sau prana sunt pe deplin adevărate.

Este poate de mirare cum puteau spune anticii acum mii de ani că universul are oroare de vid şi că nu există vid ci doar eter ? !

La concluzii asemănătoare au ajuns mulți dintre fizicienii actuali, dar din păcate toți au de luptat cu conservatorismul extremist al științei oficiale…

Printre aceşti fizicieni este şi cel despre care vom vorbi în continuare şi anume locotenent colonelul în rezervă, Thomas Bearden.

Thomas E. Bearden

Bearden este pensionar militar cu grad de locotenent colonel în armata S.U.A.. Membru emerit al Institutului fundației Alfa pentru Studii Avansate, Director al Asociației Oamenilor de Știință din SUA. Este doctor în inginerie nucleară la Institutul de Tehnologie Georgia, licențiat în matematică, specializat în inginerie electronică la Universitatea de Nord-Est Lousiana, Absolvent al mai multor şcoli superioare de comandă şi al unor cursuri de inginerie aerospațială ale armatei SUA, precum şi a numeroase cursuri postuniversitare cu specializare în războiul electronic, ghidarea şi bruierea electronică a rachetelor, etc.

A realizat prima teorie legitimă a sistemului electromagnetic Maxwellian dezechilibrat prin schimbul energetic cu vidul activ. Astfel, el a constatat că cele patru ecuații ale teoriei electromagnetice Maxwell-Heaviside (James Clerk Maxwell (1831-1879), Oliver Heaviside (1850 – 1925)) folosite în ziua de azi în toate universitățile din lume sunt variante simplificate inițial de către Ludwig Valentin Lorenz la doar doi ani de la publicarea lor de către Maxwell, şi ulterior de către fizicienii Hendrik Antoon Lorentz (1853 – 1928) în scopul unei mai uşoare înțelegeri de către studenți. Din păcate această simplificare a eliminat o componentă extrem de importantă a lor şi anume partea scalară, referitoare la sistemele cu randament supraunitar, în care se făcea referire la energia vidului. În acest fel oamenii de știință actuali habar nu au de existența undelor electromagnetice scalare şi de energia vidului… ei ştiind doar de existența undelor electromagnetice clasice adică de cele transversale. Dar…orice formă de undă electromagnetică are atât o componentă transversală cât şi una scalară, indiferent de ce formă ar fi acele unde electromagnetice.

Prin eliminarea din ecuații a componentei scalare s-a ajuns la grave şi de neacceptat erori privind interpretarea spațiului înconjurător şi în general a comportării materiei universale.

Undele scalare sunt unde oarecum asemănătoare sunetului, adică care se propagă longitudinal pe direcția de înaintare ci nu transversal ca undele radio obişnuite.

Din ecuațiile originale ale lui Maxwell rezultă faptul că undele scalare pot fi create prin folosirea a două unde transversale în antifază spațială şi defazaj temporal cu 180º care la

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

întâlnire îşi vor anula reciproc câmpul electric şi magnetic rezultatul fiind o undă scalară cu caracteristici electromagnetice.

Undele scalare se deplasează temporal, spre deosebire de cele transversale a căror deplasare are loc în spațiu (adică sunt definite de cele trei dimensiuni spațiale)

Acesta este şi motivul pentru care undele electromagnetice transversale nu pot depăşi viteza luminii în vreme ce cele scalare sunt unde superluminice.

Tot acesta e şi motivul pentru care undele transversale nu pot străbate unele corpuri solide în vreme ce undele scalare trec instantaneu prin orice corp solid – fapt ce pune serioase probleme de ecranare sau reflectare a lor atunci când acestea s-ar dori.

Şi făcând o paranteză…există şi un dispozitiv care poate produce direct unde scalare, fără a fi nevoie să se recurgă la interferența a două unde transversale aflate în antifază…

Iată-l:

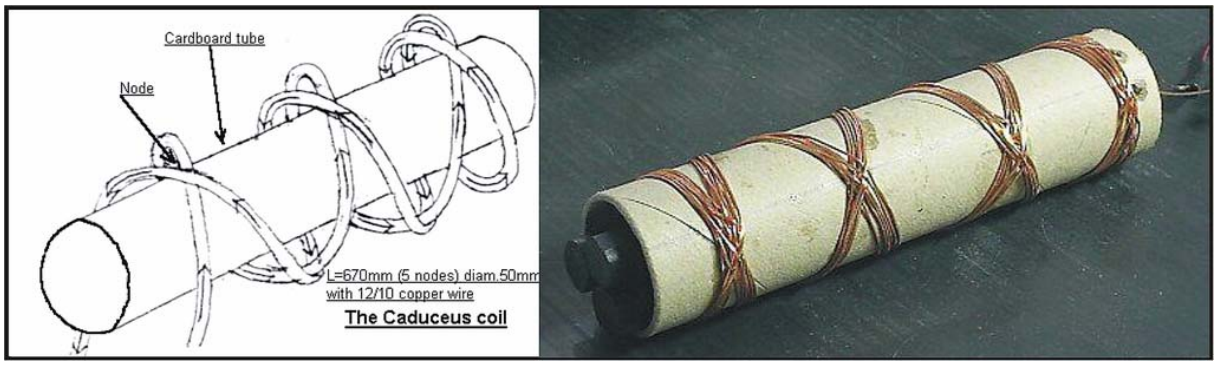

Acest dispozitiv este bobina caduceu sau tensorială. Prin faptul că direcția pe care o urmează spirele de sârmă se încrucişează perpendicular pe lateralele bobinei, acolo are loc o anulare a câmpului magnetic indus, şi ca urmare o parte din undele electromagnetice transversale se anulează, iar componenta principală a emisiei acestei bobine constă în unde scalare.

Această bobină are caracteristica că prezintă reactanță 0 şi rezonanță infinită, fapt ce face inutil orice tip de calcul electromagnetic al ei. Singura să caracteristică importantă fiind rezistența electrică a conductorului… Practic din punctul de vedere al caracteristicilor pur electrice această bobină se comportă într-un circuit electric ca o rezistență.

Dacă se doreşte obținerea unor unde scalare de frecvență normală (până-n 10 kHz) se poate folosi miez metalic, pentru unde de frecvență ridicată se va folosi ferită iar pentru extrem de scurte se va renunța la orice miez, bobina rămânând în aer, la fel cum este construit transformatorul amplificator rezonant Tesla.

Aşa cum, conform ecuațiilor lui Maxwell undele scalare se pot obține din interferența a două unde transversale fenomenul poate avea loc şi în sens invers, adică o undă transversală poate fi obținută prin interferența a două unde scalare. În acest caz fenomenul este însoțit de o eliberare forte mare de energie. De aceea plecând de aici se pot gândi dispozitive cu bobine tensoriale ale căror unde transformându-se-n unde transversale vor elibera energia. Cum se face ? Simplu… Deja cei care au construit bobine scalare au observat că emisia acestora produce câmpuri magnetice extrem de puternice în miezurile bobinelor obişnuite din preajma lor. S-a constat de asemenea că emisia acestor bobine poate arde aparatura electronică aflată în apropiere… Aceste fenomene se datorează tocmai eliberării unei cantități imense de energie electromagnetică în momentul în care unda scalară se interferează cu aparatura electronică obişnuită, producând supratensiuni instantanee care au ca rezultat fum şi … regrete !

Dacă tehnologia actuală ar folosi pe scară largă undele scalare omenirea ar face un pas imens spre înainte în toate domeniile.

Spre exemplu s-a constat de mult că aceste unde sunt capabile să vindece cele mai incurabile boli prin faptul că în momentul în care străbat corpul, celulele sunt obligate să

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

revină la starea lor inițială dinaintea îmbolnăvirii. Cum are loc minunea asta ? Simplu. Însăşi structurarea dezvoltarea şi replicarea ADN-ului are la bază emisia undelor scalare… de fapt toată viața din univers este rezultat al componentei scalare a radiației electromagnetice universale.

Dar firește… dacă s-ar trece la aceste tehnologii, omenirea nu doar că ar face un pas spre înainte pe cale dezvoltării, a protecției mediului înconjurător, nu doar că globul terestru ar putea să susțină o populație cât de numeroasă fără nici un risc… ci…

Atunci… cercurile sataniste superstatale actuale care luptă să instaureze genocidul generalizat în vederea scăderii populației umane la doar două miliarde pentru o mai uşoară luarea în stăpânire a întregului glob terestru ar trebui să dispară…

Şi cum ei stăpânesc şi hotărăsc actualmente cam tot destinul omenirii, mai va !... cum spune românul… tehnologii revoluționare…

Aceasta fiind paranteza, să trecem mai departe. Am spus că Thomas Bearden plecând de la ecuațiile originale ale lui Clerk Maxwell a pus la punct o teorie a sistemului electromagnetic dezechilibrat prin schimb energetic cu vidul (sau spațiul înconjurător).

Ca urmare, un dispozitiv care ar îndeplini specificațiile acestei teorii ar fi capabil să:

- poată fi autocomandat,
- să autooscileze sau să-şi autoîntrețină rotația,
- ar prezenta la ieşire o cantitate mai mare de energie decât în intrare, pe baza schimbului activ cu mediul înconjurător
- şi-ar putea întreține funcționarea prin alimentarea cu o parte din această diferență de putere
- ar prezenta fenomenul de negentropie, adică ar prezenta entropie negativă, care s-ar traduce practic prin constatarea faptului că în funcționare în loc să se încălzească s-ar răci atât el cât şi mediul înconjurător – încălcând firește legea 2 a termodinamicii…Amintiți-vă că pila Karpen, care funcționează de atâta amar de ani, în funcționare, este mai rece decât temperatura camerei.

Bearden a construit şi experimentat mai multe asemenea dispozitive care se încadrează în aceste specificații toate prezentând un coeficient de performanță superior şi într-un anumit caz a realizat un experiment care a avut ca rezultat un COP 18 (Experiemnttul Bohren).

A extins teoria relativistă a conservării energiei pentru a cuprinde posibilitatea transformării timp – energie şi invers.

A extins teoria lucrului mecanic pentru a putea permite captarea excesului de energie din mediul înconjurător.

A descoperit o nouă simetrie a spațiului electromagnetic fundamental bazată pe patru dimensiuni, ceea ce explică slaba eficiență a sistemelor actuale bazate pe un spațiu tridimensional în ce privește colectarea energiei.

A propus drept cauză probabilă a surplusului de forță gravitațională necesară menținerii stelelor în brațele galaxiilor ca fiind încă neexplicata materie întunecată Heaviside care ar fi de fapt o radiație electromagnetică.

A propus o serie de teorii legate de posibilitatea realizării şi exploatării unor motoare spațiale care să exploateze curbura spațiu – timp.

În ce privește abordarea sistemelor energetice Thomas Bearden a făcut o serie de constatări care au avut ca urmare un nou concept în privința colectării şi utilizării energiei electrice. El a constat plecând de la aceiaşi teorie a sistemului electromagnetic dezechilibrat prin schimb energetic cu vidul, un fapt interesant. Pentru ca un sistem energetic să fie cu adevărat eficient trebuie ca între mediu şi generatoare să existe un permanent dezechilibru energetic care să ducă la o eficientă colectare. A descoperit că sistemul energetic actual foloseşte jumătate din energia colectată pentru a distruge acest dezechilibru. Cum spune el sugestiv în cartea sa „Secretul final al energiei libere” printr-o analogie cu funcționarea unei mori de apă, noi de fiecare dată când dăm drumul la apă pe scocul morii, în momentul în care apa pune în mişcare roata morii, folosim o jumătate din forța acesteia pentru a închide ecluza

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

scocului morii. Astfel de fiecare dată când avem nevoie ca roata să se rotească redeschidem scocul pentru un moment pentru ca apoi să-l închidem din nou, în loc să lăsăm apa să curgă liber la vale pentru a se întoarce pe râu în aval de moară…

Asta se întâmplă practic cu toate generatoarele electrice actuale, prin faptul că energia după ce e distribuită spre consumatori şi trece prin aceştia se întoarce la sursă, şi în felul acesta se distruge dezechilibrul energetic dintre vacuum şi generatoare şi ca atare plătim către companiile energetice o cantitate infimă de energie restul fiind pierdută prin distrugerea dezechilibrului necesar unei bune colectări…

Amintiți-vă, cei ce ați citit cartea mea anterioară analogia cu instalația sanitară, unde spuneam că în mod normal curentul electric ar trebui să se scurgă în sens unic dinspre generator spre consumatorii noştri fără a se mai întoarce spre acesta la fel cum curge apa de la chiuvetă pe o singură țeavă pentru ca apoi să ajungă înapoi în mediul înconjurător după ce a trecut prin sistemul de canalizare…

Thaomas Bearden împreună cu un întreg colectiv de mai mulți cercetători au lucrat timp de mulți ani pentru a reuşi realizarea practică a unui dispozitiv energetic care să satisfacă condițiile înşirate mai sus, în baza teoriei sistemului electromagnetic dezechilibrat prin schimb activ cu vidul.

În continuare voi prezenta câteva citate dintr-un document care circulă liber pe internet, după care voi prezenta şi invenția comentând pe scurt şi pe înțelesul oricui cum funcționează.

Aceste citate pot părea unora puțin cam tehnice dar consider că-s binevenite deoarece este traducerea unei părți dintr-un document semnat de însăşi colectivul de inventatori şi cred că ei sunt cei mai în măsură să explice principiile care stau la baza funcționării invenției lor.

Deci:

„ GENERATORUL STATIC DE ENERGIE ELECTROMAGNETICĂ: EXTRAGEREA ENERGIEI DIN MAGNET PERMANENT CU REINCARCARE DIN VIDUL ABSOLUT

traducere de Cristian Mureşan

Thomas E. Bearden, Ph.D.
James C. Hayes, Ph.D.
Kenneth D. Moore, B.S.
Stephen L. Patrick, B.S.

Notă: *Acest document este oferit gratuit pe Internet şi nu contravine legilor în vigoare ale Departamentului de Energie. Acest material ilustrează cercetarea novatoare în domeniul energiei realizată de un grup de oameni de ştiință care ne introduc în noile concepte.*

Metodele ştiințifice necesită verificare prin reproducere şi teste independente. Aici sunt prezentate cercetări suplimentare şi modul de construire a unui prototip în scopurile prezentate de autori.

ELEMENTE DE BAZĂ:
INTRODUCERE

Timp de 10 ani, inventatorii au lucrat intr-o echipă şi au explorat multe căi prin care s-ar putea extrage energie electromagnetică din diverse surse potențiale, eventual chiar din vidul absolut. Aceasta muncă a fost una foarte dificilă dar plină de ardoare şi entuziasm, şi deoarece nu aveam nici un fel de indicii care să ne ghideze precum un proces prin care un sistem electric devine un sistem deschis disipativ, a trebuit să preluam şi să pornim de la modelele teoretice ale lui Prigogine utilizând determinismul în locul statisticilor. Aceste lucru nu are precedent în baza de date a patentelor şi a descoperirilor ştiințifice.

Deoarece prezentul „standard” al modelelor electrodinamice interzice unui sistem electric să funcționeze cu randament supraunitar, noi am studiat o derivație a acelui model,

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

despre care se ştie că conține fisuri în ciuda vechimii ei de peste 136 de ani. În esență am examinat cum anume s-a dezvoltat, schimbat şi cum anume am ajuns să avem noul model reevaluat al ecuațiilor Lorenz Maxwell-Heaviside care în mod limitat sunt utilizate în zilele noastre în domeniul creației, producției şi utilizării surselor electrice de energie.

Ținta noastră a fost teoria inițială a lui Maxwell, teorie ce s-a dovedit a fi una binecunoscută a fluidelor de vreme ce ecuațiile ei sunt de tip hidrodinamic. Aşa că în principiu, orice lucru care poate fi conceput cu o teorie a fluidelor, el poate fi conceput la fel de bine şi cu o teorie de tip electrodinamic de vreme ce ecuațiile fundamentale sunt identice din punct de vedere matematic şi descriu obligatoriu fenomene şi comportări funcționale analoage între ele. Asta înseamnă că acele sisteme electromagnetice cu vârtejuri de energie create din exteriorul "mediului" (vidul absolut) sunt teoretic foarte posibile, prin analogie cu ceea ce face un motor eolian în bătaia vântului.

Problema majoră a fost aceea că actualul model clasic al sistemelor electromagnetice exclud asemenea cazuri. Noi am studiat temeinic motivul adevărat al excluderii arbitrare care a apărut în modelul actual al sistemelor electromagnetice şi am aflat când şi unde a fost elaborat şi cum a fost realizat acest lucru. Ne-am întors pe vremea lui Ludwig Valentin Lorenz care a reevaluat simetric ecuațiile lui Maxwell în 1867 la numai 2 ani după ce Maxwell le publicase în 1865 şi Lorenz a făcut primele schimbări arbitrare care limitau modelul la acele sisteme de tip Mxwellian aflate în stare de echilibru în ceea ce priveşte schimbul de energie cu mediul înconjurător. Trebuie să ştiți ca asta nu mai este o lege a naturii şi nu face obiectul teoriei inițiale Maxwell-Heaviside de dinaintea alterării ei de către Lorenz (şi mai târziu de H. A. Lorenz). Aceasta excludere a condiției de reevaluare simetrică a fost necesară în mod particular sistemelor pe durata descărcării excesului de energie potențială (în condiția de excitare) pe sarcină.

Mai târziu, H. A Lorenz cel mare, a lucrat independent şi în necunoştință de cauză în ceea ce priveşte munca celuilalt Lorenz din 1867, aşa că el a ajuns să reinterpreteze ecuațiile Maxwell-Heaviside astfel încât ele reprezintă un sistem aflat în echilibru cu mediul.

IMPLICAȚIILE MODELULUI PRESCURTAT AL ELECTRODINAMICII

Inițial, un sistem de generare a energiei electrice este interpretat ca fiind asimetric prin simpla aplicare a unui potențial astfel ca potențialul energetic al sistemului este modificat aproape instantaneu.

Binecunoscutul principiu de reîncărcare al teoriei câmpurilor ne asigură de faptul că orice potențial al unui sistem (inclusiv cel energetic) poate fi schimbat liber într-o astfel de manieră adică prin reîncărcare, în esență, această energie potențială poate fi descărcată liber pe o sarcină alimentând-o, fără alte suplimentări externe. Pe scurt, nu există absolut nici o lege teoretică, sau lege a naturii care să interzică randamente supraunitare de funcționare a sistemelor electromagnetice, în caz contrar trebuie să abandonăm teoria modernă a câmpurilor libere.

Dar actualele sisteme electromagnetice nu fac acest lucru, cu toate ca ele îndeplinesc condiția de reîncărcare asimetrică prin aplicarea unui potențial, astfel ca toate îşi reîncarcă potențialul energetic şi doar lucrul de la intrarea unui generator electric sau chimic realizează crearea unei entități potențializatoare şi anume sursa bipolară.

Asta atrage după sine faptul ca actualele sisteme electromagnetice realizează ceva în procesul de descărcare cu încărcare aproape gratuită care previne sau intervine în etapa de reîncărcare a potențialului pentru a alimenta sarcina, dacă, nu se mai cheltuie ceva în secțiunea de intrare. Pe scurt, un eveniment mascat din actualele sisteme electromagnetice pare că întăreşte condiția de simetrie a legii lui Lorenz (sau o versiune a ei) atunci când sistemul îşi descarcă energia gratuită sau aproape gratuita de excitare. (În sistemele reale, trebuie consumat ceva ce necesită realizarea unei comenzi precum comutări dar aceste

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

consumuri sunt mici în comparaţie cu potenţialul real direcţionat sau acumulat necesar unui sistem pentru a-l potenţializa)

Scurtarea de către Lorenz a ecuaţiilor Maxwell-Heaviside a simplificat enorm matematica oferind soluţii comode şi uşoare ecuaţiilor rezultante, dar aplicate în procesul creării unor circuite, în mod particular momentului de descărcare a excitaţiei, ele elimină cea mai interesantă şi utilă grupă de sisteme electromagnetice de tip Maxwelian şi anume cele cu randament supraunitar.

Prin urmare, Lorenz, fără să-si dea seama, a eliminat toate sistemele Maxwelliene cu „reţea ce utilizează vârtejuri de energie electromagnetică” în timpul descărcării energiei acestora pe sarcini pentru a le alimenta. Şi astfel, toate sistemele prezente care au fost proiectate conform condiţiilor lui Lorenz, nu pot folosi vârtejuri de energie electromagnetică care este liber formată în ele prin simpla reajustare, datorită prezenţei unor fenomene universale în design-ul fiecărui sistem energetic în parte care previne realizarea unei asemenea acţiuni.

Noi am identificat probabil acea buclă subtilă, închisă de curent care este vinovată de întărirea unei anumite simetrii de tip Lorenz în timpul descărcării energiei de excitaţie a sistemului şi asta face ca sistemul cu excitare-descărcare să fie obligat să distrugă propria sursa de vârtejuri de energie EM cu o viteza ce depinde de puterea absorbită de sarcină plus pierderi, şi asta se întâmplă mai repede decât viteza de transfer a puterii către sarcină.

De asemenea noi am postulat contrar noţiunilor convenţionale, că bateriile şi generatoarele nu îşi disipă energia lor internă disponibilă (vârfurile de energie oferite generatorului sau agentului chimic din baterie) pentru a alimenta circuitele şi sarcinile externe, ci numai pentru a reface separarea sarcinilor lor electrice interne, formând în consecinţă sursa dipolară conectată la terminalele lor. Odată formata, sursa dipolara alimentează circuitul.

CÂTEVA PRINCIPII DE BAZĂ ALE ELECTRODINAMICII

Noi am descoperit un principiu fundamental în lucrările amănunţite ale lui Whittaker, extrem de ignorate, din anul 1903. Orice potenţial scalar este a priori un set de fluctuaţii de energie electromagnetică, aşa-numitele de acum înainte vârtejuri de energie electromagnetică.

Aşa după cum a arătat Whittaker, aceste vârtejuri electromagnetice se scurg în sistemele noastre din spaţiul complex (ce include şi axa timpului) către orice punct de coordonate x,y,z de potenţial şi se varsă din acel punct spre toate direcţiile spaţiului real tridimensional.

În plus, în teoria convenţională a electromagnetismului, electrodinamiciştii nu au calculat precis şi nici măcar nu au utilizat potenţialul însuşi ca pe un inepuizabil set de fluctuaţii sau vârtejuri de energie electromagnetice, ceea ce este el cu adevărat, ci au calculat şi utilizat doar reacţia sa de-a lungul unei secţiuni cu o unitate punctiformă încărcată static raportată la acel punct, şi atunci cit de multa energie este dispersată în jurul unei singure unităţi standard de 1 coulomb, ei bine s-a spus ca asta este magnitudinea potenţialului în acel punct. Aceasta este un „non-sequitur” de prima magnitudine. (Înlocuiţi de exemplu, acea sarcină statică punctiformă singulară presupusă a exista în fiecare punct ,cu “n” asemenea unităţi de sarcina şi energia colectată în jurul unui punct va fi de “n” ori energia colectată iniţial. Daca calculele preliminare au contrazis adevărata magnitudine a potenţialului în acel punct, magnitudinea sa nu poate fi mărită prin mărirea intercepţiei dar deoarece potenţialul este de fapt un proces fluctuant, mărirea reacţiei de-a lungul secţiunii de intercepţie măreşte energia colectată în mod proporţional.

Precum un vârtej mic de apa se scurge divergent în curent în jurul unei roci pe care o întâlneşte în drumul său, nu este vorba de magnitudinea fluxului râului şi cu siguranţă nu este magnitudinea râului, tot aşa reacţia standard de-a lungul unei secţiuni de potenţial nu

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

este o măsură a magnitudinii reale a acelui potențial. Mai mult decât atât, magnitudinea potențialului în acord cu orice intercepție locală sau extracție de energie din ea, este limitată numai de abilitatea de a intercepta fluctuația şi de a o dispersa într-un circuit pentru a-l alimenta.

Energia se scurge comprimând identic potențialul, reaprovizionând sistemul cu ceea ce s-a sustras, cu o viteza maxima depinzând de aceea a disipării ei în procesele practice, de vreme ce fluxurile de energie se deplasează cu viteza luminii.

TEOREMA ENERGIEI DETERMINANTE ÎNTR-UN MEDIU CU RECUPERARE DE POTENȚIAL

Am ajuns la o înțelegere mai bună a legii conservării energiei însăşi. În esență, prezenta teoremă a energiei determinante presupune doar o singura conversie de energie într-o altă formă unde o asemenea "conversie în altă formă" datorită unui agent convertor este considerat "activ" asupra acelui agent. Nu există recuperare dintr-un proces sau curgere fluctuantă de energie liberă.

Pe de alta parte, într-un mediu cu potențial recuperabil, o conversie a unei energii într-o altă formă de energie poate conduce la o amplificare a energiei (exemplu energia cinetică a unui nor electronic) agentului convertor, dar întregul câmp energetic şi energia potențială adusă la intrarea acelui agent convertor poate fi recuperată, aşa că are loc o reîncărcare, o reechilibrare liberă (free regauging). În acest caz, energia inițială poate fi schimbată, de exemplu într-un câmp energetic care să nu fie energie cinetică a unui nor electronic, şi totuşi 1 joule din acea acțiune poate fi cheltuit asupra norului electronic pentru a-i altera potențialul energetic proporțional cu intensitatea acțiunii depuse. Astfel, acțiunea realizată de aceasta schimbare în forma energiei cu recuperarea simultană a formei originale, poate conduce la creşterea energiei mediului în timp ce se reține tot atâta câmp energetic şi potențial cât era la început, dar intr-o formă diferită.

Aceasta este o schimbare esențială asupra presupunerilor implicite utilizate în aplicarea teoremei energiei determinante. Pe scurt, actuala teoremă a energiei determinante (fără recuperare) s-a dovedit a fi un caz special a unui proces general şi extins de conversie a formei de energie cu acțiune intermediară aplicată asupra agentului convertor. Aceasta conversie este riguros numită determinantă (work). Energia nu este consumată în proces şi nici nu e nevoie să fie pierdută prin realizarea unei acțiuni asupra agentului convertor. E un fel de principiu bine-stabilit al libertății de echilibrare-incărcare care a fost în mod arbitrar exclus din analiza convențională a teoremei energiei determinante. Cu alte cuvinte, ceea ce noi am descoperit este faptul ca teorema convențională a energiei determinante se aplică numai atunci când nu există reîncărcare-recuperare simultană.

Această extensie a teoremei energiei determinante către un caz general are implicații profunde în fizică. Odată cu implicarea procesului de recuperare a energiei din mediu, teorema energiei determinante creează un proces de amplificare energetică. Energia poate fi nestingherit amplificată la dorință – oriunde şi oricând – invocând procesele extinse ale energiei determinante, dacă reîncărcarea însoțeşte acest proces în mod simultan.

Într-adevăr 1 Joul de câmp sau potențial energetic poate realiza un lucru de câte 1 Joul la fiecare conversie intermediară mărind energia cinetică asupra mediului convertor în timp ce se rețin tot mai multe cantități de 1 Joul la intrare dar în diferite forme de câmp şi potențiale. În acest proces extins, de fiecare dată după consumarea a 1 Joul de energie pe agentul convertor se constată ca la intrare a mai rămas tot 1 Joul de câmp sau potențial energetic dar intr-o formă alterată.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

PRINCIPIILE EXTINSE DE FUNCȚIONARE A SISTEMELOR ELECTRICE CU RANDAMENT SUPRAUNITAR

Treptat ne-am dat seama de următoarele 4 lucruri foarte importante:

1. Electrodinamica, fără adaosul arbitrar a lui Lorenz permite auto reîncărcarea sistemelor energetice în mod asimetric primind şi convertind liber energie electrică din vidul medial.

2. Sistemele actuale sunt astfel proiectate încât în mod involuntar să garanteze reimpunerea simetriei în timpul descărcării excitației acestora.

3. Aceasta simetrie a excitării este ceea ce trebuie şi poate fi anulată printr-o proiectare adecvată şi

4. Un sistem magnetic „alimentat” de un proces continuu dezvoltat de un magnet permanent dipolar poate fi realmente adaptat astfel încât sursa dipolară a magnetului permanent să nu fie distrusă de circulația fluxului magnetic. Am experimentat aceasta pe diverse modele şi prototipuri în acest sens ani de zile şi am aflat ca magneții nu se consumă niciodată.

ACTIVITATEA DE DESCOPERIRE ŞI PATENTARE A INVENȚIILOR

În anul 1997 am finalizat o aplicație provizorie de patent de invenție a primului prototip de interes real.

Am reuşit să finalizăm o altă aplicație formală în anul 2000 după câțiva ani de experimente în care am utilizat diverse metode de extragere a energiei din potențialul scalar magnetostatic format la polii unui magnet. Am motivat aceasta prin faptul că făcând acest lucru am fi decongestionat dipolul magnetic şi câteodată experiențele noastre păreau că indicau o uşoară decongestionare. Dar de la realizarea ultimei noastre aplicații din anul 2000, circuitele suplimentare şi experimentele ne-au condus la concluzia ca nu e necesară decongestionarea (epuizarea) monopolului magnetic. Dimpotrivă, dacă se încearcă atragerea energiei direct din potențiale (în primul rând din potențialul vectorului magnetic) furnizat de dipolul magnetic al magneților permanenți, atunci în esența se poate atrage oricât de multă energie fără a afecta dipolul şi din nou, noi am descoperit faptul ca orice cantitate de energie poate fi extrasă atâta timp cât ea este supusă schimbării în formă în procesul de extracție.

Uriaşul mecanism de negentropie descoperit recent de Thomas Bearden şi investigat de Evans este asociat cu dipolul magnetic şi de fapt cu orice dipol, aşa după cum arăta Whittaker. Acest mecanism de negentropie reumple vectorul magnetic de potențial al magnetului dipolar permanent pe măsură ce se extrage energie din şi în circuit. …

…

PROCESUL ESTE SPRIJINIT TEORETIC

Au fost publicate câteva articole ştiințifice de către Fundatia Alpha a Institutului de Ştiințe Avansate (AIAS), altele sunt în curs de publicare, în care se justifică complet faptul că curenții de energie (turbioanele energetice) pot lua naştere în vid şi asemenea turbioane energetice permit extracția de energie electromagnetice din vid (eter, n.t.).

Cole şi Puthoff au arătat mai demult că nu există nici o piedică în termodinamica care să prevină extragerea energiei electromagnetice din vid şi utilizarea ei în sistemele energetice practice.

În electrochimie se ştie de mult faptul că nu poate exista curent sau mişcare în electrozi fără apariția unui potențial în exces (reîncărcare) numit suprapotențial.

Mai mult decât atât, în cele mai avansate modele din fizică – teoria câmpului încărcător – libertatea de a schimba încărcări la voința (precum potențial, dacă ne referim la electrodinamica) este o axiomă a acelei teorii. Dacă schimbăm nestingherit potențialul unui

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

sistem energetic fizic, asta înseamnă ca de fapt noi ii schimbam potențialul său energetic (mai puțin consumurile pentru comenzi şi comutări care sunt neglijabile).

Asta atrage după sine faptul că putem modifica liber excesul de potențial al sistemului – prin reîncărcare – sau prin indiferent ce mijloace alegem, inclusiv descărcarea excesului de potențial energetic pe o sarcină pentru a o face să funcționeze. Astfel, teoria câmpului încărcător are de câțiva zeci de ani baze ştiințifice axiomizate în ceea ce priveşte sistemele energetice cu randament supraunitar – dar sistemele Maxwelliene care aveau nevoie de asta au rămas neglijate datorită ignorării de către Lorenz a aspectelor deja discutate.

Sistemele energetice cu randament supraunitar nu au fost concepute şi proiectate până acum şi de aceea ele nu există nu din cauza vreunei legi a naturii şi nici a fizicii ca ştiință, ci datorită caracteristicilor utilizate în concepția şi proiectarea acestora. Datorită buclelor închise de curent, subtil-ascunse, sistemele convenționale de energie folosesc jumătate din energia colectată doar pentru a-si distruge sursa dipolară ce face mai departe imposibilă utilizarea energiei din „potențialul dintre capetele dipolului" de vreme ce ele nu mai există.

Potențialul sursei dipolare, este ceea ce potențializează circuitul exterior cu excitație suplimentară necesară a fi utilizată în sistemele energetice. În sistemele actuale, jumătate din acea energie e disipată în procesul de distrugere a dipolului şi a sursei de potențial iar ceea ce mai rămâne alimentează sarcina. Aceasta impune o limită absolut riguroasă şi anume n<1 (randament subunitar).

Prin intermediul invenției noastre, noi nu distrugem potențialul sursei dipolare, care în acest caz este un dipol magnetic al unui magnet permanent. Noi includem interacțiunea vidului absolut cu sistemul şi asimetria sursei dipolare în acea schimbare la nivel de vid absolut (asimetrie dovedită şi utilizată în fizica particulelor de aproape 50 de ani, dar încă în mod inexplicabil neglijată prin subsetul de ecuații ale lui Lorenz prind reîncărcarea din cadrul ecuațiilor complete ale modelului Maxwell-Heaviside. …

SISTEM DESCHIS ÎN DEZECHILIBRU, SUBPROCESE MULTIPLE, CURBURA SPATIU-TIMP

Întregul proces al sistemului este un proces cu auto reîncărcare regenerativă şi amplificare de energie, unde excesul de energie este furnizat liber din curbura locală spațiu-timp pe măsură ce fluxul energetic este extras din dipolul magnetului permanent dar în schimb este reumplută această extracție prin intermediul procesului de negentropie uriaşă stabilit în mediul cu energia vidului absolut prin spargerea trisimetriei dipolului magnetic concomitent cu curbarea locala a spatiu-timpului.

Procesul sistemului este astfel un proces electromagnetic deschis ce se află departe de echilibru într-un mediu activ modelat de energia vidului absolut, recepționând liber exces de energie pe calea străpungerii echilibrului în planul 3-d al dipolului magnetic al unui magnet permanent. În fiecare bobină, bobina este ea însăşi un sistem deschis care recepționează liber exces de energie din mediul activ (câmpul activ liber de potențial A scurgându-se prin spațiul ocupat de bobină şi vecinătatea acesteia) creând o curbura locală spatiotemporală prin mărirea densității de flux, în timp ce se recepționează pe de alta parte energie din mediu sub forma de flux de câmp magnetic B în traseul din miezul material ce trece prin centrul bobinei, de asemenea curbând spațiu-timpul local datorită creşterii densității de energie spațio-temporală locale.

Procesul sistemului este şi unul relativist unde prin intermediul energiei electromagnetice se realizează o curbare locală spatio-temporală, şi apoi aceasta acționează mai departe înapoi asupra sistemului oferind exces de energie în acesta şi în proces direct din curbura spatio-temporală creată, excesul de energie fiind continuu reintrodus la intrarea sistemului din planul complex (ce conține domeniul timp).

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

SUMARUL PROCESULUI SUB MAI MULTE ASPECTE

1. Fluxul magnetic şi potenţialul magnetic vectorial A sunt furnizate continuu şi liber de către un magnet permanent într-un traseu al unui flux care menţine întregul potenţial rotor de A şi astfel întregul flux magnetic din interiorul traseului unde magnetul permanent oferă gratuit câmp magnetic liber suplimentar de potenţial vectorial A pentru a reface valoarea lui B (echivalenta cu rotor de A vectorial), energie ce a fost reţinută undeva în interiorul traseului de flux prin material şi unde mai multe bobine şi procese de interceptare sunt folosite ca reacţie iterativă mutuală pozitivă directă şi inversă între colectorii şi subprocesele care măresc energia colectată rezultând de aici creşterea randamentului sistemului şi a procesului acelui sistem.

2. Un mecanism de negentropie uriaşă. iniţial nerecunoscut, a fost utilizat aşa după cum sugera Whittaker în anul 1903, dar care numai recent a fost înţeles şi clarificat de Thomas Bearden şi Evans, permite continua reumplere a câmpului magnetic vectorial de potenţial A (cu şi fără componenta rotoare) din energia vidului absolut, care este continuu oferit de magnetul permanent în circuitul de flux şi în spaţiul ce înconjoară materialul cu circuit de flux. Mai departe, aceasta refacere a fluxului energetic din vidul absolut se face în domeniul temporalităţii şi astfel din planul complex 4-d, constituind input-ul continuu de energie reactivă prin intermediul mediului ce conţine vidul absolut pe calea fluxurilor de curenţi temporali. Aceste potenţiale şi fluxuri energetice de natură temporală sunt cunoscute în electrodinamica avansata dar nu au fost utilizate până acum în sisteme electromagnetice şi în mod particular în generatoare de energie, chiar şi după ce Whittaker a evidenţiat aceasta posibilitate în 1903.

3. Câmpul magnetic liber, de potenţial vectorial A este în mod continuu refăcut şi reţinut (datorită recuperării din vidul absolut a energiei rezultând de aici reumplerea potenţialului magnetic în spaţiul din apropierea circuitului de flux) când este folosit un flux printr-un circuit al unui material unde câmpul magnetic asociat cu fluxul unui magnet permanent prin circuitul de flux, este reţinut intern şi integral în circuitul de flux, dar cu păstrarea în spaţiul ce înconjoară circuitul de flux a unui câmp magnetic liber de potenţial vectorial A. …”

Ceea ce ați citit în citatul acesta este o explicație științifică la nivel un pic mai accesibil maselor largi, care stă la baza nu doar a invenției colectivului celor patru inventatori de mai sus, ci stă la baza conceptului mai larg de extragere a energiei din mediul înconjurător…

Practic se explică bazele ştiinţifice ale colectării energiei libere din mediul imediat înconjurător cu ajutorul sistemelor permanent dezechilibrate prin schimb cu mediul înconjurător (vidul, eterul). Cel mai simplu spus se explică faptul că energia se poate extrage cu randamente supraunitare fantastic de mari din mediul înconjurător, folosindu-se sisteme tehnice dezechilibrate termodinamic permanent. Este vorba despre o ramură a termodinamicii, nestudiată în şcolile şi facultăţile lumii şi anume termodinamica sistemelor dezechilibrate permanent a cărei baze au fost puse de Ilya Prigogine (1917-2003), chimist belgian de origine rusă care a câştigat premiul Nobel în 1977 tocmai pentru acest domeniu al termodinamicii.

Sistemele dezechilibrate termodinamic, sau cum spune Bearden mai sus sistemele electromagnetice dezechilibrate prin schimb energetic activ cu mediul înconjurător sunt cunoscute mai simplu sub numele generic de sisteme deschise.

Aceste sisteme sunt de fapt cele care stau la baza existenței întregului univers, care nu e format din sisteme închise ci din asemenea sisteme energetice interdependente unele de alte care fac un schimb energetic permanent între ele.

Faptul că radiația electromagnetică universală este şi sursă şi suport al mişcării – oscilației materiei universale înseamnă tocmai acest lucru. Un sistem universal deschis.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Un sistem tehnic electromagnetic deschis pentru a lucra la capacitate, cu maximum de randament şi eficienţă trebuie să lucreze într-un singur sens. Astfel ceea ce se spune mai sus este faptul că energia colectată de „generatoarele" electrice trebuie să aibă un sens unic astfel: mediu → generator → consumator → mediu. În prezent întreaga tehnologie energetică urmează însă traseul acesta: mediu → generator → consumator → generator → mediu. Fapt ce duce la scăderea dramatică a randamentului de colectare a dispozitivelor electrotehnice actuale, fie ele alternatoare, dinamuri sau baterii. Dipolul despre care se vorbeşte în citatele de mai sus este format din cele două capete reprezentate de mediu, între cei doi poli aflându-se „generatorul" şi consumatorul. Imaginea următoare arată sugestiv cum ar trebui să fie situaţia actuală şi cum e de fapt:

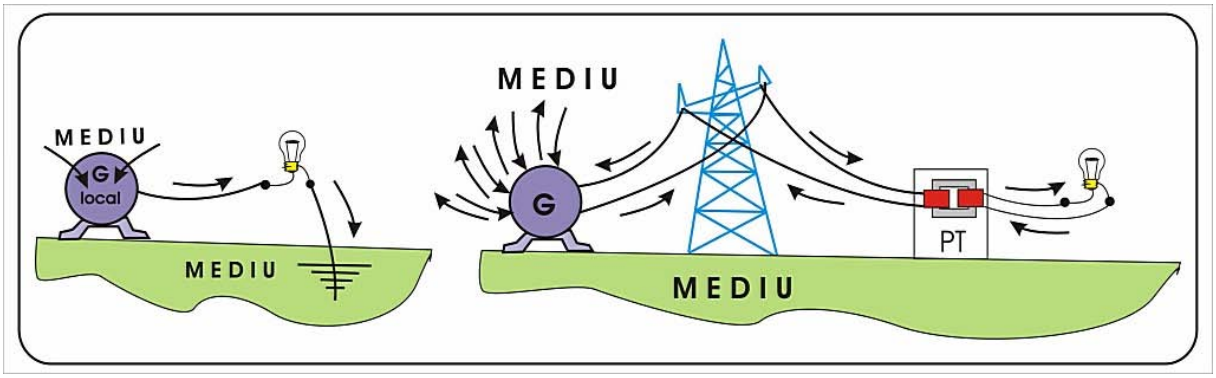

Practic tehnologia actuală distruge acest dipol prin faptul că scurge energia de la consumator spre mediu folosind ca intermediar tot generatorul… deci o pare din energie se întoarce înapoi la generator şi distruge dezechilibrul ce ar trebui să existe permanent între sursă – mediu şi consumator… Din punct de vedere tehnic un sistem electrotehnic dezechilibrat prin schimb energetic activ cu vidul – sau mediul – este tocmai un sistem din cele descrise de mine înainte. Anume orice sistem electrotehnic care lucrează la frecvenţe ridicate fie cu curenţi pulsatorii fie cu curenţi alternativi, dar care colectează energia local, o predă către consumatori care apoi o redau mediului tot local.

Priviţi imaginea de mai jos:

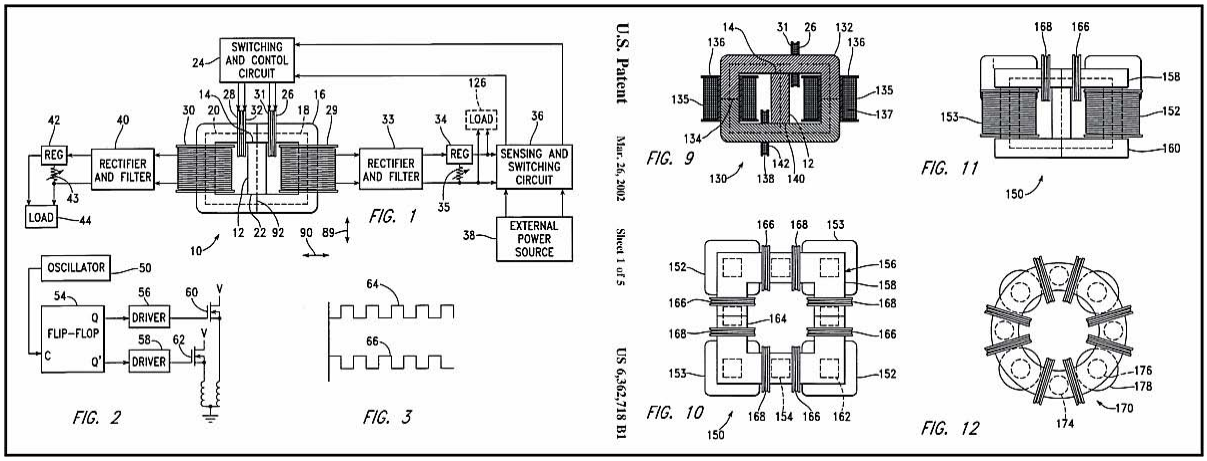

Imaginea aceasta reprezintă cele câteva desene din brevetul cu numărul ***US 6362718*** din data de ***26 martie 2002*** cu titlul ***„Motionless Electromagneitc Generator"*** acordat unui grup de inventatori şi anume: ***Stephen L. Patrick, B.S., Thomas E. Bearden, Ph.D., James C. Hayes, Ph.D., Kenneth D. Moore, B.S. şi James L Kenny.*** Textul brevetului începe cu:

„Un generator electromagnetic fără părţi mobile include un magnet permanent, un miez magnetic având două căi pentru câmpul magnetic. Prima bobină de intrare şi prima bobină de ieşire se află montate pe prima cale magnetică a miezului, în vreme ce a doua bobină de

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

intrare şi a doua bobină de ieşire se află pe cea de-a doua cale magnetică. Bobinele de intrare sunt acţionate pulsatoriu alternativ pentru a induce curenţi pulsatorii în bobinele de ieşire.

Controlând curentul din fiecare bobină de intrare se reduce nivelul fluxului magnetic de la magnetul permanent spre căile magnetice ale miezului magnetic în jurul căruia sunt bobinele de intrare. Într-o construcţie alternativă a acestui generator electromagnetic, miezul magnetic include un două miezuri magnetice inelare între care sunt fixate alternativ plăci metalice şi magneţi permanenţi între ele. În jurul fiecărei plăci este înfăşurată câte o bobină de ieşire iar bobinele de intrare sunt înfăşurate pe unul din miezuri în spaţiul dintre plăci şi magneţi, astfel că fiecare magnet este încadrat de două bobine a căror curent pulsatoriu induce curentul în bobinele de ieşire.”

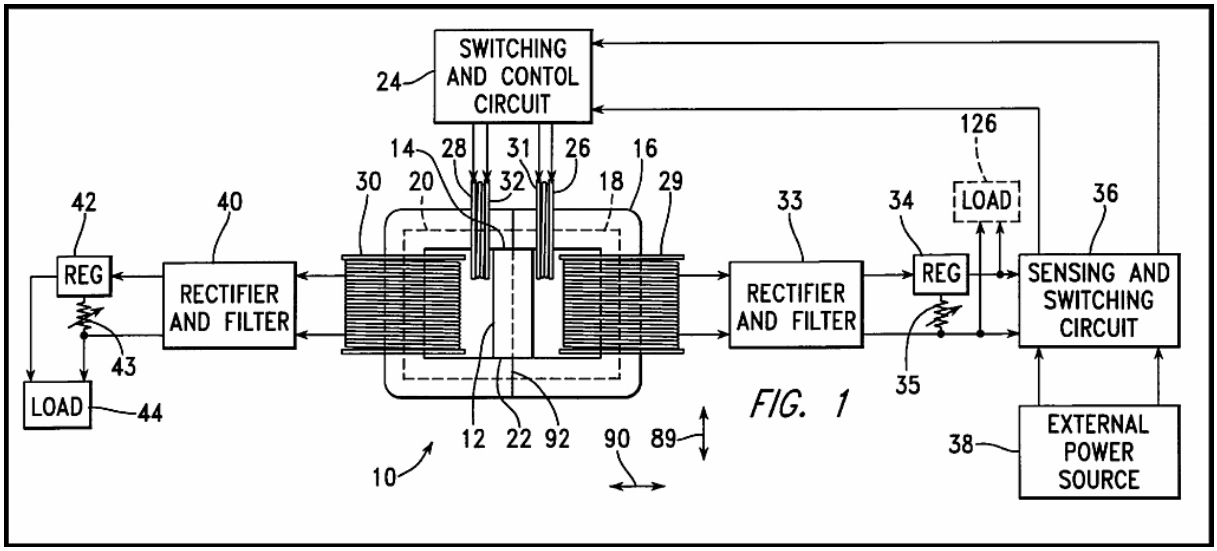

FIG. 1

Privind acest detaliu din pagina doi a brevetului putem înţelege şi cum funcţionează generatorul. În primul rând, pentru pornirea sa există o sursă externă de energie – 38 urmată de un comutator – 36 care are rolul de a decupla sursa externă după pornire.

Generatorul seamănă după cum se vede cu un transformator, ceea ce de fapt şi este, şi care are două bobine de intrare mici – 26 şi 28 şi două bobine de ieşire mari – 29 şi 30.

Miezul e format din două jumătăţi în formă de U aşezate faţă în faţă dar care nu se ating distanţa între ele fiind însă foarte mică. Acest întrefier – 92 are un rol determinant în posibilitatea basculării câmpului magnetic al magnetului permanent sub comanda celor două bobine de intrare. Magnetul permanent este suficient de gros în secţiune pentru a putea avea un contact ferm cu fiecare din cele două jumătăţi ale miezului – practic acestea sunt unite doar prin intermediul magnetului. Bobinele de intrare sunt comandate de un circuit basculant – 24.

Sub comanda acestui circuit basculant, câmpul magnetic creat pe rând de cele două bobine de intrare, ajutat fiind de aerul din întrefier va obliga câmpul magnetic al magnetului permanent – 12 să se închidă rând pe rând când spre dreapta când spre stânga. Această variaţie a câmpului magnetic în cele două jumătăţi de miez va induce în fiecare din cele două bobine secundare sau de ieşire un curent electric mult mai puternic decât cel de comandă.

Acest curent este cules de pe fiecare din cele două bobine de ieşire, este redresat – 33 şi 40, reglat – 34,35 şi 42,43 şi apoi folosit de consumator – 44 şi 126. În bobina din dreapta se vede că în afară de consumator o parte din curent trece prin comutatorul de la intrare şi se duce spre alimentarea circuitului basculant făcând astfel ca generatorul odată pornit să-şi poată întreţine funcţionarea.

Despre modalităţile practice de realizare a unui asemenea generator vom mai vorbi mai târziu la momentul potrivit. Acum ar fi vremea să spun că deşi în citatele de mai sus se spune că asemenea generatoare electrice nu sunt cunoscute de către tehnologia electrotehnică actuală, adevărul nu este acesta. Bearden şi colectivul său sunt doar printre ultimii dintr-un lung şir de inventatori care a creat asemenea dispozitive electromagnetice. Astfel sunt unele

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

invenții chiar mai noi şi mergând înapoi în timp vă voi prezenta peste zece asemenea dispozitive prin extrase din brevetele respective, extrase pe care le vom explica pe scurt pe fiecare.

Alte MEG – uri

Să începem cu prezentarea unui generator oarecum asemănător realizat de un inventator bulgar, generator despre care am vorbit şi în cartea precedentă. Vă voi spune aici, exact ce am spus şi acolo despre el căci nu am găsit încă date noi despre referitoare la acest dispozitiv:

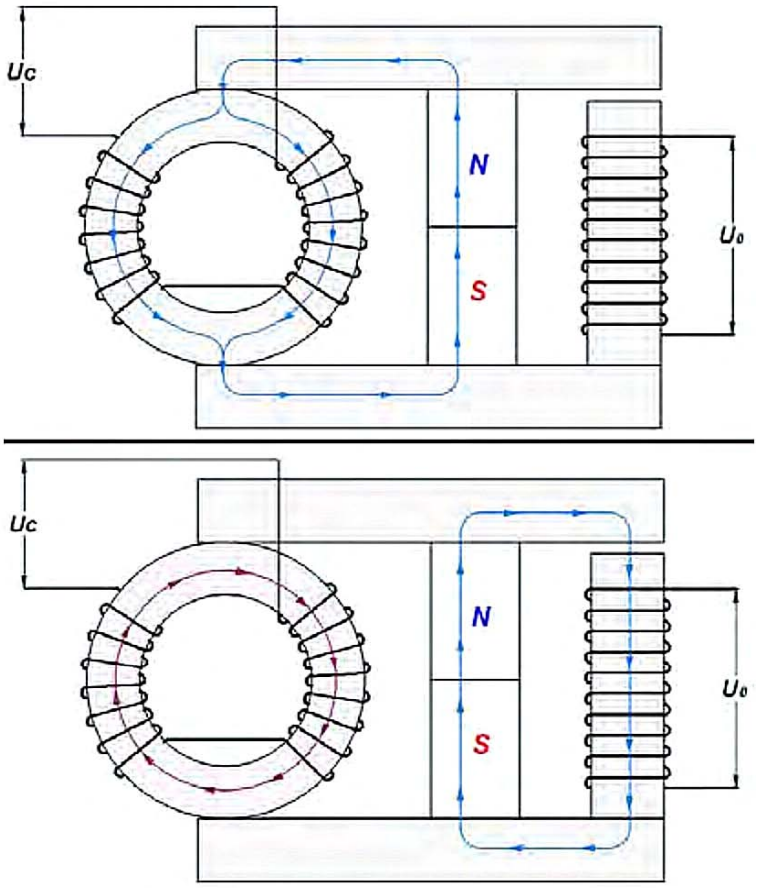

„Ceea ce vedeți în imaginea alăturată se numeşte ***INCOMP*** ceea ce e un acronim pentru ***„Integral Comutator of Magnetic Fluxes”*** dispozitiv inventat de cetățeanul ***Valeri Ivanov*** din Elin Pelin Bulgaria.

Pe pagina de internet a acestuia numită „Delta-V Energy” acest dispozitiv este prezentat în felul următor:

„Dispozitivul pe care-l propunem, este făcut pe baza comutatorului INCOMP. Este un amplificator de putere electrică (PB) care poate fi montat la ieşirea oricărei surse de energie sau la branşamentul oricărui consumator. El va ridica capacitatea sursei energetice de 2 – 3 ori, respectiv va reduce consumul energetic de 2 – 3 ori. Poate fi instalat pe orice tip de sursă de energie : baterii fotovoltaice, turbine eoliene, generatoare Diesel, hidrocentrale sau baterii, etc.

Datorită compactității sale, poate fi folosit pentru orice tip de mijloc de transport – transport rutier, în aer, pe apă, sau submarin, etc., crescând capacitatea vehiculului de 2 – 3 ori în funcție de necesități.

Prețul kilowattului de energie instalat variază de la 1000 la 1500 – 2000 euro, depinzând de puterea instalată şi de destinația consumatorilor astfel încât aceştia să funcționeze în condiții optime.

Întreținerea amplificatorului de putere este redusă la minim, de fapt practic lucrările de întreținere nu sunt necesare, perioada de funcționare a lui fiind de circa 30 de ani.

Principiul transformării de putere folosit pentru amplificatorul de putere este de aşa natură că nu există efecte periculoase asupra mediului şi nu sunt de fapt nici un fel de efecte.

Nu au fost detectate nici un fel de radiații sau efecte periculoase.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Amplificatorul de putere bazat pe INCOMP este un dispozitiv minunat, compact şi foarte eficient în a vă ajuta să vă rezolvați problemele energetice.”

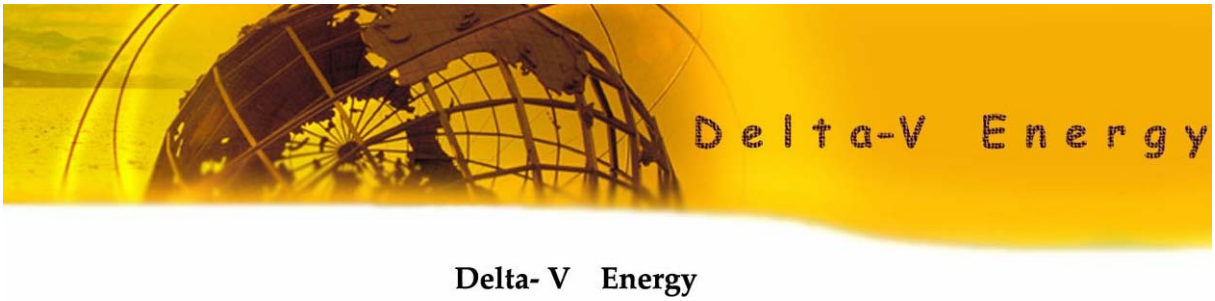

Delta- V Energy

The device we propose is made on the basis of a INCOMP commutator. It is an electric power booster (PB) to be installed at the outlet of any source of electric power or at the inlet of the power source for a power consumer. It increases the power and the capacity of the electric power source 2-3 times or more, and, respectively, it reduces the power consumtion of the user 2-3 times or more.

Şi iată aici o altă imagine în care vedem schematic cum arată acest amplificator de putere:

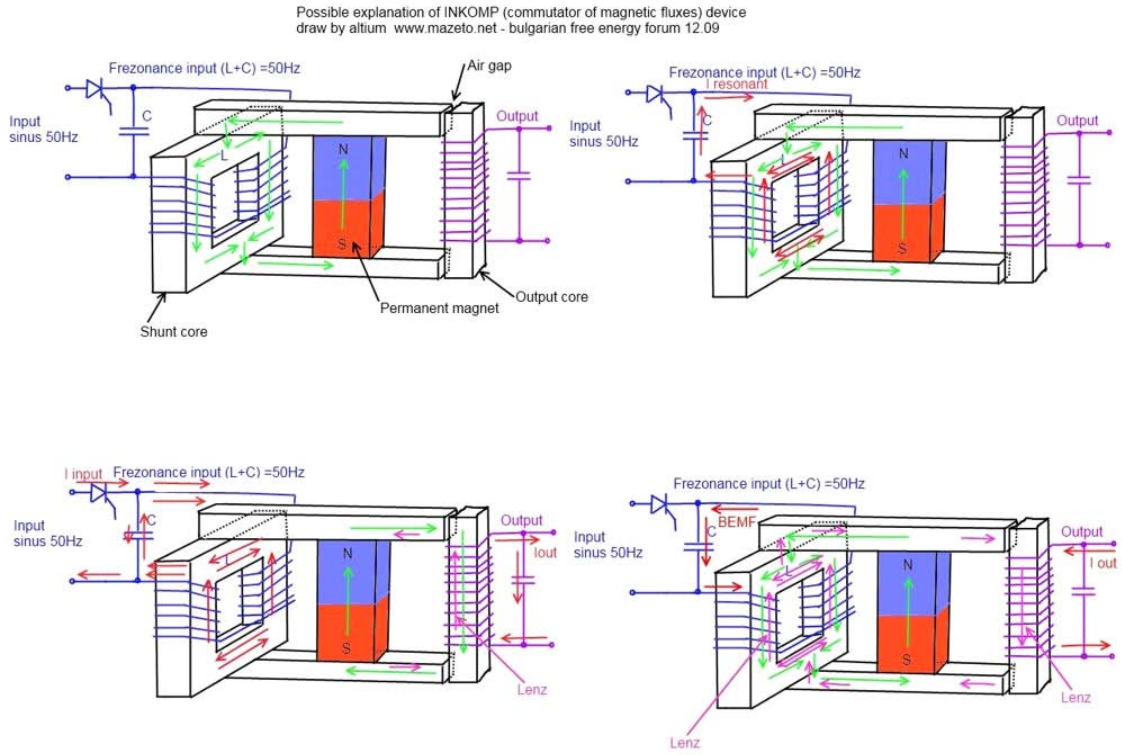

După cum se poate vedea este un transformator care are o bobină împărțită în două jumătăți egale pe un miez pătrat, dreptunghiular sau rotund, care este bobina de comandă. Între jumătățile acestei bobine, în contact cu miezul este atât jos cât şi sus câte un braț care încadrează un magnet permanent. În capetele acestui braț, se montează un altul de legătură care poartă bobina de ieşire.

Deci acest electromagnet de inducție care preia oscilațiile câmpului magnetic însumat dintre magnet şi bobina de comandă nu este în contact direct cu cele două brațe ci se află la o distanță minusculă în care atenție trebuie să fie aer. (1 mm care poate fi asigurată un distanțier mic din plastic în forma unei cutiuțe minuscule cu înălțime de 1 mm şi fără capace se poate face din izolația unui cablu electric).

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Întregul miez este construit din tole normale de transformator de rețea, (ferosiliciu sau miumetal). Frecvența de lucru după cum se vede este de 50 Hz.

Conform explicațiilor de pe pagina de internet acest transformator parametric este destinat a lucra cu orice sursă de energie, chiar şi cu cele de curent continuu. Pentru această situație există tiristorul şi condensatorul de la intrare. Tiristorul va fi comandat de un oscilator simplu cu tranzistor fie de un generator de impulsuri cu c.i. 555. În cazul folosirii cu o baterie auto, bobina de comandă se va calcula şi construi pentru tensiunea şi puterea pe care o poate furniza bateria iar bobina de ieşire se va calcula şi construi la tensiunea de 220 V pentru o putere de trei ori mai mare decât cea din bobina primară sau de comandă. Din această tensiune se va putea apoi alimenta atât consumatorul cât şi un încărcător pentru baterie.

În cazul folosirii ca amplificator de putere pentru tensiunea de rețea, se renunță la condensatorul şi tiristorul de la intrare iar bobina de comandă se va calcula şi construi pentru 220 iar cea de ieşire pentru aceiaşi tensiune dar pentru un curent de trei ori mai mare."

Din păcate nu am reuşit să aflu detalii despre brevetul INCOMP – ului. Mi-ar fi plăcut să pot arunca măcar o privire pe acest brevet şi fireşte să vă pot oferi măcar vreo imagine din acest brevet, căci presupun că fiind un brevet bulgăresc mă gândesc că m-aş fi uitat la text ca vaca la poarta nouă…

Un alt dispozitiv la al cărui brevet (dacă o fi existând !) nu am avut acces este cel inventat de Dietmar Wehr. Iată ce scriam în cartea precedentă despre acest dispozitiv:

„După cum se vede este format din două piese în formă de Y aşezate una deasupra celeilalte. Trebuie făcute fireşte dintr-un material cu bune proprietăți magnetice. Pe fiecare din brațele Y – ului se află câte o bobină de pe care se culege curentul electric, la mijloc este un electromagnet comandat de un circuit oscilant iar pe piciorul literei se află după cum vedeți un magnet permanent paralelipipedic. Funcționarea este simplă şi se poate înțelege chiar din imagine. E clar că după pornirea cu ajutorul oscilatorului, o parte din curentul de la ieşire poate fi întoarsă pentru a întreține funcționarea acestuia şi ca urmare întregul dispozitiv devine auto-oscilant, sau autoalimentat.

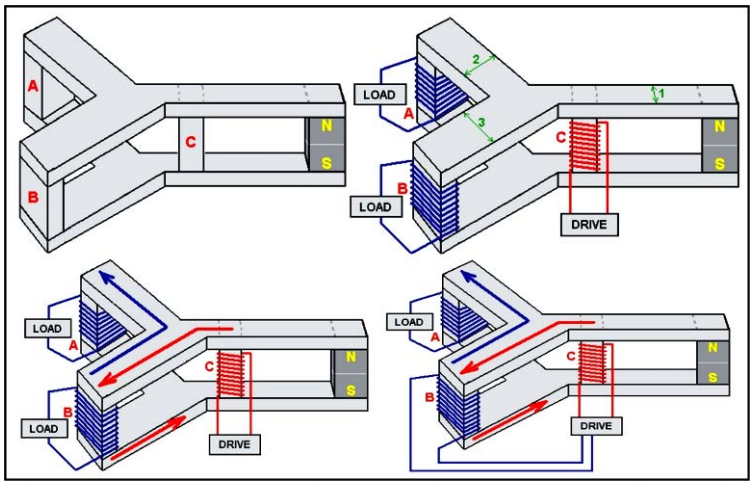

Pornind de aici se poate concepe un dispozitiv cu mai multe brațe în cascadă, astfel încât una din cele două bobine de ieşire – să spunem A să alimenteze următorul oscilator, sau aşezându-se unul peste altul mai multe asemenea dispozitive ar oscila prin inducție astfel încât un singur oscilator ar fi suficient să alimenteze patru cinci asemenea Y – uri, culegându-se fireşte o cantitate de energie crescută corespunzător."

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În Prezent

Vom continua prezentarea noastră cu câteva brevete obținute în prezent, adică în perioada dintre 1989 şi prezent. Trebuie să vă spun că din păcate pe internet sunt doar vreo două sau trei baze de date cu brevete de acces public şi marea majoritate se referă la brevetele din Statele Unite şi Europa… cine ştie ce minunății sunt ascunse prin oficiile de brevete ale Indiei, Chinei statelor din America de Sud şi din Africa ! Închipuiți-vă ! Populația Statelor Unite este de circa 300 de milioane de locuitori. Şi baza de date Google cu brevetele americane publice are vreo opt milioane de brevete. Ia imaginați-vă câte brevete necunoscute marelui public, provenind din China şi India ar putea fi de vreme ce populația acestor două state este de vreo zece ori mai mare decât cea a Statelor Unite !...

Cărțile mele se bazează pe brevetele americane pentru simplul motiv să sunt singurele la care accesul e cel mai uşor…

Credeți dumneavoastră că nu aş dori să vă prezint spre exemplu brevete acordate vreunui concetățean de-al nostru ? Ştiți spre exemplu că deşi populația României reprezintă doar 0,3% din cea globală 10% din marii oameni de ştiință ai omenirii sunt compatrioți de-ai noştri şi acelaşi procent din marile invenții ale omenirii sunt româneşti ?!...

E un aspect care ar trebui să ne pună pe gânduri…

Înainte de a trece mai departe ar fi cazul să repetăm ceva, căci repetiția e mama învățăturii.

Într-o scrisoare primită de la un profesor universitar doctor inginer în electronică am primit următoarea frază:

„Cum poate un magnet permanent să adauge un surplus de energie?

Transformatorul lucrează prin intermediul unui câmp magnetic alternativ (de 50 Hz) iar magnetul creează un câmp constant (continuu) care nu are cum sa se adauge la un câmp alternativ!”

Aceiaşi mentalitate am întâlnit-o şi la alte persoane, ingineri electronişti, în exprimările lor de pe un forum al electroniştilor unde-l combăteau cu foc pe un tânăr care cerea explicații tocmai despre funcționarea MEG – ului lui Bearden:

„Venim acum cu un magnet permanent şi îl băgam în miez. Din primul experiment am realizat că variația şi numai variația câmpului magnetic induce curent în secundar. Venim cu o constantă, câmpul magnetic al magnetului permanent, dar variația e aceeaşi dată de curentul în primar. Variația e aceeaşi de ce ar fi mai multă putere în secundar ?”

Cred că ceea ce au uitat şi profesorul universitar şi restul inginerilor electronişti ca el este faptul că un transformator nu lucrează numai cu curent alternativ ci lucrează la fel de bine cu curent pulsatoriu. Unii dintre ei chiar fac greşeala de a face afirmații de genul acesta:

„Curentul continuu pulsatoriu are o componentă alternativă, singura care produce efecte de inducție electromagnetică”

Din păcate această afirmație este flagrant greşită… de fapt variația câmpului magnetic a unui curent pulsatoriu este nu o componentă de câmp magnetic alternativ indusă de o componentă electrică alternativă ci însăşi apariția şi dispariția câmpului magnetic indusă de pulsațiile curentului electric pulsatoriu…

Adică pe înțelesul lor, că se pare c-au făcut nişte facultăți şi au luat nişte doctorate de pomană, atunci când există curent electric apare un câmp magnetic iar atunci când nu există, câmpul magnetic se inversează ca urmare a autoinducției după care dacă pulsația e rară, dispare complet pentru a apărea din nou la următoarea pulsație. Această apariție şi dispariție periodică a câmpului magnetic asigură funcționarea unui transformator în curent pulsatoriu…

În ce priveşte prima afirmație a domnului doctor în electronică trebuie să fii chiar prost ca să nu înțelegi că dacă construieşti miezul unui transformator în aşa fel încât să oferi câmpului magnetic permanent posibilitatea de a se închide pe două căi diferit acesta se va putea însuma cu câmpul magnetic indus de curentul alternativ, însumarea pe fiecare alternanță având loc pe o altă cale …

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dar aşa stă treaba cu cei care au trecut prin facultate asimilând ca nişte bureți o informație predată de unii ce se declarau profesori, fără a o analiza şi a o gândi cu propriile lor capete… Priviți imaginea următoare:

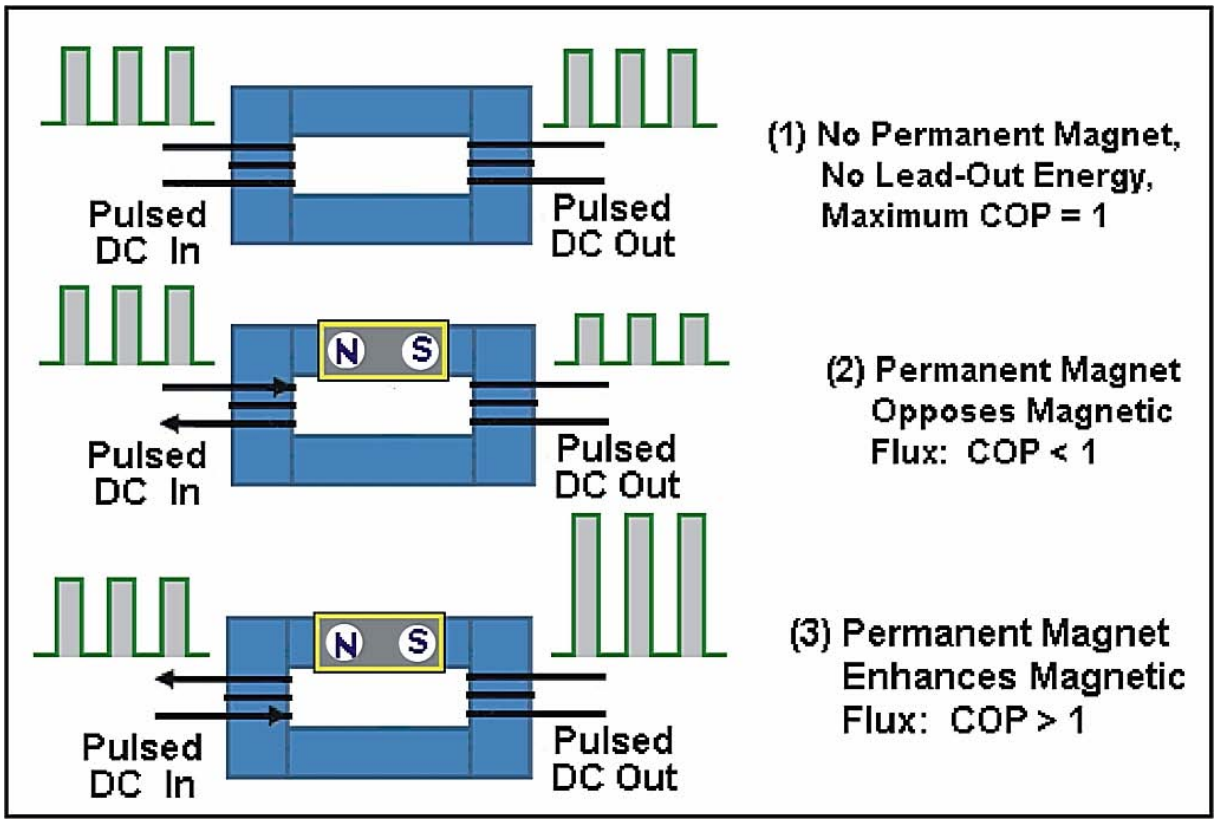

E nevoie să mai explicăm ? Hai s-o facem. La un transformator obişnuit în momentul în care va lucra în curent pulsatoriu, curentul cules în secundar va fi aproximativ egal cu cel din primar (ignorăm pierderile).

Dacă însă în miezul său încastrăm un magnet permanent, aşa cum se vede în două din cazurile din imaginea de mai sus avem două posibilități. Atunci când impulsul curentului din primar induce un câmp magnetic ce se opune celui al magnetului permanent, atunci curentul cules în secundar va fi mai mic decât cel din primar (cazul 2).

Atunci însă când curentul din primar va avea polaritatea astfel încât va induce un câmp magnetic de acelaşi sens cu cel al magnetului permanent, în secundar se va culege un puls electric mai puternic decât cel din primar.

Pentru ca acest tip de transformator să lucreze în curent alternativ ar trebui ca componenta curentului alternativ care induce un câmp opus magnetului permanent să se însumeze pe altă cale decât cea dată de cazul cu numărul doi. Iată cum poate să se realizeze asta :

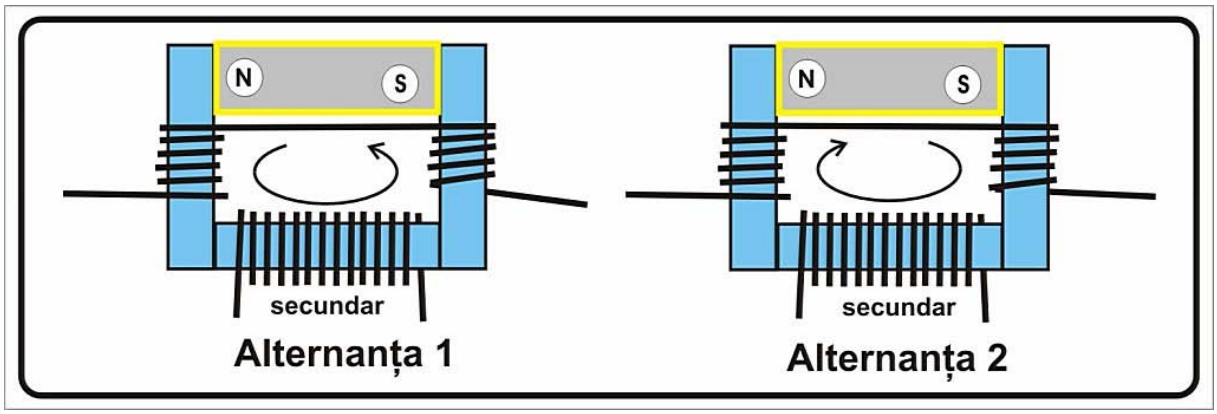

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Deci se recurge la formarea bobinei primare din două jumătăți aflate opus una față de cealaltă iar bobina secundară se pune în partea opusă magnetului. În acest fel la o alternanță câmpul magnetic se însumează în secundar dinspre stânga spre dreapta iar la cea de-a doua alternanță se însumează invers. Curentul cules va fi deci unul alternativ având însă amplitudinea mult mai mare decât cel indus în primar…

A şi era să uit !… Într-adevăr, câmpul magnetic al unui magnet permanent este un câmp magnetic constant, dar ceea ce se pare că nu ştiu toți superspecialiştii care invocă mereu încălcări ale legilor fizicii este faptul că acest câmp magnetic nu mai e de loc constant în momentul în care intră în interacțiune cu un câmp magnetic variabil repetitiv, fie el pulsatoriu sau alternativ. În acel moment are loc o influență rezonantă între cele două câmpuri magnetice şi câmpul magnetic al magnetului permanent începe să fluctueze la rezonanță cu câmpul variabil care-l influențează… Există firește şi o condiție, anume ca puterea câmpului magnetic al magnetului permanent să nu depăşească cu prea mult pe cea a câmpului magnetic fluctuant în caz contrar câmpul magnetic mai puternic îşi va impune „voința” ca să spunem aşa…

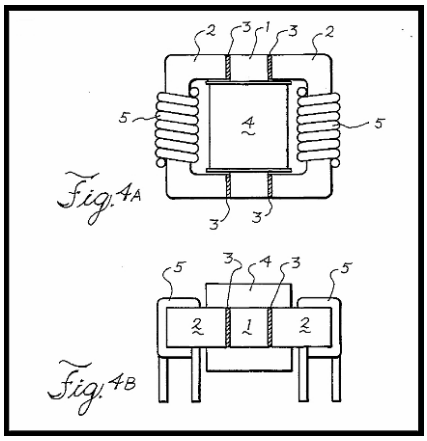

Pe asta se bazează cele ce vi le-am spus până acum şi pe acest principiu lucrează toate transformatoarele pe care vi le voi prezenta în continuare.

Este vorba de unul din desenele brevetului numărul ***US 5335163*** din data de ***2 august 1994*** acordat lui ***Ole. S. Seiersen*** din Danemarca. Titlul brevetului este „Sursă de energie cu componente magnetice integrate” (***Power Supply Circuit with Integrated Magnetic Components***).

Este formată din două miezuri ale unor electromagneți (2) cu bobinele (5) pe care se aplică un curent continuu basculant. În miezul 1 care e magnetic şi e încastrat între cei doi electromagneți prin intermediul unui întrefier cu aer, se formează un curent alternativ care se va însuma cu cel al miezului, făcând ca transformatorul care e bobinat pe acest miez (4) să prezinte o putere crescută la ieşire.

Brevetul vorbeşte despre mai multe configurații şi posibilități de alimentare ale acestora dar am ales-o pe aceasta ca un exemplu mai apropiat de cele ce am vorbit până acum.

În continuare vom vorbi despre o aplicație a unui brevet din data de ***12 iunie 2001*** cu numărul ***US 6246561*** acordat lui ***Charles J. Flynn*** şi având titlul ***Methods for Controling the Path of Magnetic Flux from a Permanent Magnet and Devices Incorporating the Same*** – traducerea ar fi deci „Metode pentru controlul fluxului magnetic al magneților permanenți şi al dispozitivelor care-i încorporează. Brevetul este unul foarte amplu – are 50 de pagini din care 32 sunt desene. Pe noi ne interesează în mod special cele de la paginile 29 şi 30:

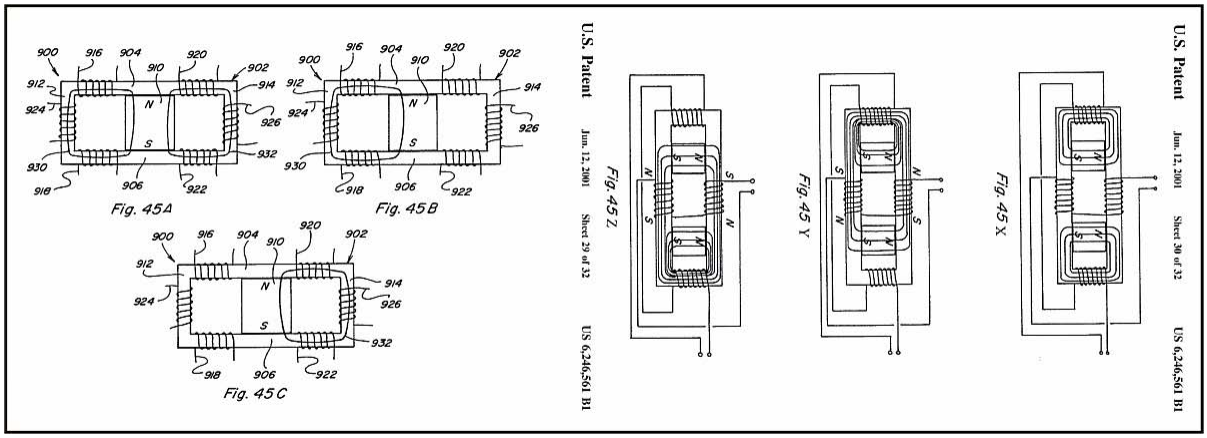
Fig. 45A
Fig. 45B
Fig. 45C
U.S. Patent Jun. 12, 2001 Sheet 29 of 32 US 6,246,561 B1
Fig. 45Z
Fig. 45Y
U.S. Patent Jun. 12, 2001 Sheet 30 of 32 US 6,246,561 B1
Fig. 45X

După cum se poate vedea sunt nişte transformatoare care au în centru fie unul fie doi magneți permanenți şi ale căror bobine primare sunt aşezate pe părțile superioară şi inferioară,

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

în vreme ce bobinele secundare sau de ieşire sunt aşezate la capetele miezurilor. Atât bobinele primare cât şi cele secundare sunt împărţite în câte două jumătăţi, în aşa fel încât ele comandă închiderea câmpurilor magnetice pe căi diferite şi fireşte culeg rezultanta acestor câmpuri, adică curentul electric de ieşire de la capetele transformatorului. Bobinele primare sunt comandate de circuite basculante iar curentul de ieşire este unul alternativ.

Iată cum arată o realizare practică a acestui principiu:

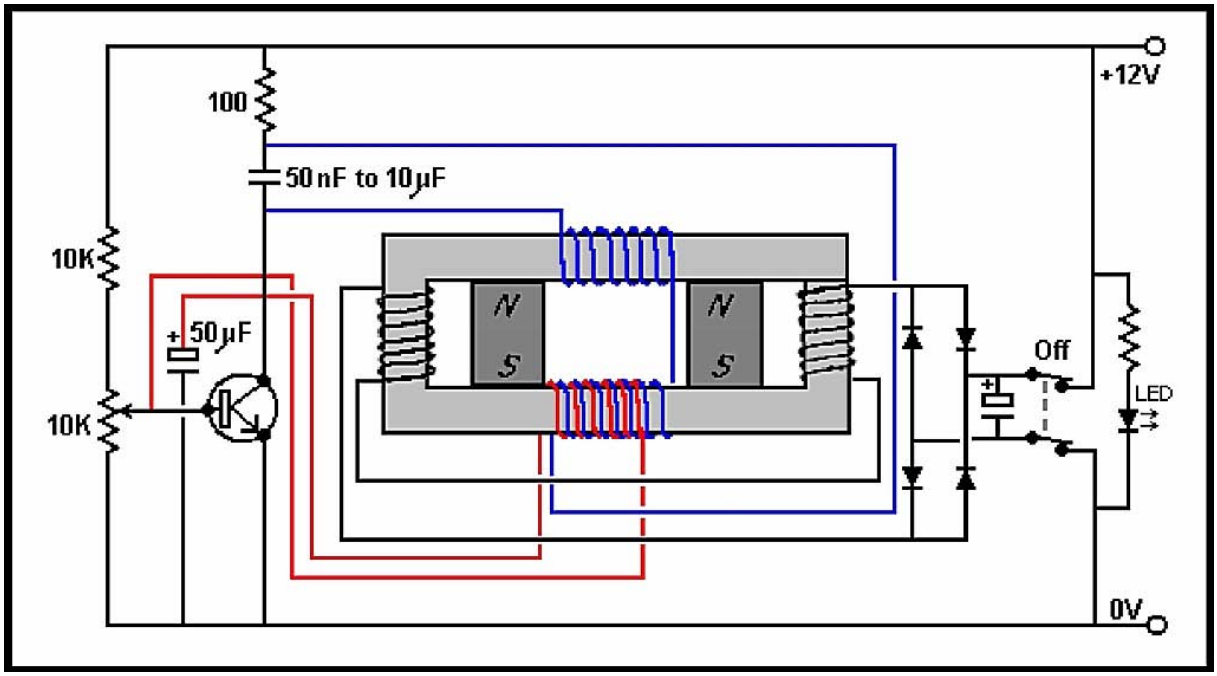

După cum se vede, circuitul de comandă trasat cu roşu, induce apariţia în primar – cu albastru – a unor curenţi suficient de puternici pentru a comanda rezonanţa câmpurilor magnetice, fapt ce face ca curentul care apare la ieşire să fie foarte puternic putând să întreţină atât autoalimentarea circuitului cât şi consumatorii. După pornirea circuitului prin comutatorul prezent în dreapta, sursa de alimentare poate fi scoasă din circuit. Acesta va continua să funcţioneze, ledul va indica funcţionarea în continuare. Oprirea circuitului se face de la acelaşi comutator. Acest circuit a fost conceput de un anume Stephan W. Leben şi acolo unde este prezentat se spune că nu l-a replicat nimeni până în prezent şi nici eu personal nu am găsit vreo replică pe Internet. E drept că lipsa informaţiilor privind numărul de spire şi grosimea bobinajelor descurajează pe oricine… Dar trebuie să atrag atenţia asupra faptului că acesta nu e un impediment pentru cineva care chiar ar vrea să-l construiască…

O analiză a schemei va arăta că primarul trebuie să aibă aceleaşi caracteristici ca bobina de comandă pentru a putea furniza curenţi cu caracteristici similare, iar ieşirea trebuie să furnizeze o tensiune de aceiaşi valoare cu cea de alimentare, dar cu intensitate crescută.

În continuare voi prezenta brevetul numărul ***US 0163971*** din data de ***27 iulie 2006*** acordat lui ***Graham Alan Gunderson*** cu titlul ***Solid State Electric Generator***. Adică un generator electric fără mişcare. Iată prezentarea cu care începe textul brevetului :

„Un generator electric fără mişcare incluzând cel puţin un magnet permanent cuplat la un miez feromagnetic care are cel puţin o gaură care îl străpunge; gaura (găurile) şi magnetul (magneţii) trebuie plasate astfel încât găurile să întrerupă fluxul magnetului permanent cuplat la miezul feromagnetic. Prima bobină este înfăşurată în jurul miezului feromagnetic în aşa fel încât să inducă mişcarea câmpului magnetic cuplat al magneţilor permanenţi în miezul feromagnetic. Bobina secundară este înfăşurată prin găuri străbătând volumul miezului feromagnetic astfel încât să intercepteze fluxul magnetic în mişcare indus de primar aşa fel încât în el să apară o forţă electromotoare de ieşire. Tensiunea schimbătoare aplicată primei bobine determină fluxul magneţilor permanenţi să se deplaseze prin miez între găuri

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

inducând în acest fel o tensiune electromotoare în secundarul care străbate miezul dintr-o parte în alta. Astfel se simulează mişcarea mecanică dintr-un generator obişnuit fără a se folosi piese în mişcare.”

Ia să privim imaginea următoare care e formată din desene identice cu cele din brevetul original, dar cărora li sa adăugat culoare pentru o mai bună înțelegere:

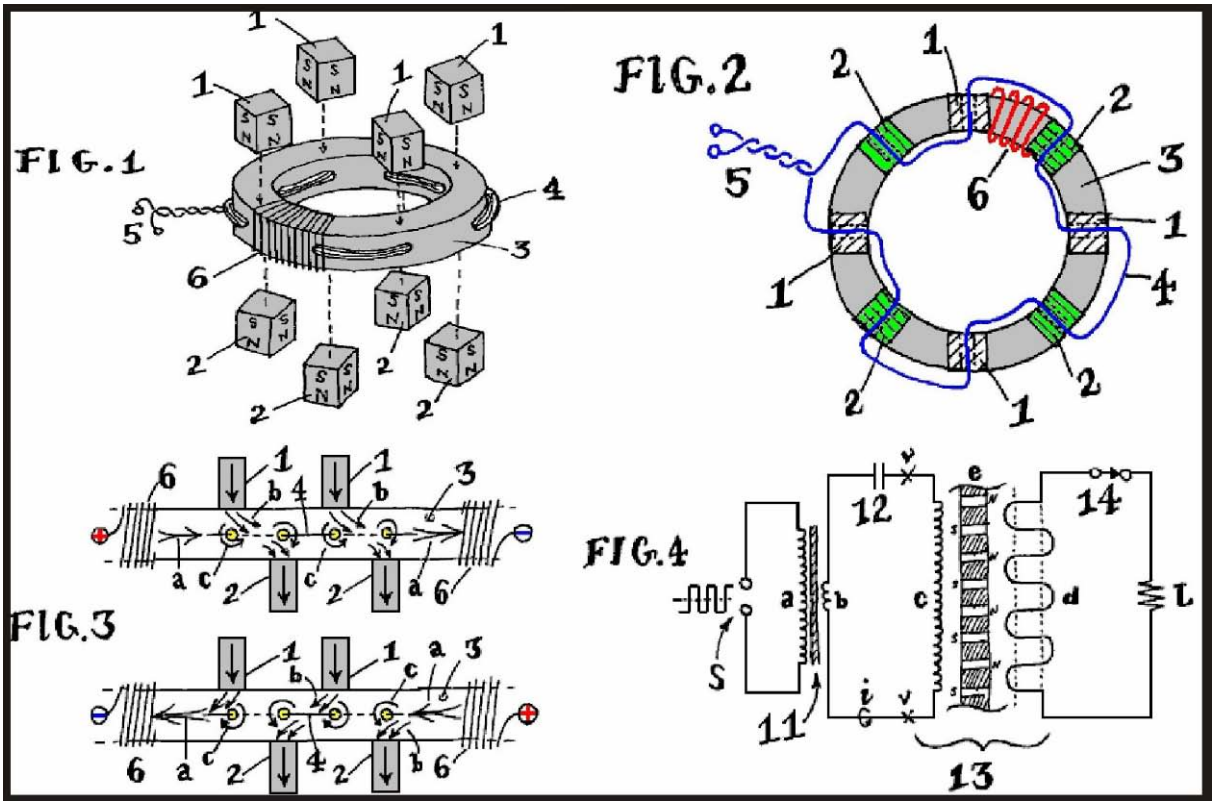

După cum se poate vedea avem de-a face cu un miez toroidal care are de jur împrejur, radial opt găuri care-l străpung la jumătatea înălțimii lui. Prin găuri se bobinează întâi secundarul – în imagine cu culoare albastră – iar pe deasupra e bobinat primarul ca la orice transformator toroidal. La montare deasupra şi dedesubtul acestui transformator toroidal, în dreptul fiecărei găuri, alternativ sus şi jos se montează câte un magnet permanent (figurile 1 şi 2). Pentru a înțelege cum funcționează acest generator trebuie să ne concentrăm atenția asupra figurii 3 din imaginea de mai sus – în partea stângă jos.

Aici este reprezentat un segment din acest toroid cuprinzând patru găuri şi patru magneți. Bobina primară este comandată de un oscilator oarecare, de un circuit electronic basculant sau chiar şi de tensiunea de rețea. Atunci când sensul curentului în bobina primară este de la stânga la dreapta – partea de sus, direcția câmpului indus în miezul toroidal va obliga liniile de câmp magnetic ale magneților permanenți să se închidă spre dreapta. Aceste linii de câmp sunt indicate în figura respectivă cu săgeți mici paralele.

Când are loc inversarea direcției curentului – schimbarea alternanței – aceste linii de câmp ale magneților permanenți se închid în sens invers.

În felul acesta se obține în bobina secundară care trece prin găuri un curent electric mai puternic decât cel din primar datorită faptului că curentul indus de primar se însumează în această bobină cu curentul indus de schimbarea de sens a liniilor de câmp ale magneților permanenți.

Aşa cum am spus primarul poate fi alimentat la o tensiune de rețea, la o tensiune dată de un oscilator oarecare sau la tensiunea basculantă dată de un circuit basculant realizat cu tranzistor sau cu un integrat generator de impulsuri.

Pentru că acest dispozitiv este unul care se pretează a lucra atât cu curent alternativ cât şi cu tensiuni pulsatorii basculante şi de asemenea pentru că poate fi construit la orice

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

dimensiune şi atât cu miez din tablă electrotehnică cât şi cu miez din ferită vom vorbi mai târziu despre cum poate fi construit practic.

Acum să trecem la alți inventatori şi anume la cuplul ***Ted Anis şi J.Patrick Eberly*** care au primit două brevete. Primul brevet cu numărul ***US 0242406*** a fost acordat la data de ***18 octombrie 2007*** şi are titlul ***„Electricity Generating Apparatus Utilizing a Single Magnetic Flux Path”***. Aparatul pentru generarea electricității prin utilizarea unui singur flux magnetic, arată în felul acesta:

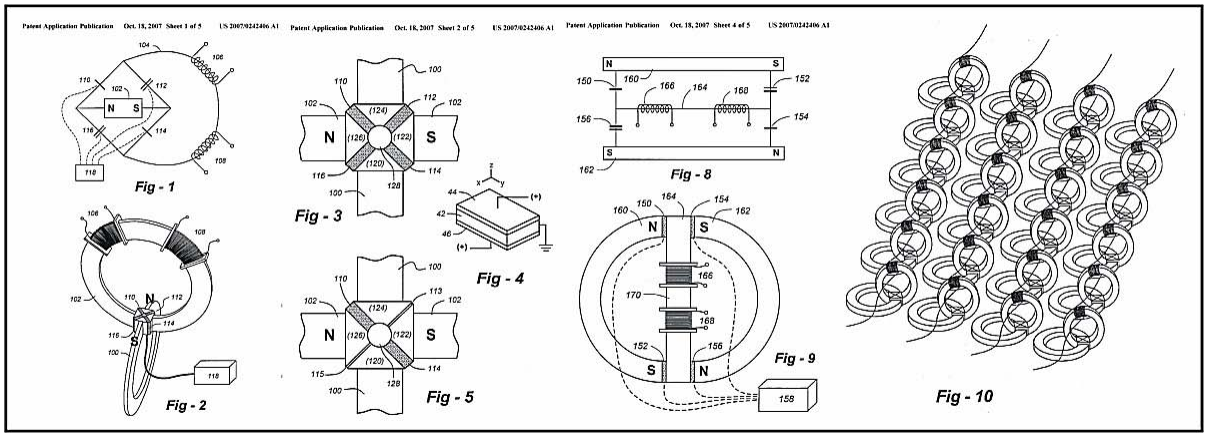

Dacă priviți cu atenție figura 2 din imaginea de mai sus, veți înțelege cred destul de uşor cum funcționează acest dispozitiv. E vorba de două miezuri toroidale tăiate într-o parte. Unul este format dintr-un magnet iar cel de-al doilea este doar un miez feromagnetic sau feritic.

Felia tăiată este mică atât cât în ea să intre un miez cubic cu proprietăți piezoelectrice. În felul acesta cele două miezuri sunt cuplate unul cu celălalt prin intermediul electromagnetului în formă de cruce dintre ele, aşezate fiind, perpendicular unul față de celălalt. Pe miezul din ferită sau din metal sunt aşezate una sau două sau mai multe bobine de ieşire. Câmpul magnetic al inelului magnetic este obligat să se închidă prin miezul inelar sub comanda unui circuit de comandă. Interesant la acest dispozitiv este că mai multe asemenea perechi de inele pot fi legate în serie pe suprafețe mari aşa cum arată figura 10 din imaginea de mai sus.

Ce vreau să vă apun aici este că ne vom mai întâlni cu acest concept dar cu specificația că aparține unui inventator care l-a brevetat mult mai devreme şi e foarte posibil ca domnii Anis şi Eberly să se fi inspirat de acolo. Imaginea următoare este formată din desene extrase din cel de-l doilea brevet.

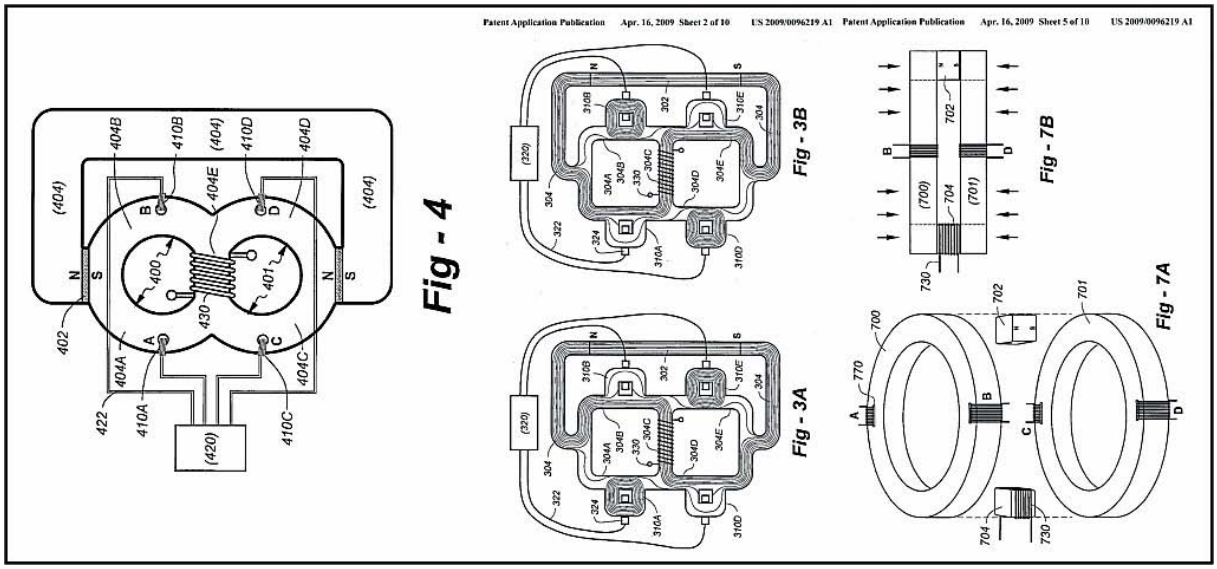

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acesta are numărul ***US 0096219*** din data de ***16 aprilie 2009*** cu numele ***Energy Generation Apparatus and Methods Upon Magnetic Flux Switching***. Aparatul şi metoda pentru generarea energiei prin comutarea fluxului magnetic este iarăşi o chestie interesantă.

Ne aminteşte cumva de INCOMP-ul bulgarului Valeri Ivanov. Dar să ştiți că nu e doar o asemănare întâmplătoare, căci funcționează la fel. Adică există o mică cutie care are numerele 320 şi 420 unde se află un circuit basculant care comută pulsațiile electrice de pe o parte pe cealaltă a miezului care este magnetic. Nu insistăm pe el l-am prezentat aici doar ca exemplu al unui alt brevet de acest gen.

În continuare am să vă mai prezint un brevet canadian:

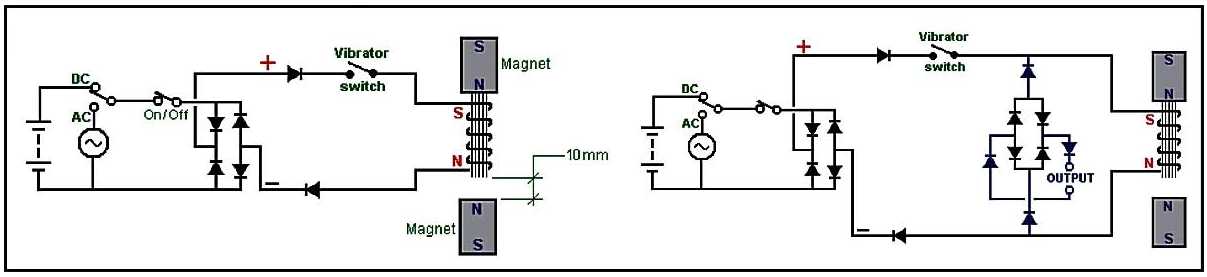

Richard Willis, cetățean canadian care a brevetat la data de ***28 mai 2009*** brevetul european cu numărul ***WO 2009065219*** şi titlul „***Electrical Generator***”. Generatorul său a cărei schemă o vedem în imaginea de mai sus construit de firma sa este declarat ca având un COP de 3600. Este construit cu patru bobine de ieşire a căror ieşire totalizează nouă kilowați.

Declară de asemenea că pregăteşte spre comercializare şi o variantă mai puternică cu trei kilowați.

Dacă privim cu atenție e vorba de un electromagnet în capetele căruia sunt fixați doi magneți permanenți. Unul este în contact direct cu miezul electromagnetului iar între cel de-al doilea şi miez este un întrefier de zece milimetri. Electromagnetul este comandat prin curent pulsatoriu fie de la un circuit electronic fie de la unul mecanic. Pe noi ne interesează un circuit pulsator făcut spre exemplu cu un circuit 555 şi un releu electronic tranzistor sau tiristor.

Ultimul brevet pe care-l prezint aici nu este un generator de energie electrică ci este un inductor. Dar felul cum e construit face să poată fi folosit şi ca un transformator cu magnet:

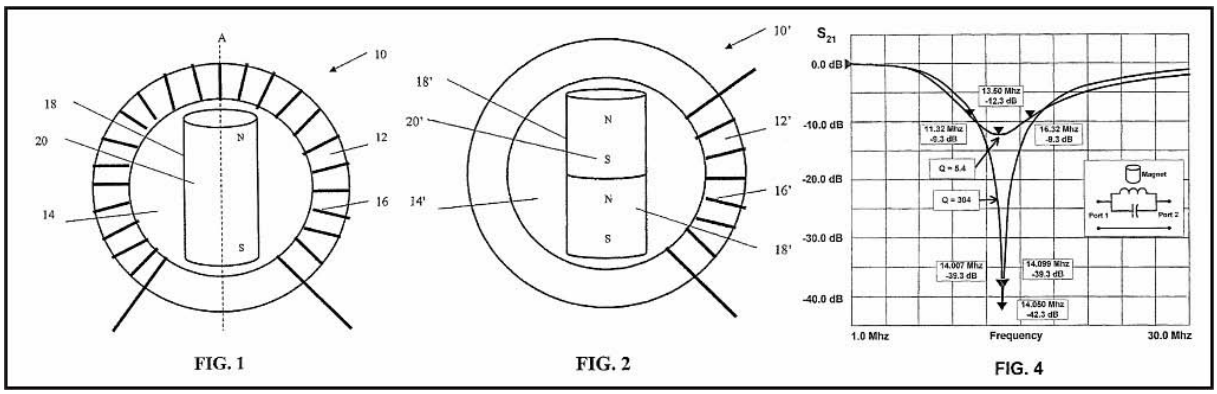

Imagine e formată din desenele extrase din brevetul numărul ***US 7940151*** din data de ***10 mai 2011*** acordat inventatorilor ***Francis E. Parsche şi John S. Seybold***. Brevetul poartă titlul ***„Inductive Device Including Permanent Magnet and Associated Methods”*** dispozitivul inductiv care include magnet permanent şi metodele asociate este de fapt o antenă radio inductivă care are un câştig neobişnuit pe care-l capătă pe baza însumării câmpului electromagnetic al undelor captate cu câmpul magnetic al unui magnet permanent ce este montat în interiorul torului său.

Vom prezenta mai târziu şi un exemplu practic de utilizare a acestui principiu pentru colectarea unui plus de energie…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Înainte de 1990

Dacă până acum am văzut că în ultima decadă a secolului trecut şi prima a acestuia au existat o seamă de invenţii ale unor dispozitive autoîntreţinute menite a asigura o colectare locală de energie trebuie să ştiţi că asemenea dispozitive sunt vechi şi ele au fost inventate de diferiţi oameni de pe toată suprafaţa globului încă din momentul în care omenirea a început să folosească curentul electric pe scară largă.

Şi aşa cum am spus, deşi eu nu vă prezint în cărţile mele decât brevete ale oficiului de brevete american şi destul de rar ale altor oficii, trebuie să subliniem încă odată că asemenea invenţii sunt răspândite pe la toate oficiile de invenţii de pe glob.

Voi continua prezentarea mea cu câteva brevete dinainte de 1990 şi vă voi arăta brevetele mergând spre trecut. Deci priviţi imaginea de mai jos:

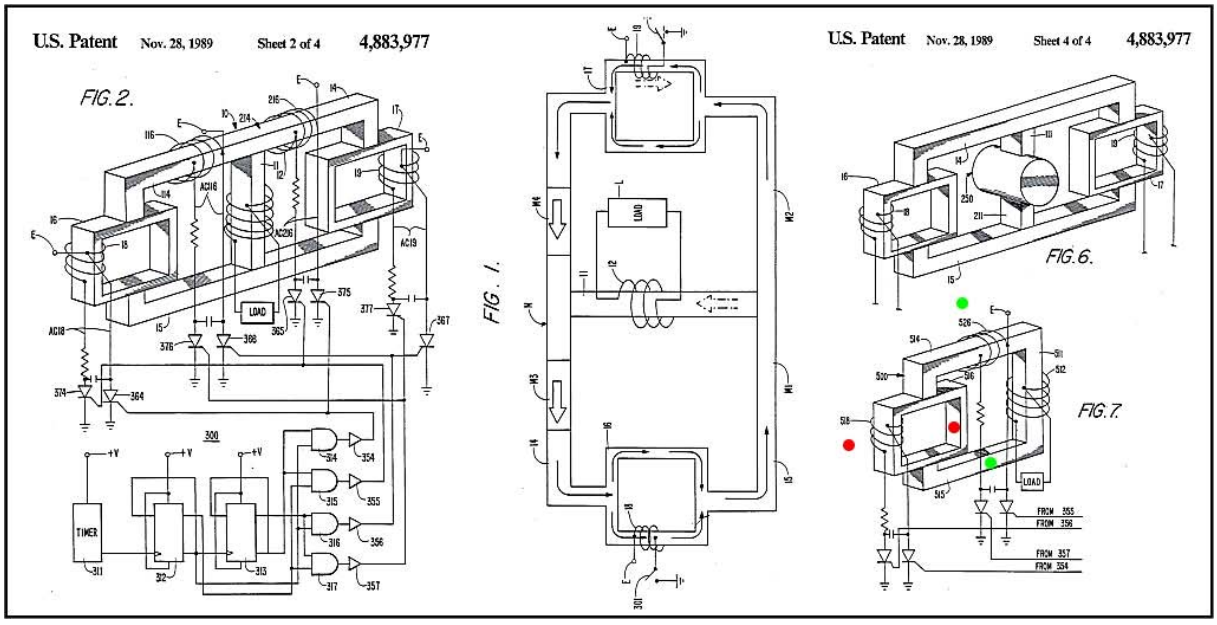

Brevetul cu numărul ***US 4883977*** din ***25 noiembrie 1989*** purtând titlul ***„Magnetic Power Converter”*** a fost acordat lui ***Denis J. Regan*** din California.

Reprezintă după cum se vede un transformator în forma cifrei opt care are pe capete încastrat câte un miez dreptunghiular, pătrat sau chiar toroidal şi al căror înfăşurări de comandă, sau primare în număr de patru sunt comandate de circuite electronice basculante.

Energia amplificată prin rezonanţă electro – magnetică este culeasă de pe înfăşurarea centrală unde se conectează consumatorul (LOAD).

După cum se poate vedea în schiţa notată pre brevet cu „Fig 6” circuitul acesta poate fi construit având ca miez central al bobinei secundare un magnet de diferite forme (în cazul din această imagine este un magnet cilindric.

Figura 7 din imagine este un detaliu menit a explica funcţionarea dar această jumătate de dispozitiv ar putea fi folosită ca atare dacă s-ar adăuga pe braţul orizontal de jos o a doua bobină de comandă şi anume cea care în figura 2 este pe braţul orizontal de cealaltă partea a punţii centrale sau o alta pe cealaltă parte a torului dreptunghiular (punctele notate cu roşu respectiv verde).

Vom vorbi în continuare despre două brevete aproape identice acordate la interval de o lună unul faţă de celălalt, ale inventatorului ***Gorrdon E. Bloom*** tot din California. Primul are numărul ***US 4853668*** din ***1 august 1989*** iar celălalt are numărul ***US 4864478*** din data de ***5 septembrie 1989***. Titlurile celor două brevete sunt foarte asemănătoare şi anume primul se numeşte ***„Integrated Magnetic Converter Core”*** iar cel de-al doilea ***„Integrated – Magentics Power Converter”***

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Imaginea următoare este formată din câteva din schițele primului brevet:

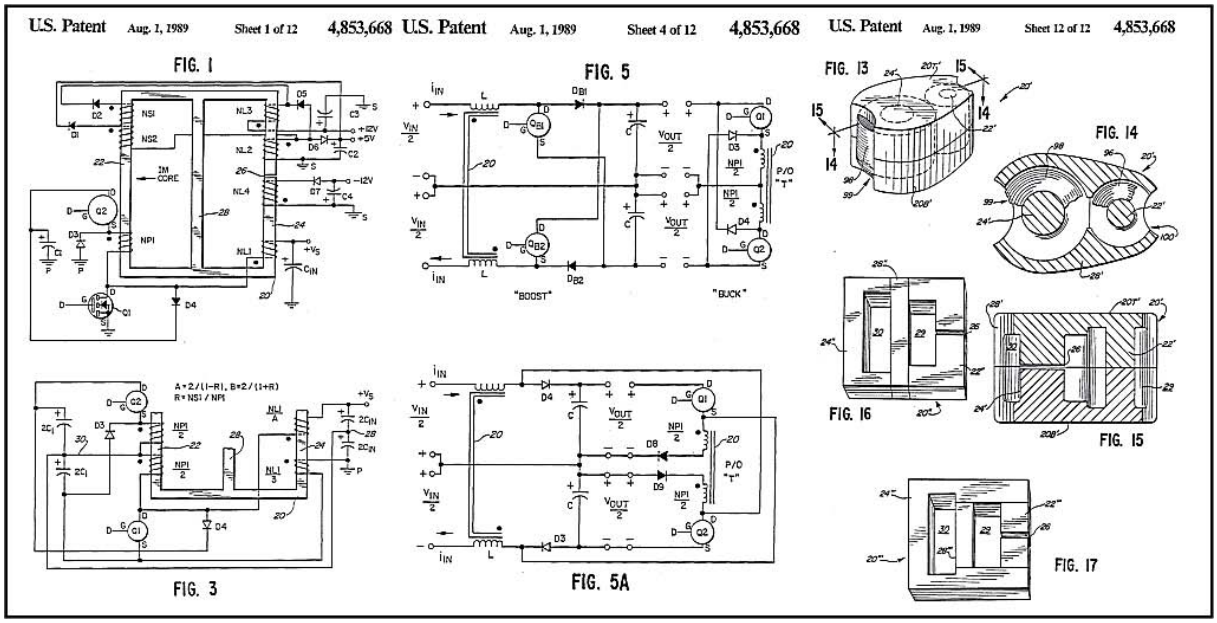
U.S. Patent Aug. 1, 1989 Sheet 1 of 12 4,853,668
FIG. 1
FIG. 3
U.S. Patent Aug. 1, 1989 Sheet 4 of 12 4,853,668
FIG. 5
FIG. 5A
U.S. Patent Aug. 1, 1989 Sheet 12 of 12 4,853,668
FIG. 13
FIG. 14
FIG. 16
FIG. 15
FIG. 17

E vorba despre un convertor de putere pentru curent continuu a cărui amplificare se face pe baza unor piese magnetice integrate în miezul dispozitivului. Dispozitivul lucrează prin oscilații de curent controlate de dispozitive electronice.

Un brevet foarte interesant care stă la baza multor dispozitive artizanale pe care le putem vedea în filmulețe postate pe Youtube este brevetul acordat la data de ***28 ianuarie 1982*** germanului ***Kunel Heinririch***. Brevetul poartă titlul ***„Procedură şi dispozitive pentru producerea energiei”.*** Priviți imaginea următoare şi apoi vom comenta puțin pe baza ei:

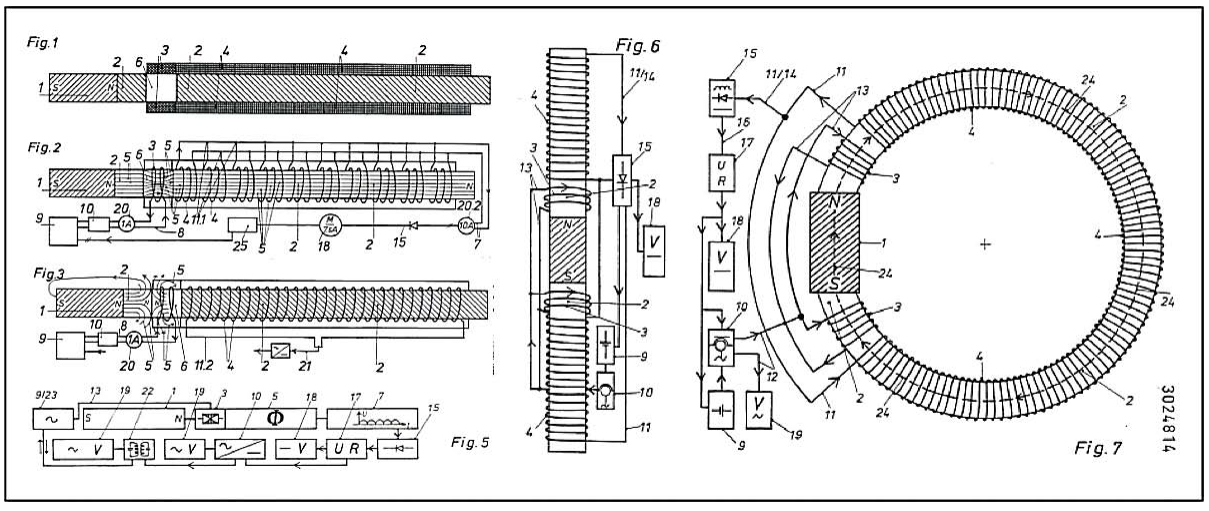

Dacă vom privi cu atenție figurile 1 şi 2 din imagine vom vedea că dispozitivul este format dintr-un miez din fier moale sau din ferită (e excelentă bara de ferită folosită ca antenă la aparatele de radio). Acest miez, notat cu 2 pe desen, poate fi dintr-o bucată sau divizat aşa cum se vede în figură. Pe piesa mai scurtă se alipeşte un magnet. Cu cât acest magnet e mai puternic cu atât va fi mai puternică energia pe care o vom culege la ieşirea dispozitivului.

Pe capătul aflat în contact cu magnetul este bobinată o bobină de comandă controlată de un generator de impulsuri (poate fi un c.i. 555 urmat de o amplificare). Pe miezul mai lung este bobinat un număr de zece bobine identice cu cea de comandă dar care sunt legate în paralel. Bobina de comandă este acționată de impulsuri cu intensitatea de un amper, iar de pe

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

cele zece bobine de ieşire se culege un curent cu intensitatea de zece amperi. Cu alte cuvinte avem de-a face cu un COP = 10. O parte din curentul de ieşire se foloseşte pentru alimentarea circuitului de comandă, fapt ce are ca rezultat faptul că dispozitivul este auto întreţinut.

Restul de nouă părţi din curentul de ieşire este curent util spre a fi folosit. Aici avem de-a face cu o amplificare de putere în intensitate. Dacă vom privi figura 3 vom vedea că putem construi dispozitivul şi pentru o amplificare în tensiune, folosind o singură bobină de ieşire a cărui număr de spire este de n ori mai mare decât a bobinei de comandă. Figura 5 arată o schemă bloc privind felul cum trebuie configurat dispozitivul pentru a funcţiona atât cu curent pulsatoriu cât şi cu curent alternativ.

În figurile 6 şi 7 avem două exemple de configuraţii pentru folosirea acestui dispozitiv în acest caz. În cazul figurii 6 e vorba de folosirea a două miezuri situate de-o parte şi de cealaltă a unui magnet în acest fel cele două alternanţe ale curentului alternativ fiind culese de pe bobinele aflate de-o parte şi de alta a magnetului. În cazul 7 avem de-a face cu un miez toroidal decupat. În decupajul acestuia intră un magnet. De astă dată avem de-a face la fel ca şi în cazul precedent de două bobine de comandă dar curentul de ieşire este cules de pe o singură bobină secundară căci în acest caz curentul urmează liniile de câmp magnetic care se închid fie într-un sens fie în celălalt. Configuraţiile din figurile 6 şi 7 pot funcţiona la fel de bine atât cu curent pulsatoriu cât şi cu curent alternativ.

O variantă a acestui dispozitiv este cea din imaginea următoare, variantă pe care am găsit-o pe internet:

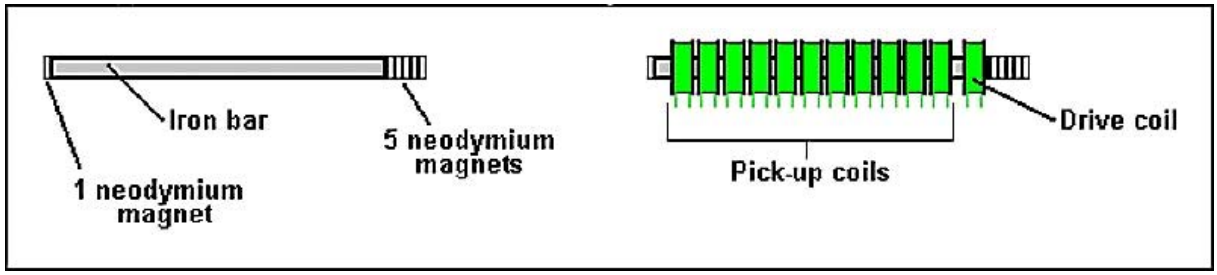

După cum se poate vedea e vorba de o aplicaţie a figurilor 1 şi 2 cu nişte mici modificări. Avem doisprezece bobine din care una e de comandă, iar la capătul unde se află aceasta avem o stivă de mai mulţi magneţi din neodim în vreme ce avem plasat unul şi la capătul opus. În locul de unde am preluat această imagine se specifica că e vorba de un dispozitiv de mici dimensiuni executat pe un cui mai gros. Deci în mod sigur circuitul de comandă lucrează la o frecvenţă a impulsurilor de curent de sub 10 kHz. Dar deoarece la ambele capete ale cuiului se află magneţi probabil că câştigul de putere e la fel ca atunci când s-ar folosi un miez cu dimensiuni mult superioare.

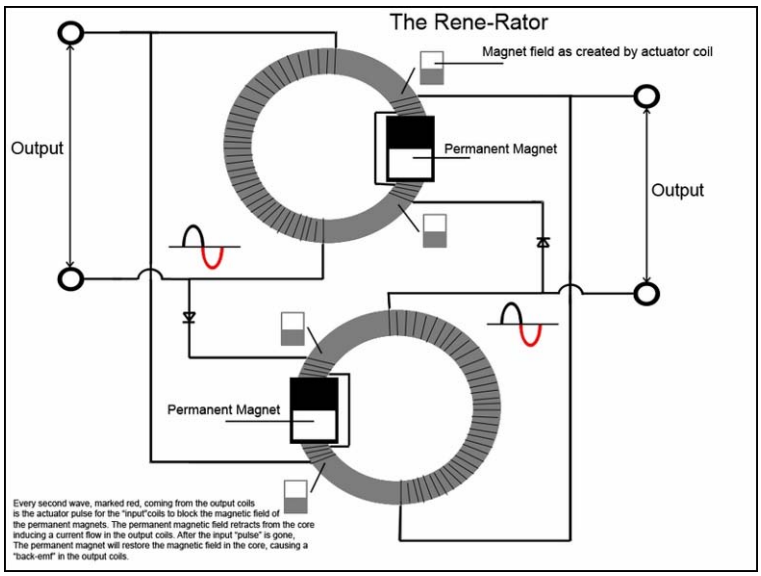
The Rene-Rator
Magnet field as created by actuator coil
Output
Permanent Magnet
Output
Permanent Magnet
Every second wave, marked red, coming from the output coils is the actuator pulse for the "input"coils to block the magnetic field of the permanent magnets. The permanent magnetic field retracts from the core inducing a current flow in the output coils. After the input "pulse" is gone, The permanent magnet will restore the magnetic field in the core, causing a "back-emf" in the output coils.

O altă variantă a acestui dispozitiv este ceea ce se găseşte pe internet cu numele de „Rene – Rator”.

După cum se poate vedea e vorba de o aplicaţie practică a figurii 7 din brevetul lui Kunel, dar în care se folosesc două miezuri toroidale şi doi magneţi care se comandă reciproc. Practic acest dispozitiv nu are nevoie de un oscilator de comandă el având doar nevoie de un impuls electric sau magnetic pentru a porni.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Vom vorbi mai târziu despre felul cum funcționează acest „Rene – Rator”. În continuare vă arăt imaginea următoare pe care am creat-o din câteva din schițele din brevetul cu numărul ***US 4103221*** din data de ***25 iulie 1978***. Acest brevet a fost acordat unui colectiv de trei japonezi şi anume ***Masahiko Fukui, Hiromi Sako*** şi ***Massao Ogata***. Titlul brevetului este următorul : ***„Inductor with Plurality of Magnet Pieces in Air Gap”***.

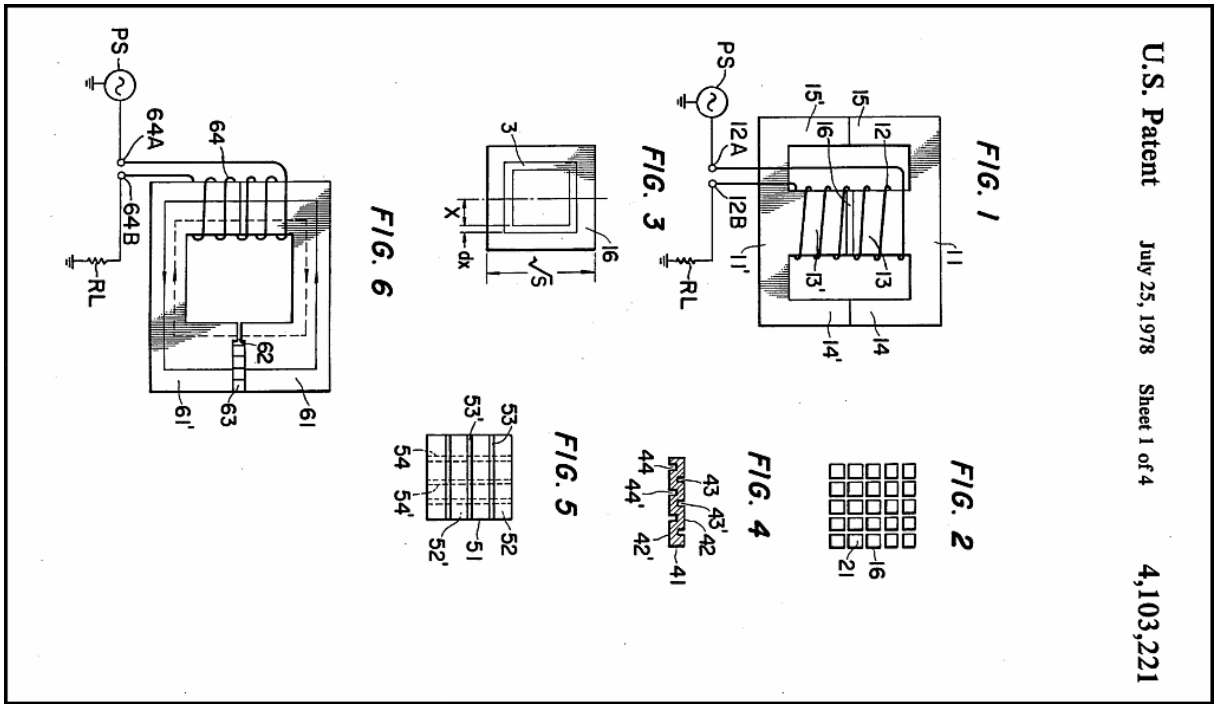

Deşi nu a fost conceput decât ca un simplu inductor utilizabil în circuitele electrice şi electronice ca bobină de şoc sau amplificator de semnal de curent continuu, acest dispozitiv este un alt exemplu care ne arată că de fapt transformatoarele cu magneți încorporați nu sunt de loc o noutate şi de asemenea nu sunt nici necunoscute. Pur şi simplu undeva la numite niveluri ale sistemului de învățământ şi de decizie sunt unii care doresc ca inginerii să nu ştie sau/şi să nu utilizeze asemenea dispozitive. În continuare:

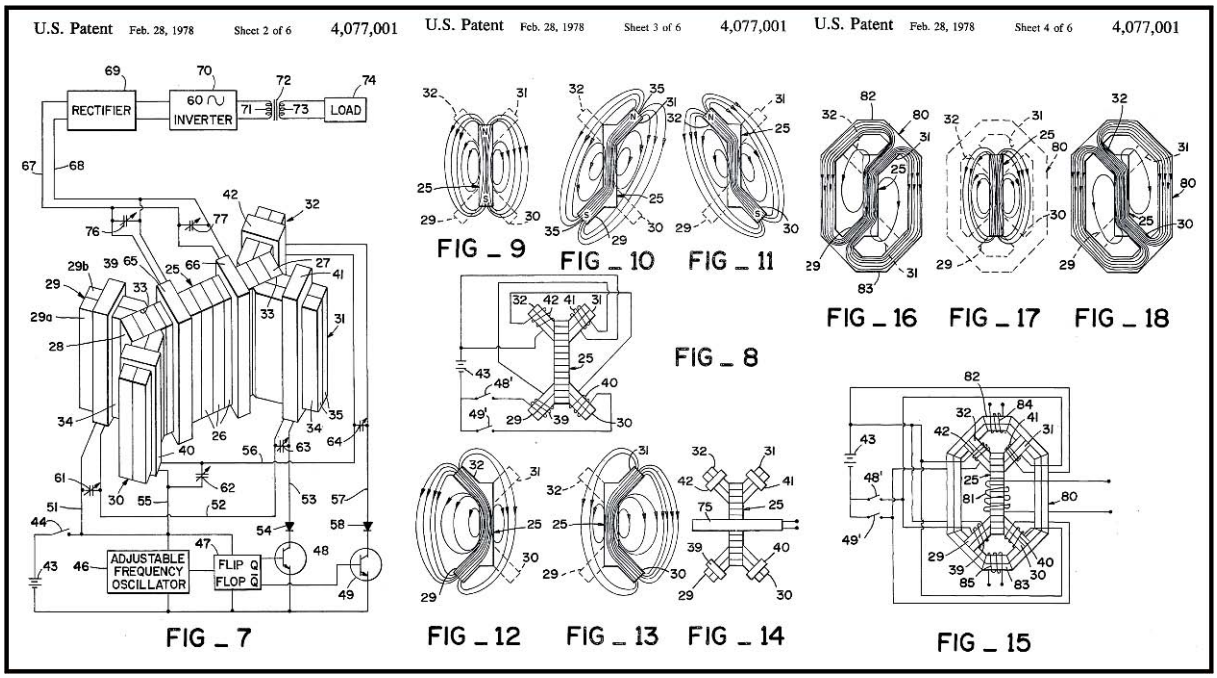

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acesta-i tot un brevet american din ***1978*** şi anume din data de ***28 februarie*** acordat lui ***Frank B. Richardson***. Numele brevetului este ***„Electromagnetic Convertor with Stationary Variable – Reluctance Members”***.

Este vorba de un convertor de curent continuu comandat electronic care are o formă complexă şi în a cărui miez intră mai mulţi magneţi permanenţi. În imagine sunt doar trei din posibilele configuraţii propuse de inventator, ele fiind mult mai multe. Dispozitivul, fireşte că are un câştig important datorat frecvenţei de lucru şi câmpului magnetic suplimentar asigurat de magneţii permanenţi.

Un alt dispozitiv asemănător constructiv este cel din imaginea următoare:

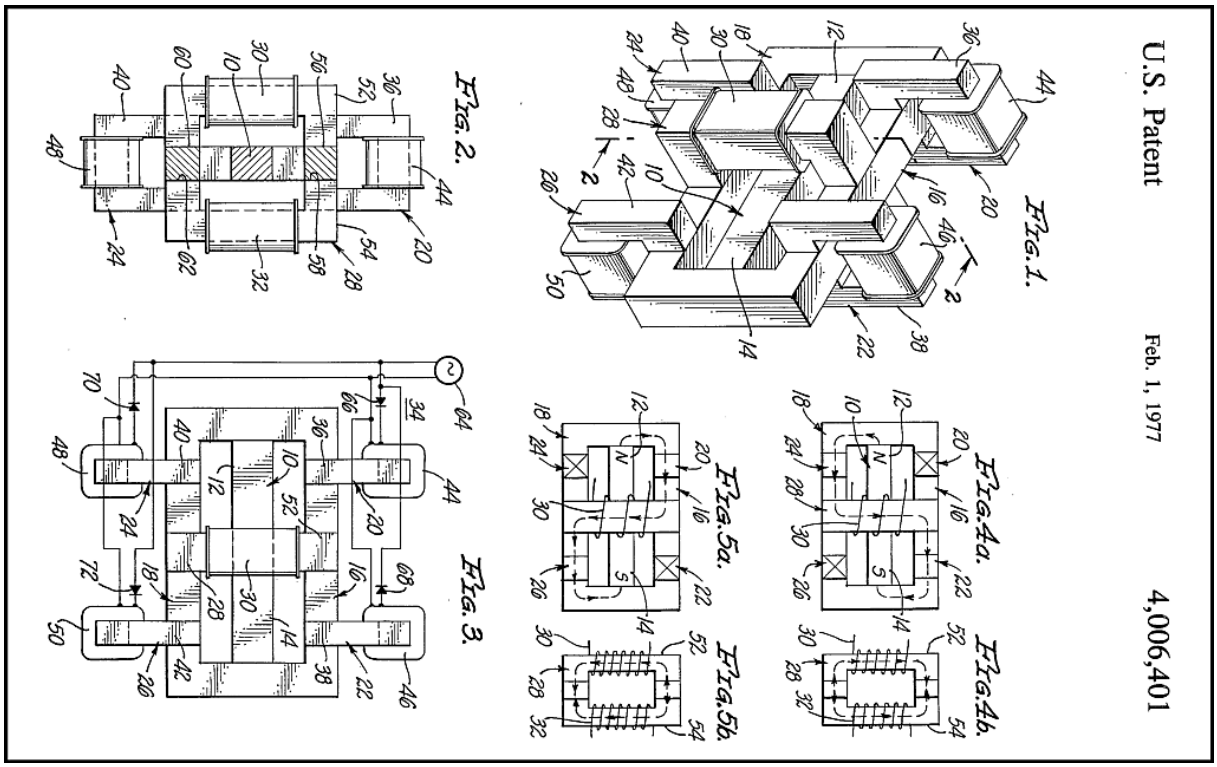

Brevetul cu numărul ***US 4006401*** din data de ***1 februarie 1977*** a fost acordat lui ***Eduardo Villasenor de Rivas*** din Los Angeles şi poartă numele de ***„Electromagnetic Generator”***. Este un generator electromagnetic aşa cum îi spune şi titlul brevetului care are în componenţa sa mai mulţi magneţi permanenţi integraţi în miezul feromagnetic.

Cele patru bobine de pe capetele sale sunt comandate electronic direct de la tensiunea de la reţea, prin intermediul unor diode redresoare care împart cele două alternanţe pe fiecare pereche de bobine (se vede în figura 3 stânga jos). Ieşirea e culeasă de pe cele două bobine centrale. Câştigul important este asigurat de un magnet permanent foarte puternic marcat în schiţe cu numărul 10 şi care este de fapt centrul miezului acestui transformator.

Este un generator staţionar care lucrează la fel ca MEG – ul lui Bearden şi INCOMP-ul lui Ivanov şi care ar putea aduce mari reduceri şi economii la consumul de energie electrică…

A fost brevetat în 1977… oho-ho… ce de timp a trecut de atunci ! Oare acum nu ar fi trebuit să se găsească asemenea dispozitive în orice magazin de electrocasnice ? Sau oare nu ar fi trebuit să facă parte integrantă din orice consumator de mare putere, cum ar fi boilerele electrice, maşinile de spălat rufe, aragazurile electrice, radiatoarele şi caloriferele electrice destinate încălzirii locuinţelor ?...

Normal că nu ! Cum poate să-mi treacă prin minte asemenea idee ?!....

Dar am să vă prezint unul şi mai vechi, a cărui cerere a fost depusă doar la câteva luni după naşterea mea – în data de 23 septembrie 1964.

Este brevetul american ***US 3368141*** acordat în data de ***6 februarie 1968***, lui ***Carlos Subieta – Carron*** din Bolivia… Numele Brevetului este ***„Transformer in Combination with***

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Permanent Magnet”. Oare de ce le-o fi trebuit patru ani pentru a aproba acest brevet?… mă întreb şi eu… Răspunsuri pot fi multe… ne putem gândi la rea voinţă, la incompetenţă, la neînţelegerea funcţionării, la lipsa de personal, la rătăcirea actelor…şi la câte altele…

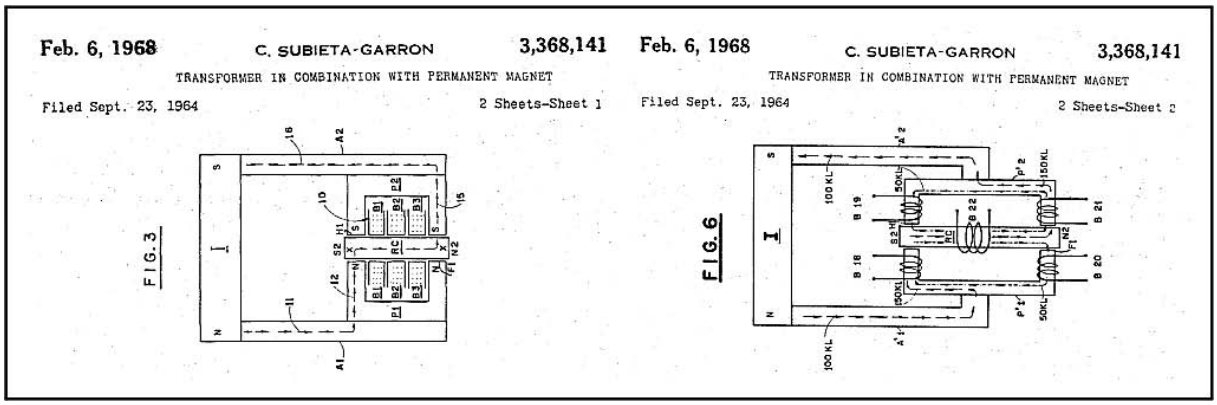

Un transformator foarte asemănător funcţional cu cel anterior, în sensul că un magnet permanent puternic ajută la intensificarea câmpului magnetic din miez, fapt ce duce la un important câştig de putere.

Şi încă odată mă întreb eu retoric. Dacă numai în baza de date Google Patent am găsit eu aceste exemple de asemenea dispozitive oare câte or fi răspândite pe la toate oficiile de brevete din întreaga lume ?…

Şi mă mai întreb iar tot retoric, oare cât i-o fi fost de greu industriei de aparatură electrocasnică să producă aceste transformatoare… care în afară de faptul că au undeva în miezul lor un magnet permanent, din punct de vedere tehnologic, nu diferă cu nimic de construcţia unui transformator oarecare de reţea ?...

De ce oare nu s-or găsi prin magazine ?... Vă las pe dumneavoastră să găsiţi răspunsul la aceste întrebări iar eu am să vă prezint poate cel mai vechi transformator cu magneţi integraţi, transformator care, este mai vechi decât curentul alternativ…

Iată ! Priviţi imaginea următoare:

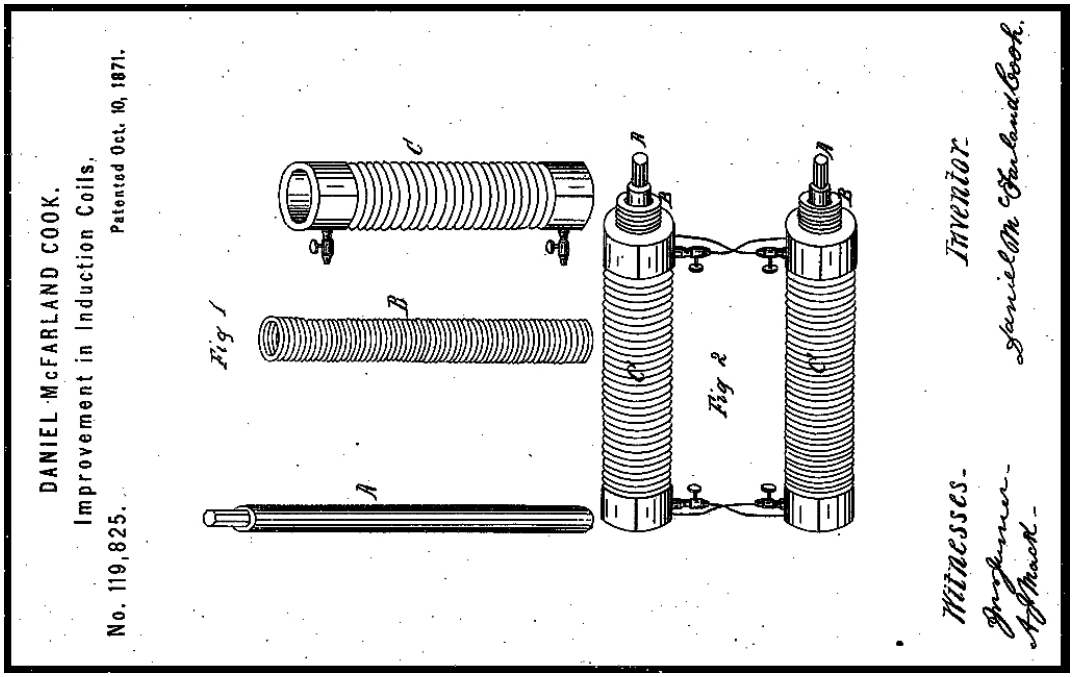

Ce vedeţi aici este brevetul cu numărul ***US 119825*** din data de ***10 octombrie 1871*** acordat lui ***Daniel McFarland Cook***. Titlul brevetului este ***„Improvement in Induction***

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

coils”. După cum vedeți acest brevet a fost acordat cu 24 de ani înainte ca Nikola Tesla să pună în funcțiune generatoarele de curent alternativ ale Cascadei Niagara.

Pentru că acest brevet este foarte important şi reprezentativ pentru o întreagă clasă de dispozitive care funcționează autoîntreținut, am să încerc să vă redau aici, atât cât mă voi pricepe să traduc, întregul text al acestui brevet:

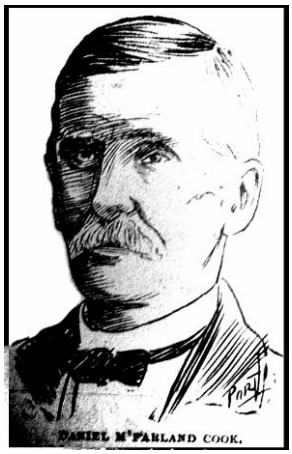

« *Subsemnatul **DANIEL Mc FARLAND COOK** din Mansfield districtul Richland din statul Ohio, am inventat o baterie electro – magnetică ale cărei specificații urmează:*

Invenția mea se referă la o combinație de două sau mai multe spirale (bobine) simple sau compuse şi miezuri de fier sau magneți în aşa fel încât să producă un curent electric constant fără ajutorul vreunei baterii galvanice.

Figura 1 reprezintă diferite părți ale bobinelor compuse şi miezuri de fier. Figura 2 este o vedere de perspectivă a invenției mele.

În ce mă priveşte, eu nu m-am limitat la nici un mod particular de construcție a bobinelor, sau la o mărime particulară a firului, observând doar că cantitatea de sârmă dintr-o bobină oarecare trebuie să fie suficientă pentru a produce un rezultat, folosindu-se mai multă sau mai puțină sârmă pentru a răspunde cerințelor pentru care ele sunt concepute; la fel folosind pentru izolație acel material care să asigure scopul propus. Totuşi, eu prefer de obicei să folosesc aceiaşi dimensiune de sârmă atât pentru bobinele simple cât şi pentru cele compuse. În folosirea bobinelor simple, pentru comoditate şi pentru a favoriza izolația şi rezistența suficientă obținerii unei tensiuni şi cantități de curent pentru acționare, este preferabil a se utiliza un miez foarte lung, A, care spun că trebuie să fie de două, trei sau chiar şase picioare lungime (60, 90 sau 180 cm) şi doi, trei sau mai mulți inch în diametru (5; 7,5cm sau mai mulți) şi la fel, un fir de cupru gros pentru o bună calitate conductoare, firul trebuie să f e izolat cu mătase, şelac, sau doar cu parafină, ultima fiind susceptibilă a fi topită de căldura degajată de fir în timpul funcționării. Miezul de fier A, poate fi o bară solidă sau un pachet de tije sau fire, ultima opțiune asigurând o mai mare tensiune curentului pentru fire de anumită lungime şi finețe.

În orice caz firul trebuie să fie mai fin, fireşte dar eu prefer să folosesc fir numărul 16 (1,3 mm diametru) sau chiar mai gros căci puterea e dependentă de grosimea firului, În construcția bobinelor compuse este preferabil în aceleaşi cazuri a se folosi un fir subțire, să spunem numărul 30, (0,25 mm diametru) sau chiar mai subțire, pentru bobinele primare şi numărul 16, sau chiar mai gros, pentru cele secundare. Prin această combinație, curentul inițial din secundar indus de bobina primară va fi foarte mic comparativ cu curentul terminal din secundar, care opune o rezistență foarte mică, astfel că o acționare rapidă este asigurată; sau primarul poate fi executat din fir neizolat, izolație existând doar între bobine, caz în care curentul mic nu va întâmpina nici o opoziție inițierii curentului secundar. Spiralele singure cu mari cantități de sârmă vor produce rezultate similare. O spirală din sârmă plată poate înlocui secundarul având lățimea de şase, doisprezece sau douăzeci şi patru de inch (15, 30 sau 60 cm) lățime şi lungimea convenabilă, dar mereu suficient de mare pentru a creşte tensiunea curentului la terminalele sale într-un grad suficient pentru a-şi întreține funcționarea prin interacțiunea cu primarul.

La folosirea bobinelor compuse e important ca secundarul să fie înfăşurat în acelaşi sens ca şi bobina primară iar polii secundarului să fie conectați fiecare cu polul opus al primarului, B. Trebuie acționat astfel: Curentul terminal al bobinei secundare C va circula prin bobina primară opusă, B în vreme ce în acelaşi timp Curentul terminalului secundar din bobina primară B va circula şi se va dezvolta prin bobina secundară C, ambii curenți circulând în aceiaşi direcție în bobinele opuse B şi C. şi vor produce o acțiune magnetică combinată asupra barei A din centru; curenții inițiali opuşi secundari din cele două bobine B şi C amplificați nu vor începe să se automanifeste în circuitul principal al bateriei D, se vor

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

dezvolta opt curenți distincți acționând într-un singur circuit format din două perechi de bobine primare şi secundare, doi curenți terminali şi doi curenți inițiali în fiecare pereche de bobine, patru curenți inițiali secundari opuşi circulației altor patru curenți secundari terminali, consumați sau culeşi de terminalul păstrând un surplus suficient pentru a învinge rezistența firului primar şi încărcării barei A într-un grad care să asigure pentru se reproduce pe sine în opoziție cu bobina secundară. Prin această metodă se va păstra un curent constant în oricare bobină. Aceste bobine trebuie să fie compuse din cinci sute până la o mie de picioare (150 – 300 m) lungime sau mai mult pentru primar, şi mai mult sau mai puțin pentru bobinele secundare. În orice caz, cu cât e mai lung firul şi izolația mai bună cu atât rezultatul va fi mai bun. La folosire unor bobine simple sau doar a două bobine, orice dimensiune de fir poate fi utilizată, atâta timp cât izolația e corespunzătoare şi cantitatea de sârmă e suficientă. Cu cât e mai lung şi mai gros firul bobinelor cu atât e rezultatul mai puternic, fiind de preferat o mie sau chiar mai multe picioare (peste 300 m). Polii celor două bobine fiind conectați, acțiunea este la fel ca şi la bobinele compuse, în ele fiind dezvoltați doar patru curenți, doi curenți inițiali şi doi curenți terminali, ultimul curgând constant în aceiaşi direcție – apărând într-adevăr un singur curent în aceiaşi direcție.

Modul de producere sau de pornire a curentului în bobine constă în folosirea unui oțel, sau electromagnet sau o bobină în jurul uneia din bobine şi inducerea unui curent secundar în bobina încastrată, pin folosirea unui curent de baterie în cealaltă până ce curentul creşte suficient de mult şi firele conduc tensiunea până la capacitatea lor maximă de a conduce curentul. Dacă acum circuitul este întrerupt, tensiunea cade brusc şi poate fi repornit prin acelaşi procedeu; de aici înainte pentru utilizarea circuitului principal în scopuri comune, eu am introdus un reostat sau o rezistență în circuit, astfel că o mică parte din curent va circula prin rezistență, prin această metodă curentul în bobine este menținut slab atunci când circuitul principal e deschis şi este instantaneu restaurat la capacitate maximă atunci când acesta este din nou închis. Prin aceasta acțiunea bateriei devine asemănătoare cu cea a utilizării oricărei baterii obişnuite şi poate fi folosită pentru aceleaşi scopuri. În scopul prevenirii încălzirii bobinelor cauzată de intensificarea curentului şi pentru a preveni circulația curentului inițial prin circuitul principal, va fi folosit un reostat de orice tip ca constituent al circuitului principal D. Încărcarea alternativă a miezurilor din fier, sau magnet, poate fi folosită pentru a produce mişcare electromotoare sau mişcarea roții oricărui dispozitiv potrivit.

Descriind invenția mea, ce declar ca fiind nou şi doresc a fi securizat prin brevet este – combinația a două sau mai multe bobine simple sau compuse în maniera şi scopul descris până aici.

DANIEL McFARLAND COOK *Martori:* ***A. J. MACK,*** *şi* ***J. W. JENNER.*** **»**

Acesta fiind întregul text al acestui brevet, din studierea lui se poate desprinde clar o concluzie, şi anume că probabil că ori a existat o a doua pagină cu desene care s-a pierdut, ori aceasta încă există dar când s-a făcut public brevetul cineva a luat hotărârea că această a doua pagină nu trebuie să fie cunoscută de marele public… Recitiți cu atenție această traducere pe care am făcut-o. Veți constata că în două locuri se face referire la circuitul principal al acestui dispozitiv circuit notat cu D. Iar din descriere se lasă să se înțeleagă că acest circuit este cel care lămureşte felul cum trebuie exploatat dispozitivul.

Oricum pentru cei interesați, şi având în vedere că engleza mea nu e una strălucită, căutați pe google/patents brevetul pentru a citi textul în limba engleză al acestui brevet.

Ce mă miră pe mine este că deşi pe internet am găsit câteva pagini în care unii încearcă să pună în funcțiune acest dispozitiv, nimeni nereuşind până în prezent, nu am găsit nici o referire la observarea lipsei din desen a circuitului notat cu D…

Atrag imperios atenția asupra a două aspecte. Anume că cele două bobine de pe fiecare secțiune sunt legate încrucişat, astfel primarul secțiunii B e legat de secundarul secțiunii C încrucişat şi de asemenea primarul secțiunii C este legat de secundarul secțiunii B tot printr-o

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

conexiune încrucişată… Asta se face pentru a se păstra sensul câmpului magnetic indus în dispozitiv… iar al doilea aspect pe care-l subliniez este acela că se specifică în brevet *„Cu cât e mai lung şi mai gros firul bobinelor cu atât e rezultatul mai puternic”…*

În rest asupra acestui dispozitiv vom reveni într-un mic subcapitol dedicat special unor comentarii asupra sa, căci e necesar să încercăm să lămurim cum ar putea el lucra, de vreme ce nimeni nu l-a putut pune în funcțiune până acum…

Trebuie să vă spun că, deoarece, după părerea mea din acest brevet lipseşte o pagină cu desene face ca toți cei care au încercat replicarea acestui dispozitiv să fi eşuat din lipsa unor informații vitale…

El, cred eu, este perfect funcțional, dar nu aşa cum rezultă din imaginea din prima pagină a brevetului ci cu nişte mici modificări şi cu nişte explicații legate de comportarea curentului electric în bobinele sale…

Acum să trecem la un nou subcapitol intitulat…

Alte dispozitive interesante

În afara tuturor acestor brevete legate de transformatoare cu magneți încorporați mai există o mică clasă de dispozitive care fie sunt legate de magneți fie de miezuri ambele cu proprietăți speciale.

Astfel dacă veți privi imaginea următoare veți vedea un miez sau două paralelipipedice peste care sau între care sunt trei bobine. E interesant faptul că aceste miezuri sunt magneți de ferită, neexistând un alt fel de materiale feromagnetic, şi în ultimă instanță ideea în sine pare ciudată…

Şi e cu adevărat ciudată căci, aceşti magneți nu sunt normali ci sunt magneți condiționați… pregătiți în prealabil pentru a se comporta atât ca magnet cât şi ca miez feromagnetic :

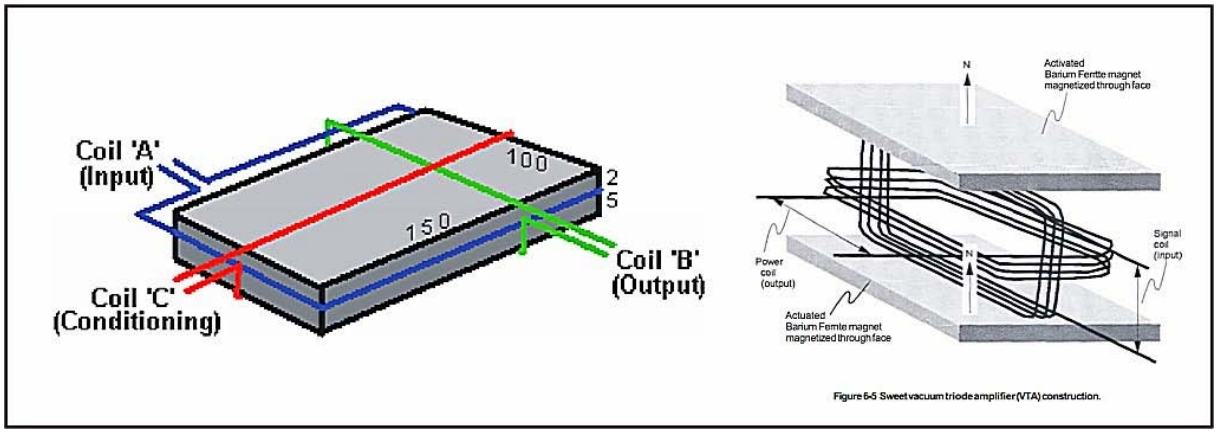

Figure 6-5 Sweet vacuum triode amplifier (VTA) construction.

Acest dispozitiv poartă numele de VTA (Vacuum Triode Anplifier) şi e un transformator comandat electronic al cărui miez este format din magneți din ferită modificați.

Aceşti magneți sunt, înainte de a fi folosiți în cadrul montajului, supuşi unor impulsuri de înaltă tensiune care face ca câmpul lor magnetic să devină instabil.

Acest fapt duce la o mai uşoară comandă electronică a câmpului lor magnetic cu ajutorul a două din bobine. Practic câmpul lor magnetic intră mai uşor în rezonanță cu câmpul electromagnetic al bobinelor ceea ce face ca amplificarea în putere a întregului dispozitiv să fie fantastic de mare. Astfel VTA – ul alimentat fiind de la o baterie de 9 V poate furniza constant timp îndelungat curent alternativ de 120 V 60 Hz la puterea de 1,5 kW.

Dispozitivul a fost inventat de Floyd Sweet un inginer în electrotehnică care a lucrat pentru General Electric mare parte din viața sa.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dispozitivul VTA nu a fost brevetat niciodată iar inventatorul a avut multe de pătimit de pe urma acestei invenții, fiind amenințat în mai multe rânduri cu moartea de persoane necunoscute.

Dispozitivul VTA are câteva caracteristici interesante. Deşi e capabil de un coeficient de performanță fantastic, funcționarea sa poate fi intermitentă deoarece se pare că e sensibil la influențele tectonicii terestre, în sensul că de fiecare dată când avea loc vreun cutremur cât de mic acest dispozitiv îşi înceta activitatea.

De asemenea are un ciclu de funcționare asemănător ciclului biologic în sensul că are minime şi maxime ale puterii furnizate, astfel dimineața devreme puterea acestuia scade.

Prezintă proprietăți antigravitaționale, astfel, cu cât puterea furnizată este mai mare cu atât greutatea transformatorului magnetic scade.

De asemenea prezintă clar semne ale încălcării legii doi a termodinamicii prin faptul că în timpul funcționării atât temperatura dispozitivului cât şi a mediului imediat înconjurător scade puternic.

Şi un alt aspect interesant este faptul că curentul electric furnizat deşi are caracteristicile celui de la rețea, imprimă becurilor alimentate la el o luminozitate aparte, extrem de strălucitoare dar totodată foarte caldă, blândă, de loc supărătoare.

Dispozitivul, pentru a putea funcționa are nevoie de un consumator permanent de minimum 25 W, în caz contrar îşi întrerupe funcționarea.

Indiferent dacă curentul extras de consumator este de o sută de wați sau peste un kilowatt tensiunea la bornele sale rămâne perfect constantă.

Datorită faptului că nu a fost brevetat, acest dispozitiv este o enigmă. Toate aceste date ce se cunosc despre VTA sunt publicate într-una din cărțile lui Tom Bearden care l-a cunoscut pe Floyd Sweet în ultimii săi ani de viață. Se pare că nici Floyd nu a reuşit să pună în funcțiune primele prototipuri de la prima încercare…

Interesant este însă conceptul şi implicațiile sale pentru ceea ce ar putea fi o altă înțelegere a energiei de către omenire…

Acum priviți vă rog, următoarea imagine:

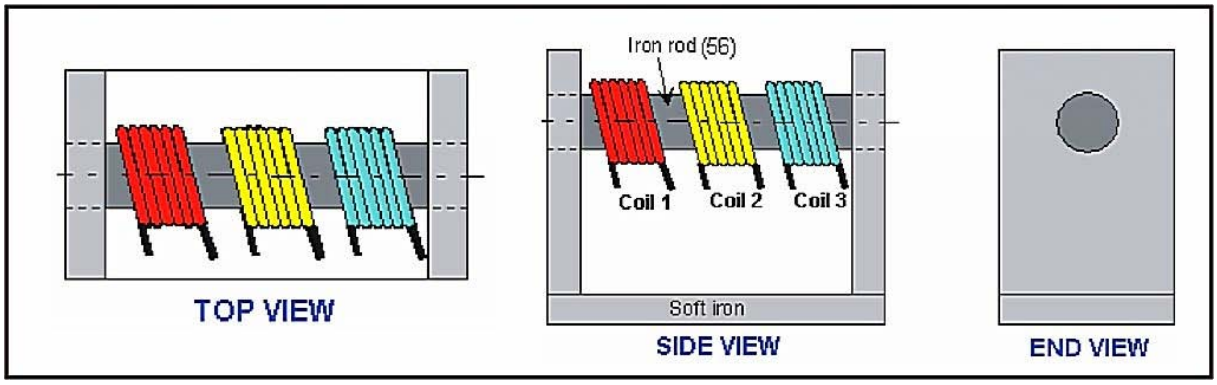

E vorba de schițele prezente într-un brevet franțuzesc intitulat ***„Activateor pour mutation isotopique”*** acordat cetățenilor ***Michael Meyer*** şi ***Yves Mace*** la data de ***19 august 1991*** cu numărul ***FR2680613.***

Funcționarea acestui mic dispozitiv se bazează pe amplificarea rezonantă a energiei radiate de izotopul radioactiv al fierului. Practic şasiul dispozitivului este executat din fier moale iar miezul celor trei bobine este executat din fier radioactiv (izotopul 56 al fierului) care în timpul funcționării se transformă în izotopul 54…

În vreme ce bobina 1 este alimentată la un curent continuu de foarte joasă putere iar cea de-a doua la un curent alternativ de înaltă frecvență (22 MHz) tot de foarte mică putere, de pe bobina trei se culege un curent electric de 110, 220, sau 380 V la frecvența de 400 Hz în funcție de mărimea ei şi numărul de spire cu care e bobinată.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Câştigul energetic este impresionant şi pare incredibil… dar se pare că e real…

Ce vreau să atrag atenția aici este că pe undeva ar putea exista o legătură între acest dispozitiv şi bateria lui Cook, vom vorbi mai târziu despre asta….

Acum priviți imaginea următoare :

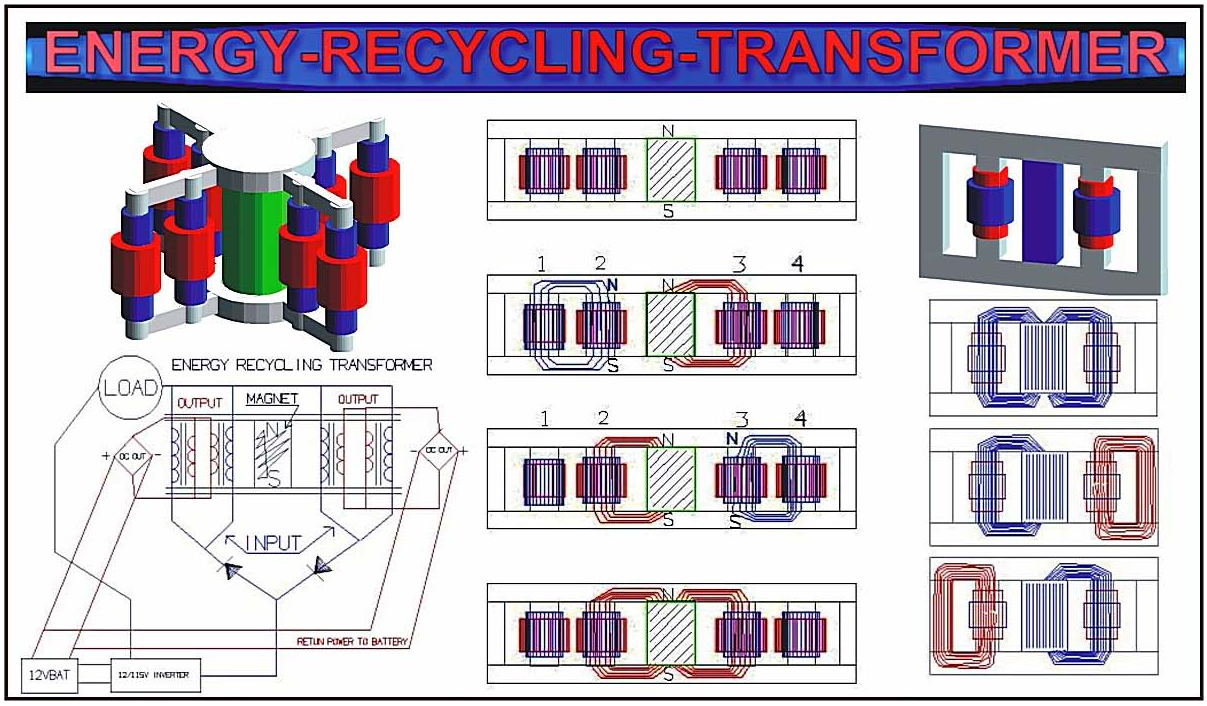

Această imagine stă mărturie pentru preocuparea unora de a studia cele pe care le-am descris eu până aici. E vorba de câteva imaginile extrase de pe internet ale unei propuneri de dispozitiv destinat economisirii energiei electrice cu ajutorul magneților permanenți.

Analiza atentă a acestor desene aş spune că e relevantă…

Tot pe acest sit de internet am găsit şi o referire la bateria lui Cook referire despre care vom vorbi la capitolul de comentarii.

Acum să trecem mai departe…

Eterul de la Tesla la Haramein

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dacă până în acest moment am vorbit despre energie privind-o din punctul de vedere al utilizării ei practice sub forma energiei electrice în acest capitol vom aborda legătura pe care o are aceasta cu domenii mai subtile ale materiei, şi ale cunoaşterii în general.

Vom aborda legătura care există între energia electrică şi energiile care pe internet şi în literatura de specialitate sunt definite cu termeni ca energii subtile, energii de formă, bioenergii, energii străvechi, şi câte şi mai câte alte denumiri…

De fapt e vorba de aceiaşi formă de energie, anume cea universală care spuneam noi că străbate orice materie în întreg universul, dar care a fost fixată în memoria omenirii, încă de la începuturile umanității, cu diferite forme şi cu diferite proprietăți în funcție de popor, şi de localizare geografică.

Fie că vorbim de ki, fie că vorbim de chi sau de prana, fie că vorbim de energia subtilă a cristalelor sau de energia formelor geometrice, în special mai nou cunoscuta energie a piramidelor, fie că vorbim de bioenergie, toate sunt acelaşi lucru…

Sunt diferite forme de materializare şi manifestare a energiei universale, care în antichitate era cunoscută cu termenul de eter iar în prezent este ignorată de cea mai mare parte a ştiinţelor oficiale, dar e cunoscută de mistici cum ar fi yoghinii sau practicanții de arte marțiale cu termenul de prana, ki sau chi…

Eterul este de fapt cea mai veche concepție energetică a omenirii… Anticii civilizației actuale preluând o parte din cunoştinţele avansate ale civilizațiilor anterioare, în încercarea de a le da o structură coerentă şi totodată aplicată pe realitatea lumii în care trăiau, au postulat că întregul univers este format din energie care vibrează într-o multitudine de frecvențe muzical armonice întrepătrunse. Şi pentru că ei au ştiut lucruri pe care azi noi le-am uitat sau pe care poate că nu le-am ştiut niciodată au declarat faptul că această muzică universală a vibrațiilor naşte lumea pe care o cunoaştem fiind cea care stă la baza formării celor cinci solide platonice, a căror combinație la rândul ei stă la baza întregii noastre lumi materiale.

Şcolile misterelor din vechiul Egipt sau vechea Grecie sau învățăturile vechilor învățați asiatici spuneau în esență acelaşi lucru.

Noi abia de curând, acum circa un secol am descoperit din nou prin opera a doi oameni de ştiință faptul că multiplele oscilațiile universale nasc geometria universului.

Astfel, inginerul **Gogu** (George) **Constantinescu** (1881 – 1965) în 1918 pornind de la teoria acordurilor muzicale, prin studiile sale asupra ştiinţei noi înființate de el, sonicitatea descoperă faptul că frecvențele diferite ale sunetului determină forme diferite ale materiei.

Acelaşi lucru îl descoperă şi fizicianul şi naturalistul elvețian **Hans Jeny** (1904 – 1972) cu a lui cimatică. În vreme ce inginerul român face descoperirea folosind ca material de studiu influența sunetelor asupra nisipului, fizicianul elvețian foloseşte ca material de studiu soluțiile coloidale şi descoperă că sunetele au proprietatea de face ca în aceste soluții să apară rând pe rând funcție de frecvență cele cinci solide platonice iar ulterior odată cu creşterea frecvenței geometrii din ce în ce mai complexe

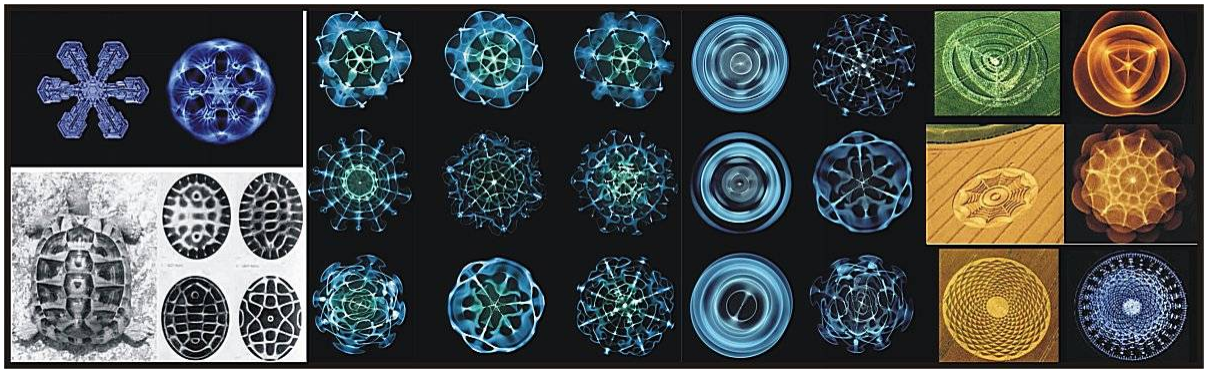

toate formate însă, dintr-o combinație a celor cinci solide platonice. Iată deasupra un grupaj de fotografii a ceea ce a descoperit cel din urmă.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În vreme ce pe centrul imaginii avem cincisprezece configurații date de frecvențe diferite, în partea stângă am așezat două fotografii care ilustrează legătura intrinsecă între acest fenomen și natură. Astfel fotografia din stânga sus reprezintă asemănarea dintre un fulg de zăpadă și una din structurile coloidale, iar dedesubt este fotografia unei broaște țestoase alături de patru structuri desenate de vibrații.

În același timp atrag atenția, prin fotografiile din dreapta, asupra asemănării izbitoare care există între aceste structuri și multe din cercurile din lanuri, cercuri care, după cum bine știți, sunt, cele mai multe dintre ele, opera uneia din civilizațiile extraterestre ce ne supraveghează… Întreb retoric: oare de ce ne atrag ei atenția asupra acestor aspecte ?...

Aici ar trebui să-l amintim tangențial și pe medicul japonez **Masaru Emoto** care a stupefiat întreaga planetă prin cercetările sale privind legătura care există între sentimentele noastre și geometria cristalizării apei… Experiențele sale descrise amănunțit în cartea ***„The Message from Water”*** arată clar că undele cerebrale precum și alte tipuri de unde influențează clar geometria cristalelor de apă.

Stupefiant este faptul că totdeauna gândurile frumoase, blânde determină geometrii ordonate simetrice de o frumusețe deosebită în vreme ce gândurile rele, murdare, pline de ură determină apariția unor cristale neregulate, fără nici o geometrie clară, dezordonate…

Sunt lucruri pe care noi abia acum le redescoperim, și al căror mister ne fascinează… dar care ne lămuresc fie chiar și în parte de ce vechile școli filozofice ale antichității purtau numele de școli ale misterelor…

În vreme ce anticii știau că totul este determinat de eter, că zeii lucrau cu ajutorul lui, noi cei moderni, am redescoperit eterul acum o sută și ceva de ani. Pe la începutul secolului trecut exista larg răspândit conceptul că de fapt eterul nu e unic ci are mai multe manifestări.

Astfel, potrivit unor cărți teozofice din acea perioadă ar fi existat densități diferite ale eterului care i-ar fi determinat proprietățile. Astfel ar fi existat un eter mai dens care ar fi fost responsabil de manifestările curentului electric, și al vibrațiilor sunetului, pentru ca eterul mai puțin dens să fie responsabil de manifestările luminoase și ale celor mai subtile forme de electricitate. Apoi un alt eter și mai puțin dens ar fi fost responsabil de transmiterea vibratorie a gândurilor de la un creier la celălalt. Și în fine cel mai subtil dintre aceste manifestări eterice ar fi fost cel numit eter magnetic care ar fi fost responsabil de manifestările sentimentelor de existența sufletului și entităților asociate cu acesta precum și de fenomenele cunoscute azi ca paranormale… Din păcate aceste concepte teozofico-foilozofice în scurtă vreme au fost respinse categoric de știința oficială, mai ales atunci când aceasta a început să fie omogenizată și controlată la nivel planetar…

Eu doar, bolnav de teoria conspirației, așa cum mă știți, mă întreb iarăși retoric : Oare nu cumva anumite cercuri, care începeau încet, încet să controleze mijloacele de informare în masă, aveau interesul ca masele largi să nu cunoască niște adevăruri milenare, care au continuat să fie știute prin negura vremurilor doar de organizațiile și societățile secrete ?...

În continuare…

Vom vorbi despre noțiunea de eter în viziunea câtorva oameni de știință din ultimii o sută și cincizeci de ani nu neapărat pentru că există o legătură strânsă între acesta și energia pe care o folosim zi de zi, prin faptul că de acolo provine ea, cât mai ales pentru a vedea un pic și perspectivele celor care în general nu sunt recunoscuți de științele oficiale.

Astfel vom începe prin a spune câteva vorbe despre **eterul lui Tesla**. **Nikola Tesla**, din momentul în care a pășit în viață mergând pe calea deschisă de meseria pe care și-o alesese a sesizat că energia este prezentă peste tot… Mediul de unde provenea energia pe care el o colecta cu mașinile sale l-a denumit eter.

Personal, nu știu dacă a adoptat această denumire pornind de la termenul antic dar tind să cred că da. În antichitate prin termenul de eter se înțelegea cel de-al cincilea element natural, fiind definit ca aer pur, curat, strălucitor, fluid perfect al manifestării universale a

 Acesta-i un manuscris și se supune legislației drepturilor de autor și conexe (copierea și reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

zeilor. Interesant este faptul că acestui al cincilea element i se asocia ca solid platonic dodecaedrul…

Cert este că o inspirație antică a avut Tesla când s-a apucat de studiul eterului, şi anume vechile scrieri indiene cu care a intrat în contact probabil atunci când l-a cunoscut pe Svami Shivananda.

Plecând de aici Tesla a încercat să elaboreze un fel de teorie unificată a materiei, ceva ce azi se ştie că Einstein a încercat toată viața sa fără a reuşi să realizeze.

Teoria lui Tesla numită ***„Teoria dinamică a gravitației”*** a rămas asemenea teoriei lui Einstein, neterminată. Dar conform teoriei sale, Tesla considera că materia are la bază eterul al cărui component elementar erau nişte particule numite omni. Aceşti omni erau în concepția sa formați din doi constituenți, unul pozitiv numit omnion şi unul negativ numit omnitron.

Conform teoriei sale această particulă elementară a eterului ar fi avut o sarcină electrică echilibrată dar ar fi fost cu mult mai mic decât un atom. Deci omni datorită micimii şi a neutralității sale electrice ar fi fost capabil să străbată orice materie solidă dar în contact cu undele electromagnetice s-ar fi comportat asemeni oricărui solid.

Ca urmare conform acestei terorii spațiul universal ar fi fost unul eteric, plin de omni şi în acelaşi timp străbătut de radiație electromagnetică cu lungime de undă extrem de mică.

Această radiație bombardează particulele elementare ale atomilor încărcându-le cu energie care asigură astfel motorul mişcării lor permanente. Omni conform teoriei lui Tesla ar fi avut un raport masă sarcină de 1/1 fapt ce ar fi făcut ca ei să răspundă atât impulsurilor electrice pozitive cât şi celor negative şi tot omnii ar fi fost responsabili de inerția şi gravitația corpurilor. În conformitate cu teoria sa, Tesla considera de asemenea că atomul este dezechilibrat electric prin faptul că sarcina pozitivă – a nucleului ar fi fost un pic mai mare decât cea negativă a electronilor deoarece nucleul fiind format atât din neutroni cât şi din protoni ar fi totalizat o sarcină pozitivă un pic mai mare.

Din păcate deşi, după părerea mea, această teorie dacă ar fi fost finalizată poate că alta ar fi fost astăzi fizica pe care o învățăm în şcoli, după moartea sa nimeni nu a mai fost interesat de dezvoltarea ei. De altfel de la moartea lui şi până în prezent singurele eforturi notabile ce s-au făcut au fost acelea de denigrare a lui şi a operei sale…

Dar mărturie a validității teoriilor sale stau multele sale invenții care nu sunt înțelese nici acum, la 70 de ani de la moartea sa…

Un alt personaj care a trăit cam în aceiaşi perioadă cu Tesla şi care considera eterul ca fiind sursă a energiei universale a fost **John Worrel Keelly**.

Keely, pe numele său complet John Ernst Worrel Keely s-a născut la data de 3 septembrie 1837 în Chester Pensylvania. Deşi actualmente se ştiu destul de puține despre el şi deşi nu a fost vreun om de ştiință cu studii academice, sunt unii care-l consideră a fi un geniu superior lui Tesla. Eu personal, ezit să ader la această idee, atâta vreme cât nu am toate informațiile necesare despre viața şi activitatea sa, dar având în vedere conceptele sale ar putea fi considerat măcar un geniu, căci el a fost poate singurul care a înțeles cel mai profund şi complet natura ondulatorie a universului. Dar să vedem mai concret ce se ştie acum, despre el. Ceea ce vă voi spune acum este o compilație pe care am făcut-o folosind mai multe surse de informații toate provenind de pe internet dar care sunt atât pagini web cât şi diferite informații culese din cărți în format electronic. Bunicul său, a fost dirijor al unei orchestre din Baden – Baden în Germania. După ce bunicii săi au imigrat în Statele Unite, stabilindu-se în Pensylavania, s-a întâmplat că, pe când John era încă la o vârstă fragedă, părinții săi au murit în urma unii epidemii. Nu am găsit specificarea bolii. Astfel s-a făcut că John a rămas a fi crescut de bunici. A manifestat de mic copil talent deosebit pentru muzică ceea ce l-a determinat pe bunic să-i asigure o solidă pregătire în domeniul muzical. Crescând, John s-a dovedit a nu fi interesat de partea artistică a muzicii ci mai degrabă de partea tehnică. S-a calificat ca tâmplar

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

dar în paralele a căpătat şi o bună pregătire tehnică în construcţia instrumentelor muzicale şi în mecanică.

Încă de tânăr, atras fiind de formarea diferitelor sunete emise de instrumentele muzicale a înţeles natura vibratorie a acestora, şi ce-i mai important a înţeles natura rezonantă şi armonică a sunetelor numind-o simpatie vibratorie şi prin extensie a tuturor undelor de orice natură ar fi fost ele.

A pus la punct primul motor bazat pe aceste principii încă în adolescenţă. Prin 1866 deja înţelesese aproape deplin fenomenul rezonanţei şi faptul că acest fenomen în anumite condiţii poate elibera cantităţi imense de energie. În acea perioadă ştia deja că la frecvenţa de vibraţie de 42800 de cicluri (42,8 kHz) apa se vaporizează instantaneu şi a denumit energia eliberată în acest fel energie eterică interatomică sau vaporică.

În 1872 a reuşit prin prezentări publice ale unui prim motor să convingă mai mulţi ingineri şi investitori avuţi să subscrie la fondarea unei societăţi pe acţiuni pe care a denumit-o Keely Motor Company. Din păcate motoarele sale deşi puteau elibera cantităţi imense de energie datorită faptului că energia lor era potenţată de vibraţia rezonantă şi armonică a sunetului erau sensibile la a fi perturbate în funcţionare de orice sunet dizarmonic.

Astfel o simplă bătaie din palme sau lovitură de ciocan ce s-ar fi produs în apropierea lor putea să le facă să se oprească brusc.

În plus şi punerea în funcţiune a lor se făcea cu destulă greutate căci necesita o foarte fină ajustare a rezonatorilor pentru a îndeplini condiţia de rezonanţă armonică a sunetului.

Acesta-i motivul pentru care motoarele sale nu au putut fi pornite niciodată de altcineva, fapt ce a creat impresia generală, alimentată şi de presa vremii, precum că motoarele sale ar fi unele psihice, care merg doar în prezenţa unor unde subtile emise de către inventator… impresie care era, firește, de natură a-l plasa în categoria şarlatanilor…

Trebuie să ne reamintim faptul că toate aceste sunete nu erau produse pe cale electronică ci totul, de la sursa sunetelor până la întreaga construcţie a motoarelor sale, totul era pur mecanic. Practic mecanismele sale mecanice erau demne de cele mai fine prelucrări ce se fac azi în industrie sub comanda unor programe computerizate extrem de sofisticate.

O eroare de o zecime de milimetru în grosimea peretelui uneia din sferele sau din rezonatorii săi ar fi făcut ca acestea să nu mai rezoneze la frecvenţa corectă. Este uluitor cum a reuşit el prin mijloace specifice lăcătuşeriei să construiască nişte mecanisme atât de complexe şi de exacte, la un asemenea grad de finisare.

Toate aceste impedimente l-au făcut să caute toată viţa o soluţie de rezolvare, care însă nu era la îndemâna nivelului tehnologic de atunci. Deşi el în esenţă nu a fost un escroc, fiind un om de bună credinţă, faptul că nu a reuşit niciodată să rezolve aceste probleme l-a dus la situaţia de a fi acuzat de fraudă, şi condamnat. Până la moartea sa a reuşit să construiască mai multe variante ale motoarelor sale, a făcut multe demonstraţii publice cu ele, dar nu a reuşit niciodată să creeze un model comercial care să poată funcţiona în condiţiile unui atelier dintr-o fabrică, oricare ar fi fost aceasta. În 1898, pe 18 noiembrie moare datorită unui accident auto.

Într-una din descrierile vieţii şi activităţii lui ce se află pe Internet, am găsit o analogie interesantă. Suntem invitaţi acolo să ne imaginăm că am trăi în epoca unuia din împăraţii romani, spre exemplu Augustus. Suntem de asemenea îndemnaţi să ne imaginăm că am fi un învăţat din acea vreme şi că am avea cunoştinţă de experienţele lui Heron privind puterea aburului, am şti chiar cum funcţionează o turbină cu abur şi ne-am trezi într-o dimineaţă cu viziunea unei locomotive cu aburi.

Noi am şti perfect cum arată o locomotivă, am şti perfect cum trebuie construită şi chiar am înţelege utilitatea ei şi faptul că avem posibilitatea tehnică de a o construi. Marea problemă abia de acolo apare. Cum am putea să-i facem pe concetăţenii noştri să înţeleagă ce e aceea o locomotivă, cum i-am putea convinge cum funcţionează, cum e construită şi mai ales cum am putea să-i facem să înţeleagă utilitatea ei ?

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cam în această situație a fost John Ernst Worrel Keely. Vedeți dumneavoastră, dragi cititori, spuneam mai sus că am serioase îndoieli că Keely ar fi fost un geniu superior lui Tesla… Practic abordarea e greşită. Atât Keely cât şi Tesla şi apoi mai târziu Schauberger au fost în egală măsură la fel de geniali. Dar în vreme ce Tesla având pregătire tehnică academică a reuşit să se facă înțeles de marele public şi de societatea academică contemporană, ceilalți doi, datorită faptului că nu aveau această pregătire au fost puşi într-o situație ingrată. Tesla datorită pregătirii sale a ştiut cum să transpună într-un limbaj ştiințific inovatoarele sale idei, dar Keely şi Shauberger, au fost obligați să exprime nişte concepte revoluționare chiar şi pentru noi cei din ziua de azi, cu singurul limbaj tehnic pe care-l cunoşteau şi anume acela al meseriei lor. Astfel se face că descrierile tehnice ale lui Keely sunt împănate cu termeni inventați sau derivați din cei specifici constructorilor de instrumente muzicale, în speță a constructorilor de orgi în vreme ce invențiile lui Schauberger sunt explicate prin termeni derivați din meseria sa de pădurar…

Aceasta-i principala cauză pentru care nu au fost înțeleşi de contemporanii lor şi nici chiar azi nu-i înțeleg decât extrem de puțini dintre cei pasionați de viața şi opera lor.

În plus lipsa unei pregătiri academice şi saltul tehnologic fantastic pe care-l implicau şi încă îl implică ideile lor, au făcut să fie respinşi cu brutalitate de către mediul academic şi ingineresc al vremii lor… şi de ce să nu recunoaştem şi al prezentului.

De fapt această respingere din partea ştiinței oficiale s-a manifestat în egală măsură atât pentru Keely şi Schauberger cât şi pentru Tesla doar că a avut forme diferite pentru fiecare…

De aceea pentru cei care vor să-i înțeleagă pe aceştia trei şi pe alții asemenea lor, trebuie să se documenteze serios în domeniile activității fiecăruia din ei şi abia după aceea să purceadă la analiza tehnică a invențiilor lor. Şi atunci va veni şi revelația faptului că tehnologiile lor nu sunt complicate, nu sunt cine ştie ca mari secrete tehnice, ci sunt doar revoluționare prin simplitate şi concepție… prin punctul de abordare şi direcția de rezolvare total diferite de ştiința actuală…

Şi ca să mai fac o mică paranteză, trebuie să ştiți că atât tehnologia lui Keely cât şi cea a lui Schauberger sunt tehnologii bazate pe implozie, care este o forță creatoare, benefică generatoare de entropie negativă şi de echilibru. Cum ar putea societatea actuală care se bazează în integralitatea ei pe o tehnologie ce-şi are sursa în forța distructivă şi malefică a exploziei să înțeleagă şi să accepte o asemenea tehnologie ? Cum ar putea forțele răului să accepte tehnologia binelui ?... De altfel asemenea descoperiri şi inovații nu pot fi făcute decât de oameni care trec prin sistemul de învățământ fiind refractari la tot ce le contrazice bunul simț sau de către cei care nu au trecut de loc prin sistemul de învățământ. Mă refer aici în special la învățământul mediu şi superior).

Sistemele de învățământ sunt maşini imense de nivelat minți… şi din ele nu pot rezulta decât idei comune, idei perfect aliniate la concepții fixe, idei perfect asemănătoare, idei care nu ies din rând…

Am să vă explic aici, atât cât am priceput eu, felul cum funcționează două din motoarele lui Keely. Să luăm exemplul motorului pe care-l vedeți în imaginea de mai jos:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acest motor numit motorul hidro-vacuo-pulsatoriu, se bazează pe exploatarea a două fenomene pe care ştiinţa hidraulică actuală le consideră parazitare, o comportare distructivă a apei. E vorba de fenomenul de cavitaţie şi pe cel de berbec hidraulic (în engleză – water humer). Fenomenul de cavitaţie este cunoscut nouă prin faptul că este responsabil de distrugerea elicelor navelor. Practic în anumite condiţii de stres mecanic în masa apei apar microsfere în care aceasta se dezintegrează în cei doi componenţi anume hidrogenul şi oxigenul, microsfere gazoase care explodează instantaneu la temperaturi de mii de grade şi ale căror explozii fac ca suprafaţa metalului să fie ciupită, înţepată, muşcată de mii de cratere care-l rod şi-l subţiază până la compromiterea rezistenţei sale mecanice.

Fenomenul de cavitaţie e strâns legat de cel de sonoluminscenţă, (de fapt fenomenul de sonoluminiscenţă este dat tocmai de acele mici explozii de care vorbeam… Orice explozie e însoţită de sunet şi de lumină nu ?... Fenomenul ca atare poate apărea fie datorită stresului pur mecanic al apei – cazul elicelor fie datorită unui alt gen de stres mecanic indus de ultrasunete spre exemplu…)

În momentul în care acele mici sfere de hidroxid explodează la temperaturile imense respective, se creează în masa lichidului (apei) oscilaţii fantastice de presiune. În momentul exploziei sunt suprapresiuni fenomenale urmate imediat, în urma vidului apărut după arderea gazului, de scăderi la fel de mari ale presiunii… Totul se petrece la nivel microscopic…

Acea fierbere de mii şi mii de bule de apă pe care o vedem noi cu ochiul liber când elicea unei ambarcaţiuni se roteşte este doar ceea ce-i vizibil la nivel macro, dar fenomenul ce-l descriu eu aici este unul vizibil doar cu microscopul…

Acest fenomen este considerat de hidraulica actuală unul păcătos, distructiv şi pe cât posibil a fi evitat prin orice mijloace… Şi apare deoarece elicele actuale sunt elice explozive, elice care împrăştie apa. Elicele concepute de Schauberger, care sunt elice implozive, care adună apa, nu prezintă cavitaţie.

Al doilea fenomen implicat în funcţionarea motorului hidro-vacuo-pulsator al lui Keely este berbecul hidraulic, fenomen responsabil de spargerea conductelor pe care circulă apă la presiune mare. Practic în momentul în care se închide brusc un robinet, în partea din amonte a lui datorită faptului că apa care vine cu presiune mare nu mai are unde să se scurgă, are loc o creştere bruscă de presiune asupra pereţilor conductei.

Apa lovindu-se de peretele vanei închise, ricoşează înapoi în pereţii laterali ai conductei dar şi în lichidul ce vine din urmă, de unde este iar respinsă şi intră într-o oscilaţie mecanică de mare presiune a cărei frecvenţă depinde de dimensiunile fizice ale conductei. Urmare poate fi spargerea conductei într-unul sau mai multe locuri în amonte de robinetul respectiv în funcţie de rezistenţa mecanică şi eventualele defecte de fabricaţie ale conductei. De aceea acest fenomen este contracarat prin aşezarea înaintea robinetului respectiv a unei camere de expansiune sau a unei supape de presiune care să preia aceste şocuri. Totodată însă în partea din aval a robinetului apare o scădere bruscă a presiunii care face să apară un fenomen de absorbţie foarte puternic. Ei bine, dacă hidraulica modernă caută să elimine aceste fenomene, domnul Keely le-a exploatat în crearea acestui motor care-i capabil de forţe fantastice…

Al doilea tip de motor pe care l-a conceput Keely este dinasfera – pe care o vedeţi mai jos.

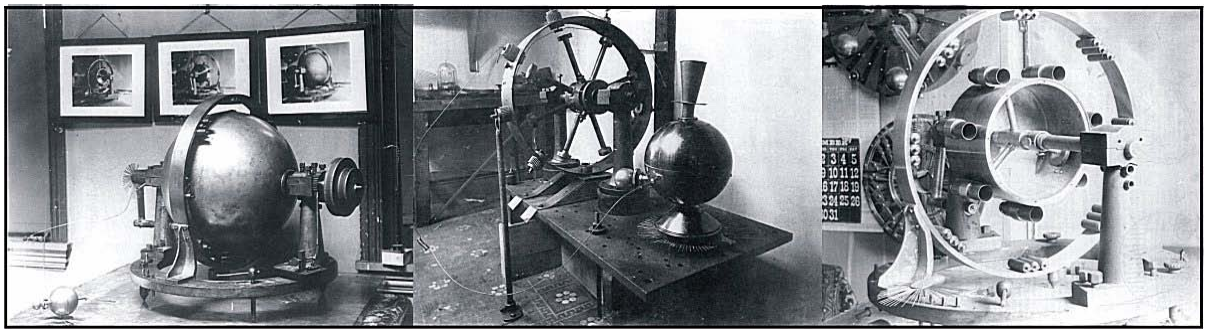

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

După cum se observă e vorba de o sferă care constituie o cameră rezonantă în care se află trei sau mai multe greutăți aşezate pe capetele unor spițe groase. În jurul sferei, pe jugul care susține toată maşinăria se află nişte tuburi mici, rezonatori, care rezonând transmit vibrațiile spre interiorul sferei, către un al doilea cilindru asemănător jugului exterior ce poartă alți rezonatori mai mari. Sub sferă se află mai multe corzi de pian. Sunetul acestora e preluat şi amplificat de un rezonator (cilindrul sau sfera aceia care are o pâlnie deasupra) de unde după amplificare e transmis camerei sferice de rezonanță a maşinii. Întru-cât rezonatorii şi sfera rezonează armonic amplitudinea vibrațiilor în sferă creşte. Din combinația amplificării dată de sferă şi de vibrația rezonatorilor din jurul şi din interiorul ei, cele trei greutăți de pe axul roții îşi pierd şi-şi recapătă greutatea rând pe rând în puncte cheie ale poziției lor fapt care duce la rotirea cestei roți. Forța e dată de masa acestor greutăți metalice din capetele spițelor…

Motorul poate fi construit la orice scară cu condiția de a se putea determina frecvența armonică de rezonanță la care întregul ansamblu răspunde corect… (!!!)

Dacă pentru cazul dinasferei problemele tehnice sunt deosebite, motorul hidro-vacuo-pulsator poate fi construit de oricine, după o analiză atentă a lui, căci el funcționează prin fenomenul de implozie rezultat în urma combinației dintre berbecul hidraulic şi cavitație.

Implozia fiind un fenomen opus exploziei, motorul funcționează la temperatură scăzută, practic apa având tendința de a se stabiliza la temperatura sa naturală de 4º C, sau un pic mai mică. Deşi forța motorului e foarte mare, el poate fi construit chiar şi din țevi şi fitinguri din plastic cu condiția ca acestea să reziste variațiilor de presiune. Sunt excelente pentru o asemenea construcție sistemele de țeavă de propilenă sistem ale căror țevi au pereții destul de groşi şi fitingurile se lipesc la cald…

În vreme ce pentru tehnologia lui Schauberger sunt, din câte ştiu eu, doar preocupări particulare de mică amploare tehnologia motoarelor lui Keely este studiată în Statele Unite de către un institut particular de cercetări, institut înființat de Dale Pond. Acesta a reuşit să construiască mai multe variante de dinasfere şi de asemenea a scris şi mai multe cărți în care explică amănunțit atât întreaga concepție vibratorie universală elaborată de Keely cât şi felul cum sunt construite şi funcționează motoarele lui. Iată în continuare câteva dinasfere construite la institutul Dale Pond. În imaginea mică din dreapta îl vedem pe acesta alături de una din creațiile sale, iar imediat dedesubt sunt două mici desene care arată schematic cum vibrația rezonantă a undelor din rezonatori induce în spațiul dintre ei (în cazul nostru sfera de rezonanță) o mişcare circulară:

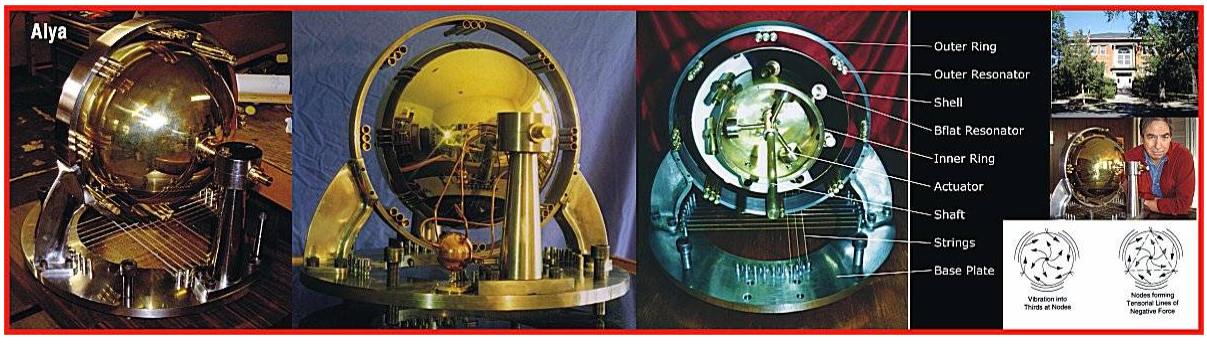

Pentru cei care pot fi sceptici cu privire la validitatea acestei teorii şi la eventuala ei funcționare am să vă prezint în continuare un dispozitiv ingenios.

E vorba de turbina sonică. E un dispozitiv extrem de simplu format din patru cutii metalice goale care au unul din capace terminat printr-o mică gaură mărginită de un con.

Toate se află fixate pe patru spițe sprijinite pe un ax. Această turbină care poate fi construită din cutii de bere sau din cutii goale de conserve, are proprietatea de se pune în mişcare în momentul în care în preajma ei se emite un sunet constant la o frecvență ce rezonează în spațiul interior al cutiilor.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Efectul este dat de undele sonore care obligând aerul din cutii să vibreze face ca la acele mici ajutaje din capătul fiecărei cutii să apară o forță de împingere. Fenomenul implicat aici nu este numai cel de amplificare rezonantă a sunetului ci şi cel al structurilor cavitare despre care vom vorbi mai târziu.

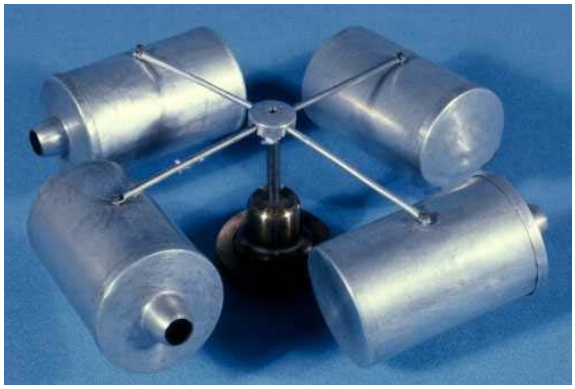

Această turbină ingenioasă care confirmă teoriile lui Keely a fost inventată şi construită prima dată de Alfred M. Mayer (1836 – 1897) care a fost profesor de fizică la „Stephens Institute of Technology in Hoboken, New Jersey". A inventat ceea ce el a numit roata sonică în 1877. Ulterior s-a constatat că de fapt nu el ar fi fost adevăratul ei inventator ci aceasta ar fi fost realizată anterior de un austriac, V. Dvorak. Iată aşadar şi o imagine a acestei turbine sonice:

Deşi poate părea că viața şi activitatea lui John Worrel Keely nu ar avea legătură cu cartea de față, motoarele sale fiind motoare mecanice, cu mişcare, legătura există prin teoria sa ondulatorie asupra universului. El considera că totul în univers este potențat de vibrația materiei, de vibrația atomilor şi a constituenților săi. El avea chiar o teorie proprie privind electricitatea şi magnetismul, teorie care se apropie mult de definiția pe care am dat-o eu în paginile de început ale acestei cărți, în sensul că el considera că particulele atomice şi subatomice sunt potențate de vibrația universală care le determină comportarea şi ca urmare apariția curentului electric. El spunea : ***„Electricity is the oscillation of the atomoles of an atom."*** În traducere ar fi ***electricitatea este oscilația atomolilor atomului***. Prin atomoli el înțelegea particulele subatomice, ceea ce noi azi numim protoni, neutroni, electroni etc.

El determinase şi frecvența naturală de oscilație a acestor atomoli pe care o stabilise ca fiind extrem de ridicată. Astfel el considera că manifestările electromagnetice ale materiei se fac simțite începând de la frecvențe de oscilație ale particulelor subatomice care sar de 18,5 miliarde de oscilații pe secundă… adică frecvențe cu ordinul de mărime mult superior gigaherților… ceea ce ştiința modernă chiar a confirmat.

Frecvența de oscilație a particulelor subatomice este extrem de înaltă… Un mister rămâne metoda practică prin care el a ajuns la aceste cifre… Probabil că a reuşit să stabilească o lege a creşterii frecvenței odată cu scăderea dimensiunilor, care l-a ajutat să obțină aceste rezultate… Cert este un lucru, anume că avea cunoştință de numerele sacre pi şi fi precum şi de şirul lui Fibonachi… progresia lor fiind recunoscută azi că guvernează întregul univers.

Dar probabil că v-am împuiat capul destul cu Keely şi ar trebui să trecem mai departe şi ca urmare am să vă spun aici că au fost mulți alții cei care s-au ocupat de energiile subtile ale eterului, unii dintre ei foarte importanți dar pe care istoria ştiinței i-a uitat sau i-a omis intenționat. Sunt o sumedenie de oameni de ştiință şi tehnicieni despre care noi, cei de azi, nici nu am auzit. Dar la urma urmei importantă pentru progresul omenirii este contribuția lor şi poate mai puțin cum s-au numit sau ce viață au dus. Astfel din aceştia mulți voi aminti aici doar câțiva.

Înainte de a încheia am să mai fac o remarcă. Probabil că mulți dintre dumneavoastră lecturând citatul de mai sus ați exclamat: ***„Păi, da, iată de unde a tras dumnealui concluzia că curentul electric este o emisie electromagnetică rezonantă datorată oscilațiilor particulelor atomice şi subatomice !"***

Numai că acum am să vă atrag atenția în cel mai serios mod asupra faptului că la data când eu am ajuns la concluzia că curentul electric nu-i o simplă deplasare ordonată de electroni, încă nu citisem şi nici nu auzisem despre conceptul lui John Ernst Worrel Keely asupra naturii vibratorii a universului. Am aprofundat studiul vieții şi muncii lui Keely abia după ce am început să scriu această carte, ca parte a documentării ei, în vreme ce concluzia de la pagina 27 este rezultatul mai multor ani de căutări personale de răspunsuri la comportarea

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

curentului electric şi deja se formase complet încă de pe vremea când scriam la volumul „Întoarcerea la natură” acum circa doi ani.

Pentru mine, afirmația lui Keely de mai sus, vine doar ca o confirmare a validității teoriei mele. Asta nu înseamnă că eu aş dori să vă conving pe dumneavoastră să aruncați la gunoi tot ceea ce ați învățat până în prezent despre curentul electric. Eu, aşa cum am mai afirmat, prin cărțile mele, nu doresc decât să ridic un colț al cortinei pentru ca dumneavoastră să priviți lumea în care trăiți, dintr-o altă perspectivă decât cea pe care v-o oferă sistemul de învățământ actual şi ştiința oficială. Să trecem mai departe:…

Oskar Korshelt, chimist german, cunoscut majorității europenilor de azi ca fiind cel care a introdus în Europa jocul de Go, are însă o mult mai importantă şi necunoscută contribuție la progresul umanității. S-a născut la 18 septembrie 1853 la Berthelsdorf şi a murit la 4 iulie 1940 la Leipzig. În 1875, ajunge în Japonia unde urmează cursurile şcolii medicale din Tokyo şi ulterior ale universității din aceiaşi localitate. Până în 1884 când părăseşte Japonia lucrează din poziția de profesor universitar de chimie în domeniul analizei solurilor.

Reîntors în Germania va lucra şi va face avere din industria berii.

Ce nu este cunoscut marii majorități a omenirii este contribuția sa în domeniul medical unde datorită pregătirii specifice orientale abordează tratarea unor maladii cu ajutorul undelor subtile ale universului pe care le potențează cu diferite aparate ciudate, atât atunci cât şi în prezent, dar care aveau un deosebit efect benefic real. În literatura medicală pediatrică pe care a publicat-o a prezentat metode de tratament cu aparatură pe care, noi cei de azi, o cunoaştem sub numele de dispozitive radionice. Priviți:

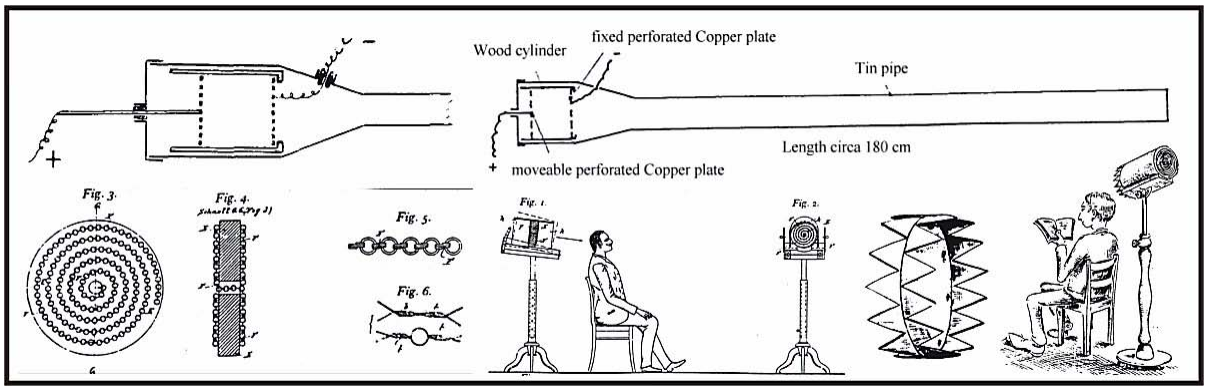

Desenele din care am făcut acest grupaj sunt extrase atât din cărțile lui de medicină cât şi din ***brevetul german*** numărul ***69340*** din ***14 iulie 1891*** care poartă titlul ***„Ether Radiating Apparatus”*** a cărui traducere în engleză se poate găsi pe Internet.

Domnul Korshelt, sprijinit probabil de pregătirea medicală asiatică pe care o avea şi având tendința marcantă de a crede mai mult în energiile subtile universale a descoperit că în jurul nostru există momente şi locuri unde energiile naturale benefice (sau malefice) se manifestă mai pregnant. Să nu uităm de „Feng Shui” ! Deci probabil că studiind fenomenul a reuşit să înțeleagă care-s condițiile în care energiile naturale benefice pot fi făcute să se manifeste mai puternic şi a construit poate primele dispozitive radionice din istoria modernă.

Energiile care se manifestă în interiorul şi în jurul aparatelor sale extrem de simple constructiv nu sunt altceva decât vârtejuri, acumulări rotative de energie. Aceste acumulări sau concentrări de energie au loc, potențate fie de forme geometrice fie de aranjamente ale unor piese metalice, cum ar fi diferite construcții metalice din sârmă sau tablă.

Astfel putem vedea în partea de jos a imaginii de deasupra două dispozitive medicale oarecum asemănătoare a căror funcționare e similară. Ambele seamănă cu un cilindru fixat pe un stativ şi orientat spre capul pacientului. Sunt dispozitive menite a ajuta relaxarea şi refacerea energetică a organismului. Funcționarea este, conform descrierii inventatorului,

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

bazată pe faptul că configurațiile spiralate au proprietatea de a obliga particulele eterice să formeze un vârtej care este orientat spre punctul unde trebuie să acționeze. Esențial este deci discul pe ale cărui fețe sunt dispuse două spirale interconectate din sârmă. Acest disc este introdus într-un tub pentru a ușura concentrarea și orientarea vârtejului energetic. Al doilea dispozitiv asemănător este format dintr-o spirală din tablă foarte subțire care este de asemenea introdusă într-un cilindru care se termină cu niște dinți tot din tablă. Funcționarea ambelor dispozitive medicale este identică. Aș intra în mai multe amănunte dar din păcate al doilea dispozitiv l-am extras dintr-un text în limba germană, limbă pe care nu o știu. Întru-cât dispozitivul e foarte asemănător cu cel din brevet mi-am dat seama că principiul lor de funcționare e asemănător.

Deasupra se vede un tub lung, o țeavă, un tun… cum vreți să-l numiți. Este tot un aparat medical. Țeava cea lungă este metalică, din tablă subțire. În partea sa îngroșată se află un tub scurt izolator (din lemn, plastic sau carton) în care se găsesc două discuri din cupru, găurite spiralat. Unul din discuri e fix celălalt poate culisa înainte și înapoi. Cele două discuri sunt alimentate de la o baterie auto, deci la curent electric continuu de joasă tensiune. Vârtejul energetic format astfel este potențat de către curentul electric și pleacă pe țeavă de unde iese într-un fascicul foarte puternic. Aici intervine din nou un al doilea efect de care am mai pomenit și anume acela al structurilor cavitare. Așa cum am promis vom explica și ce-i acest efect. Domnul Oskar Korshelt a construit multe alte asemenea dispozitive radionice. Priviți:

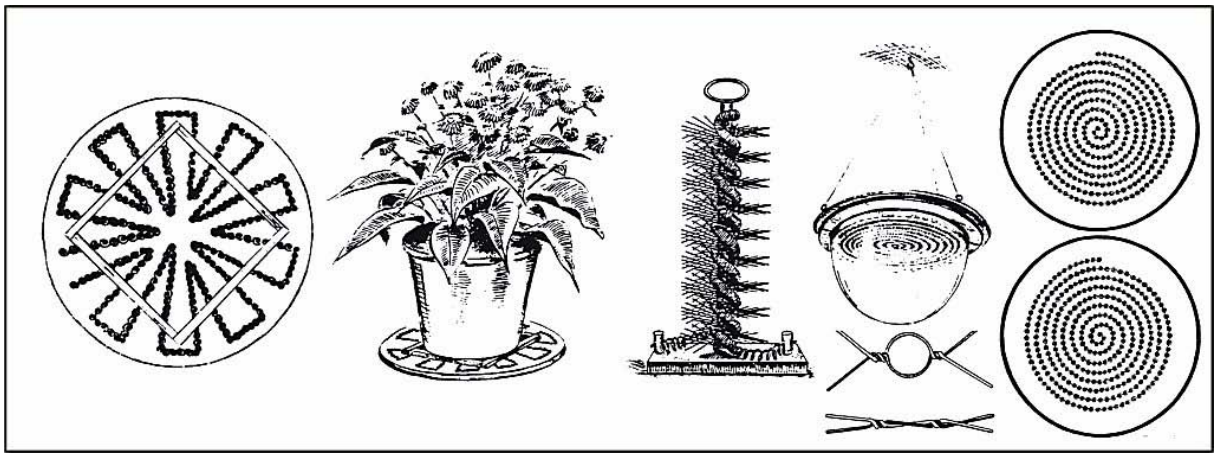

Un disc pe care se află o formă geometrică stelată făcută din sârmă de cupru răsucită, peste care este apoi așezat un cadru din lemn pe care se sprijină un ghiveci. Planta aflată în ghiveciul respectiv va fi mai sănătoasă mai viguroasă și va fi mai greu atacată de boli și dăunători.

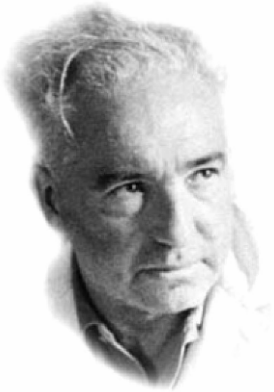

Alături vedem un dispozitiv asemănător unei perii de spălat sticle, care e construit tot din fire de sârmă de cupru, aur sau argint, care are menirea de a concentra în camera în care se află energii benefice. Un alt dispozitiv cu același scop este următorul care e format dintr-un disc cu spirale pe el disc care e atârnat de tavanul camerei. În ultimele desene din dreapta vedem că direcția de rotire a vârtejurilor energetice este indusă de sensul spiralelor din sârmă.

Vom vorbi în continuare de un alt medic, de astă dată, psihiatru, tot de origine austriacă despre care eu am mai scris în cartea mea anterioară, e vorba de **Wilhelm Reich** .

Copilul unui fermier ce se trăgea dintr-o familie de evrei, s-a născut pe 24 martie 1897 în Austria având însă ca limbă maternă germana. Până în 1938 avea să-și păstreze cetățenia austriacă. Pregătirea școlară primară a făcut-o în cadru particular cu un preparator. S-a dovedit a fi un elev silitor pasionat de științele naturii. La vârsta de opt ani avea un mic laborator propriu unde colecționa insecte și alte animale mici și tot felul de plante.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

La începerea războiului se afla într-un liceu din Germania, dar deoarece în acea perioadă tatăl său a murit, Reich care avea doar 17 ani s-a văzut obligat să preia sarcina de a administra pe mai departe ferma familiei. A continuat însă studiile şi după ce în 1915 a terminat liceul s-a înrolat în armata austriacă unde a devenit locotenent şi a luptat pe frontul italian. În timpul războiului ferma sa a fost distrusă complet.

După terminarea războiului în 1918 s-a înscris la universitatea din Viena la cursurile facultății de medicină pe care le-a terminat ca student eminent în numai patru ani.

Ulterior, devenit membru al societății psihanalitice din Viena, îl întâlneşte pe Sigmund Freud. În cadrul acestei societăți, sub îndrumarea adjunctului lui Freud, Paul Federn îşi continuă pregătire medicală ca practician şi diagnostician foarte apreciat de cei doi.

Fiind sărac, Wilhelm locuieşte în casa lui Federn unde se înțelege de minune cu copii acestui, timp de câțiva ani până când acesta este dat afară din societate datorită vederilor sale politice. Cam tot în acea perioadă Reich este cooptat în rândurile partidului comunist.

A avut un rol important în dezvoltarea psihanalizei în deceniului 1922 – 1933 perioadă în care se ridică pe scara profesională, ocupând mai multe posturi ca Prim Asistent al Clinicii de Psihanaliză a lui Freud, de la înființarea ei, în 1922 şi până în 1928, Director Adjunct al Policlinicii din 1928 şi până în 1930 Şef al Seminarului de Terapie Psihanalitică al Policlinicii din 1924 până în 1930 şi membru al corpului profesoral al Institutului de Psihanaliză din Viena din 1924 până-n1930. Unii din cei mai mari psihanalişti şi psihiatri ai vremii s-au pregătit sub directa sa îndrumare.

Dar întru-cât avea diferențe majore de optică față de Freud, în scurt timp a început să dovedească o rezistență fățişă față de politica de epurare etnică şi față de curentul eugenic promovat de proaspătul partid german la putere, fapt întărit oarecum şi de activitatea şi convingerile sale comuniste.

Aşa se face că în curând după 1930 se rupe definitiv de curentul freudian, dar în acelaşi timp intră în conflict şi cu partidul comunist datorită convingerilor sale mult mai liberale… şi astfel se face că în 1933 este dat afară atât din societatea psihanalitică cât şi din partidul comunist şi este obligat să-şi părăsească soția, Anna Rubenstein şi cele două fiice, pentru a fugi din calea nazismului şi a se refugia în Norvegia unde predă ca lector la universitatea din Oslo între 1933 şi 1939. În această perioadă reuşeşte să descopere o nouă formă de energie vitală pe care o numeşte „orgon”. Însă deja în 1939 după o campanie de presă fulminantă împotriva sa şi în urma faptului că partidul nazist ajunge şi-n Norvegia, părăseşte Europa şi emigrează în Statele Unite. Aici devine membru al corpului profesoral al facultății Noii Şcoli de Cercetări Sociale din New York ajutat fiind de psihiatrul american Dr. Theodore Wolfe.

În următorii trei ani cât rămâne la această universitate, organizează o nouă societate de studii psihiatrice şi medicale numită Ramura Americană a Institutului Internațional pentru Economia Sexului şi Cercetarea Orgonului (The American Branch of The International Institute For Sex Economy and Orgone Research). Acest institut din al cărui personal fac parte fizicieni în curs de pregătire sau pregătiți de Reich, devine în curând Institutul Orgonului, cu sediul la Forest Hills, New York.

Sub îndrumarea sa orgonomia se dezvoltă rapid atât ca tehnică terapeutică cât şi ca ramură avansată a ştiinței. Reich începe să fie căutat de fizicieni de seamă ai perioadei în scopul de a studia cu el. Aşa se face că la începutul deceniului 1940 instrumentul său de bază, acumulatorul orgonic se răspândeşte ca metodă terapeutică impus de cei ce fuseseră pregătiți sub îndrumarea lui Wilhelm Reich. Datorită taxelor primite pentru utilizarea acestui acumulator precum şi a veniturilor din vânzarea sa Reich ajunge să-şi poată permite să cumpere, în 1946, o proprietate la Rangeley în Maine, stabilindu-şi acolo atât domiciliul cât şi cartierul general al activităților sale ştiințifice. Proprietatea primeşte denumirea de Orgonon şi aici, în deceniul următor Reich împreună cu colaboratorii săi va dezvolta diferite metode de tratament cu orgon şi de asemenea va efectua diferite studii legate de mai largile aplicații ale acestei energii în multe alte domenii, cum ar fi controlul climatic şi tratamentele agricole. În această perioadă se recăsătoreşte şi trăieşte fericit alături de noua soție, Ilse Ollendorf şi de

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

băiatul lor Peter. Pentru el această perioadă este una de împlinirii depline, numai că totul era prea frumos pentru a fi adevărat…

În 1954 Departamentul de Sănătate şi Administraţia pentru Mediamente şi Alimentaţie depune o plângere împotriva lui şi a fundaţiei sale.

Se declară oficial că orgonul nu există, este acuzat de fraudă şi înşelătorie. În ciuda argumentelor sale conform cărora tribunalul nu are competenţa de a se pronunţa în probleme ce ţin de ştiinţă, pe data de 19 martie 1954 se emite un ordin judecătoresc prin care acumulatoarele sale orgonice sunt distruse, iar întreaga documentaţie ştiinţifică a fundaţiei este confiscată de către Administraţia pentru Aedicamente şi Alimentaţie.

În mai 1956 este condamnat la doi ani de închisoare. În anul următor toate publicaţiile ştiinţifice, documentaţia şi cărţile referitoare la orgon sunt arse, şi cele ce se află în librării sunt retrase, fapt ce-l afectează grav pe Reich care moare la scurt timp pe 3 noiembrie 1957.

Să discutăm un pic acum despre ce-i orgonul şi cam cu ce să mănâncă…

Conform studiilor lui Reich orgonul este o energie naturală prezentă peste tot în jurul nostru care este principala potenţatoare a vieţii.

Studiile sale au relevat că această energie poate fi concentrată cu ajutorul acumulatoarelor orgonice. Acestea sunt nişte simple cutii realizate din plăci multistrat formate din straturi alternative de metal şi izolator – practic se folosesc mai multe foi de tablă şi placaj care se suprapun alternativ până la grosimea de câţiva centimetri. Din aceste sanvişuri de lemn şi tablă se construiesc apoi lăzile respective, de dimensiuni suficient de mari pentru a permite pacientului să petreacă înăuntrul lor perioade de ordinul minutelor până la mai multe ore pe zi.

Structura stratificată a pereţilor acumulatoarelor orgonice formează de fapt nişte condensatori. Pacienţii sunt introduşi între şase condensatori imenşi care concentrează energia naturală în spaţiul dintre ei, adică spre organismul bolnavului.

În felul acesta a reuşit să vindece cu succes atât afecţiuni psihice cât şi boli organice dintre cele mai grave cum ar fi diferite forme de boli genetice, boli degenerative, cancere şi alte şi alte afecţiuni care la data respectivă erau considerate de ştiinţa medicală ca fiind boli incurabile.

Reich a descoperit că orgonul este de două feluri, unul pozitiv şi unul negativ şi a remarcat că în jurul centralelor nucleare şi a altor instalaţii industriale poluante se acumulează mari cantităţi de orgon negativ. A construit nişte dispozitive formate din ţevi metalice şi nemetalice, practic tot nişte condensatori dar de astă dată tubulari pe care le-a numit tunuri orgonice cu ajutorul cărora a reuşit să contracareze efectele nefaste ale orgonului negativ. A descoperit de asemenea efecte puternice ale orgonului asupra atmosferei şi a făcut experienţe încununate de succes în vederea influenţării pozitive a climei locale.

A ajuns la concluzia că crearea materiei în univers este strâns legată de această energie naturală pe care o descoperise şi că tot ea e cea care stă la baza structurii fizice a universului, de la forma spiralată ale galaxiilor, a structurii sistemelor solare şi planetare până la manifestarea fizică a structurilor atomice şi subatomice.

A reuşit chiar să facă progrese importante în cercetarea propulsiei gravitaţionale, fără a reuşi însă să soluţioneze definitiv problema.

În domeniul strict medical şi psihiatric a demonstrat şi explicat care sunt legăturile între această formă de energie şi sexualitate, libido şi sentimente. A găsit că această energie este cea care potenţează anumitor subiecţi capacităţile aşa zis paranormale…

Practic studiile sale extrem de complexe au atins aproape toate domeniile cunoscute ale ştiinţei şi pare-se că a reuşit să se apropie periculos de mult de nişte adevăruri pe care potenţaţii lumii nu considerau necesar a fi cunoscute de masele largi ale populaţiei.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Oricum… este cert că nu a fost un tip obedient ci din contră un om de ştiinţă extrem de incomod pentru potentaţi şi structurile statale şi superstatale ale vremii.

Un alt important cercetător în domeniul acesta al energiilor eterice despre care noi cei de azi nu ştim mai nimic este **Marcel Vogel** (1917-1991).

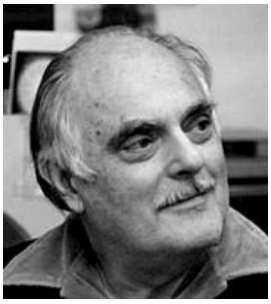

Poate că unii dintre dumneavoastră, care aveţi ca domeniu de activitate informatica şi electronica aţi auzit de Marcel Vogel, căci cercetările lui au dus la realizarea cristalelor lichide. Cercetător important al secolului trecut, chimistul Marcel Vogel a avut în tinereţe o societate proprie „Vogel Luminescence” în San Francisco, care producea tuburi fluorescente. Cercetările sale din tinereţe fiind axate pe luminiscenţă şi fluorescenţă şi se consideră de asemenea că este iniţiatorul cercetărilor în domeniul sonoluminiscenţei. Este cel care a produs primele capcane pentru ţânţari cu tuburi fluorescente, este primul care a făcut cercetări în domeniul combaterii electronice a rozătoarelor a făcut cercetări asupra influenţei culorilor asupra psihicului prin cunoscutele şi popularele la acea vreme, lumini psihedelice.

În 1957 firma sa a fost cumpărată de o firmă mai mare anume de „Ultra Violet Products” şi după această dată Vogel a devenit angajat al concernului IBM. Activitatea sa de aici se întinde pe o perioadă de aproape trei decenii timp în care îşi aduce importante contribuţii în studiul magnetismului, fluorescenţei, şi cristalelor lichide. El e cel care a inventat sistemul magnetic al hard discurilor precum şi cristalele lichide, sisteme folosite până în prezent.

Partea necunoscută sau poate mai puţin cunoscută a activităţii sale din această perioadă este studiul asupra cristalelor şi în special asupra cristalului de cuarţ. El stabileşte faptul că deşi cristalul de cuarţ este un vector pentru energiile vitale universale, având capacitatea de a le stoca, a le conduce şi a le amplifica, el nu are totuşi capacitatea de a le uni, concentra în surse coerente de energie. Reuşeşte să determine o configuraţie geometrică propice acestui scop şi anume o tăietură aparte a cristalelor. Cristalele prelucrate de el sunt practic cristale tăiate piramidal la ambele capete la un unghi exact de 51º51’şi 51” ceea ce – coincidenţă sau nu – corespunde exact unghiului feţelor marii piramide de la Gizeh. Această geometrie, spunea el, i-a fost relevată de un vis.

Tăietura sa dipiramidală care acum e cunoscută sub numele de tăietura Vogel transformă cristalul de cuarţ într-un transmiţător coerent de energie care se manifestă mai ales prin efecte vitale rezonante.

Matricea inteligentă a cristalelor de cuarţ poate fi însufleţită şi potenţată de puterea minţii (undele scalare) şi de pulsul inimii. Aici trebuie să nu uităm că alături de creier, cel mai puternic emiţător de unde electromagnetice este inima. Poate unii veţi întreba de ce ?

Pentru că inima lucrează la o frecvenţă relativ constantă şi prin pulsaţiile sale rezonante undele electrice emise sunt amplificate.

Cercetările sale în privinţa cristalelor lichide aveau să-l ducă la descoperirea unui fenomen interesant care se pare că are o foarte mare importanţă în natură. El a constatat că exact în momentul în care un cristal lichid se topeşte trecând în starea lichidă, emite un puls, o rază de lumină albastră. După părerea lui aceasta arată că comportarea cristalului lichid este influenţată de eterul magnetic. Ulterior alte cercetări ce s-au efectul în scopul stabilirii unei eventuale relaţii între apă şi cristalele de cuarţ, au relevat că apa care curge în contact cu cristalele Vogel are manifestări structurale diferite de restul masei generale a apei din jurul spaţiului de contact cu cristalul.

Se ştie că apa poate fi programată cu diferite încărcături informaţionale şi energetice, dar mai puţin cunoscut este că această informaţie poate fi transmisă apei prin intermediul cristalelor de cuarţ. De fapt acest transfer energetico – informaţional are loc în ambele sensuri atât dinspre apă spre cristal cât şi dinspre cristal spre apă. În toate aceste cazuri poate fi detectat un câmp magnetic măsurabil, ceea ce arată că de fapt energia implicată în aceste

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

transferuri energetice este una de natură electromagnetică… şi s-a constatat că energia înmagazinată atât de apă cât şi de cristal poate fi ştearsă cu un demagnetizor electronic.

Asta spune că de fapt aceste transferuri sunt nici mai mult nici mai puţin decât influenţe rezonante ale frecvenţei de rezonanţă naturală a apei şi cristalului manifestate de către frecvenţele diferite ale mediului înconjurător… E un fenomen asemănător „generării" curentului electric în alternatoare şi dinamuri, numai că totul are loc la altă scară, şi anume la frecvenţe infinit superioare.

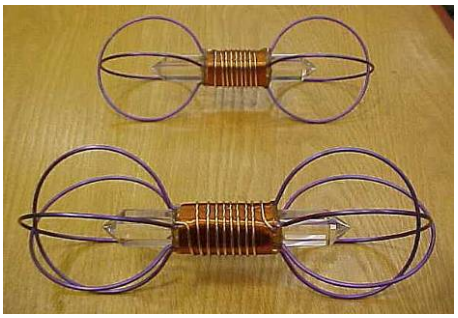

Asta duce la concluzia că un cristal Vogel poate fi folosit ca „generator" de energie electrică.

Astfel el a construit o serie întreagă de dispozitive rezonante formate din bobine de cupru înfăşurate peste cristale Vogel, vedeţi două asemenea dispozitive alături.

În acelaşi timp a construit şi un „generator" electric potenţat de respiraţie, care constă într-o cutie hexagonală din lemn, în interiorul căreia se află un cristal Vogel peste care sunt înfăşurate două bobine una de cupru şi alta din tablă de argint de 250 de spire. În exterior este bobinată o a treia bobină din nichel. Primarul şi secundarul acestui mic transformator este cuplat la un voltmetru. În momentul în care se respiră suflând regulat peste cristalul din cutie tensiunea indicată de voltmetru creşte rapid la valoarea de 75 V. Intensitatea curentului e suficient de mare, pentru că un bec cuplat la acest mic „generator" luminează foarte bine…

O mare enigmă mai ales pentru noi occidentalii şi în general pentru marea majoritate a necunoscătorilor limbii ruse este entomologul şi pictorul rus din Novosibirsk **Victor Stepanovici Grebennikov** (1927 – 2001).

Ceea ce vedeţi alături este imaginea de pe coperta cărţii sale intitulate „Lumea mea" (Мой Миь – Mui Mir). În această imagine este Victor sprijinit pe unul din cele mai frumoase tablouri ale sale, reprezentând o specie de albină sălbatică, care se hrăneşte dintr-o picătură de miere. În spatele său se vede în dreapta un şevalet, iar în stânga pe masă o vază în care se odihnesc câteva pensule de pictură iar pe perete un foarte frumos insectar cu fluturi.

Tot ce am putut afla despre acest om provine de pe internet dar şi acolo sursele de informare originale sunt tot această carte a sa. Voi încerca să vă spun câteva lucruri despre el.

Voi folosi pentru asta o seamă de citate din unele materiale ce se găsesc pe internet despre el şi voi începe cu următorul care face parte din introducerea la o traducere în limba engleză a capitolului cinci a cărţii sale, traducere care se găseşte retradusă şi în limba română sub semnătura unui anume „SaDAng". Această introducere este scrisă de un coleg şi prieten al lui Victor Grebennikov, anume I. Cerednicenco, colaborator ştiinţific superior al Laboratorului de Biofizică, Institutul de Patologie Generală şi Ecologie Umană al Academiei de Ştiinţe din Rusia.

„Victor Stepanovici Grebennikov - savant naturalist, entomolog profesionist, pictor şi om de o cultură generală deosebită, cu diverse interese. Este cunoscut pentru descoperirea efectului structurilor cavitare (ESC). Puţini însă sânt cei ce cunosc şi o altă descoperire a sa.

În 1988 pentru el devine evidentă existenţa efectelor de antigravitaţie a învelişului de chitină a unor insecte. Mult mai impresionant este fenomenul ce apare concomitent cu astfel de efecte, anume fenomenul invizibilităţii parţiale sau totale sau percepţiei deformate a obiectului material aflat în zona gravitaţiei compensate. Pe baza acestor descoperiri şi principiilor bionice autorul a construit o platformă antigravitaţională, şi practic a elaborat principiile zborului dirijat, cu viteză de până la 25 km/min. Din 91-92 platforma a fost utilizata de autor ca mijloc de deplasare rapidă."

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Este şocant, nu-i aşa ? Dar nu mi-am propus aici să discut despre platforma antigravitațională a lui Victor ci despre efectul structurilor cavitare.

La un moment dat, studiind nişte elitre de gândăcel la microscopul său, Victor a uitat că pusese deja pe masa microscopului o aripioară şi a mai aşezat una deasupra. În momentul în care i-a dat drumul celei de-a doua, din pensetă, aceasta în loc să cadă cum era firesc pe masa microscopului, peste cea existentă deja acolo, a rămas suspendată în aer. Asta l-a determinat pe savantul nostru să facă diferite experiențe cu acele aripioare. Astfel a încercat să le lege forțat în pachete, a încercat chiar să le fixeze cu o piuneză. Dar cu cât în pachet erau mai multe aripioare cu atât forța lor de respingere era mai mare. În momentul în care a fixat o piuneză de un astfel de pachet, acesta s-a ridicat cu tot cu piuneză şi a devenit invizibil.

Această întâmplare avea loc prin anul 1988. Intrigat, Victor Grebennikov a studiat fenomenul cu mare atenție şi a descoperit că structura aripioarelor era una formată din pereți care delimitau cavități asemănătoare fagurilor, dar de forme mult mai complexe.

În acel moment şi-a amintit de o întâmplare pe care o descrie în cartea sa, întâmplare ce avusese loc cu ani în urmă pe malul unui râu unde ieşea adese să studieze insectele când culcându-se în iarbă exact deasupra unor cuiburi subterane de bondari a avut stări neplăcute.

Dar numai în acel loc, cu câțiva metri mai în lateral efectele nefaste dispăreau. Intrigat a căutat să afle despre ce-i vorba şi a descoperit că efectul era dat de cuibul acelor bondari. Iată ce scrie el la începutul capitolului cinci a cărții sale:

„O seară liniştită în stepă. Discul roşu arămiu al soarelui a atins deja orizontul înceţoşat din îndepărtare. Este prea târziu pentru întoarcerea acasă. M-au reținut insectele mele şi mă pregătesc pentru somn, oricum în ploscă a mai rămas apă şi am protectorul antițânțari „Deta”, care este indispensabil (în zona malului înalt al lacului cu apă cam sărată sânt foarte multe „muşcătoare” plictisitoare)…

…Vântul nu bate, nu se mişcă nici un fir de iarbă. Deasupra lacului zboară cârdulețe de răţuşte, se aude fluieratul becaților. Bolta înaltă de culoarea perlei a cuprins stepa pe cale de adormire. Cât este de minunat aici în plină libertate!

M-am instalat lângă malul abrupt, pe o poiană acoperită cu iarbă. Am aşternut impermeabilul, am pus rucsacul sub cap. Înainte de somn am culeş câteva moviliţe uscate de bălegar, le-am adunat împreună şi le-am dat foc. Un iz romantic, de neuitat se răspândea prin stepa ce adormea. M-am aranjat pe patul meu improvizat, mi-am întins cu plăcere picioarele obosite savurând încă o noapte minunată în stepă (ceea ce se întâmplă rar).

Fumul albastru mă duce în zbor în tărâmul poveştilor şi adorm repede. Devin mic, mic ca o furnică şi apoi mare ca cerul. Nu-mi pot explica de ce astăzi aceste schimbări ale corpului meu înainte de somn sânt deosebit de puternice. Uite că a apărut ceva nou: senzația de cădere, îmi pare că malul înalt a dispărut momentan de sub mine şi cad într-o prăpastie straşnică şi necunoscută!

Deodată au început a licări nişte valuri, am deschis ochii, dar ele nu au dispărut ci dansează pe cerul gri-smarald, pe lac, pe iarbă. A apărut un gust metalic puternic în gură, părea că aş fi pus pe limbă o baterie puternică. Au apărut zgomote în urechi, aud clar zgomotele puternice ale inimii.

Ce fel de vis e acesta?

Mă aşez şi încerc să alung aceste senzații neplăcute, dar nu reuşesc. Doar valurile din fața ochilor s-au transformat şi nu mai sânt lungi şi liniştite ci au devenit înguste, clare asemeni unor scântei sau lanțuri şi nu-mi permit să privesc în jur. Acum mi-am amintit, senzații asemănătoare am trăit câțiva ani în urmă în pădurice, anume în crângul fermecat Lesochke din Zakoldovannoy Rosche!.

Am fost nevoit să mă ridic şi să merg puțin pe mal. Oare peste tot e la fel? Uite aici, la un metru se simte influența clara a „ceva”. Mai merg 10 metri - acest „ceva” dispare. Mi se face frică. Sânt singur în stepă lângă „lacul fermecat”.

Trebuie să-mi strâng repede lucrurile şi să plec de aici. Dar curiozitatea câştigă. Oare ce se petrece aici? Poate este din cauza mirosului de mâl şi apă de la lac! Mă cobor şi mă

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

aşez lângă apă, pe o movilă de lut. Aroma densă, dulcie de la resturile algelor în putrezire mă învăluie. Stau 5 min., 10 min. - nimic neplăcut. Ar fi bine să mă culc undeva pe-aici, dar este umed. Urc înapoi pe mal şi istoria se repetă! Am amețeli, gust metalic în gură şi parcă mi se schimbă greutatea - ba sânt uşor, ba sânt greu - greu, în ochi apar luminițe de diferite culori...

De necrezut, dacă acesta ar fi un „loc periculos”, o anomalie, nu ar creşte iarbă atât de deasă, nu ar mai fi cuiburi de albine atât de mari care au ocupat tot malul de lut. Eu mi-am aranjat patul chiar deasupra „oraşului” subteran al albinelor, care conține, desigur, o mulțime de tunele, odăițe, pupe, larve vii şi sănătoase. Aşa, şi nu am înțeles nimic atunci.

Somnoros, cu capul îngreuiat, devreme dimineața, când soarele nu a răsărit încă, am plecat spre drumul principal ce ducea la Isilkul. În acea vară am vizitat „lacul fermecat” încă de 4 ori, în timp diferit şi la ore diferite. La sfârşitul verii aici era un număr uimitor de albine, care aduceau spre cuib polen galben-aprins de flori, adică se simțeau minunat.

Acelaşi lucru nu puteam să-l afirm despre mine. La 1 metru deasupra lor simțeam multiple senzații neplăcute, care dispăreau la 5 metri distanță... Nu puteam să-mi dau seama, de ce anume aici se simt minunat plantele, albinele, care sânt foarte multe, ocupând tot malul, asemeni unui caşcaval, iar pe alocuri asemeni unui burete? Răspunsul l-am aflat câțiva ani mai târziu, când „oraşul” albinelor din Kamaslovo a fost distrus de o aluviune de teren. Acum nu sânt nici cuiburi, nici iarbă ci o movilă oribilă.

Mi-au rămas doar câteva resturi de cuiburi cu multe odăițe-celule. Celulele erau situate una lângă alta şi aminteau de mici degetare sau poate mai mult de nişte urcioraşe cu gâtul ce se îngustează lin. Deja cunoşteam că aceste albine aparțin speciei Galixt cu 4 ineluşe (după numărul de inele galbene de pe abdomen). Pe masa mea de lucru, pe care stau aparate, cutii cu furnici şi greieraşi, flaconaşe cu reactive şi multe alte lucruri, se găsea un vas larg, umplut cu bulgăraşi spongiformi de lut.

Când căutam ceva, am întins mâna deasupra acestor bulgăraşi. Atunci s-a întâmplat o minune, deasupra lor am simțit căldură... Am atins bulgăraşii cu mâna - erau reci, dar deasupra lor aveam o clară senzație de căldură. În degete au mai apărut, în plus, nişte senzații necunoscute până atunci de împingere, pulsație, „tic-tac”. Când am deplasat vasul spre marginea mesei şi am aplecat fața deasupra ei, aceleaşi senzații resimțite la "lac" au reapărut.

Capul a devenit uşor şi mare-mare, corpul cădea undeva în jos, în ochi licăreau lumini trecătoare, în gură simțeam gust metalic şi o uşoară senzație de greață... Senzațiile s-au păstrat şi atunci când am acoperit vasul cu o cutie de carton, capac de carton. Acel „ceva” străpungea obstacolul… Fenomenul se cerea studiat imediat. Fără aparate de fizică însă, nu puteam să realizez nimic acasă. În studiul cuiburilor m-au ajutat mulți colaboratori ai academiei din Novosibirsk. Cele mai precise termometre, captatoare de ultrasunete, electrometre, magnetometre nu înregistrau nimic. A fost efectuată cea mai minuțioasă analiză chimică a lutului; în rezultat nimic deosebit. Tăcea şi radiometrul. Totuşi mâinile umane şi nu doar ale mele (!), aveau o senzație clară de căldură deasupra cuiburilor, sau adierea unui „vânt” rece, furnicături, ticuri, un mediu dens şi vâscos; alteori mâna devenea „grea”, sau se ridica în sus; degetele amorțeau, se contractau muşchii centurii scapulare; apăreau amețeli, hipersalivație.

Un comportament asemănător manifestau albinele-taietoare-de-frunze care populau un fascicol de tuburi din hârtie. Fiecare tub conținea multiple „păhărele” din frunze acoperite cu căpăcele din frunze, iar în „păhărele” - gogoaşe de mătase cu pupe şi larve. Am propus unor persoane care nu ştiau despre descoperirea mea să țină palma sau fața deasupra tuburilor şi am înscris fiecare detaliu al relatărilor acestora. Rezultatele acestor experiențe sânt publicate în articolul „Despre proprietățile fizico-biologice ale cuiburilor albinelor-polenizatoare”, publicat în „Buletinul de ştiri agricole din Siberia”, N. 3, 1984. În acelaşi ziar se găseşte şi o scurtă explicație fizică a descoperirii.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Folosind modelul cuiburilor de albine, am construit câteva zeci de „faguri” din plastic, hârtie, metal, lemn. Am ajuns la concluzia că, cauza senzațiilor neplăcute nu este un „biocâmp”, ci dimensiunile, forma, cantitatea, situarea cavităților una față de alta. Cavitățile puteau fi formate din orice material dur. La nivelul organismului apăreau senzații iar aparatele „tăceau”. Am numit descoperirea efectul structurilor cavitare (ESC).

Experiențele continuau şi Natura îmi revela noi şi noi taine... S-a constatat că în zona de acțiune a ESC scade vizibil activitatea bacteriilor saprofite din sol, a ciupercilor de drojdie sau de alt tip, încolțirea semințelor de grâu, se schimbă comportamentul algelor microscopice mobile numite clamidomonade, apare luminozitatea larvelor albinelor-taietoare-de-frunze; albinele mature devin mai active şi finisează polenizarea plantelor cu 2 săptămâni mai devreme.

ESC nu este ecranat, ci asemeni gravitației acționează asupra structurilor vii prin pereți, metal gros, alte obstacole. Dacă obiectul cavitar se transfera pe un nou loc, ESC este resimțit de om mai târziu, peste câteva secunde sau minute, iar pe locul vechi rămâne o "urmă" (sau cum a fost numită în glumă, o „fantomă”) care e simțită de mâini peste zeci de minute, chiar luni de zile. Câmpul produs de ESC în jurul fagurilor scade neregulat, le încercuie cu un sistem invizibil dar bine sesizat de „învelişuri”.

Animalele (şoarecii albi) şi omul, aflate în zona de acțiune a ESC, se acomodează peste un timp, chiar dacă are o acțiune puternică. Altfel nu am putea exista, fiind înconjurați de multiple cavități mari şi mici, celule ale plantelor vii şi moarte (inclusiv de propriile noastre celule), veziculele din diverse materiale plastice, camere, coridoare, săli, spații printre detaliile panourilor de comandă, aparatelor, automobilelor, între copaci, mobilă, clădiri. Acțiunea („raza” de acțiune) a ESC este mai puternică dacă se orientează în direcția opusă soarelui şi înspre centrul Pământului (în jos).

Câmpul ESC produce dereglarea funcționării ceasurilor mecanice şi electronice, posibil că este implicat şi Timpul. Toate aceste manifestări sânt produse de vibrația materiei, care este în permanentă mişcare şi schimbare veşnică. Pentru descoperirea acestor vibrații fizicianul Louis des Broglies [?] a primit în anii '20 premiul Nobel. Astfel de unde se folosesc la microscopul electronic. Am mai descoperit şi alte lucruri care țin de fizica corpurilor solide, mecanica cuantică, fizica elementară şi care ne vor îndepărta acum de principalii eroi ai povestirii - albinele.

Totuşi am construit nişte aparate capabile să înregistreze obiectiv ESC şi care reacționează la prezența apropiată a cuiburilor de albine. Iată cum arată: nişte vase ermetice (vezi desenul), în interiorul cărora, pe fire de păianjen, atârnă oblic paie şi rămurele cu capetele arse, servind drept tăciune pentru desen, pe fundul vaselor este puțină apă cu funcția electrostatică, în special când se lucrează în condiții de aer uscat. Se va apropia de vârful de sus al indicatorului un cuib vechi de viespi, faguri de albine, un mănunchi de spice şi atunci indicatorul va devia lent cu zeci de grade.

Nu este un miracol. Energia electronilor ambelor corpuri multicavitare va crea în spațiu un sistem de unde însumate. Unda este o energie capabilă să producă un lucru de autoîmpingere a corpurilor, chiar prin obstacole asemănătoare capsulei metalice cu pereți groşi (vezi foto). Este practic incredibil că prin peretele gros capsular penetrează undele cuibului mic şi uşor de viespi, vizibil pe foto şi indicatorul din interiorul acestei capsule ermetice care fuge de cuibul de mult părăsit, uneori chiar parcurge jumătate de cadran.

Scepticii pot vizita muzeul agroecologic din Novosibirsk şi vedea minunea cu proprii lor ochi. În acelaşi muzeu se găseşte un aparat din faguri cu efect analgezic. Oricine se poate aşeza pe scaun, sub o cutie ce conține câteva rame cu faguri de albine. Peste câteva minute va simți ceva (am să vă fiu recunoscător dacă îmi veți scrie ce ați simțit). Cel ce are dureri de cap nu le va mai simți peste câteva secunde, pentru cel puțin câteva ore. Astfel de analgezice nu sânt o taină şi se folosesc cu succes în țară. Radiația este clar percepută pe palma mâinii aşezate în partea de jos a cutiei cu faguri. Cutia poate fi din carton, placaj sau tinichea, cu suturile bine sudate. Iată aşa un cadru de la insecte...

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

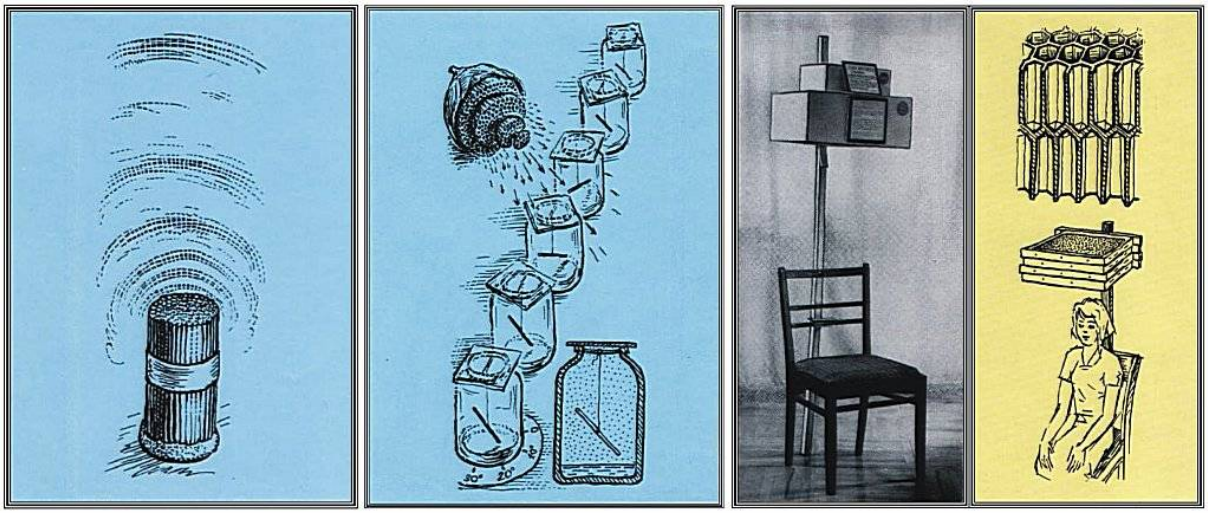

Inițial gândeam în felul următor: omul şi albina sânt în contact de mii de ani şi nimeni nu a relatat ceva neplăcut, cu excepția cazului când era împuns. Am adus o ramă cu faguri uscați deasupra capului - funcționa! Am decis să selectez 6 rame. Iată pe scurt istoria acestei descoperiri.

Cuibul vechi de viespi are altă acțiune, cu toate că dimensiunea şi forma celulelor sale sânt asemănătoare celui de albine. Totuşi, materialul celulelor spre deosebire de cele din ceară de albine, este mai poros, de fapt e hârtie (hârtia a fost inventată de viespi şi nu de om; ele amesteca fibre vechi ale arborilor cu salivă cleioasă). Pereții celulelor sânt mai subțiri, localizarea şi dimensiunile sânt altele, au şi o capsulă externă cu câteva straturi din hârtie şi cu spații între ele. Am primit câteva relatări despre acțiunea nefavorabilă a unor cuiburi de viespi constituite în podul casei. În general, majoritatea structurilor multicavitare şi corpurilor cu efect ESC puternic au o acțiune nefavorabilă asupra omului în primele minute sau ore. Una din puținele excepții sânt fagurii albinei melifere. În anii '60, în apartamentul nostru din Isilkul locuiau bondari. Uneori câte un bondar tânăr parcurgea un tub lung din stup spre urdinişul din fereastră, părăsind casa, dar nu memoriza localizarea urdinişului. La întoarcere rătăcea timp îndelungat lângă fereastra mea şi cele ale casei învecinate asemănătoare cu a mea. Seara, obosit şi „mulțumit" de memoria vizuală slabă, se aşeza pe peretele din cărămizi, exact unde se găsea stupul şi se străduia să pătrundă printre cărămizi. De unde ştia insecta, că anume la 4 m de urdiniş, mai lateral şi 0,5m mai inferior, la 0,5m adâncime este cuibul său?

Pe atunci nu ştiam care este explicația. Acum îmi este cunoscută. Pare o descoperire uimitoare, nu-i aşa? Să ne aducem aminte de oraşul Pompilov din crescătorie, unde viespile-vânători se reîntorceau la locul de unde au plecat şi chiar la locul unde fusese transferat bulgărele de pământ cu vizuina. Fără nici un dubiu, acolo existau unde-semnale produse de cavitatea cuibului. O altă taină mi-a fost revelată în acei ani de prietenele insecte legate cu florile plantelor. Florile posedă, pe lângă culoare, miros, polen şi un semnal asemănător, puternic şi neinterferabil, cu care atrag polenizatorii zburători. L-am descoperit cu ajutorul unui tăciune pentru desen (rămurica arsă), pe care l-am purtat deasupra florilor mari, sub formă de clopoței-lalele, liliac, amarilis, bostan, nalbă.

De departe se simțea încetinirea acestui „detector". În scurt timp puteam găsi floarea într-o cameră întunecată, practic fără erori, de la distanța de 1-2 m. Unica condiție ce trebuia păstrată era imobilitatea plantei, deoarece dacă era deplasată pe locul vechi rămânea un timp o „urmă falsă" („fantomă" de retenție despre care am vorbit anterior).

Nu sânt extrasenzitiv, astfel de fenomen poate fi experimentat de oricine după un mic antrenament. Se poate folosi în locul tăciunelui o bucată de 1 cm de mătură galbenă de sorg, un creion (spre floare va fi orientată partea neascuțită). Unii pot folosi chiar palma, limba, fața şi vor simți că de la floare vine căldură, rece; senzație de amorțeală. Mai sensibili sânt

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

copiii, adolescenții. Cunoştinţele despre ESC sânt necesare albinelor ce-şi construiesc cuiburi subterane, deoarece construind o nouă galerie, aceasta să nu se intersecteze cu cuibul vecinei şi să-l ocolească. Altfel oraşul subteran al albinelor, s-ar distruge. Nu se va admite, de asemeni, ca rădăcinile plantelor, care pot distruge construcția, să crească în galerii şi celule. Rădăcinile îşi opresc creşterea sau ocolesc cuiburile albinelor cu câțiva centimetri.”

Înainte de a trece mai departe, dragi cititori am să vă spun că efectul structurilor cavitare este unul comun, pe care-l întâlnim destul de des în viața noastră de zi cu zi, dar pentru că manifestarea lui nu e foarte puternică decât în anumite condiții şi mai ales pentru că nu ştim de el nu-i dăm nici o atenție. Astfel, am să vă spun cum l-am verificat, involuntar, pe propria mea piele. Acum circa două săptămâni m-am dus să-mi cumpăr o nouă roabă, căci cea veche mi-a fost furată în toamnă. E vorba de acele roabe de grădină, ieftine, care au şasiul făcut din țeavă vopsită în verde sau portocaliu şi au cuva din tablă zincată. Roaba are la capetele țevilor pe mânere nişte manşoane dintr-un plastic cauciucat. Aceste manşoane au în centrul lor o gaură cu diametrul cam de un centimetru.

Am adus roaba mergând pe jos şi ca urmare drumul fiind mai lung de un kilometru, la un moment dat în palma stângă am început să simt o puternică senzație de căldură. Se pare că vibrațiile transmise de la roată către țeava din care e format mânerul roabei, au potențat cumva efectul de structură cavitară al țevii care s-a manifestat printr-o puternică emise de radiație prin gaura din centrul dopului. Interesant este faptul că deşi cele două mânere sunt formate dintr-o singură țeavă care este îndoită prin fața roții efectul s-a manifestat numai pe partea stângă. De asemenea este sigur că nu m-am înşelat căci de fiecare dată când treceam cu roaba de pe partea asfaltată a trotuarului pe zone neasfaltate rămas în urma diferitelor şanțuri transversale făcute în decursul anului trecut senzația de căldură sporea brusc. În plus, când am ajuns acasă am constatat că palma stângă îmi era mai roşie şi mai caldă decât cea dreaptă.

După câteva ore am vrut să verific iar fenomenul şi am constatat că deşi țineam mâna în fața mânerelor roabei nu simțeam nimic, atât timp cât roaba era în repaus.

Acum am să vă atrag atenția asupra asemănării izbitoare dintre cele două desene din dreapta ale imaginii de mai sus şi desenele imaginilor de la pagina 109.

Despre structurile cavitare şi felul cum se manifestă efectul lor vom mai vorbi puțin la capitolul de comentarii unde voi insista explicând fenomenul din punctul meu de vedere, căci eu cred că ştiu care-i cauza manifestării sale. Şi un ultim comentariu personal ar fi acela că regret profund că nu ştiu nici un pic de limbă rusă şi de asemenea că nu am găsit pe nicăieri varianta completă a cărții sale traduse măcar în engleză. Singura variantă completă care se găseşte este în limba rusă… citatele pe care le-am folosit aici sunt dintr-o traducere incompletă a cărții şi anume doar a capitolului cinci. Acum să trecem mai departe.

Un alt necunoscut care a studiat mare parte din viața sa radiația energetică a eterului cu ale sale emisii subtile este **Slim Spurling** (1938 – 2007).

Slim s-a născut în localitatea Aberdeen din Dakota de sud , dar a crescut într-o fermă lângă Morrison Colorado, unde a făcut şi şcoala primară şi ulterior a urmat o şcoală militară la Academia Militară din Colorado. A obținut licența în ştiințe ca absolvent al Universității de stat din Colorado cu specializarea principală în silvicultură şi botanică şi secundar în microbiologie, biochimie şi micologie.

Slim a fost un artist, timp de mai bine de douăzeci de ani s-a ocupat de fierărie artistică şi chiar a înființat o şcoală de fierărie artistică în anii 1970 al cărui prim elev este fondatorul şi curatorul muzeului național de fierărie artistică din Memphis, Tennessee.

În afara domeniului artistic, Slim a fost absorbit de studiul metafizicii, după ce în perioada colegiului a avut două experiențe de decorporalizare ca rezultat a două situații de moarte clinică pe care le-a suferit.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

A început să practice radiestezia cam tot în anii 1970 inventând o serie întreagă de dispozitive destinate acesteia precum şi unele destinate atenuării sau anulării efectelor malefice ale zonelor geopatogene.

Urmare a activității sale de-o viață a căpătat recunoașterea internațională atât ca artist cât şi ca om de ştiință urmare fiind faptul că a ținut seminarii în întreaga lume.

A făcut parte din colectivul care a fondat în 1993 Asociația de Cercetare Geobiologică, societate care este constituită într-o rețea complexă de studenți care studiază şi practică radiestezia şi aplicațiile ei în variate domenii ale activității umane actuale.

În 1985 Slim a început o serie de cercetări minuțioase asupra fenomenelor şi tehnologiilor energiilor subtile punând la punct o serie de aparate radionice.

În 1992 a inventat dispozitivul cunoscut ca „Light-Life™ Ring" după care au urmat dispozitivele numite „Acu-Vac Coil™", „Feedback Loop™" şi „Harmonizer™". Le puteți vedea în imaginea de mai jos de la stânga spre dreapta. Ultimele două fiind două variante de armonizator:

Toate acestea sunt construite din superconductori la temperatura camerei, produc diferite efecte subtile benefice în zonele unde sunt amplasate, au contribuție importantă la ameliorarea durerilor şi vindecarea unor afecțiuni prin sprijinirea şi chiar amplificarea capacităților de vindecare ale organismului, îmbunătățesc calitatea apei şi a aerului, măresc puterea de creştere a plantelor, au efect asupra controlului numărului de insecte dintr-o zonă.

În privința capacității acestor mici jucării din sârmă specială – vom spune la comentarii ce fel de sârmă este ! – de a contribui la depoluarea atmosferică am să redau aici mărturia unui scriitorului foarte cunoscut pe plan mondial, Drunvalo Melchizedek care, uluit de efecte, le descrie în cartea sa intitulată „Spațiul sacru al inimii" :

„Jon spune că el şi asociații săi, unul dintre ei fiind Slim Spurling (cu cercetarea sa incredibilă legată de bobine), au aflat ceva în legătură cu natura care ar putea vindeca problemele de mediu ale planetei şi doreau ca eu să aflu mai multe despre cercetările făcute, de ei. Jon mi-a spus că, în Denver, au reuşit să curețe poluarea din atmosferă şi că aerul de acolo este, în prezent, foarte curat. M-a rugat să vin şi să văd cu ochii mei.

Am fost uluit, întrucât am locuit în Boulder, Colorado, la doar câțiva kilometri de Denver, care la acea vreme - la sfârşitul anilor şaptezeci - era oraşul cu cel mai poluat aer din America, chiar mai poluat decât Los Angeles. De fapt, acesta a fost unul dintre motivele pentru care am plecat din Boulder. La început, am crezut că Jon exagerează, însă cunoscându-i geniul şi intelectul, am considerat că orice poate fi posibil. Prin urmare, m-am hotărât să merg într-acolo. Îmi propusesem deja să „evadez" puțin, iar această aventură părea să fie cel puțin interesantă.

M-am decis să fiu receptiv, lipsit de prejudecăți şi să nu am aşteptări. Chiar dacă cele spuse de el n-ar fi fost adevărate, această călătorie mă purta pe vârfurile înzăpezite ale munților Stâncoşi, ceea ce mă făcea întotdeauna să simt că prind viață.

* * *

O săptămână mai târziu, mă aflam în avionul către Denver, într-o atmosferă mai curată decât văzusem eu vreodată. Era ca şi cum nu exista atmosferă deloc. Puteam vedea copacii de pe munții aflați la mare distanță (la 32 de kilometri distanță).

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Priveam ca un turist ce vede pentru prima oară un tărâm exotic, uimit de limpezimea aerului pe care n-o văzusem cât timp am locuit în acele locuri. A spune că cele văzute mi-au trezit interesul, ar fi prea puțin - eram uluit! Să fi fost cu adevărat opera lui Jon?

La aeroport, un taxi s-a apropiat de mine, iar şoferul părea să emane o stare relaxată şi liniştită. M-a îndemnat să mă aşez pe scaunul din față, ca şi cum am fi fost buni şi vechi prieteni, iar în scurt timp, ne îndreptam către casa şi laboratorul de cercetare ale lui Slim Spurling, un loc pe care nu-l văzusem niciodată, dar despre care auzisem multe lucruri.

Îmi amintesc că m-am uitat în ochii taximetristului şi acesta părea să fie complet eliberat de stres, o calitate destul de neobişnuită pentru un şofer de taxi. L-am întrebat ce părerea are despre slujba sa. Privind în față, mi-a zis că-i place mult ceea ce face. Lângă el, oamenii se deschideau şi îşi povesteau experiențele avute în călătoriile făcute peste tot în lume.

Cu această ocazie, m-a întrebat de ce am venit în Denver. I-am spus că am venit în căutarea unui răspuns la problemele pe care le are lumea în privința poluării. S-a uitat la mine, de această dată cu o inocență ca de copil şi mi-a spus: „Aici nu mai avem această problemă. Priveşte, aerul nu este poluat!” I-am răspuns că pot vedea cât de curat este aerul.

„Este mai mult decât atât”, spuse el „Toată lumea de aici se simte extraordinar de bine! Ştii cumva ce s-a întâmplat?”

Nu am spus nimic, întrucât nu ştiam răspunsul la această întrebare. Într-un final, a oprit maşina în fața unor clădiri vechi cu două etaje, pe o stradă lungă ce duce la Şcoala de Mineri din Golden, Colorado. În acest loc, trebuia să mă întâlnesc cu Slim Spurling, unul dintre cercetătorii care compila informația experimentală despre un nou instrument de reducere a poluării, numit R-2.

Era o invenție minunată, care captura într-un fel forma de undă a norului încărcat cu ploaie, chiar în clipa în care fulgera, şi o trimitea pe o suprafață de 56 de kilometri, spărgând hidrocarburile în molecule inofensive, oxigen şi vapori de apă. Era adevărat ? Aşa părea din respirarea aerului curat de pe strada lui Slim.

Am bătut la uşă şi l-am auzit pe Slim zicându-mi să intru, ceea ce am şi făcut. Casa lui era, într-adevăr, un adevărat laborator şi nu un loc unde să locuieşti, să mănânci şi să dormi.

Am realizat însă că locul unde trăia el se afla la etaj, separat de lumea sa de cercetare.

Bobine de cupru de diverse mărimi se aflau peste tot pe podea şi erau şi alte obiecte a căror întrebuințare doar Dumnezeu şi Slim o cunoşteau. Pentru acest om, care părea o combinație între Merlin cu barba sa lungă şi albă şi un cowboy, aceste „bobine vechi” făceau ceva care ajuta la purificarea poluării din aerul Denverului.

Jon nu a venit în prima zi; erau doar Slim şi alți doi cercetători care testau echipamentul de acolo. După plecarea celor doi, am avut ocazia să rămân doar cu Slim şi să-i observ genialitatea. Am rămas alături de el pentru câteva zile, încercând să aflu atât cât era pe înțelesul meu.

Iată cum funcționează un R-2 – de fapt, lucrurile sunt cu mult mai complexe, dar nu pot decât să aproximez: forma de undă pe care o emite un nor de ploaie, chiar în clipa în care este pe cale să descarce un fulger, este duplicată într-un aparat special (nu este vorba de R-2). Apoi, este conectată la un cip de computer din R-2, a cărui sistem de transmisie (speaker şi raportor) o trimite în atmosferă printr-o bobină încastrată, numită armonizator.

Forma-undă creşte apoi şi se extinde într-o formă de câmp toroidal (ca o gogoaşă), afectând undele de gravitație, pentru a curăța poluarea, de la distanță. R-2 are patru butoane ataşate la capătul tijelor de metal filetate, ce formează un tetraedru. Butoanele pot fi folosite pentru a regla câmpul toroidal, astfel încât acesta să „prindă viață”. Atât Jon, cât şi Slim considerau că acest câmp energetic toroidal este „viu” (şi la fel am crezut şi eu după ce am văzut felul în care interacționează cu natura). Eram cât se poate de receptiv, întrucât toate aceste reprezentau, la acea vreme, lucruri noi pentru mine.

La început, am învățat cum să reglez un R-2 prin senzația pe care o aveam în cel de-al treilea ochi când roteam cele patru butoane ale unității. Era simplu; având multă experiență

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

în domeniul extrasenzorial, pentru mine acest lucru era absolut firesc. (Mai târziu, am aflat că doar câțiva oameni putea face acest lucru, dar şi că oricine, având instruirea adecvată, putea obține rezultate.)

Am continuat să exersez până în ziua în care Slim şi Jon au considerat că eram pregătit să-mi testez aptitudinile. Trebuia să reglez un R-2, în aer liber, şi să readuc în echilibru o mică zonă din Denver, care se „dereglase”. (Dacă un R-2 se dereglează, regiunea în care lucrează se va întoarce foarte repede la stadiul inițial de poluare, de obicei în doar două săptămâni.) Aproape că nu-mi venea să cred că vreo regiune a oraşului Denver putea fi poluată, însă amândoi mi-au garantat că era adevărat.

Am mers cu maşina cam 30 de kilometri, în partea de sud-est a Denverului, o zonă pe care nu o cunoşteam, iar apoi ne-am îndreptat spre periferia oraşului. Am parcat maşina pe şosea şi am urcat pe un deal, în vârful căruia se afla o pădurice.

Nu voi uita niciodată ce am văzut atunci când am ajuns în vârful dealului şi am privit în valea de pe cealaltă parte. Întreaga vale era acoperită de un nor de poluare, roşu-maroniu, care se întindea pe mai mulți kilometri. Dedesubtul unui copăcel, ascunsă de privirea trecătorilor, se afla o unitate R-2 care-şi cânta încet melodia unui nor de ploaie. Problema era că se dezacordase.

Jon şi Slim mi-au spus să mă aşez în fața aparatului şi să testăm dacă îmi învățasem bine lecțiile. Cu un mare interes şi o curiozitate ca de copil, m-am aşezat în fața unității, cu picioarele încrucişate, şi mi-am închis ochii, începând să meditez şi încercând să identific ce anume dereglase unitatea.

Exact în clipa în care am început să rotesc butoanele, Jon m-a oprit şi mi-a spus: „ține ochii deschişi şi uită-te la norul de poluare”. Nu aşa fusesem instruit, însă l-am ascultat şi am privit norul, începând încă o dată să reglez butoanele. Jon m-a oprit din nou şi mi-a zis: „Ascultă şi păsările în acelaşi timp”. M-am întors spre el şi l-am întrebat: „Poftim?” Nimeni nu pomenise nimic de păsări, în timpul antrenamentului. A repetat: „Ascultă păsările. Vei înțelege de ce”.

Nu înțelegeam la ce se referea, dar am continuat. În timp ce am întors primul buton, am simțit cum regiunea începea să se schimbe în jur, dar în lumea vizibilă nu se întâmpla nimic.

Cu toate acestea, când am reglat şi al patrulea buton, totul s-a întâmplat simultan - ceea ce m-a surprins foarte mult.

Brusc, norul roşu-maroniu de poluare a dispărut, făcând loc unei atmosfere curate şi senine. Era ca un miracol. În aceeaşi clipă în care norul a dispărut, în jur de o sută de păsări au început să ciripească şi să cânte peste tot în jurul meu. Până atunci nici nu realizasem că sunt acolo! Cele două întâmplări au avut un efect straniu asupra mea, la nivel psihic.

Văzusem şi simțisem puterea aparatului R-2, iar în acel moment, am conştientizat că această nouă ştiință era reală şi că trebuia să învăț mai multe despre ea, prin experiență directă.

În acea perioadă – în mod special în anii 1995 şi 1996 – aerul din Denver devenise foarte curat, însă Agenția pentru Protecția Mediului a oraşului, şi-a arogat toate meritele pentru acest fenomen. Agenția susținea că măsurile luate de ea au făcut ca aerul să devină atât de curat. Cu toate acestea, eu văzusem cum unitatea R-2 purifica, în doar câteva secunde, zone întinse de cer şi am înțeles că APM-ul din Denver îşi asuma meritele pentru ceva ce nu era făcut de agenție. Apoi, Jon şi Slim au testat aparatul într-un laborator independent din Fort Collins, Colorado, ceea ce a dovedit faptul că R-2 făcea exact ceea ce am văzut că face.

Cei care au testat-o, au lăsat unitatea să meargă o perioadă de timp, iar apoi au oprit-o. Au consemnat ştiințific că nivelul poluării a scăzut cât timp unitatea a funcționat - iar apoi, când a fost oprită, a crescut. Au repetat acest test timp de trei luni. Totodată, cei de la Forțele Aeriene SUA de la baza Forțelor Aeriene Kirkland, monitorizau atât acest experiment, cât şi cel inițiat de mine în Pheonix – despre care voi discuta imediat – şi ne-au

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

întrebat dacă suntem de acord să fim testaţi de către echipa lor ştiinţifică. Am acceptat, iar acele teste au demonstrat definitiv că R-2 purifica, realmente, poluarea atmosferică.

Când ne-am întors în laborator, Jon şi Slim mi-au oferit propria unitate R-2, pentru a face experimente şi la mine acasă, în Arizona. Trebuie să recunosc că mă simţeam exact ca un copil care tocmai primise mult-dorita jucărie. Am aşteptat nerăbdător să ajung acasă, pentru a testa mai departe acest aparat incredibil.

*** * ***

Când am ajuns acasă, pe data de 30 mai 1996, ziarele din Arizona descriau problema poluării atmosferice care, în oraşul Phoenix, crescuse la cote alarmante. Guvernatorul Arizonei, Fife Symington, spunea că poluarea din Phoenix era atât de îngrijorătoare, încât oraşul era pe cale să fie clasificat în categoria „gravă”. Situaţia se înrăutăţea în fiecare zi.

Guvernatorul Symington a înfiinţat o Strategie de conservare a stratului de ozon, condusă de avocatul Roger Ferland. În legătură cu problema poluării, domnul Ferland a spus: „Vom încerca orice. Nu există nici o metodă pe care să nu o luăm în considerare, indiferent cât de radicală, bizară, dificilă sau scumpă ar fi. Vom încerca orice”. El spunea că este absolut necesar ca oraşul Phoenix să fie curăţat; poluarea atmosferică avea să distrugă turismul şi să afecteze sănătatea tuturor cetăţenilor.

Astfel că i-am scris o scrisoare domnului Ferland, cerându-i ajutor pentru amplasarea unei unităţi R-2 în oraşul Phoenix. Întrucât aveam dovezi ştiinţifice că acest aparat dădea rezultate – atestate atât într-un laborator ştiinţific independent, cât şi de către Forţele Aeriene SUA – şi dat fiind că nu ceream sprijin financiar, am presupus că ne vor asculta.

Cât de mult m-am înşelat! În scrisoarea pe care am trimis-o, nu am făcut decât să cer primăriei oraşului Phoenix să ne ofere o şansă de a le demonstra că purificarea aerului este posibilă.

Ne ofeream să plătim toate costurile, iar tot ce trebuiau ei să facă era să ne recunoască prezenţa şi să ne monitorizeze realizările.

Am primit un telefon din partea primăriei, de la un bărbat pe nume Joe Gibbs, care mi-a spus că nu sunt interesaţi de unitatea noastră R-2 şi că nu ne vor oferi nici un ajutor. Vă imaginaţi cât am fost de uimit. De abia atunci am început să înţeleg că articolul din ziar fusese scris doar în scop publicitar şi politic şi că nu aveau nici o intenţie de a eradica poluarea din oraşul Phoenix. M-au refuzat în toate privinţele.

Din fericire, nimeni nu mă putea împiedica să fac experimente, întrucât R-2 funcţionează cu o baterie de nouă volţi şi utilizează milivolţi pentru a opera, iar legea federală spune că orice aparat care foloseşte mai puţin de un watt, nu este supus controlului legal.

Prin urmare, pe data de 4 iunie 1996, pe cont propriu, am activat primul R-2 în Cave Creek, la marginea de sud a oraşului Scottsdale. Aerul era atât de murdar şi uscat în acea zi, încât era greu de respirat. Nu plouase de luni de zile şi până şi unii cactuşi mureau. În primele trei zile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, în cea de-a patra zi, deasupra casei mele a apărut un nor negru de ploaie. Nu exista nici un nor în toată Arizona, cu excepţia acestuia de deasupra casei mele şi a micuţei unităţi R-2. Apoi, norul a început să se extindă şi să crească în dimensiune.

În cea de-a zecea zi, norul crescuse până la 25 de kilometri în diametru şi, pentru prima dată după mult timp, a început să plouă, cu fulgere. Şi ce fulgere! Nu mai văzusem aşa ceva decât de două sau de trei ori în viaţa mea. Furtuna a continuat ore în şir, iar fulgere uriaşe brăzdau cerul. Aerul avea mirosul plăcut al ozonului. Apoi, cerul s-a deschis pentru o revărsare de apă. Începând de atunci, a plouat aproape în fiecare zi, curăţând aerul de poluare şi umplând râurile şi lacurile cu apă proaspătă.

Pe data de 1 septembrie 1996, forma de undă creată de R-2 era stabilită şi, începând cu acea zi, nu au mai existat alerte îngrijorătoare – nici una, până când Forţele Aeriene ne-au cerut să închidem unitatea, pentru a vedea ce se întâmplă.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Am demontat unitatea pe data de 12 mai 1997 şi, la sfârşitul lunii, poluarea atmosferică s-a reinstalat şi oraşul a primit prima alertă pe anul 1997. În timpul acestui test (de fapt, instalasem o a doua unitate R-2 chiar în oraşul Phoenix, în luna martie 1997, motiv pentru care începuseră să se vadă rezultate), nivelul de hidrocarburi din oraşul Phoenix nu a variat aproape deloc. Uneori, în mijlocul oraşului, nivelul indica cifra zero. Din nefericire, R-2 nu a înlăturat şi nitraţii, care sunt cauza poluării ozonului, dar chiar a dat rezultate în cazul hidrocarburilor. Totul este înregistrat în actele oficiale.

La finalul acestui experiment, ştiam cu siguranţă că R-2 era un succes, însă Forţele Aeriene SUA, care îmi monitorizaseră acţiunile, mi-au cerut să închid activitatea. Vroiau să vadă ce se întâmplă şi, în acelaşi timp, m-au informat că APM SUA nu va permite niciodată ca acest sistem să se dezvolte. Mi-au sugerat să plec din Statele Unite şi să încerc în altă parte. Astfel, având aprobarea Forţelor Aeriene SUA, am început să-mi conduc cercetarea pe pământuri străine. Din luna iunie 1996, până în mai 1998, am lucrat cu R-2 şi am obţinut rezultate uimitoare, care, din nefericire, nu au fost recunoscute de primăria Phoenix."

Esența aparatului R-2 descris aici este formată din cele două bobine, armonizatorul şi acu-vac care au rol de antene de recepție a undelor atmosferice şi ulterior de emisie a lor după ce aparatul le-a amplificat.

Remarcați refuzul autorităților de a accepta remedierea situație, chiar dacă asta nu-i costa nimic. De fapt refuzul vine dintr-o motivație profundă şi ascunsă. Aceea că dacă Drunvalo şi prietenii săi ar fi purificat atmosfera, iar acest lucru ar fi fost făcut public, oficialii şi-ar fi pierdut orice merite în această acțiune şi ar fi scăzut enorm în ochii electoratului…

Practic elita mondială, la orice nivel al ei sacrifică cu neruşinare şi nepăsare incredibilă, sănătatea şi viața poporului şi a planetei în beneficiul măruntelor lor câştiguri materiale egoiste.

Viața şi activitatea lui Slim au început a fi recunoscute din ce în ce mai mult de comunitatea ştiințifică abia în ultimul timp, după moartea sa, ce s-a petrecut la data de 12 noiembrie 2007.

Sunt unii oameni care privesc altfel şi care nu înghit totul pe nemestecate…

Progresul real al omenirii este urmare a activității lor nu a mediului academic care este extrem de închistat în dogme şi legități rigide dictate de limitarea mentală a prostiei… Când accepți orice învățătură ca pe ceva sacrosanct şi de netăgăduit doar pentru că vine de la un om care a făcut o facultate în vreme ce tu nu eşti decât un mucos de copil, ajungi să îngroşi rândurile academicienilor, să devii unul din cei care sub pretextul calității lor de învățați contribuie din plin cu munca lor la frânarea progresului comun…

Sunt şi au fost unii oameni al căror spirit critic s-a opus dogmelor şi care au ieşit din rând, nu au acceptat îndoctrinarea, nu au acceptat starea de oaie docilă în turma conducătorilor, oricare ar fi fost aceştia…

Au fost oameni ca Da vinci, Michelangelo, Pico de la Mirandola, Savonarola, Galilei, Copernic, etc. … Trebuie să ştiți că asemenea oameni nu sunt numai geniile despre care am auzit şi care au rămas în amintirea omenirii… sunt şi printre noi asemenea oameni… De obicei societatea încearcă să-i respingă, să-i ridiculizeze, să le facă viața amară… Este acea conspirație a mediocrității despre care am mai vorbit… Eu însumi am fost un asemenea om…

În copilărie, datorită faptului că având în casă o bibliotecă am citit mult mai mult decât colegii mei de şcoală, am fost mereu ridiculizat de aceştia cu epitete gen „profesorul Baltazar", „deşteptu'lu' peşte" şi altele… Deranjant era faptul că deoarece nu mă atrăgeau atât de mult activitățile copilăreşti ale lor, multe dintre ele chiar prosteşti şi periculoase, eram adesea respins de colegii de joacă…

Nu m-a supărat acest lucru căci de mic am înțeles care-i cauza respingerii lor… dar situația avea şi avantaje… enorm de mari… Aveam linişte, puteam gândi nestingherit de nimeni la cele pe care le citeam, la lucrurile noi pe care le aflam zilnic din zecile de cărți pe care le găseam prin bibliotecile oraşului… Mi-amintesc că multe din lucrurile care mi se predau la şcoală îmi păreau banale şi neinteresante… şi multe dintre învățăturile profesorilor

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

mei erau chiar lucruri pe care nu le acceptam. Intrau în flagrant conflict cu cunoştinţe anterioare şi de cele mai multe ori nu le dădeam nici o atenţie… Pentru că în copilărie aveam talent la desen, după ce m-am mutat într-o şcoală dintr-un oraş mai mare, am primit o notă de patru pentru un desen superb pe motiv că nu l-aş fi făcut eu…

Din acel moment am început să-i disprețuiesc profund pe marea majoritate a celor care mi se prezentau zilnic în fața băncii mele de școală pretinzând că sunt profesori și că au a mă învăța ceva… Din acel moment nu am mai învățat decât ce am considerat eu că mi-e util…

Marea majoritate a acestor elevi răzvrătiți rămân niște necunoscuți, ocoliți și respinși întreaga lor viață de o societate prea abrutizată de prostie și lăcomie, pentru a-i putea înțelege.

Sunt unii însă, care reușesc să răzbată deasupra mediocrității generale și despre care auzim, mai devreme sau mai târziu…. Un astfel de om e cel despre care voi vorbi în continuare.

Este vorba de un contemporan, care deși este respins de mediul academic iar teoria sa este considerată o fantasmagorie care nu are baze științifice, presa mondială îl numește „Noul Einstein”…

E vorba de un om care a trecut prin școală, profund sceptic la ideile ilogice pe care încercau profesorii săi să i le planteze în creier, și a cărui teorie științifică se vrea a fi sfântul Graal al științei moderne… o teorie unificată a forțelor naturii… Omul se numește **Nassim Haramein**.

Iată o scurtă biografie a lui luată de pe Internet, de la un sit care oferă marelui public unul din filmele de prezentare ale sale:

„Nassim Haramein s-a născut în Geneva, Elveția în 1962. Încă de la 9 ani, Nassim deja punea bazele pentru teoria hiperdimensională unificată a materiei şi energiei, pe care într-un final el o va numi „Universul Holofractografic”.

Nassim a petrecut majoritatea vieții lui cercetând geometria fundamentală a hiperspațiului, studiind o varietate de domenii, de la fizica teoretică la cosmologie, de la mecanica cuantică la biologie și chimie, de la antropologie la civilizații străvechi.

Combinând această cunoaştere cu o profundă observare a comportamentului naturii, el a descoperit un sistem geometric specific pe care el l-a constatat ca fiind fundamental pentru creație și de asemenea, acesta reprezintă fundamentul său pentru Teoria unificată a Câmpurilor.

Această teorie unificată, cunoscută ca „Sistemul Metric Haramein-Rauscher”, este o nouă soluție la ecuațiile de câmp ale lui Einstein care încorporează și efectele de torsiune și Coriolis. Punând bazele a ceea ce ar putea fi o schimbare fundamentală în concepțiile noastre actuale despre fizică și conștiință, această teorie tulburătoare este din ce în ce mai cunoscută în comunitatea științifică.

Vorbind fluent atât engleză cât și franceză, Nassim a ținut conferințe și seminarii legate de teoria sa unificată de peste 10 ani, în special în Canada și Statele Unite.

În ultimii 20 de ani, Nassim a condus echipe de fizicieni, ingineri electricieni, matematicieni și alți oameni de știință. El a înființat o fundație non-profit, numită „FUNDAȚIA PROIECTULUI REZONANȚEI” (Resonance Project Foundation), unde, ca Director al Cercetării el continuă explorarea principiilor unificatoare și aplicarea lor în lumea de azi. Fundația are un parc de cercetare în Hawai, unde știința, durabilitatea, tehnologiile verzi și cultura bio se împletesc.

Daca v-a plăcut seria de documentare THE ELEGANT UNIVERSE și dacă lecția de fizica cuantică din documentarul EVIDENCE - The Case For The NASA UFO's vi s-a părut coerentă și plină de semnificații, atunci conferințele lui NASSIM HARAMEIN sunt cele care le leagă și merg la un nivel superior, unificator, înălțător, spiritual în care conștiința este un factor cheie.”

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Trebuie să spun aici că Nassim a ajuns la concluziile sale ştiinţifice pornind iniţial de la fapte banale din istoria omenirii pe care nu le putea accepta. Printre ele fiind şi prezentarea de către istorici a tehnologiilor care chipurile ar sta la baza construcţiei piramidelor… A plecat de la indicii lăsate de înaintaşii noştri atât pe vestigiile arheologice din întreaga lume cât şi în tradiţiile, legendele şi scrierile vechi. Numai un spirit enciclopedic poate să pună cap la cap multitudinea de indicii pentru a reuşi să înţeleagă realitatea, adevărul… Numai o ştiinţă multidisciplinară, integrată poate asigura omenirii adevăratul progres.

Ori această concepţie enciclopedică intră în flagrant conflict cu superspecializarea până la nivel de amănunt în domenii extrem de înguste ale cercetării, superspecializare care nu are ca rezultat decât stagnarea…Multe din invenţiile, inovaţiile şi ideile progresiste ale spiritelor vizionare nu au fost şi continuă să nu fie înţelese de ştiinţa actuală datorită lipsei de cultură generală… Practic academicienii planetei sunt proşti… pur şi simplu… Îndoctrinaţi şi încarceraţi în domeniul lor strâmt de specializare sunt incapabili să vadă lumea din jur în ansamblu şi ca urmare nici nu o pot înţelege…

Şi cu toate că Nassim este un tip enciclopedic, la fel ca marea majoritate a învăţaţilor actuali, este şi el captiv unui spirit egoist, secretos, şi temător.

Dacă veţi intra pe situl fundaţiei sale nu veţi găsi nici o informaţie concretă despre cercetările pe care colectivul condus de el le efectuează… Este prizonierul concepţiei păguboase că o invenţie trebuie păstrată secret, până în momentul definitivării ei, fiind făcută publică abia după terminarea cercetărilor şi obţinerea brevetelor şi recunoaşterii ştiinţifice mondiale…

Din păcate acest mod de gândire dă apă la moară oligarhiilor militariste şi industrial bancare superstatale să poată controla şi chiar împiedica pătrunderea pe piaţă a noilor invenţii – de aceea omenirea nu are acces la cele mai noi invenţii, cercetări, şi în general la progres.

Iată ce scriam unui cititor care după ce citise cărţile mele, mă întreba dacă am brevetat vreun dispozitiv descris în cărţile mele:

„În ce priveşte eventuale drepturi de autor ale mele legat de acestea, trebuie să ştiţi că aproape nimic din ce sugerez eu în cărţile mele nu sunt ideile mele. Sunt ideile unor mari oameni de ştiinţă şi ingineri, pe care eu doar le-am îmbunătăţit pe ici pe acolo aşa cum m-am priceput. În plus dacă doream să am drepturi de autor pe ele nu le mai făceam publice pentru a se inspira oricine din ele. …

… Brevetarea şi omologarea sunt principalele căi de obstrucţionare a progresului energetic al omenirii pe care le folosesc cercurile interesate.

De aceea nu produce nimeni pe nici o linie de producţie din lume „generatoare" free energy pentru că nu au cum să le pună-n producţie, nefiind brevetate şi omologate. Iar acest lucru nu se poate face datorită faptului că se pretextează fie că acestea ar încălca legile termodinamicii fie pentru că pur şi simplu majoritatea oficiilor de brevete şi mărci din lume nu acordă brevete unor tehnologii care aduc atingere tehnologiilor actuale…"

Şi iată ce am răspuns unui alt cititor de-al meu, care după ce a citit cartea pe care am făcut-o publică la începutul acestui an, mi-a reproşat că nu par a fi interesat de Nassim Haramein, că nu par a fi interesat de a face ceva practic bazat pe studiile sale:

„În ce priveşte opera şi activitatea lui Haramein… eu înţeleg că teoria lui este fascinantă, dar până una alta rămâne doar un concept pur teoretic… Nimic din ce este public cu privirea la activitatea sa nu sugerează vreo modalitate practică (şi fireşte şi posibilă !) de a extrage energie prin intermediul teoriei sale.

Ar fi fascinant să obţii energie pe calea ce s-ar întrevedea din teoria sa, dar vă pun un set de întrebări la care să încercaţi să vă răspundeţi.

S-ar presupune din prelegerile sale că un dispozitiv energetic bazat pe ideile lui ar trebui să fie realizat cumva cu cristale. Poate că o configuraţie de 64 de cristale dodecaedrice, sau ceva de genul acesta… Vă întreb eu pe dumneavoastră acum: de unde iei atât de multe cristale pe care să le prelucrezi în aceste forme ? Ce anume cristale sunt - cuarţ, turmalină, safir, diamant, etc. – ce anume ? Ştiţi cât costă acestea – presupunând că

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

ai avea de unde să le procuri ? Ştiți cumva prin ce procedee se taie asemenea materiale, prin ce procedee se şlefuiesc ? Eu ştiu, şi vă rog să mă credeți că numai materialele abrazive necesare unor asemenea prelucrări sunt cel puțin la fel de scumpe ca însăşi cristalul de prelucrat. Nu mai iau în considerare mijloacele tehnice necesare – maşini de tăiat şi de şlefuit…

Şi să spunem acum că poate ai de unde lua cristalele. Pe ce direcție le tai şi le prelucrezi ? Dumneavoastră ştiți că cristalele se formează prin creştere pe nişte axe, au fibră, la fel ca lemnul ? Pe ce direcție față de axa de cristalizare trebuie prelucrate pentru a putea fi capabile să colecteze energie ? Singurul lucru care se cunoaşte la ora actuală exact despre proprietățile electrice ale cristalelor este piezoelectricitatea cristalului de cuarț. Se ştie că are proprietatea de a rezona la o frecvență fixă dată de dimensiunile şi forma sa fizică. Un cristal de cuarț montat într-o piesă electronică numită „cuarț” are frecvența de rezonanță de câteva zeci de kHz şi are dimensiuni minuscule. Se mai cunoaşte proprietatea turmalinei de a fi debalansată electric în mod natural.

Ce dimensiune trebuie deci să aibă cristalul sau întreg ansamblul pentru a rezona cu mediul înconjurător ?

La ce frecvență trebuie să rezoneze ? Dacă, în ce priveşte densitatea energetică a eterului oamenii de ştiință sunt de acord că este de circa 25 GWh/cmc, în ce priveşte frecvența de rezonanță nu am găsit nicăieri nici o dată concretă. Şi de altfel nici nu cred că veți putea găsi, căci aceasta este un rezultat al rezonanței individuale a tuturor atomilor şi moleculelor componente. Şi fiecare atom şi fiecare moleculă rezonează diferit în funcție de masa sa atomică, adică de substanța chimică pe care o reprezintă. O frecvență de rezonanță are molecula de apă, alta molecula de apă grea, şi cu totul alta molecula de apă de mare… şi lista e deschisă pentru toate elementele chimice şi toate combinațiile lor…

Îmi veți spune poate că acea frecvență ar fi acel 7,5 Hz descoperit de Tesla. Vă atrag atenția că acea frecvență nu este decât frecvența de rezonanță a „cavității Schuman” adică a circuitului oscilant determinat de condensatorul pământ – ionosferă…

Realitatea este că acea frecvență deşi este una fundamentală, nu este fixă ci are variații permanente date de mai mulți factori cu variație continuă. Şi apoi nici această frecvență nu e chiar atât de fundamentală cum am vrea sau am putea să credem, căci de la descoperirea lui Tesla această frecvență s-a modificat printr-o creştere permanentă, şi chiar în acest moment ea este undeva pe la 12 – 13 Hz şi se mai pune şi problema armonicelor.

Dar încă odată, aceasta-i frecvența de oscilație a atmosferei terestre, a cărei compoziție se modifică permanent, nu a aşa numitului „eter”…

Cum pot realiza ceva pornind de la aceste date şi de la ideile lui Haramein ? Să spunem că am prelucrat acel cristal necunoscut necesar, pe o direcție anume şi am obținut cele 64 de dodecaedre. Acum se pune întrebarea : Cum le îmbin ? Sunt corecte direcțiile fibrelor acestor cristale ? Nu cumva fibrele lor trebuie să îndeplinească anumite condiții de orientare ? Şi după ce am obținut acea configurație superbă de cristale … ce fel de energie apare acolo, şi mai ales unde apare ea ? Dar apare vreun fel de energie ? Şi dacă apare este o energie pe care poți s-o colectezi ? Nu cumva acea energie presupunând că printr-un noroc fantastic de imens am reuşit să îndeplinim toate condițiile necesare, este o energie subtilă… o energie oarecum asemănătoare orgonului, Ki-ului, Pranei, etc., energie ce se manifestă doar în centrul acelei structuri cristaline ? Cum o extrag de acolo ? Care-i modalitatea de a o folosi ? Şi credeți-mă că oricât de fascinantă este teoria domnului Nassim Haramein, aceasta rămâne doar o simplă teorie, care deocamdată chiar şi pentru el cred că nu prea are fundament practic….

Căci întrebările de genul celor pe care vi le-am pus eu aici ar putea continua până am umple mai multe pagini.

Iar domnul Haramein, oricât de simpatic ar fi, suferă de marele păcat pe care-l au toți inventatorii egocentrişti din ultima sută de ani. Se crede proprietar al acestei idei, şi

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

crezându-se proprietar al ei, nu e dispus să facă publică modalitatea practică de utilizare a ei (dacă există vreuna !) .

Şi trebuie să înțelegeți un lucru domnule. Anume că deasupra tuturor statelor lumii există o organizație criminală de sorginte militară, care prin faptul că de mai bine de 100 de ani a pus stăpânire pe toate tehnologiile inovatoare inventate pe pământ sau capturate de la extratereştri, se situează la un nivel tehnologic ce-l depăşeşte pe cel pe care-l cunoaştem noi, cu multe sute de ani.

Imaginați-vă că dacă de la nivelul tehnologic pe care-l avea omenirea acum 100 de ani s-a ajuns la ce e azi, ceea ce au spoliat aceştia în ultima sută de ani i-a situat la un nivel de zeci de ori mai superior. Ei pot prin tehnica pe care o au să monitorizeze orice activitate terestră în timp real. De aceea nimeni dintre inventatorii, oamenii de ştiință şi inginerii care au activat în domeniul energiilor libere nu au reuşit vreodată să-şi vadă ideile materializate în vreun produs comercial.

Nici domnul Haramein nu va reuşi. Pentru singurul motiv că atât timp cât te crezi proprietarul unei idei şi te încăpățânezi să o păstrezi pentru tine în speranța că vei câştiga de pe urma ei, până să ajungi tu să o pui în practică, cei de sus deja ştiu ce faci şi te vor împiedica.

Singura soluție practică şi viabilă este să faci publică ideea în toate amănuntele ei, pe toate canalele publice posibile, astfel încât cei ce se vor apuca de studiul şi aplicarea ei să fie cât mai mulți. Aceasta-i singura posibilitate practică de a contracara acțiunile criminale ale celor de deasupra tuturor…

Tehnologiile pe care vi le aduc eu la cunoştință prin cărțile mele aici la noi, şi alții pe alte meleaguri, sunt tehnologii pe care noi le redescoperim. Ele există de mult timp rezolvate şi perfect funcționale şi viabile dar se află în stăpânirea acestei organizații superstatale. Ceea ce facem noi nu este decât „redescoperirea roții" şi încercarea de a conştientiza masele largi că numai şi numai punând mâna şi lucrând singuri fiecare individual sau în grupuri mici, pe întreaga suprafață a planetei vom putea ajunge să beneficiem de tehnologiile energiilor libere. Cei care le-au acaparat şi le stăpânesc nu vor fi niciodată dispuşi să ni le ofere.

Ca urmare vă mulțumesc sincer pentru sugestie şi vă urez lectură plăcută în continuare. Vă asigur că aşa cum zilele acestea am publicat „Totuşi ce naiba-i energia liberă?!" voi continua an de an de acum înainte să public cărți de sorginte asemănătoare, cărți prin care să încerc să ridic vălul de pe marele mister ascuns de interese obscure şi retrograde care din păcate se situează mult deasupra destinelor noastre…

…Eu şi alții ca mine ne-am asumat un anumit risc aducându-vă la cunoştință prin lucrările noastre aceste aspecte ale vieții de azi. Întrebarea fundamentală este următoarea:

Dumneavoastră, ca receptori ai acestei informații vă aflați la înălțimea morală necesară pentru a lua atitudine şi a acționa ?... Sunteți capabili să vă opuneți sclavizării generale care se petrece chiar acum în timpul vieții dumneavoastră ?...

Sau continuați să considerați că e mult mai importantă garderoba doamnei Udrea… doamna în cauză fiind de fapt unul din înfăptuitorii acestei sclavizări ?…"

Cred că acest fragment de scrisoare e sugestiv… cu mențiunea că cititorul respectiv nu mi-a mai scris pentru a-mi răspunde acestei scrisori… Probabil că s-o fi simțit cu musca pe căciulă referitor la ultimul paragraf, sau poate că faptele pe care i le-am spus în acest fel i-au jignit orgoliul de cetățean arab… avea un nume asemănător cu al lui Haramein…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Comentarii

Despre ocultă şi invenții

Şi pentru a păstra o oarecare continuitate cu cele scrise pe pagina anterioară, trebuie să vă mai spun un lucru, de care ar trebui să fim conştienți toți, permanent şi-n orice loc de pe glob…

Cândva, când populația globului se număra la câteva sute de milioane orice mare realizare a unui spirit inovator era recunoscută de întreaga comunitate, iar respectivul era respectat şi i se recunoşteau meritele… fie ele pozitive sau negative… (aici nu uitați de inchiziție).

Dar… timpul trecând, populația globului a crescut şi odată cu această creştere, a crescut şi nivelul de trai general şi urmare a acestui fapt şi accesul la informație, şi la învățătură…

Aşa se face că în urmă cu circa două – trei secole, în plină revoluție industrială, numărul celor care aveau acces la cultură şi o pregătire şcolară adecvată creşte, iar probabilitatea ca doi inşi sub presiunea aceloraşi nevoi, să inventeze acelaşi mecanism, asemănător sau chiar aproape identic creşte şi ea…

În acel moment deoarece fiecare din acești inovatori ai omenirii erau angrenați din plin în revoluția industrială, apar conflicte privind drepturile intelectuale asupra uneia sau alteia din ideile noi apărute…

Totuşi problema nu era prea gravă, căci nivelul de trai, paradoxal era mult mai uniform atât din punct de vedere material cât mai ales spiritual, iar oamenii erau încă ființe care aveau demnitate, rațiune şi cinste…

Timpul a trecut în continuare şi revoluția industrială şi-a atins scopul iar omul a devenit un homo tehnicus dependent din ce în ce mai mult de invențiile sale…

În acest timp la fel ca-n orice societate, şi ca-n orice timp istoric, o mică parte din populație fiind formată din indivizi lacomi, profitori, rapaci şi imorali, aceştia au găsit modalitățile de a pune stăpânire pe noile tehnologii pentru a le folosi în nume propriu şi în detrimentul majorității…

Pentru cei care acum au tendința să mă acuze de teoria conspirației… am să le atrag atenția că Protocoalele Înțelepților Sionului, au fost elaborate în urmă cu peste o sută de ani… şi cei ce vor avea curiozitatea de a le studia vor descoperi stupefiați poate, că tot ceea ce în acele protocoale era un plan pentru un viitor îndepărtat, acum este o realitate extrem de dureroasă şi prezentă pe întreaga planetă…

În acest context apare organizarea socială statală, apare statul cu instituțiile sale, şi apare contractul social… Apar şi oficiile de brevete şi invenții iar cei care inventează ceva pentru a fi oarecum asigurați că nimeni nu va beneficia de aceiaşi idee pe care au avut-o şi ei vor merge şi vor depune descrierea amănunțită a ideii la aceste oficiu unde vor primi un brevet de inventator. Din acel moment chiar dacă acea idee ar fi venit altuia şi acela ar fi încercat să şi-o revendice, întâietate avea primul venit, adică primul care depusese cererea de obținere a brevetului de invenție… Lucrul acesta era cinstit şi recunoscut de toți ca pe ceva moral şi normal… Numai că !...

În spatele acestor oficii de brevete şi mărci se aflau organele statului şi printre ele, pe sub ele, sau pe deasupra lor anumite cercuri interesate formate din acea minoritate rapace şi lacomă despre care vorbeam un pic mai sus…

Aşa că de fapt partea bună şi frumoasă din ideea de a breveta o invenție a fost doar o scânteie, un foc de paie, o minune care nu a durat decât câțiva zeci de ani… În prezent, nu-şi permit să obțină un brevet de invenție toți „sărăntocii” oricât ar fi ei de geniali… Taxele sunt destul de mari, şi în plus riscul de a da banii şi de a rămâne cu buzele umflate e mare, căci având în vedere cât este de mare populația globală actuală, aproape orice idee ai avea există şanse importante ca din cei şapte miliarde de locuitori ai planetei să mai fie cineva care să fi avut aceiaşi idee înaintea ta şi deci să mai existe o cerere asemănătoare depusă la un alt oficiu… Chiar dacă oficiile de brevete şi mărci, pentru angajații lor, sunt nişte instituții

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

onorabile, există suficiente pârghii pe care le stăpânesc potentații lumii, prin care un brevet de invenție să nu ajungă a fi cunoscut de marele public şi nici de industria care ar fi interesată de punerea lui în producție în scop comercial. Spre exemplul cel mai elocvent sunt cele vreo patru – cinci sute de brevete ale lui Tesla despre care se ştie că există, dar care tot aşa de bine se ştie că sunt trecute la regim secret…

În plus legislația industrială din întreaga lume nu dă voie fabricilor să introducă în producție o invenție fără ca aceasta să fi fost brevetată anterior. Logica e simplă… şi de fapt e de bun simț, dacă te apuci să fabrici un dispozitiv sau o maşinărie fără a avea siguranța că e brevetată, după ce ai scos pe piață şi vândut un număr mare poți să te trezeşti că apare un inventator care-ți va dovedi că produsul pe care tocmai îl vinzi constituie proprietatea sa intelectuală şi încep procesele, pe care dacă eşti puternic şi bogat le poți câştiga dar pe căi necinstite… Dacă justiția e dreaptă şi vede dreptatea inventatorului pierzi… financiar… şi poți chiar da faliment…

Un alt covor de spini aşternut în fața inventatorilor este o lege mai degrabă nescrisă, dar despre care am informații din diferite surse că s-ar aplica în multe țări. Este vorba de faptul că multe oficii de brevete evită pe orice cale să acorde brevet unor invenții care pot aduce prejudicii importante tehnologiilor actuale…

Unele din aceste invenții sunt însă trecute în categoria următoare – cea a secretelor de stat sau militare. Sunt anumite legi care prevăd că unele invenții care pot fi folosite în domeniul militar sau pot aduce prejudicii statului sunt trecute la secret, inventatorului i se interzice să folosească invenția respectivă, să o vândă sau să mai pomenească de ea… cu alte cuvinte inventatorului îi este confiscată invenția…

Toate acestea nu sunt decât modalități prin care atât inventatorii cât şi noi ceilalți care ar trebui să beneficiem de pe urma inovațiilor lor suntem privați de dreptul la progres, prin restricționarea în felul acesta a accesului la tehnologiile respective…

În acest context aş aduce în discuție cererea de brevet a lui Victor Stepanovici Grebennikov şi V. Zolotarev, pentru platforma gravitațională… Conjur acum pe oricare dintre dumneavoastră, dragi cititori, să găsiți acest brevet… Faptul că nu-l veți găsi nu înseamnă că el nu există, sau că ar fi o minciună faptul că Grebennikov şi-ar fi brevetat platforma. Acest fapt înseamnă doar că brevetul respectiv este considerat secret de stat, sau secret militar şi noi… prostimea nu trebuie să-l vedem… Normal, eu, ca făcând parte din această prostime nici măcar nu ar fi trebuit să ştiu că există un brevet pentru această „ipotetică" platformă gravitațională…

Din păcate, sau din fericire, sunt multe alte lucruri pe care eu nu ar fi trebuit să le ştiu şi totuşi le-am aflat şi vi le-am împărtăşit şi dumneavoastră, cititorilor mei… Pornind de la aceste spuse vreau să adaug că odată cu creşterea populației globale, şi informația ce pluteşte în „astral" sau în „conştiința" comună este accesibilă unui număr din ce în ce mai mare de persoane pregătire psihic pentru asta…În aceiaşi ordine de idei trebuie să socotim şi ideile tehnice accesibile inventatorilor lumii, potențate atât de nivelul tehnologic al umanității şi de accesul la învățământ cât şi de accesul mai facil la „conştiința" comună a omenirii.

De aceea din aceste rânduri se poate desprinde clar un fapt îngrijorător. Anume că, pe măsură ce progresul tehnic al omenirii se accelerează potențat de un număr tot mai mare de invenții şi inovații procentul din acestea trecute la secret, restricționate sau pur şi simplu care nu ajung să primească un brevet este din ce în ce mai mare… Pe de altă parte mai există şi o practică neloială a industriaşilor lumii, care caută pe orice căi să profite de proprietatea intelectuală a inventatorilor fără a le plăti drepturile aferente… Să ştiți că sunt multe căi de a face asta… Iată două din ele:…

Fie se fac presiuni asupra sa să cedeze sau să vândă pe nimic proprietatea sa intelectuală firmelor fie se caută modalitatea de a-l împiedica să-şi vadă invenția pusă-n producție, prin oprirea finanțărilor, sau diferite piedici birocratice, până ce perioada de valabilitate a protecției brevetului expiră după care acesta devenind liber, este imediat introdus în producție… Această practică este în prezent generalizată. În plus o dată cu dezvoltarea

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

tehnologică în domeniul telecomunicațiilor, internetului etc., de multe ori calculatoarele pe care lucrează inventatorii în perioada de pregătire a invenției sunt supravegheate, şi cu softuri speciale, fişierele sunt furate iar echipe finanțate de industria interesată se grăbesc să depună cerere de brevet cu zile sau chiar ore înaintea adevăratului inventator, furându-i în acest fel dreptul intelectual asupra invenției respective… este iarăşi o practică generalizată în structurile marilor corporații industrial-bancare.

Deci după cum vedeți pe măsură ce avansăm numeric şi tehnologic decădem din punct de vedere moral şi asta creează pentru inventatori (şi în general pentru orice posesor de drept intelectual !) un mediu sălbatic, prea puțin propice respectului şi răsplătirii muncii lor…

Un alt aspect interesant este faptul că deşi zestrea tehnologică ascunsă în brevetele vechi este imens de mare, mentalitatea indusă de sistemul de învățământ în creierele noastre face ca prea puțini dintre inginerii actuali să fie interesați a studia brevetele vechi… E drept că la ritmul de viață şi muncă impus de societatea „de consum” actuală, ar fi şi greu pentru cineva să caute şi să cerceteze prin numărul atât de mare de brevete adunate în ultimul secol la oficiile de brevete din întreaga lume… Pe de altă parte, aşa cum am mai spus, multe brevete cu adevărat importante pentru progresul omenirii sunt acaparate de industriile militare sau sunt arhivate cu regimuri secrete, ceea ce face ca căutările prin bazele de date ale oficiilor de brevete să pară o întreprindere lipsită de şanse încă din start… Deci situația actuală pe plan mondial nefiind de loc una care să ofere avantaje nici inventatorilor cărora nu le e respectată munca, nici nouă celorlalți care ar trebui să beneficiem de pe urma muncii lor şi nu putem s-o facem, din ce în ce mai mulți inventatori, cercetători şi alți oameni care activează în domenii care sunt menite să tragă întreaga omenire spre înainte, au început să-şi declare ideile şi invențiile publice fără a se mai obosi să le breveteze…

E un salt moral fantastic şi nu ştiu dacă e o coincidență sau nu, dar de când se întâmplă lucrul acesta, parcă sunt şi mai mulți care abordează diferite subiecte de cercetare simultan.

Acea conştiință planetară la care, prin nu ştiu ce miraj, avem toți acces şi din care ne vin marile idei, a început să ne binecuvânteze. Din ce în ce mai mulți suntem cei care ne apropiem cu paşi repezi de o anumită trezire, o anumită deşteptare spirituală… e palpabilă şi nu ştiu să spun dacă este datorată unei depăşiri a densității critice a unor acumulări îndelungate sau este doar urmarea poziției galactice în care se află acum sistemul solar… aşa cum spun astrologii : am pătrunde într-un alt plan vibrațional, energetic, etc. Cert e că din ce în ce mai mulți au devenit conştienți de faptul că trăim, toți, locuitori ai aceleiaşi planete, sub jugul unor oligarhi lipsiți de suflet, atât în privința noastră – a semenilor lor, cât şi a planetei pe care trăiesc şi a nepoților lor, cărora nu le pasă ce le lasă moştenire…

Şi din ce în ce mai mulți au început să înțeleagă că desprinderea de aceştia, eliminarea lor, se poate face doar pornind de jos în sus, de la fiecare din noi… Aceasta-i trezirea spirituală despre care se vorbeşte tot mai mult în ultimul timp.

Deşi sunt încă extrem de mulți care nu înțeleg cum ar trebui făcut acest lucru, cred că nu va mai trece mult şi toți vom înțelege… Iată ce-i scriam de curând unui alt cititor al meu, ca răspuns la unul din mesajele sale în care spunea ceva de faptul că nu prea înțelege de ce nici una din multele edituri pe care le-am contactat nu a dorit să-mi publice vreuna din cărți:

„Un autor indiferent că-i de carte sau de altceva ar trebui să trăiască din drepturile de autor ale operei sale. Şi chiar o face în domeniul muzical, teatral, cinematografic, şi mai ştiu eu în ce alte domenii în care informația implicată este una total neimportantă, care contribuie din plin la îndobitocirea şi manelizarea poporului… Nu ai să vezi însă ca vreun editor să publice ceva care ajută real poporul să se trezească…

Veți spune că e plină piața de cărți spirituale… Da… Numai că astea nu te ajută la trezirea spirituală, nu te ajută să te desprinzi din sclavie, astea doar îți întăresc spiritul de… resemnare, de acceptare a sorții îți întăresc convingerea că dacă nu poți avea o viață normală aici sigur o vei avea în viețile viitoare…

Domeniile care îți pot oferi cu adevărat libertatea față de sistemul actual sunt interzise, nu doar prin legi ce le restricționează, poate nu neapărat implicit ci şi tacit… Un

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

om ca acel patron de editură în momentul în care a auzit cam ce-i energia liberă sigur s-a gândit că dacă ar publica aşa ceva va supăra pe careva…

…Acel cititor al meu fost jurist angajat al unei companii energetice, mi-a spus de mai multe ori că în momentul în care începea să vorbească cu prieteni şi cunoscuți despre orice domeniu legat de energie liberă, era imediat atenționat să tacă iar dacă nu tăcea, respectivii căutau rapid un motiv cât mai plauzibil să încheie discuția şi să plece…"

De aceea din ce în ce mai multe invenții şi proiecte sunt declarate „Open Source". Din păcate se pare că industria mondială încă nu are pârghiile necesare pentru a putea introduce în producție asemenea proiecte… Deci singura şansă este ceea pentru care militez eu şi atâți alții aiurea, aceea ca desprinderea de sistem, recăpătarea libertății să se facă de jos în sus, de la fiecare om în parte… Fiecare în curtea şi apartamentul lui singur sau în grupuri mici, trebuie să punem mâna pe carte să învățăm ceea ce nu ni se predă în şcoli, şi să ne construim singuri colectoare de energie liberă, care să ne permită să ne desprindem de sistemul acesta corupt…

Dacă ai energie la discreție oriunde doreşti şi oricând la fața locului, nu mai poți fi şantajat nici de firmele de energie, nici de stat, nici de bănci… Eşti liber ! Când nu mai trăieşti cu frica că dacă nu te supui ordinelor şi nu suporți să fii tratat ca un sclav nu vei primi salariul şi prin asta nu vei putea să-ți plăteşti la iarnă căldura astfel încât copii să rişte să-ți moară de frig şi de foame… eşti liber. Acum toți trăim într-un şantaj, într-o sclavie de care prea puțini suntem conştienți … şi mult mai puțini ne dăm seama cum am putea să scăpăm din această situație… Şi poate că va mai dura o perioadă, dar la un moment dat din ce în ce mai mulți din cetățenii planetei vor înțelege că libertatea stă în paradigma energetică… O nouă paradigmă energetică înseamnă libertatea… Şi această libertate va aduce cu ea o conştiință superioară…

Eu am o obsesie… Consider că cel pe care-l vedem în oglindă dimineața nu e propria noastră reflexie, ci este strănepotul nostru care ne reproşează: **„Tataie, ce sărăcie de planetă mi-ai lăsat ?! Eu unde să-mi mai trăiesc viața!?!"** dar cel ce ne priveşte este în acelaşi timp şi unul din străbunicii noştri, acei oameni demni şi mândri care au apărat cu sângele lor acest teritoriu pentru ca noi să avem unde trăi, care ne reproşează acelaşi lucru: **„Nepoate, ce mama dracu faci cu moştenirea pe care ți-am lăsat-o ?!!"**

Din momentul în care vom reuşi să nu mai depindem de resursele energetice actuale, cel din oglindă ne va zâmbi, cel din oglindă va fi iar un eu, un eu căruia îi va păsa de natură de mediul înconjurător de planeta pe care o lasă moştenire fiilor şi nepoților săi… din acel moment, va veni şi respectul pentru natură şi pentru urmaşi…

De aceea o spun din nou, cu toată convingerea, singura cale viabilă de progres a omenirii, atât din punct de vedere tehnic cât şi spiritual este declararea tuturor invențiilor ca surse deschise, surse publice de informare. Din acel moment, având oricine acces la ele, vor fi mult mai mulți şi în multe locuri simultan, cei care se vor ocupa cu studiul şi implementarea lor în producție şi astfel tehnologia va penetra rapid în rândul maselor,

Asta va duce la dispariția treptată a monopolurilor actuale ale oligarhiilor industriale şi militariste asupra informației iar aceste organisme superstatale îşi vor pierde rațiunea de a fi, se vor autodizolva încet, încet pe măsură ce tehnologia penetrând în masele largi ale populației globului, aceasta va deveni conştientă că energia dată de resursele de hidrocarburi ale planetei nu este singura şi nici cea mai bună şi fiabilă sursă energetică.

Din acel moment se va produce şi adevăratul salt spiritual al omenirii. Populația va deveni cu adevărat conştientă de cât de criminal de periculoase erau aceste tehnologii. Noile tehnologii oferindu-le posibilitatea de a locui oriunde doresc, oamenii se vor integra din nou naturii şi vor învăța din nou să o respecte... Abia din acel moment se va putea spune că omenirea în integralitatea ei, şi prin ea mama noastră a tuturor Terra va avea un viitor luminos.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Despre învățământ şi societate

Un alt aspect pe care doresc să-l comentez este legat de ceea ce am spus la pagina 124: „Sunt unii oameni care privesc altfel şi care nu înghit totul pe nemestecate…”

Albert Einstein spunea: „Există lucruri care ştim că sunt imposibil de realizat, până când vine cineva care nu ştie acest lucru şi le realizează.” Şi tot el spunea că cel mai mare duşman în calea progresului său ştiinţific au fost anii săi de şcoală.

Sistemul de învățământ global actual este în egală măsură şi o binecuvântare şi un blestem… Este o binecuvântare datorită faptului că oferă o alfabetizare generalizată unui procent cât mai mare posibil din populația globală. Este un blestem pentru că sub masca acestei bune intenții se ascunde o acțiune subversivă extrem de periculoasă. Nu de pomană există proverbul care spune: **„Drumul spre iad e pavat cu bune intenții.”**

Părerea mea este că şcoala cu adevărat utilă, ar fi doar cea primară. A citi, ați cunoaşte limba, a şti aritmetică şi geometrie plană şi în spațiu, a desena şi a învăța să respecți şi să iubeşti natura sunt materii de studiu absolut obligatorii. Dar nu în felul în care se predau acestea în învățământul actual, ci mai degrabă aşa cum se predau ele în urmă cu circa 50 de ani în urmă. Nu vă grăbiți să mă suspectați de nostalgii comuniste. Din momentul în care elevul începe să studieze matematici superioare care sunt introduse forțat la toate disciplinele tehnice sub pretextul demonstrării matematice a fenomenelor şi teoremelor, din momentul acela se merge pe cale îndobitocirii, docilizării şi a obedienței, a supunerii față de sistem.

Priviți în jurul dumneavoastră. Priviți la viața pe care o duceți acum, ca oameni maturi, şi spuneți-mi: De câte ori pe zi aveți nevoie de rezolvarea unei ecuații multiple cu n necunoscute, de câte ori aveți nevoie să rezolvați o integrală, o diferențială, o permutare sau un aranjament şi chiar de câte ori aveți nevoie să rezolvați o simplă operație cu fracții ?

De câte ori aveți nevoie să rezolvați operații complexe cu mulțimi ? De câte ori aveți nevoie să rezolvați operații trigonometrice complexe ? Niciodată !!! Poate un procent de 1% din populație care sunt specializați ca ingineri în domenii tehnice… se mai lovesc din când în când de o mică partea din toate aceste, dar de multe ori nici aceştia….

Acum spuneți-mi alt lucru: Vă mai amintiți care sunt principalele legi şi teoreme ale fizicii şi ale chimiei ? Cei mai mulți dintre dumneavoastră nu vă mai amintiți. Unii dintre dumneavoastră vă amintiți vag de unele din ele dar faptul că v-au fost demonstrate prin utilizarea de ecuații şi formule matematice face ca acum după atâți ani să nu vă mai amintiți nici enunțul nici demonstrarea lor ?

Oare nu ar fi fost mai simplu ca teoremele şi legile fizicii şi chimiei să vă fie enunțate şi demonstrate pe calea logicii filozofice… a logicii de bun simț… la care apelează orice om normal din lumea asta ? Nu cumva dacă legile fizicii v-ar fi fost predate în acest fel acum sigur vi le-ați fi amintit aproape pe toate şi chiar ați fi fost capabili să le enunțați fără a greşi aproape de loc ? Oare nu ar fi fost mai simplu ca după ce ați terminat cu tabla adunării şi scăderii şi cu cea a înmulțirii şi împărțirii şi după ce ați aflat care sunt formele geometrice de bază şi solidele pe care ele le determină, să se fi trecut la discipline care să vă învețe să înțelegeți care sunt mecanismele şi relațiile din natură, din mediul înconjurător ? Oare nu ar fi fost mai bine ca după ce ați terminat cu aceste matematici simple şi cu adevărat utile să vi se povestească despre faptul că trebuie să respectați şi să iubiți natura pentru că dacă ea este distrusă, mai devreme sau mai târziu veți fi afectați şi dumneavoastră, chiar dacă locuiți în mijlocul unui oraş ? Firește că ar fi fost mai bine ! Dar nu s-a întâmplat aşa. De ce oare ? Şi cea mai importantă întrebare este nu de ce s-a întâmplat aşa ci este: Cui a folosit şi continuă să folosească faptul că mie mi se împuie capul cu matematici superioare şi ceea ce e cu adevărat important pentru mine şi relația mea cu lumea nu sunt învățat ?

Am mai spus, şcoala este un imens aparat de nivelat minți şi de îndobitocit oameni. E o instituție în care îți iroseşti cei mai frumoşi ani ai vieții tocind şi memorând tot felul de inepții şi formule care la nici doi ani după ce vei fi terminat nu-ți vor folosi la nimic…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Toți ați învățat la orele de fizică din şcoală legile termodinamicii, dar pentru că v-au fost demonstrate prin formule matematice nu v-a interesat să le rețineți, şi amețiți de cifre şi fracții pe care vi le desena un profesor grăbit şi înfumurat pe tablă, nici măcar enunțul lor nu l-ați reținut. De aceea nu ați realizat că de vreme ce energia nu se produce şi nu se distruge înseamnă că banii pe care-i scot părinții dumneavoastră din buzunar pentru a plăti curentul electric sunt de fapt un jaf… Şi pentru că nu ați realizat asta, şi mai ales pentru că ați crescut văzându-i pe ei plătind lună de lună, mai apoi ați făcut-o şi dumneavoastră. Acest fapt v-a întărit convingerea că de fapt curentul electric pe care-l plătiți şi care se presupune că e produs de nişte fabrici şi uzine electrice ce se află undeva departe nu are nici în clin nici în mânecă cu legile termodinamicii care v-au spus în şcoală că energia nu se produce şi nu se distruge, ea doar circulă… Am să introduc aici un citat din introducerea cărții mele precedente:

„Şi am să vă simplific aici problema la extrem… Apa pe care o consumăm în gospodărie vine pe o țeavă… Țeava de la scurgerea chiuvetei sau WC-ului nu se întoarce înapoi la furnizorul de apă… ci se duce la canalizare. Deci apa se consumă… Şi de fapt nu se consumă, căci apa rămâne neschimbată, doar că se încarcă cu murdărie… şi deci o aruncăm. O aruncăm la canal sau pe sol, sau udăm cu ea nişte flori, sau… în fine ! – ajunge din nou în sol, unde pe măsură ce aceasta se îndreaptă spre pânza freatică, sau se evaporă sau e absorbită de plante, revine în circuitul natural, curată, întreaga murdărie fiind reținută în sol, unde bacteriile de tot felul o reciclează şi pe aceasta…

Curentul electric… vine de la distribuitor pe două fire, dar nu circulă decât atunci când acestea sunt unite (prin intermediul întrerupătorului şi al consumatorului) transformându-se într-un singur fir… deci curentul electric, trecând prin întrerupător, intră în bec printr-unul din fire, îl face să lumineze, dar iese de acolo şi se întoarce înapoi la distribuitor pe cel de-al doilea fir…

Nu cumva dacă se consumă curent electric ar trebui să ne vină la fel ca apa doar pe un fir şi să rămână la noi ?... să nu se mai întoarcă de unde a venit ?...

Unde este oare legea întâi a termodinamicii care ne-a învățat încă de mici că energia nu se fabrică şi nu se distruge, nu se consumă ci doar circulă şi se transformă ?

Cu toate acestea nici atunci când cineva ne aminteşte această lege nu putem accepta faptul că de vreme ce energia nu se consumă şi nu se produce, înseamnă că ea este colectată din mediul înconjurător, din universul în care trăim cu toții şi după ce ne pune maşinile în mişcare se întoarce de unde a venit; deci ea este a noastră, a tuturor şi e, nu de acum, ci din adâncimi de veacuri, de la naşterea universului şi va fi până-n veacul veacurilor odată cu moartea universului, oricând va fi aceea…”

Şi la fel cum scoatem bani să plătim o energie care e a noastră a tuturor, scoatem bani să plătim o sumedenie de alte servicii, utilități, mecanisme, dispozitive şi altele de care ar trebui să beneficiem toți în egală măsură aşa cum beneficiem de aerul pe care-l respirăm… Numai că atunci în urmă cu secole când s-au constituit organizațiile statale cu subdiviziunile şi supradiviziunile lor, unii, puțini şi lacomi, au pus mâna pe bunurile noastre, ale tuturor…

De aceea trebuie să trecem prin şcoală fiind ocupați permanent să memorăm câte ceva, cu iluzia că învățăm, că ne educăm, că ne pregătim pentru viață, pentru ca astfel să nu mai avem timp să observăm că de fapt tot ceea ce ni se predă în cei mai frumoşi ani ai vieții noastre nu sunt decât minciuni, jumătăți de adevăr şi o sumedenie de lucruri inutile.

Terminăm şcoli, luăm diplome, şi trăim şi atunci precum şi ulterior, întreaga noastră viață, cu iluzia că suntem cineva, ingineri, doctori, docenți, etc. … dar cele mai importante lucruri trec pe lângă noi. Chiar dacă ne-au fost amintite în timpul anilor de învățământ, le-am uitat în secunda doi sub presiune enormelor cantități de lucruri inutile care au venit după ele… Şi astfel marea noastră majoritate nu realizăm că de fapt mai mult de trei sferturi din anii noştri de şcoală nu au avut decât un singur scop… acela de a face din noi toți o turmă docilă de oi capabile să accepte orice ca pe ceva normal… ca pe un dat al sorții care nu poate fi schimbat…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Aşa cum merg oile la tăiere fără a se împotrivi decât atunci când e prea târziu, tot la fel noi, oamenii, miliardele de locuitori ai acestei planete acceptăm cu seninătate să fim otrăviți prin hrană şi medicamente zi de zi, oră de oră întreaga noastră viață, acceptăm senini să muncim ca nişte sclavi pentru nişte bani care se întorc fulgerător la cei care ni i-au dat, acceptăm senini ca planeta cu resursele ei să ne fie furată de sub picioare de unii de deasupra noastră, fie ei numiți politicieni, industriaşi, bancheri, militari, oameni de afaceri sau cum mama lor s-or mai fi numind…

Şi acceptăm senini, ba chiar contribuim cu aceiaşi seninătate la toate astea şi punem umărul din greu la distrugerea planetei şi la asigurarea unui viitor sumbru copiilor şi nepoților noştri.

De ce ? Pentru că aproape tot ce am învățat şi continuăm să învățăm în şcoli şi în familiile noastre de la nişte părinți care au făcut aceleaşi şcoli ca şi noi, este o imensă colecție de minciuni, care nu au scopul decât să ne spele creierul şi să ne transforme în nişte oi.

Toată presa care se declamă peste tot că este liberă şi că ne asigură dreptul la libera şi corecta informație contribuie după şcoală, la menținerea stării noastre de oi docile, insistând să ne prezinte minciuni şi dezinformări ambalate frumos în culorile strălucitoare ale adevărului…

Iată, probabil că v-ați întrebat de ce am scris un capitol întreg dedicat unora care s-au preocupat de eter şi de energiile subtile… Ce legătură poate fi între acestea şi scopul practic al acestei cărți, de a ne spune despre colectoare statice de energie liberă ?

În şcoală toți am învățat despre unde, despre rezonanță, despre armonici… dar după ce am terminat şcoala prea puțini dintre noi şi-au dat seama şi au înțeles faptul că toate sunt un tot unitar şi interdependent…

De cele mai multe ori când auzim cuvântul rezonanță mulți habar nu avem ce-i aia, şi cei mai mulți din cei care ştiu, ne gândim la cutia de rezonanță a unui pian sau a unei ghitări sau viori, şi în general asociem cuvântul rezonanță cu instrumentele muzicale… Unii, mai pasionați de aparatura audio de înaltă fidelitate asociază cuvântul rezonanță cu nişte boxe audio de calitate superioară…

Aproape nimeni dintre noi nu asociază acest cuvânt cu o antenă sau cu pământul, cum la fel aproape nimeni nu asociază acest cuvânt cu creierul, sau cu oasele, sau cu un transformator sau cu un condensator…

La fel marea noastră majoritate când auzim cuvântul undă ne gândim tot la domeniul audio, fie el muzical sau electronică de înaltă fidelitate… Mai sunt unii, puțini, în ultimul timp care asociază acest cuvânt cu microundele, deoarece au în casă un cuptor cu microunde….

Dar nimeni nu asociază acest cuvânt cu un dispozitiv tehnic, prea puțini asociază acest cuvânt cu priza din perete şi tot la fel de puțini îl asociază cu zborul…

Cei mai mulți când se gândesc la unde, se gândesc fie la undele audio, fie la undele radio, dar prea puțini se gândesc la undele de înaltă energie cum ar fi razele x superioare sau razele gama, şi tot la fel prea puțini asociază acest cuvânt cu universul, cu cosmosul, cu soarele sau cu luna… la fel şi mai puțini asociază acest cuvânt cu starea de bine, sau cu sentimentele, cu iubirea, cu ura sau cu durerea…

La fel când auzim cuvântul armonică sau armonici, mulți se duc imediat cu gândul la acel instrument muzical de suflat care se mai numeşte şi muzicuță, dar prea puțini se gândesc la multiplii şi submultiplii unei frecvențe fie ea audio, radio, sau din orice alt tip de undă ar proveni… Când auzim cuvântul condensator, cei mai mulți se duc cu gândul fie la piesa electronică pasivă cu acelaşi nume fie la acel subansamblu din structura unui frigider sau congelator menit să transforme vaporii, prin condensare, în lichid…

Prea puțini se duc cu gândul la butelia de Leida, care e primul condensator despre care au învățat şi nimeni nu se duce cu gândul la zbor…la aviație sau la cosmos…

Exemplele ar putea continua pe pagini întregi… Acum puneți-vă întrebarea: De ce se întâmplă acest lucru ?… Pentru că profesorii pe care i-ați avut în şcoală, voit sau inconştient, dar ghidați de o anumită programă şcolară fixată de unii mai presus de bieții dascăli, v-au

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

indus acest tip de gândire printr-o învățare incompletă… Atunci când ați învățat despre unde ați învățat într-un anumit context, şi deşi poate vi s-a spus că unde sunt şi razele gama sau x, precum şi cele emise de un atom nu s-a insistat suficient pe subiect… şi fiecare dintre dumneavoastră ați rămas să ştiți despre unde ceea ce v-a indus profesorul dumneavoastră…

Întregul proces de învățământ se bazează pe acest efect… Prin predarea unor informații incomplete şi prin evitarea legării disciplinelor între ele punându-se, din contră, accent pe specializare, marea noastră majoritate deşi avem cunoştințe despre multe lucruri, datorită faptului că ele sunt incomplete, nu reuşim să realizăm la timp şi uneori niciodată că de fapt ce am învățat nu e tot ce trebuia să ştim şi mai ales nu e menit a ne ajuta ci din contră e menit a face din noi nişte oi docile…

Acest sistem de predare a materiei incomplet şi fără legătură ne formează o viziune limitativă asupra mediului înconjurător, o viziune prin care vedem lumea pe felii distincte fără nici o legătură între ele. Văzând lucrurile în acest fel nu putem nici înțelege ce ne înconjoară şi ca urmare suntem mai uşor de manipulat şi prostit…

O predare a cunoştințelor interdisciplinară şi axată pe lucrurile cu adevărat importante, care să ne învețe să gândim că totul este legat ne-ar permite să vedem lucrurile în ansamblu şi văzând în ansamblu am înțelege şi ce se întâmplă cu noi şi în jurul nostru.

Despre unde

Să luăm exemplul legat de subiectul cărții de față, al spectrului undelor electromagnetice… Priviți imaginea următoare:

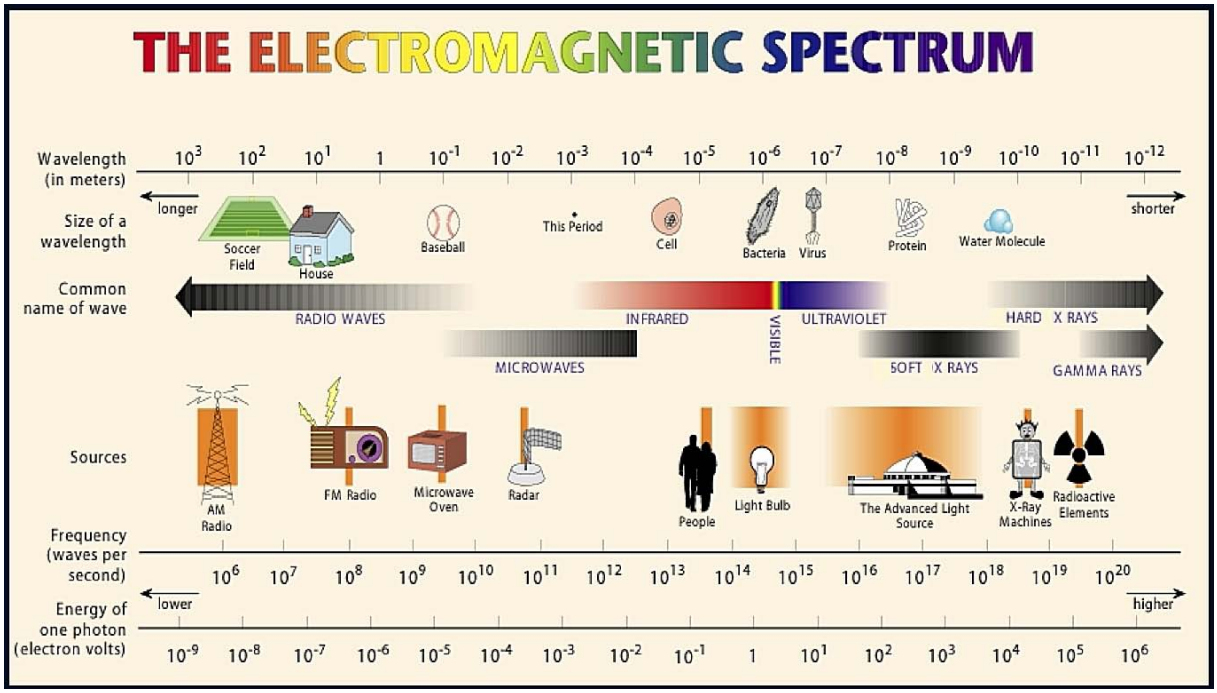

După cum vedeți aici aveți întregul domeniu al undelor electromagnetice. Partea proastă este că, prin sistemul de predare, deşi în şcoală am învățat de-a lungul timpului despre toate aceste domenii ale spectrului electromagnetic, faptul că am învățat separat despre fiecare domeniu, şi de multe ori şi la distanță în timp, a făcut ca niciodată să nu ne gândim la undele electromagnetice ca la un tot unitar de la undele de ultrajoasă frecvență până la cele de frecvență extrem de înaltă, le-am considerat mereu distincte… diferite, lucruri fără nici o legătură între ele. Toate sunt unde… Ca o dovadă a ceea ce vă spun, am să vă reamintesc că frecvențele cuprinse imediat sub 10^{15} respectiv cele cu lungimea de undă între 400 şi 700 nanometri sunt de fapt unde luminoase… dar când vorbim de lumină nimeni dintre noi nu se gândeşte la ea ca la unde electromagnetice.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Tot la fel vă reamintesc că spectrul sonor pentru urechea umană este cuprins între frecvenţele de 20 Hz până la 18 – 20 kHz. Dar aceste frecvenţe sunt în acelaşi timp şi frecvenţele radio ale lungimilor de unde de foarte joasă frecvenţă – sub undele lungi şi de asemenea sunt şi unde electromagnetice complexe emise de propriul nostru creier…

Ce le diferenţiază ? Faptul că unele dintre ele sunt unde pur electromagnetice iar celelalte sunt aceleaşi unde care însă au trecut printr-un rezonator mecanic…

Deci de fapt diferenţa între toate aceste lungimi de undă stă doar în percepţia noastră, şi în efectul pe care diferitele lungimi de undă, respectiv frecvenţe îl are asupra noastră. Dar ele indiferent de lungimea sau de frecvenţa lor atâta timp cât nu sunt trecute printr-un rezonator mecanic nu devin sesizabile pentru simţurile noastre. Şi acum iată că am pomenit a doua oară termenul rezonator mecanic… Rezonanţa am spus că de obicei ne duce cu gândul la cutia de rezonanţă a unui instrument muzical. Dar de fapt rezonatorii sunt de multe feluri împărţindu-se în rezonatori electrici, rezonatori magnetici, rezonatori electromagnetici rezonatori mecanici şi fireşte rezonatori electromecanici. Ca să înţelegeţi mai bine am să vă spun că undele de 1kHz trecute prin bobina unui difuzor (rezonator electromecanic) se transformă în unde mecanice (sonore !)… Dar ele se pot transforma în unde mecanice şi dacă se lovesc de pereţii unei incinte. Spre exemplu într-o cutie metalică aceleaşi frecvenţă electromagnetică ar putea dacă frecvenţa de rezonanţă a acelei cutii are vreuna din armonici sau subarmonici apropiată de frecvenţa de 1 kHz (şi de obicei aşa se întâmplă !) să rezoneze mecanic cu frecvenţa electomagnetică, adică să intre în vibraţii imprimate de câmpul magnetic indus în metal de către undele electromagnetice străbătând metalul, vibraţii care fireşte vor produce sunet… Dar acest fenomen nu are loc neapărat numai într-o incintă metalică. Acest fenomen poate să se întâmple în anumite condiţii chiar într-o incintă nemetalică…

Iar pentru a înţelege cum poate să se întâmple acest lucru trebuie să vorbim un pic şi despre rezonanţă. Mulţi ştim intuitiv ce e, plecând de la faptul că o cutie de rezonanţă a unei ghitări vibrează în ritmul corzilor ciupite de cântăreţ… Dar lucrurile nu sunt chiar aşa de simple. De ce ? Pentru că tot şcoala ne-a învăţat să nu facem nici o legătură între rezonanţa mecanică şi cea electromagnetică, şi prin asta cu cea electrică… Dar adevărul este că rezonanţa poate fi electrică, magnetică, electromagnetică sau mecanică urmare atât a lungimii de undă implicată cât şi a materialului din care e făcut rezonatorul… Şi pentru a înţelege cu adevărat fenomenul am să vă povestesc un pic despre diapazoane… şi ulterior despre nervi şi creierul nostru… şi despre oasele care le adăpostesc… Priviţi imaginea:

După cum se vede avem mai multe diapazoane. În stânga se vede clar un diapazon de culoare neagră pe fond alb din care fotografie vedem părţile componente ale unui diapazon care-i format din două braţe şi un picior. Braţele care întotdeauna formează un U se continuă cu piciorul care poate fi ca-n imagine sau poate fi o simplă tijă sau o tijă terminată cu o bilă.

Diapazonul poate fi liber caz în care are o porţiune a piciorului de unde poate fi ţinut în mână, sau fixat pe o cutie de rezonanţă. În această fotografie se subînţelege că porţiunea este

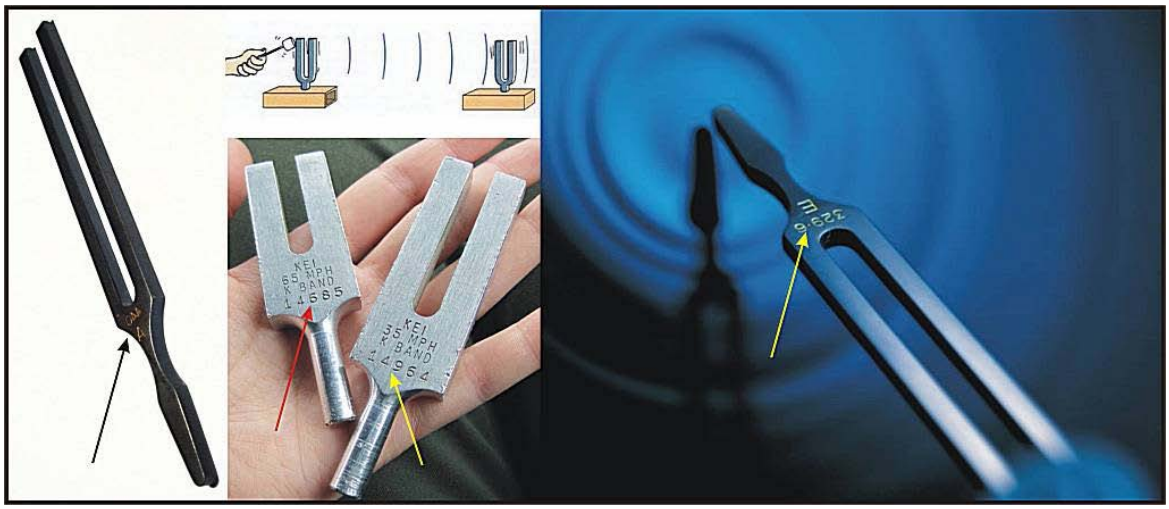

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

partea piciorului subțiată. Un diapazon întotdeauna se execută dintr-o singură bucată de material, pentru ca vibrațiile sale să fie corect transmise în tot corpul său. Orice diapazon care se respectă trebuie să aibă inscripționat pe corpul său frecvența sa de vibrație. Aceste inscripții le-am arătat prin săgeți.

Diapazoanele se fabrică de obicei pentru notele muzicale, adică sunt seturi de câte opt bucăți care vibrează pe frecvența notelor principale ale unei octave, sau se fac numai la bucată. Acestea care se găsesc independent sunt construite pentru a vibra pe frecvența notei La (F) reprezentând nota cheii muzicale cel mai des folosite. În general domeniul de utilizare al diapazoanelor este acela de a folosi la acordarea instrumentelor muzicale. Cum funcționează un diapazon ? Prin lovirea brațelor sale acestea intră în vibrație pe frecvența înscrisă pe el. Indiferent cât de tare sau cu ce lovim diapazonul el va scoate mereu același sunet pentru care a fost construit. Vibrația diapazonului se transmite pe piciorul acestuia şi prin contactul dintre picior şi un obiect oarecare, această vibrație va fi transmisă de la diapazon la obiect. În partea de mijloc sus vedem un mic desen grafic în care prin intermediul a două diapazoane montate pe două cutii de rezonanță se ilustrează fenomenul de rezonanță.

Dacă cele două cutii de rezonanță sunt foarte apropiate una de cealaltă, lovirea brațelor unui diapazon va face să vibreze ambele diapazoane. Vibrația se transmite celui de-al doilea diapazon pe următoarea cale: primul diapazon → cutia sa de rezonanță → aerul dintre cele două cutii de rezonanță → cea de-a doua cutie de rezonanță → cel de-al doilea diapazon.

Acesta-i fenomenul de rezonanță. Cel de-al doilea diapazon va vibra şi dacă nu va avea aceiaşi frecvență de vibrație ca primul dar amplitudinea vibrațiilor sale va fi mult inferioară amplitudinii primului. ***Dacă însă cele două diapazoane sunt construite pe aceiaşi frecvență, adică au exact aceiaşi masă, (număr de atomi) ele vor vibra la unison (la rezonanță) având ambele aproape aceiaşi amplitudine. Acest fapt e valabil şi în cazul bobinelor. Dacă două bobine au aceiaşi masă (greutate a conductorului) indiferent de faptul că un conductor e mai subțire şi altul mai gros, ele vor rezona.*** Senzația sonoră va fi mult mai puternică prin rezonanța celor două diapazoane decât prin vibrația singulară a unuia. De obicei impresia muzicală (sonoră) e de aproximativ trei ori mai mare când vibrează la rezonanță două diapazoane (sau orice sursă sonoră !) decât când vibrează unul singur.

În imaginea de mijloc în palma unui om vedem două diapazoane mici care deşi par identice au frecvența de vibrație diferită. Iar în partea dreaptă pe fundalul albastru vedem sugestiv felul cum funcționează diapazonul. Se observă în prim-plan un norişor neclar în capetele brațelor care sugerează că acestea vibrează în vreme ce la capătul opus piciorul transmite vibrația unui lichid sub formă de unde de suprafață… De fapt vibrația se transmite semisferic în toată masa obiectului ce intră în contact cu piciorul diapazonului.

Diapazoanele deşi la prima vedere par nişte dispozitive extrem de simple, prin faptul că fabricantul le face pentru a vibra pe o frecvență anume, sunt dispozitive destul de pretențioase şi au un preț pe măsură…

Subliniem aici încă odată faptul că diapazoanele produc unde sonore, adică unde mecanice… ele nu produc în nici un caz unde electromagnetice…

Un alt aspect pe care vreau să-l subliniez este faptul că frecvența de vibrație a întregului diapazon, cea înscrisă de fabricant pe el, nu are nimic de a face cu frecvența de rezonanță proprie a atomilor din care este format metalul din care e construit diapazonul. Adică aceştia vor vibra pe frecvența lor de rezonanță specifică masei atomice pe care o au, indiferent dacă diapazonul funcționează sau nu. Plecând de aici putem înțelege mai bine cele pe care le-am explicat eu la paginile 27 şi 28. Adică chiar dacă în integralitatea lor atomii unui material vor intra în rezonanță indusă pe o cale oarecare, mecanică ca în cazul diapazonului, sau electromagnetică prin unde magnetice induse de câmpul unui electromagnet spre exemplu, ei vor continua să-şi păstreze şi vibrația lor naturală… Adică va apărea o compunere a două frecvențe diferite. Dar cea de-a doua va mişca la unison toți atomii mărindu-le amplitudinea de vibrație în ritmul ei, în vreme ce vibrația atomică dată de mişcarea particulelor subatomice ale lor se va menține la aceiaşi frecvență doar că de asemenea va înregistra o uşoară mărire a

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

amplitudinii (acest fenomen mai poartă numele de modulație în amplitudine). Pe ansamblu această mărire a amplitudinii de vibrație a particulelor subatomice şi a atomului constituie vibrația la rezonanță cu sursa care a influențat această vibrație. Spuneam că cu cât această influență este de o frecvență mai ridicată cu atât amplitudinea şi frecvența emisiei de unde electromagnetice a atomilor respectivi e mai mare. Această influențare prin rezonanță a vibrației atomice a materialului respectiv, fie el cuprul, sau mediul imediat înconjurător lui constituie o excitație locală care modifică local densitatea energetică.

Ce vreau să spun. Prin vibrația materiei la o altă frecvență decât cea naturală înconjurătoare, apare o modificare de densitate energetică… Această modificare de densitate energetică prin tendința naturală de reechilibrare va face ca energia să poată fi utilizată local.

E la fel ca o baterie… În mediul înconjurător, am spus că se manifestă o permanentă vibrație a moleculelor, atomilor şi particulelor subatomice, mişcare care emite unde electromagnetice…

Datorită faptului că aceasta este uniform distribuită nu poate fi nici măsurată nici simțită. În momentul în care modificăm local densitatea energetică prin inducerea unei alte vibrații folosind fenomenul de rezonanță, în mediul înconjurător apare un dipol, o diferență de densitate energetică asemănătoare diferenței de potențial de la capetele unei baterii. Să ne imaginăm că inductorul nostru, cel care va induce modificarea densității energetice locale prin rezonanță pe o frecvență oarecare ar fi un fel de diapazon a cărui vibrații sunt nu unele mecanice, audio, ci unele magnetice induse de niște electromagneți montați pe brațele sale. Undele magnetice ce vor apărea în miezul electromagneților – diapazonul respectiv – se vor transmite mediului prin intermediul piciorului diapazonului:

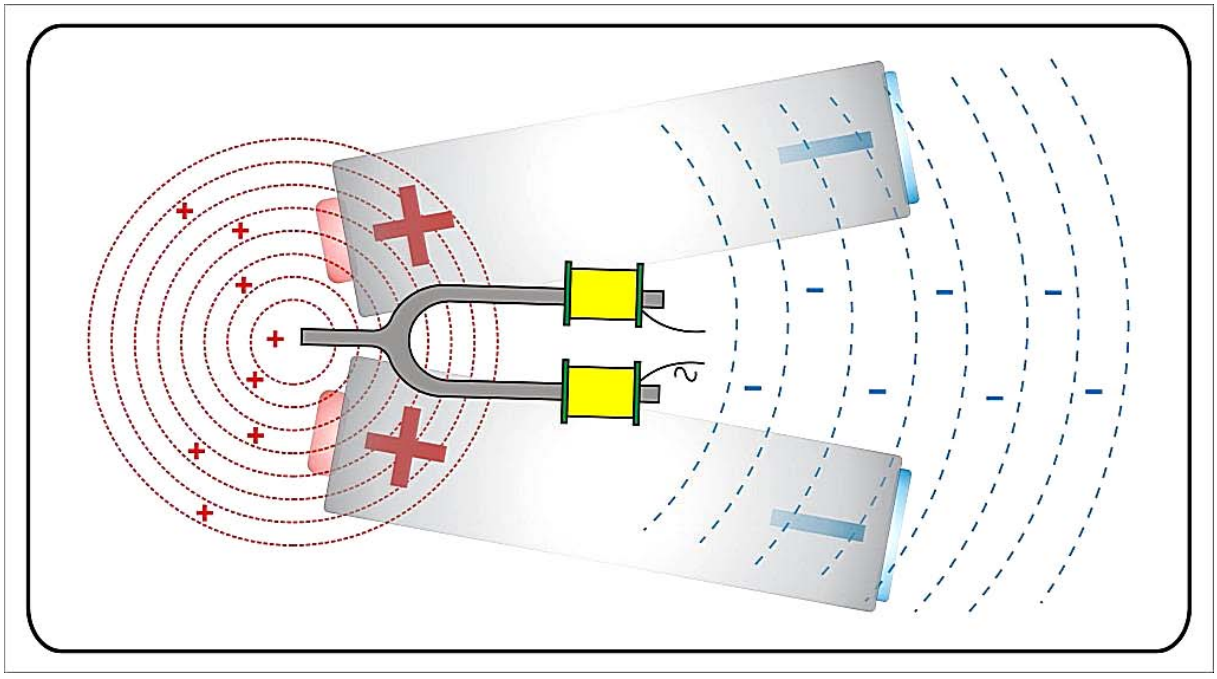

Apare astfel în mediul înconjurător, între zona unde lucrează excitatorul, inductorul, rezonatorul (cum vreți să-l denumiți ! – noi îi spunem normal „generator”) care modifică frecvența mediului şi restul mediului, o baterie, un dipol la care se conectează consumatorii noştri. Acesta-i principiul de funcționare a tuturor colectoarelor energetice fie ele rotative electromagnetice (alternatoare sau dinamuri) fie statice bazate pe curenți alternativi sau pulsatorii de înaltă frecvență şi/sau înaltă tensiune.

Prin modificarea frecvenței de rezonanță a mediului (sau putem s-o numim şi excitația locală a mediului) noi formăm în mediul înconjurător o baterie la care ne conectăm.

Diferența de densitate energetică apărută în acest dipol adică cantitatea de energie colectată, va fi cu atât mai mare cu cât dispozitivul pe care-l folosim ca „generator” va lucra

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

la frecvențe şi tensiuni mai mari. Reechilibrarea energetică se va face pe calea: mediu → „generator” → consumator → mediu.

Acum să ne abatem un pic de la subiect – dar numai aparent, căci am spus că toate-s interconectate-n lumea asta – şi să vă explic cum pot apărea rezonanțe mecanice induse electromagnetic şi în obiectele care nu sunt metalice… şi de acolo vom înțelege unele lucruri mult mai importante cum ar fi spre exemplu efectul structurilor cavitare sau antigravitația.

Am spus că toate particulele subatomice, şi implicit toți atomii şi moleculele au o frecvență specifică de vibrație sau de oscilație, determinată de viteza de mişcare a lor pe orbite, de masa specifică dată de numărul de particule subatomice componente ale atomului respectiv, etc.

Dar atomii şi constituenții lor mai au o caracteristică. Aceea că toate particulele subatomice au un sens de revoluție rotație pe orbită şi un sens de rotație în jurul axei – spin specific care constituie caracteristica materiei acestui univers. Sensurile acestea de rotație, direcția şi modulul specific al emisiei electromagnetice sunt caracteristice numai şi numai universului în care trăim. Există universuri paralele, unde aceste caracteristici sunt diferite.

Aceste universuri sunt întrepătrunse cu al nostru, dar deoarece noi avem o frecvență şi un modul al direcției de oscilație şi de vibrație specific nu avem nici capacitatea de a sesiza nici capacitatea de a interacționa cu aceste universuri.

Rețineți acest lucru căci este foarte important. Pornind de aici, teoretic se poate determina numărul teoretic maxim de coexistență al mai multor universuri. Cert este că deşi acum ştiința modernă ştie sigur de existența acestor „multiuniversuri”, nu ştim exact câte există.

Acest fapt are implicații fantastic de importante căci, teoretic face posibilă atât călătoria în spațiu adică prin univers, străbătând distanțele oricât de mari practic instantaneu, dar totodată face probabil posibilă şi eventuala călătorie în timp…

Cum s-ar petrece asta ? Simplu. Prin schimbarea pe cale electromagnetică, folosind inducția rezonantă, a caracteristicilor materiei, ceea ce o face să se alinieze fizic caracteristicilor unui univers paralel. În momentul în care o întreagă încăpere cu ocupanții săi cu tot ar fi supusă unei asemenea influențe practic instantaneu acea încăpere cu tot cu ocupanții săi s-ar găsi deodată în celălalt univers.

E simplu de spus, e simplu de imaginat dar nu e deloc simplu de făcut, căci pentru a se face asta e nevoie a se şti exact care-s caracteristicile acelui univers din punct de vedere al frecvenței şi modulului oscilației particulelor sale atomice.

Dar noi, acum să nu mergem atât de departe şi să facem un pas înapoi pentru a încerca să înțelegem cum poate rezona mecanic o încăpere ne metalică. Spre exemplu să luăm un pahar de cristal. Acest pahar să spunem că e lovit de un fascicul de unde electromagnetice de înaltă frecvență dar totuşi audibile – să spunem 16 kHz.

În mod normal ar trebui să nu se întâmple nimic. Dar dacă fascicolul respectiv are o suficient de mare energie, adică frecvența sa de oscilație are o amplitudine suficient de mare, va induce atomilor şi moleculelor de aer ca şi celor de sticlă o modificare a amplitudinii oscilațiilor lor.

Dacă fascicolul de unde care loveşte paharul va dura suficient de mult la un moment dat întreaga structură a paharului va începe prin însumarea rezonantă a oscilațiilor să vibreze şi printr-o amplificare în cascadă care se petrece datorită însumării rezonante a vibrațiilor induse cu cele care continuă să vină, paharul va începe să sune pe frecvența respectivă a fascicolului de unde electromagnetice… Condiția este ca incinta – paharul – să formeze un rezonator, adică să poată prin dimensiunile şi forma fizică să determine o incintă rezonantă, la fel cum e cutia de rezonanță a unei ghitări.

Acesta-i efectul structurilor cavitare. Pe acest principiu se bazează influențarea de către armele psihotronice a subiecților, țintelor, sau cum doriți să-i numiți pe indivizii influențați de aceste arme.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Deşi organismul nostru nu este compus din materiale metalice, datorită faptului că suntem formați în proporție de 75 – 85% din apă, iar moleculele de apă pot fi influențate la fel de uşor ca oricare ale molecule de undele electromagnetice, nu e greu de realizat că organismul nostru se poate comporta ca un rezonator. Asta cu atât mai mult cu cât restul constituenților din organismul nostru fac ca această apă să nu fie pură ci să fie un electrolit, iar în plus să nu uităm faptul că, chiar dacă nu suntem constituiți din materiale metalice, avem totuşi în organism diferite metale, iar cel mai mult dintre ele este fierul care este constituentul principal al celulelor roşii din sânge.

În afară de asta amintiți-vă faptul că toate celulele nervoase – inclusiv cele din creier – emit la rândul lor unde electromagnetice care pot fi influențate prin rezonanță de alte unde exterioare, dacă acestea vor avea intensitatea şi persistența potrivită.

Şi mai gândiți-vă că toate cavitățile din organismul nostru, fie ele mărginite de țesut osos sau de alte tipuri de țesut se comportă ca nişte cavități rezonante, adică ca pereții paharului de cristal.

Aşa se explică faptul că un fascicul de unde electromagnetice care ne-ar atinge ar putea să inducă în funcție de frecvența sa, de puterea şi timpul de persistență fie apariția unor sunete în urechea internă – pe care le vom percepe ca pe glasurile unor demoni, fie efecte diferite ca arsuri, dureri, sau mai periculos influențarea ritmului inimii sau a respirației ceea ce poate duce la deces – în cazul scăderii treptate a frecvenței induse, care rezonând cu impulsurile nervoase care comandă respirația şi bătăile inimii vor duce la stop cardio-respirator.

O altă modalitate de influențare periculoasă a organismului este aceea indusă de undele mecanice de ultraînaltă sau ultrajoasă frecvență – adică de ultrasunete sau infrasunete. Nu uitați ce spuneam despre John Worrel Keely că a descoperit că la frecvența de 42,8 kHz apa se vaporizează instantaneu. Ce credeți că se va întâmpla cu organismul dumneavoastră dacă ar fi lovit de un fascicul combinat de unde electromagnetice şi unde audio având exact această frecvență ?... Nu cumva veți dispărea instantaneu, vaporizându-vă aşa cum dispar oamenii alergați pe stradă de uriaşele nave extraterestre din filmul „Războiul lumilor” ?...

Dar fireşte că pentru a se putea întâmpla asta ar trebui ca fascicolul respectiv de unde să aibă o putere foarte mare şi o dimensiune comparabilă cu mărimea noastră fizică. Altfel, dacă spre exemplu acest fascicul ar avea dimensiunea comparabilă cu diametrul unui creion sau a unei paste de pix şi puterea de vreo câteva zeci până pe la vreo sută de wați nu va face decât să vă provoace arsuri locale foarte grave şi profunde sau v-ar putea surzi sau orbi dacă v-ar atinge ochii sau urechile…

Acum imaginați-vă un pic cum funcționează un microscop optic…Dacă la un microscop optic lumina este obligată trecând prin mai multe lentile să ofere ochiului o imagine mult mai mare a obiectului aflat sub microscop, acelaşi lucru s-a realizat folosindu-se unde electromagnetice care sunt concentrate de lentile magnetice şi care se concentrează pe circuitul de captură al unei camere de luat vederi care apoi ne oferă imaginea pe un monitor – rezultatul acesta fiind microscopul electronic

Deci dacă lumina poate fi concentrată printr-o lupă, dacă se construiesc lupe adecvate fiecărei lungimi de undă, întregul spectru electromagnetic poate fi manipulat asemănător.

Acum hai să discutăm un pic despre laseri… Ştiți ce-s aceia ?…

Sunt nişte dispozitive prin care se emite un fascicul extrem de subțire de lumină coerentă de mare intensitate şi energie. Un laser, în principiu este o cutie rezonantă care are la capete două oglinzi din care una are în mijlocul ei o gaură foarte fină. Lumina care pătrunde în acea incintă rezonantă se va lovi de cele două oglinzi de un număr aproape infinit de ori de mare, până ce întreaga sa oscilație se va alinia şi se va amplifica atât de mult că în momentul în care va țâşni prin gaura din mijlocul uneia din cele două oglinzi va fi capabilă datorită energiei acumulate să taie o bucată de fier ca şi cum ar fi un calup de unt sub lama unui cuțit înroşit în foc.

Acesta-i principiul unui laser şi trebuie să deveniți conştienți că acest principiu poate fi foarte bine aplicat întregului spectru de unde electromagnetice… cu alte cuvinte orice

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

lungime de undă se poate comporta la fel… Nu trebuie decât ca incinta de rezonanță, rezonatorul să fie ales astfel încât să rezoneze cu lungimea de undă respectivă iar capetele ei să fie făcute dintr-un material care să reflecte cât mai bine acea lungime de undă.

Şi astfel obținem un laser audio, un laser radio, un laser cu infraroşii, un laser cu raze x sau unul cu raze gama… totul este să se respecte principiul…

Aceasta-i vestita rază a morții a lui Nikola Tesla. Dar înțelegând acest principiu descoperim un lucru interesant. Anume că imaginea de la pagina 108 este de fapt o turbină formată din patru asemenea lasere audio pe post de motoare.

Exact… Acesta-i efectul structurilor cavitare… Efectul acesta se manifestă de fapt în felul următor… Undele care lovesc pereții incintei respective sunt amplificate în interior la rezonanță prin însumarea în cascadă a undelor induse-n incintă cu cele care continuă să lovească incinta până ce acestea scăpând pe gaura de la capătul incintei se manifestă ca un jet energetic. Dacă undele sunt audio, adică unde mecanice, ele vor produce un efect mecanic asupra mediului înconjurător, adică vor produce o împingere sesizabilă prin reacțiunea turbinei. Fiecare din cei patru rezonatori se va deplasa în sens contrar împingerii dată de jet ca orice motor cu reacție.

Dar efectul se manifestă identic cu orice lungime de undă şi ca atare rezultatul va fi diferit doar în funcție de lungimea de undă. În cazul efectului structurilor cavitare sesizat de Grebennikov, datorită mărimii foarte mici a cuiburilor de albine sălbatice, el a sesizat aceste jeturi ca pe un efect de căldură şi ca pe un bombardament cu radiații care i-au provocat dureri de cap şi stări neplăcute… cuiburile de albine fiind concentrate mai multe la un loc şi având dimensiuni mici au constituit rezonatori pentru lungimi de undă mici, probabil microunde, infraroşii şi raze x, care toate însumate, au creat efectele neplăcute respective…Dar ce legătură este între acest efect şi platforma gravitațională a lui Grebenikov ?

Cei care ați citit cărți despre OZN-uri probabil că ați întâlnit pe undeva afirmația făcută de unii martori precum că ocupanții OZN-urilor s-ar fi plâns că radarele noastre le creează probleme de navigație… Oare de ce ? Pentru că unele din radarele noastre operează pe frecvența de un THz – la limita dintre infraroşii şi microunde – care este frecvența la care prin rezonanță se poate schimba modulul frecvenței de vibrație a materiei astfel încât aceasta să fie respinsă de materia din jur.

Adică atomii componenți ai OZN-ului şi ocupanților săi capătă o „încărcătură electrostatică” inversă față de gravitația terestră şi sunt respinse de aceasta. În momentul în care un OZN se interferează cu un fascicul radar, acest fenomen de inversare a sensului gravitației are loc în sens invers prin faptul că undele radar inversează iar procesul şi ca urmare, acel OZN în loc să-şi continue zborul respins fiind de pământ, este brusc atras de acesta şi se prăbuşeşte… Asta s-a întâmplat la Roswel acum şaizeci şi cinci de ani.

Dar să trecem mai departe, căci nu face obiectul acestei cărți analizarea acestor aspecte… Am spus-o pentru că firesc probabil că mulți dintre dumneavoastră v-ați fi pus întrebarea de mai sus şi nu am vrut să vă las nelămuriți. Despre aceste aspecte privind gravitația, antigravitația şi navigația gravitațională voi publica în curând o carte separată…

Acum să ne întoarcem un pic la rezonatori… Rezonatorii am spus că nu sunt doar cei acustici fie ei incinta unei boxe audio, incinta rezonatorilor lui Keely, a motoarelor audio ale turbinei acustice sau a cavităților rezonante ale lui Grebennikov.

Rezonator este şi un transformator… acesta lucrează prin rezonanță indusă magnetic de către undele electromagnetice ale curentului electric din primar.

Un rezonator este şi o bobină independentă care este calculată şi construită identic cu o a doua aflată în apropierea ei – una fiind alimentată cu un curent alternativ sau pulsatoriu va induce şi celei de-a doua acelaşi curent... Rezonator este de asemenea şi o antenă, fie ea o simplă tijă, o buclă sau o antenă complexă tip Yagi. De altfel să nu uităm că la o antenă Yagi antena propriu zisă nu este decât dipolul, restul sunt reflectori şi directori.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Despre obținerea şi întreținerea oscilațiilor

Acum a venit vremea să analizăm rezonatorii şi din alt punct de vedere… Să luăm cazul unei incinte rezonante asemănătoare celei cu ajutorul căreia are loc formare unui fascicol laser… Vă rog să vă gândiți la cei doi pereți opuşi ai acestei incinte pereții oglindă între care sunt reflectate undele. Şi acum după ce v-ați imaginat aceasta… priviți imaginea de mai jos:

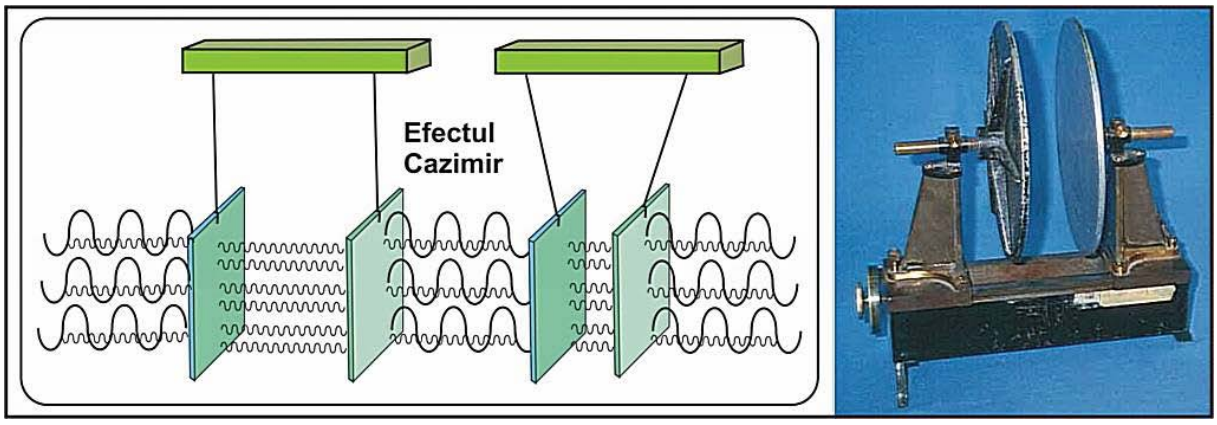

Da. Este imaginea de la pagina 67 pe care am utilizat-o când v-am vorbit despre efectul Cazimir. Acum încercați să vă imaginați aceste două plăci metalice folosite la demonstrarea efectului Cazimir ca pe două armături ale unui condensator. De altfel alături aveți unul din primele condensatoare variabile construite în istoria tehnică a omenirii. Da, cele două discuri aflate față în față, din fotografia din dreapta, sunt un condensator variabil…

Încercați acum să vă imaginați cum se comportă un condensator nu ca acumulator de sarcini electrice aşa cum ați învățat la fizică ci ca două plăci din experimentul pentru demonstrarea efectului Cazimir sau ca doi pereți ai unui rezonator …

Ce se întâmplă de fapt dacă cele două plăci din experiența lui Cazimir sunt fixe şi foarte apropiate între ele aşa cum ar fi armăturile unui condensator ? Vreau să spun ce se întâmplă nu din punctul de vedere al acumulării sarcinilor electrice ci din punctul de vedere al comportării undelor electromagnetice dintre ele ?… Nu cumva în acest moment acest condensator se va comporta ca un fel de filtru care să capteze şi să amplifice doar frecvențele cu lungimea de undă mai mică decât distanța dintre armături ?

Nu cumva condensatorul se va comporta oarecum asemănător unui laser, în sensul că aceste unde vor fi reflectate între cele două armături fiind astfel amplificate prin însumare în cascadă cu undele ce continuă să vină din exterior ?

Nu cumva privit din acest punct de vedere un condensator nu mai e un simplu acumulator de sarcini electrice ci este un filtru amplificator ? Şi de fapt înainte de toate nu cumva este o incintă rezonantă ? De fapt condensatorul are toate aceste patru funcții, anume este acumulator de sarcini electrice atunci când lucrează în domeniul electrostaticii, dar atunci când lucrează în curent alternativ sau pulsatoriu este filtru, amplificator şi rezonator, toate trei la un loc… Considerându-l ca amplificator se poate înțelege mai uşor de ce variația tensiunii între armăturile sale nu se petrece instantaneu, am explicat în volumul precedent acest aspect.

Considerându-l un amplificator rezonant în cascadă se explică funcționarea acumulatoarelor orgonice ale lui Wilhelm Reich. Practic fiecare din cei şase pereți ai cutiilor sale se constituiau în trei perechi de condensatori care filtrau şi amplificau doar anumite lungimi de unde din noianul de unde electromagnetice care atingeau pereții cutiei, respectiv armăturile celor trei condensatori, şi în acelaşi timp aceste radiații filtrate erau şi amplificate asemenea unor lasere, contribuind la influențarea proceselor vitale ale pacienților aflați între armăturile lor… Şi în plus reamintiți-vă că orice undă electromagnetică are şi o componentă scalară, care amplificată odată cu componenta hertziană a undei duce la efectele benefice de reorganizare şi regenerare a materiei vii.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

De acum înainte vă rog, dragi cititori să priviți condensatorul ca pe ceea ce l-am descris eu aici, căci aceasta e adevărata lui valoare… Ce ați învățat la şcoală este doar un sfert din ce înseamnă condensatorul de fapt… Privindu-l astfel ne putem explica şi circuitul oscilant determinat de cele două armături – pământ/ionosferă ale cavității Schuman.

Privindu-l din acest punct de vedere ne putem explica şi comportarea sa în cazul efectului Biefeld – Brown ca pe o situație particulară a cavității rezonante a unui laser… adică atât un filtru şi amplificator pentru undele gravitaționale cât şi un motor jet (turbina acustică şi efectul structurilor cavitare) pentru celelalte unde…

Şi de asemenea privindu-l în acest fel putem înțelege cu totul altfel circuitele oscilante, căci, dacă până acum consideram un circuit oscilant format din perechea bobină condensator ca funcționând cumva în felul acesta, bobina prin inducție şi autoinducție este un amplificator de curent care apoi este înmagazinat de condensator care se descarcă când într-un sens sub influența inducție când în celălalt sub influența autoinducției, acum a venit vreme să privim această pereche ca lucrând de fapt ca doi amplificatori, unul de curent şi unul de tensiune care lucrează împreună. Diferența deşi poate părea doar de nuanță este una extrem de importantă, căci explică cum şi de ce oscilatoarele folosite actualmente au nevoie de o sursă exterioară de alimentare permanentă cu impulsuri, altfel oscilațiile lor se amortizează rapid… Dacă vom înțelege ambele componente atât bobina cât şi condensatorul ca pe nişte amplificatori vom reuşi să ne dăm seama şi cum poate fi transformat un oscilator într-un fel de laser, un fel de generator – amplificator de oscilații autoîntreținut…

Dar înainte de a vorbi dacă şi cum se poate obține aşa ceva ar fi bine să vă mai amintesc ceva interesant. Probabil că marea majoritate a dumneavoastră v-ați confruntat la un moment dat în viață cu un întrerupător defect care înainte de a aprinde sau stinge lumina face scântei, sau cu un motor de aspirator sau râşniță de cafea sau ştiu eu ce alt motor cu perii căruia uzându-i-se periile scoate scântei şi face „paraziți”…

Aceşti „paraziți” se simt până la mari distanțe fiind recepționați de către aparatele de radio sub forma unor pârâituri (brum) supărătoare mai ales pe unde lungi şi medii…

Acest fenomen este cea mai elocventă manifestare a energiei radiante. Fenomenul este datorat faptului că în momentul în care se întrerupe un circuit înainte ca distanța dintre cele două contacte să devină suficient de mare, conducția continuă prin aerul ionizat de tensiunea alternativă. Numai că această conducție are loc la supratensiune. E ca atunci când un număr mare de oameni se adună pe marginea unui şanț care întrerupe drumul şi stau nehotărâți dacă să sară sau nu, după care brusc sar toți odată. Deci curentul electric nemaiputând circula pe calea normală a firului ce a fost întrerupt, în acel loc, circulă cu viteză mult mai mică, de mii de ori mai mică, dar întru-cât „debitul” său rămâne acelaşi, tensiunea creşte foarte mult.

Curentul electric fiind unul alternativ, practic între cei doi electrozi ai întrerupătorului are loc o circulație de curent electric care face ca aerul dintre cei doi electrozi sa se aprindă şi exploziile care au loc acolo constituie o creştere energetică bruscă de mare putere.

Această scânteie ce se formează acolo creează pe lângă supratensiunea de care vorbeam şi armonici ale frecvenței de bază care însumate emit în jur unde electromagnetice de mare putere. Practic din perspectiva curentului electric ca mişcare ordonată de electroni, curentul este obligat a se deplasa printr-un mediu care-l încetineşte făcându-l să se aglomereze iar din perspectiva curentului electric ca radiație electromagnetică rezonantă are loc o amplificare rezonantă în spațiul dintre cele două contacte, care amplificare duce la creşterea amplitudinii de oscilație a aerului până ce acesta se transformă în plasmă la fel ca înroşirea rezistenței unui reşou electric. Practic aerul se încinge puternic şi începe să explodeze prin explozii rezonante care produc o creştere şi mai mare a amplitudinii emisiei spre spațiul înconjurător.

Există un dispozitiv electrotehnic special construit pentru a satisface permanent acest fenomen, un dispozitiv pe care electrotehnica actuală l-a abandonat de mult şi despre care noi nu ştim nimic. Nici măcar specialiştii, inginerii din electrotehnică nu prea ştiu mare lucru despre el, deoarece în ziua de azi nu se mai foloseşte decât ca sistem de siguranță la instalațiile de paratrăsnete.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acest dispozitiv este disruptorul, eclatorul sau bujia… în engleză „spark gap”. Pentru că azi nu mai e folosit şi mai ales pentru faptul că nu învățăm nimic despre el în şcoli, nici măcar în cele de specialitate nu ştim că de fapt eclatorul este un dispozitiv de neînlocuit în generatoarele de oscilații. Acum când se pune problema generării unor oscilații, noi gândim imediat la un oscilator bobină condensator sau condensator rezistență cuplat cu un tranzistor care să suplinească amortizarea naturală a oscilațiilor.

Căci un oscilator chiar dacă este alimentat de o baterie, dacă nu primeşte din exterior impulsuri electrice va funcționa extrem de puțin, după care oscilațiile generate de perechea bobină condensator vor înceta. Ştiința actuală pune acest fenomen pe seama pierderilor datorate frecărilor dintre purtătorii de sarcină şi materialul conductorului. Deci eclatorul este de fapt format din doi electrozi, aşezați față în față la mică distanță, care au vârful preferabil argintat pentru a nu se distruge, şi între care se formează o zonă de conducție permanentă prin scântei.

Aceasta este una din căile de obținere a compensării amortizării oscilațiilor într-un oscilator. Practic datorită faptului că în eclatorul apar armonici de înaltă tensiune ale curentului principal acestea datorită nivelului mai înalt al tensiunii constituie un surplus de energie care compensează amortizarea. Mai există şi alte căi.

Orice bobină, de orice tip ar fi ea, atunci când lucrează în curent alternativ se opune trecerii curentului prin ea datorită fenomenului de autoinducție… Practic în momentul în care curentul pătrunde în bobină, autoinducția face ca instantaneu în acea bobină să apară un curent electric un pic mai mic de sens contrar. Autoinducția, împreună cu rezistivitatea bobinei, şi cu capacitatea dintre spirele ei formează mărimea cunoscută de electronişti cu numele de reactanță. Reactanța e definită generic ca proprietatea circuitelor oscilante de a se opune trecerii curentului electric. Principala cauză a ei este autoinducția datorită faptului că orice curent indus într-un conductor, de orice fel ar fi acel conductor, autoinduce la rândul lui alt curent, care de asemenea şi el autoinduce altul şi aşa mai departe. Deşi fiecare curent autoindus este mai mic decât cel care l-a provocat şi jumătate din aceşti curenți autoinduşi se însumează cu cel principal, însumarea acestor curenți de sensuri contrare, duce la creşterea rezistivității conductorului (adică practic apare o opoziție tot mai mare la trecerea / manifestarea amplificării rezonante a curentului) şi ca urmare la amortizarea până la dispariția totală oscilațiilor din acel circuit oscilator.

Reactanța este cu atât mai mare cu cât frecvența şi rezistivitatea e mai mare iar capacitatea dintre spire e mai mică. Acest fenomen, este logic deci că, poate fi compensat prin creşterea capacității generale a circuitului. Numai că oricum un oscilator are în componența sa un condensator, dacă se va creşte capacitatea acestuia se va modifica frecvența de oscilație…

Aceasta-i marea dilemă cu care se confruntă electrotehnica modernă, pentru că a refuzat să accepte o soluție simplă pusă la dispoziție de cel care n-ea dăruit curentul electric alternativ, Nikola Tesla. Motivele acestui refuz sunt după părerea mea de ordin financiar. Cu cât pierderile într-un circuit sunt mai mari cu atât se va încărca mai mult factura consumatorului.

Nikola Tesla a observat fenomenul încă din momentul în care a inventat curentul alternativ şi a găsit rapid soluții. Practic el a luptat mereu pentru anularea acestui curent autoindus. De fapt el a căutat o cale prin care să însumeze acest curent autoindus cu cel principal, în vreme ce în acelaşi timp a căutat să anuleze complet câmpul electromotor rezultat al acestui curent autoindus. În acest fel el a înțeles că va face ca orice oscilator să nu mai aibă pierderi, ba din contră în anumite condiții să lucreze ca amplificator, adică amortizarea oscilațiilor să dispară complet. Fireşte că orice electrotehnician din ziua de azi va spune că acest lucru este imposibil ! Să-i lăsăm pe specialişti să zică ce vor ei şi noi să încercăm să vedem dacă chiar e posibil acest fapt... Iată în imaginea următoare oscilațiile amortizate şi cam cum ar putea fi acestea dacă oscilatorul ar fi construit corect:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

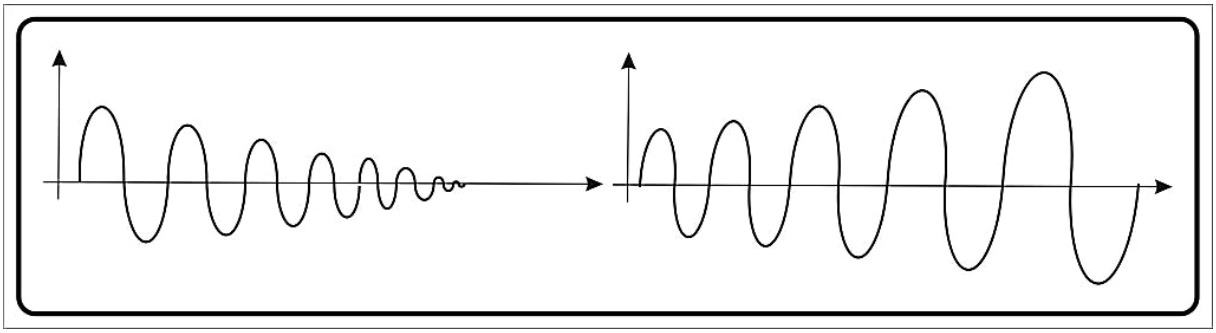

Nikola Tesla a luptat nu pentru a creşte capacitatea întregului circuit oscilant prin mărirea capacității condensatorului ci intuind unde-i adevărata problemă a căutat soluția de a mări capacitatea dintre două spire alăturate ale bobinei. Astfel, prin brevetul numărul US 512340 din 9 ianuarie 1894 intitulat „Bobină pentru electromagneți” a oferit soluția. Iată:

Am să redau aici traducerea acestui brevet, pe care am publicat-o deja în volumul precedent, deoarece consider că e extrem de important a se cunoaşte conținutul acestui brevet, în vederea unei mai bune înțelegeri a celor ce le spun aici şi le voi spune în continuare:

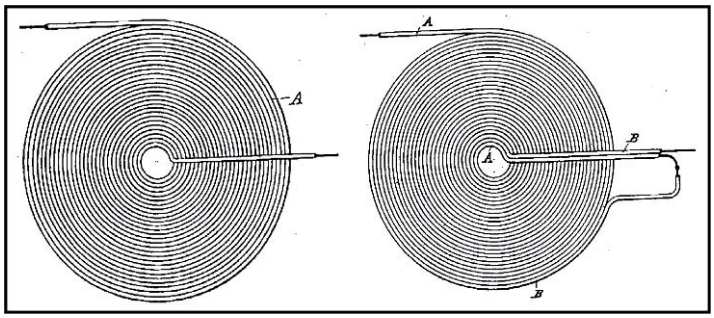

« Eu, Nikola Tesla cetățean al U.S. rezident la N. Y. am inventat o nouă şi utilă îmbunătățire a bobinelor pentru electromagneți şi alte aparate a căror specificații tehnice urmează mai jos fiind însoțite de desene care fac parte din acelaşi formular. În aparatele electrice şi sistemele în care este implicat curentul electric alternativ, autoinducția bobinelor şi conductorilor poate, şi de fapt în multe cazuri operează dezavantajos dând naştere unor creşteri de curenți falşi care reduc ceea ce este cunoscut ca eficiența comercială a aparatului în componența căruia intră, sau afectând dăunător alte componente. Efectul acestei autoinducții de mai sus poate fi neutralizat asigurând o proporție justă între capacitatea circuitului în raport cu autoinducția şi frecvența curentului. Acest lucru s-a îndeplinit până acum prin folosirea de condensatoare care sunt construite şi aplicate circuitului ca aparate separate. Prezenta mea invenție are obiectul de a evita folosirea acestor condensatoare care sunt scumpe, împovărătoare şi dificil de menținut în perfectă stare de funcționare, şi ca urmare această sarcină să fie îndeplinită de însăşi construcția bobinei.

Am să specific clar că în termenul bobină includ orice înfăşurare elicoidală, solenoid sau orice conductor de oriunde care prin folosirea sa în relație cu alte circuite are ca rezultat apariția autoinducției. Am descoperit că la orice bobină există o relație strictă între autoinducția sa şi capacitatea care permite curentului de o frecvență şi un potențial date să o traverseze fără a întâmpina o rezistență ohmică, cu alte cuvinte ca şi cum nu ar avea autoinducție. Aceasta se poate face datorită relației mutuale existente între caracterul special al curentului alternativ, autoinducția sa şi capacitatea bobinei, ultima mărime fiind perfect capabilă să neutralizeze autoinducția pentru acea frecvență.

Este binecunoscut că cu cât este frecvența sau diferența de potențial a curentului mai mare, cu atât mai mică este capacitatea necesară contracarării autoinducției; deci în orice bobină oricât de mică ar fi capacitatea ei, ea e suficientă pentru îndeplinirea acestui scop în condiții de siguranță. În bobinele obişnuite diferența de potențial între două spire alăturate este foarte mică, şi condensatorul format de ele are capacitate foarte mică, insuficientă pentru satisfacerea necesității compensării autoinducției apărute în ele. Pentru a-mi atinge scopul de a creşte capacitatea oricărei bobine date, am acționat spre a creşte diferența de potențial între două spire alăturate şi prin asta energia conținută în condensatorul format

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

de bobină fiind proporțională cu pătratul diferenței de potențial dintre două spire alăturate, este evident că această cale prin care capacitatea dintre două spire alăturate creşte suficient odată cu creşterea diferenței de potențial dintre ele este o aranjare corespunzătoare a spirelor bobinei. Am arătat în desenul însoțitor modalitatea practică pe care am adoptat-o pentru a rezolva această invenție. În figura 1 este o schemă a unei bobine bobinate în maniera obişnuită. Figura 2 este o schema a aranjamentului spirelor astfel încât să satisfacă obiectivele invenției mele. Considerând A figura 1 spirele izolate ale unei bobine obişnuite. Să presupunem că acestei bobine i-am aplica o diferență de potențial de 100 V şi că ea ar avea 1000 de spire. Considerând oricare două spire alăturate diferența de potențial dintre ele va fi de o zecime de volt. Dacă, aşa cum se arată în figura 2 conductorul B va fi bobinat paralel cu conductorul A izolate între ele, iar sfârşitul lui B va fi legat cu începutul lui A , lungimea lor însumată fiind aceiaşi cu a unei bobine clasice de 1000 de spire, diferența de potențial dintre oricare două spire va fi de 50 V iar efectul capacitiv va fi egal cu pătratul acestei diferențe; energia stocată în această bobină ca întreg va fi acum de 250 000 de ori mai mare. Urmând acelaşi principiu am făcut în aceiaşi manieră orice bobină de oriunde, nu doar cele arătate aici, cu scopul de a neutraliza autoinducția pentru orice curent dat. Capacitatea obținută prin această metodă particulară asigură un avantaj adițional prin aceea că e uniform distribuită, lucru de o mare importanță în cele mai multe cazuri, cu rezultate atât în eficiență cât şi economice, obținute atât în privința mărimii bobinelor cât şi a creşterii diferenței de potențial şi frecvenței curenților… »

Deci după cum se poate observa el recomanda folosirea acestui tip de bobină pentru orice bobinaj, fie el pentru motoare, transformatoare sau electromagneți. Oare de ce nu s-a adoptat această tehnologie ? Am mai spus-o. Dacă această tehnologie ar fi fost adoptată rețelele energetice actuale nu ar fi prezentat pierderi aproape de loc iar costurile de întreținere al lor ar fi devenit aproape insignifiante şi atunci administratorii lor nu ar mai fi avut motiv să ne bage mâna-n buzunar… Crescând capacitatea dintre spirele bobinei, Tesla a compensat autoinducția şi a scăzut în acelaşi timp extrem de mult câmpul magnetic invers al ei. Asta a dus la transformarea bobinei într-un amplificator.

Aceiaşi soluție o recomanda şi pentru bobinarea transformatoarelor şi a celorlalte tipuri de bobine. De asemenea la bobinele multistrat a recomandat de bobinarea lor cu fir bifilar conform soluției din brevet dar în plus a mai făcut o recomandare importantă anume ca în momentul în care s-a ajuns în capătul primului strat bobinarea să continue iarăşi de jos în sus.

Deci firul ar fi fost coborât iar spre început astfel încât toate straturile să fie bobinate perfect paralele aşa fel încât curentul electric care ar fi circulat prin aceste spire să urmeze exact aceiaşi direcție. O asemenea bobină, indiferent dacă ar fi fost bobinată cu un număr de straturi par sau impar, cele două capete ale bobinajului ar fi fost mereu la capetele opuse ale bobinei. Asta duce firește la creşterea capacității dintre spire, scăderea câmpului electromagnetic invers al autoinducției şi creşterea amplificării ei.

Această soluție împreună cu folosirea unui eclator în paralel cu oscilatorul ar fi dus la minunea ca oscilatorul să ajungă să poată lucra cu pierderi insignifiante, fără pierderi, sau chiar cu un câştig… Şi totul fără lămpi, transistoare, sau circuite electronice complicate de amplificare. În afară de asta mai există şi alte soluții prin care autoinducția şi câmpul electromagnetic invers indus de ea să fie contracarat… spre exemplu construirea transformatoarelor în aşa fel încât câmpul electromagnetic al celor două înfăşurări distincte ale transformatorului să fie orientat în sensuri diferite, nu opuse ci la unghiuri perpendiculare. În acest caz influența dintre ale ar fi fost minimă în vreme ce câştigul în tensiune dat de creşterea capacității dintre spire ar duce la amplificări şi mai mari.

Acum să revenim un pic la eclator amintindu-vă faptul că orice descărcare electrică fie pulsatorie fie alternativă de înaltă tensiune care se petrece prin scânteie induce în conductorii aflați în vecinătate curenți foarte puternici. Ca urmare un oscilator al cărui bobină respectă

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

specificațiile din brevetul lui Tesla, ale cărui oscilații sunt controlate nu doar de condensator ci în același timp și de un eclator, va avea un câștig energetic pe două căi. Pe de o parte pe aceea a scăderii capacității dintre spire care duce la compensarea autoinducției și pe cealaltă parte prin curenții induși în bobinaj de către eclator. Și pentru că eclatorul lucrează în ritmul impus de condensator deci lucrează la rezonanță cu bobina rezultatul va fi acela că oscilatorul ca tot unitar va putea ajunge în situația de a nu mai avea nevoie de o sursă externă de energie decât la pornire, în rest el putându-și întreține singur oscilațiile, ba chiar având și un câștig.

Trebuie să știți că un oscilator construit în felul acest ar putea să lucreze chiar și fără a avea un condensator doar pe baza capacității dintre spirele bobinei.

Pe acest principiu al câștigurilor pe baza compensării capacitive ale autoinducției lucrează transformatoarele cunoscute sub numele de „Toroidal Pover Unit" – Unități energetice toroidale despre care am pomenit la paginile 56 – 61. Vedeți un exemplar dintr-o asemenea bobină pe coperta cărții – cea în interiorul căreia se află o busolă.

Aceste unități energetice toroidale consumă energie din baterie doar la pornire după care sunt capabile să-și întrețină funcționarea furnizând și o anumită cantitate de energie disponibilă a fi folosită de consumatori, cantitate care diferă de tipul constructiv și de mărimea bobinei. Firește că în funcționarea acestor unități toroidale nu intervine doar felul cum sunt bobinate, ci și poziția câmpurilor magnetice, induse în ea, unele față de altele, câștigul energetic din bobină pe seama compensării capacitive, precum și faptul că lucrează cu armonici ale unor frecvențe de bază… Construcția lor este destul de complexă dar principiile de funcționare în mare se bazează pe cele pe care le-am explicat eu aici.

În afară de asta trebui să știți că o altă cale de maximizare a câștigului energetic al unui transformator este aceea de a-l construi asimetric. Spre exemplu în cazul unui transformator pe miez E+I să bobinați primarul pe unul din brațe, fie lateral fie pe centru iar secundarul peste întreg miezul. La fel și-n cazul unuia toroidal, se va face primarul pe miez prin gaură iar secundarul peste primar și întregul inel.

Acum am să vă povestesc un lucru interesant. În urmă cu ceva timp când am vrut să aflu cum funcționează transformatorul amplificator rezonant Tesla, căutând pe Internet am constat contrariat că în vreme ce desenele privind principiul de funcționare al lui erau extrem de simple arătând ca în imaginea alăturată, schemele electrice privind construcția sa practică arătau ca orice schemă electronică complexă din ziua de azi, și nu aveau pe nicăieri nici un fel de eclator, în schimb în scheme apăreau oscilatoare sau generatoare de impulsuri cu transistoare sau cu circuite integrate și toate aveau înaintea primarului un amplificator de putere executat cu transistoare de putere în montaj darlington sau altfel… Abia când am înțeles ce rol are eclatorul mi-am dat seama că se recurge azi la soluțiile acestea atât de complicate pentru că nimeni nu mai înțelege rolul real al eclatorului… Și trebuie să vă spun că multe din ideile care au dus la scrierea acestei cărți sunt urmare a lecturării unor cărți de electrotehnică extrem de vechi unele dintre ele de peste 100 de ani, cărți pe care le veți găsi în lista bibliografică a acestui volum. Sunt lucruri pe care electrotehnica de azi nu le mai cunoaște (ex.: conceptul de electricitate negativă și electricitate pozitivă) … și firește că acest fapt nu e pentru că inginerii nu ar vrea să le știe, ci pentru că în timp, programele școlare s-au modificat în așa fel încât să elimine aceste lucruri în scopul creșterii beneficiului material al unor anume interesați… Acum cred că avenit vremea să fac câteva comentarii și despre bateria lui Cook căci v-am rămas dator cu ele.

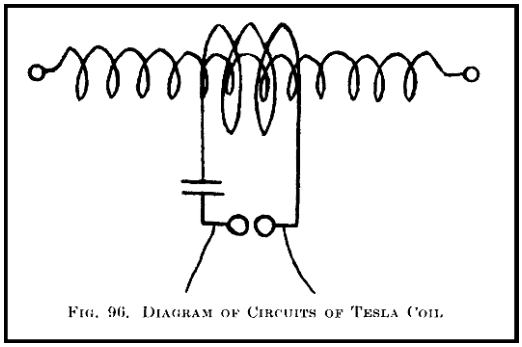

Fig. 96. Diagram of Circuits of Tesla Coil

 Acesta-i un manuscris și se supune legislației drepturilor de autor și conexe (copierea și reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Spuneam la pagina 100 că ar putea exista o legătură între bateria lui Cook şi dispozitivul francezilor cu izotopi de fier cum de asemenea spuneam tot la acea pagină că la aceiaşi adresă la care am găsit acel „Energy Recicling Transformer” am găsit şi o referire directă la invenţia din 1871. De fapt bateria lui Cook ar putea fi construită în mai multe feluri şi pusă în funcţiune în tot atâtea feluri. Priviţi imaginea alăturată:

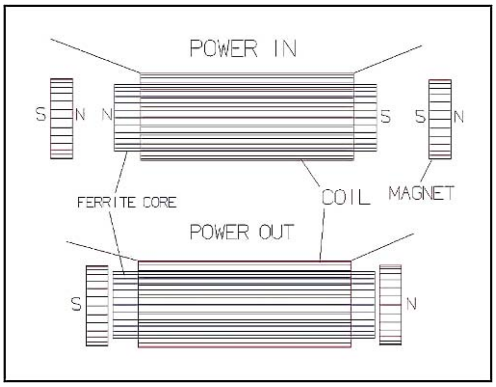

Acest desen l-am găsit pe aceiaşi pagină cu desenul care se găseşte la pagina 100. Ce e interesant aici este că aici se propune o soluţie pentru un transformator care e cumva un hibrid între bateria lui Cook şi „generatorul” lui Kunel. Aşa cum am mai afirmat eu consider că bateria lui Cook este foarte posibil să fi fost construită iniţial cu miez din tije dintr-un fier deosebit cum ar fi izotopul din brevetul franţuzesc FR2680613. De asemenea eu sunt ferm convins aşa cum am mai spus că din acel brevet din 1871 lipseşte cel puţin o pagină de desene şi de asemenea sunt convins că miezul este magnetic. De asemenea această baterie ar mai putea funcţiona şi în configuraţia unui „Perpetual Motion Holder” al lui Leedskalnin. Ceva asemănător oarecum cu ceea ce vedeţi pe coperta acestei cărţi. Numai că în loc de a fi un PMH pe un miez în formă de U se va face unul care va avea două miezuri drepte separate care sunt unite magnetic prin punţi metalice iar bobinele sunt învelite cu ţeavă. Ce rol are a înveli o bobină cu ţeavă ? Se obţine un lucru deosebit. Se separă din punct de vedere magnetic cele două bobine, ceea ce constituie una din metodele de limitare a influenţei câmpului electromagnetic invers apărut prin autoinducţie, soluţie propusă de Tesla. În acelaşi timp eu aş propune celor care se vor arăta interesaţi de a găsi soluţia funcţionării acestui dispozitiv să studieze cu atenţie cele pe care le-am scris în acest capitol şi de asemenea cartea lui Vladimir Utkin prezentată la bibliografie, şi folosind bobinarea ei conform bobinei pentru electromagneţi a lui Nikola Tesla sunt convins că vor reuşi s-o facă să funcţioneze.

Acum, pentru că v-am rămas dator cu nişte comentarii privind dispozitivele lui Slim Spurling, trebuie să vă spun că ele sunt de fapt nişte antene, rezonatori care amplifică energiile subtile ale mediului înconjurător făcându-le perceptibile pentru simţurile noastre.

Asta-i explicaţia ştiinţifică a radiesteziei. În ce priveşte aparatele lui de modificare a atmosferei, de anulare a poluării şi de vindecare e vorba tot de nişte rezonatori dar care sunt construiţi din conductori cu structură deosebită, fie cupru argintat, fie argint cuprat, fie platină cuprată fie cupru platinat, etc. Este descoperirea lui John Worrel Keely faptul că asemenea conductori multistrat constituie superconductori la temperatura mediului ambiant:

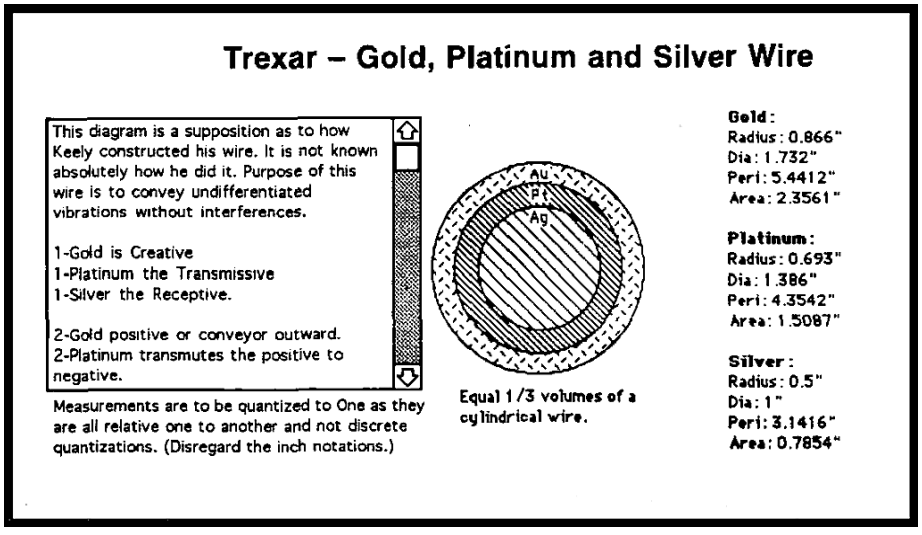
Trexar – Gold, Platinum and Silver Wire
This diagram is a supposition as to how Keely constructed his wire. It is not known absolutely how he did it. Purpose of this wire is to convey undifferentiated vibrations without interferences.
1-Gold is Creative
1-Platinum the Transmissive
1-Silver the Receptive.
2-Gold positive or conveyor outward.
2-Platinum transmutes the positive to negative.
Measurements are to be quantized to One as they are all relative one to another and not discrete quantizations. (Disregard the inch notations.)
Au
Pt
Ag
Equal 1/3 volumes of a cylindrical wire.
Gold:
Radius: 0.866"
Dia: 1.732"
Peri: 5.4412"
Area: 2.3561"
Platinum:
Radius: 0.693"
Dia: 1.386"
Peri: 4.3542"
Area: 1.5087"
Silver:
Radius: 0.5"
Dia: 1"
Peri: 3.1416"
Area: 0.7854"

Cu asta să trecem la capitolul următor.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Câteva sugestii pentru meşteri

Trebuie să ştiţi, dragi cititori că au fost mulţi care mi-au scris să mă întrebe care din dispozitivele pe care le prezint prin cărţile mele e mai rentabil, cât timp îmi ia să-l fac, cum trebuie să-l facă, etc. Multe din întrebările primite prin poşta electronică de la dumneavoastră, denotă că cei mai mulţi nu au nici un pic de cultură tehnică, confirmă faptul pe care l-am afirmat eu în repetate rânduri că tinerii de azi nu ştiu să meşterească…

Această situaţie este urmare a desfiinţării atelierelor din cadrul şcolilor, a cercurilor cu caracter tehico-aplicativ de la cluburile elevilor cum se numesc acum fostele case ale pionierilor…Practic asta dovedeşte că cei care au vrut să transforme poporul român într-unul de handicapaţi incapabili să facă ceva cu mâinile lor, numai buni doar să cumpere, au reuşit în mare parte… E o constatare care mă doare dar e cât se poate de reală.

Dragii mei cititori dacă dumneavoastră nu sunteţi capabili să construiţi o simplă bobină, să faceţi o conexiune între două fire fie ea lipită sau folosind un conector mecanic cu şuruburi, să deosebiţi o diodă de un rezistor sau un tranzistor de un tiristor… eu nu am cum să vă ajut.

Dacă dumneavoastră nu ştiţi să faceţi deosebirea între o cheie franceză şi un şubler, şi dacă nu ştiţi la ce foloseşte şi cum se foloseşte acesta din urmă, eu nu am cum să vă ajut…

Dacă dumneavoastră nu aţi ţinut în viaţa dumneavoastră un fierăstrău în mână, dacă nu aţi montat o pânză pe un ferăstrău, dacă nu aţi ceaprazuit şi nu aţi ascuţit o pânză de ferăstrău, eu nu am cum să vă ajut… Nu pot eu să suplinesc acei mulţi ani de practică în atelierele şcolare pe care dumneavoastră nu i-aţi făcut… În acest caz nu am cum să vă ajut decât sfătuindu-vă ori să renunţaţi la visul de a meşteri ceva, ori să puneţi mâna căutând prin biblioteci manualele de şcoli şi licee tehnice pe care nu le-aţi avut şi să învăţaţi din ele iar în acelaşi timp să încercaţi să vă daţi bine pe lângă meseriaşii bătrâni, cei care au trecut de 40 – 50 de ani care există peste tot în ţara asta şi învăţaţi de la ei, ajutaţi-i, puneţi mâna pe sculele lor şi lucraţi în locul lor, sub îndrumarea lor. Ei poate că sunt bătrâni şi unii nu mai pot, dar ştiu… fiţi voi braţele şi puterea lor şi făcând veţi ajunge să ştiţi la fel ca ei… Ţara asta a avut peste 1500 de fabrici şi uzine şi poate de două ori mai multe staţiuni de mecanizare a agriculturii răspândite uniform pe tot cuprinsul ei…

Cei care au lucrat în aceste fabrici şi uzine şi-n aceste staţiuni de mecanizare încă mai trăiesc şi sunt răspândiţi prin toată ţara… sunt în apropierea dumneavoastră… Nu trebuie decât să-i căutaţi…

În plus sfatul meu este să refuzaţi să vă daţi copiii la o şcoală care nu le oferă o pregătire practică, să refuzaţi să daţi copii la şcoli care nu au ateliere… să refuzaţi să vă daţi copii la şcoli care nu au laboratoare de cercetare şi pregătire practică… să refuzaţi să vă daţi copii la şcoli care nu au printre cadrele lor didactice măcar un maistru tâmplar, un maistru lăcătuş, un maistru electrician unul electronist, un maistru instalator şi aşa mai departe conform profilului tehnic pe care trebuie să-l aibă şcoala… Refuzaţi să vă daţi copii să înveţe în şcoli din care vor ieşi nişte dobitoci pe care nu-i angajează nimeni pe nicăieri pentru că nu ştiu meserie…

A şti meserie înseamnă înainte de toate a şti să faci cu mâna ta…

Cu cât mai mulţi părinţi vor refuza să-şi dea copii la şcoli care nu au asemenea dotări tehnice cu atât mai mare va fi presiunea asupra guvernanţilor să revină la un sistem de învăţământ sănătos… Cereţi să studiaţi programa şcolară a şcolii unde va învăţa copilul dumneavoastră şi dacă nu vor studia istoria patriei aşa cum e ea cu adevărat nu bătaia de joc ce a ajuns acum istoria în şcoli, dacă programa şcolară a acelei şcoli nu are istorie, geografie şi ecologie, literatură tradiţii şi folclor, manuale groase, serioase nu caricaturile de acum, refuzaţi să-i daţi la şcoală… Refuzaţi să daţi copii la şcoli unde e obligatorie religia… Religia nu se studiază în şcoli. Şcoala care are în programa sa de învăţământ religie nu face decât să formeze xenofobi şi fanatici religioşi… Într-o clasă nu vor fi niciodată numai ortodocşi…

Cum credeţi că se vor simţi ceilalţi copii, minoritarii de alte religii în acele clase… Cum credeţi că vor ajunge să gândească despre colegii lor majoritari ? Cum credeţi că va ajunge copilul dumneavoastră, ortodox să gândească despre minoritarii din alte religii care vor fi

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

colegii lui ? Nu cumva îi va considera după ce va termina acea şcoală nişte ciudaţi care nu vor să se integreze în regulile colectivităţii, nişte paria…

Mai gândiţi-vă la aceste aspecte ! Religia se studiază în familie şi în biserici, fiecare în familia şi în biserica lui… Niciodată în şcoli… De ce credeţi că nu se studia religie în şcoli înainte de 89 ? Pentru că nu voiau comuniştii, pentru că comuniştii urau credinţa strămoşilor lor sau pentru că nu voiau să creeze nişte monştri care să dea naştere atunci când ajung maturi la tulburări sociale de natură religioasă sau etnică ? Ia aşezaţi-vă precum „Gânditorii de la Hamangia”, cugetaţi profund şi răspundeţi-vă la această întrebare: care din variante vi se pare mai adevărată ? Ce şi cum studiază copii dumneavoastră la şcoli e treaba voastră, a părinţilor acestor copii, nu e treaba mafioţilor care v-au distrus patria…

Am asistat stupefiat la mascarada clasei pregătitoare… Ce-i batjocura asta din partea guvernanţilor şi mai ales ce-i prostia aceasta din partea dumneavoastră ?! Eu nu am făcut decât grupa a doua de grădiniţă, şi nu am fost dat la şcoală la şase ani ci la şapte… şi nu am mai murit… din contră iată, am ajuns ca la vârsta pe care o am să scriu cărţi cum nu mai scrie nimeni în ţara asta ?

Dumneavoastră, părinţii copiilor de azi, ce-aţi făcut ? Când aţi văzut că mafioţii din guvern refuză cererile dumneavoastră, v-aţi repezit disperaţi ca nişte oi, să vă mutaţi dintr-un cartier în altul, să vă faceţi vize de flotant, să alergaţi disperaţi de la o şcoală la alta…

Oare chiar atât de dobitoci suntem ? Nu pricepem că aceste manevre nu fac decât să scurteze şi să denatureze cei şapte ani de acasă. Ce înseamnă cei şapte ani de acasă ?… De ce credeţi că are poporul acesta de o înţelepciune milenară proverbe de genul acesta ?

Pentru că cei şapte ani de acasă sunt sfinţi !… Nu ce învaţă copilul dumneavoastră la o grădiniţă şi o şcoală patronată de nişte mafioţi va forma om adevărat din copilul dumneavoastră? Nu. Ceea ce va învăţa acolo va face din el tot un mafiot, sau o oaie docilă şi proastă. Adevăratul om se formează în familie sub ochii şi în grija părinţilor săi…

În loc să refuzaţi toţi să vă mai înscrieţi copiii la aceste grădiniţe şi şcoli denaturate de acest sistem corupt şi mafiot, voi ce faceţi ? Vă grăbiţi ca disperaţii să vă aruncaţi copii în ghearele lor… Nu vedeţi ce a ajuns ţara asta? Nu pricepeţi că am ajun cum am ajuns tocmai pentru că copii noştri nu mai au onoare, patriotism şi demnitate ?

Aşa că dragi cititori, cei mai în vârstă, care mai ştiţi ce înseamnă aceste valori, cei care mai ştiţi ce înseamnă să ţii o seceră şi un ciocan în mână, faceţi bine şi fiecare, acolo unde locuiţi pe tot cuprinsul patriei, luaţi pe lângă dumneavoastră tinerii şi învăţaţi-i cele ce le ştiţi… Luaţi atitudine şi sfătuiţi-i pe părinţii din familiile dumneavoastră să nu se mai lase batjocoriţi de acest sistem… Acest sistem corupt trebuie să fie menit pieirii… Dacă însă dumneavoastră vă grăbiţi să îndepliniţi ca nişte oi docile toate voinţele sale murdare nu va pieri niciodată, iar dumneavoastră vă veţi pierde fii şi nepoţii şi ce-i mai grav vă veţi pierde patria… Veţi ajunge la bătrâneţe, atunci când veţi trece în lumea celor drepţi că urmaşii voştri nu vor mai avea unde să vă îngroape căci patria nu le va mai aparţine…

De aceea spun, faptul că am scris şi continui să scriu despre energie liberă, nu înseamnă că sunt vreun inventator care a construit toate aceste aparate. Sunt doar un scriitor de popularizare a ştiinţei… Din păcate azi, numai unii din cei de vârsta mea mai ştiu ce înseamnă un scriitor de popularizare a ştiinţei… grosul populaţiei actuale nu mai ştie şi aşa ajung să primesc scrisori în care mi se reproşează că mint cititorii, că-i manipulez sau altele de genul acesta, pentru că nu am construit eu aceste dispozitive… Multe din aceste reproşuri se bazează tocmai pe inexistenţa culturii tehnice, pe lipsa totală de la orele de fizică din şcoală…

Cartea mea care a suscitat un mare interes este „Motoare magnetice – aplicaţii” dar urmare a publicării ei am primit o sumedenie de scrisori în care mi se pune aceiaşi întrebare prostească : „Chiar funcţionează aceste motoare ? Dumneavoastră aţi făcut vreunul ? Aş dori dacă se poate să-mi arătaţi şi mie unul.”

Domnilor dacă nu vă duce mintea să înţelegeţi că atunci când faci un aranjament în care magneţii de pe rotor sunt montaţi repulsiv faţă de cei de pe stator (deci ei stau faţă în faţă cu acelaşi pol), singurul rezultat care poate exista este respingerea rotorului de către stator, adică

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

rotirea acelui rotor, cu alte cuvinte funcţionarea acelui motor, atunci singura concluzie pe care o pot trage e că pentru dumneavoastră primele ore de fizică din şcoală nu au existat… Adică aţi fost un om care nu a învăţat nimic în viaţa lui…

La asemenea scrisori de obicei nici nu mă mai obosesc să răspund… Sunt profund dezamăgit când primesc asemenea scrisori căci asta denotă că pe lângă faptul că calitatea învăţământului a scăzut enorm, şi dovada că mare parte din elevi nu învaţă nici cât învăţa un elev slab în perioada când am făcut eu şcoala…

Cărţile mele, aşa cum am mai spus adesea răspunzând unor scrisori, nu sunt pentru a vă da mură-n gură şi nici pentru a vă învăţa printr-o minune ceea ce dumneavoastră cititorii nu aţi învăţat în anii de şcoală.

Cărţile mele sunt menite a vă forma deprinderea de a vă pune întrebări cu privire la lumea înconjurătoare, la minciunile ş manipularea în care trăiţi. Cărţile mele sunt menite a vă suscita să puneţi mâna să meşteriţi dumneavoastră cu propriile mâini, iar dacă nu aţi învăţat asta-n şcoală să vă apucaţi să învăţaţi singuri…

Orice se învaţă şi unui om adevărat nu-i va fi niciodată ruşine să recunoască că nu a învăţat şi că nu ştie, şi nu-i va fi niciodată ruşine să pună mâna pe carte şi să înveţe, singur nu neapărat sub îndrumarea unui profesor, şi nu-i va fi niciodată ruşine să pună mâna pe o sculă şi să înveţe s-o folosească, singur, nu neapărat sub îndrumarea unui maistru sau meşter…

E drept că atunci când înveţi singur înveţi mai încet, dar tot ceea ce înveţi, înveţi din propriile tale greşeli şi devii cu adevărat un mare meseriaş, un maestru în ceea ce ai învăţat pentru că adevărata învăţătură nu e cea pe care ţi-o dictează un profesor din spatele unei catedre ci e cea pe care ţi-o dă propria ta experienţă…

Asta nu înseamnă că nu trebuie să căutaţi să învăţaţi de la bătrâni. Ei ştiu o sumedenie de mici secrete profesionale pe care e posibil să nu le descoperiţi întreaga dumneavoastră viaţă…

Ce vă voi spune în acest capitol nu e a vă prezenta nu ştiu ce aparate pe care le-am construit eu… Ce vă voi spune aici vor fi câteva sugestii privind materialele, felul cum puteţi construi sau improviza un montaj, etc. .

Nu trebui să cunoşti electronică foarte bine pentru a construi cele pe care le descriu eu aici, dar trebuie totuşi să ai măcar cunoştinţele de bază, să ştii să recunoşti un rezistor să ştii să citeşti codul culorilor de pe el. Nu trebuie neapărat să-l ştii pe de rost, există tabele pe care le poţi copia undeva pe un carneţel la îndemână. Să ştii să recunoşti diferitele tipuri de rezistori, de condensatori, să recunoşti un tranzistor, şi să-i determini picioruşele, să ştii să recunoşti diferitele tipuri de diode, să recunoşti o diodă comandată, adică un tiristor, toate acestea sunt lucruri elementare, care fac parte din ceea ce trebuie să ştie un electronist începător. Să ştii să execuţi o lipitură cu aliaje de lipit. Acum aliajele sunt mult superioare celor din copilăria şi tinereţea mea. Eu mă chinuiam cu cositor şi sacâz, dumneavoastră aveţi diferite tipuri de aliaje şi paste decapante superioare. Le găsiţi în orice magazin de instalaţii sanitare căci se folosesc pentru lipirea conductelor de cupru.

Trebuie să ştiţi să citiţi o schemă electrică sau electronică, şi să o executaţi… Montajele simple care nu au mai mult de 5 – 10 piese componente pot fi lipite şi în aer, nu trebuie neapărat să se facă montajul pe o plăcuţă de cablaj imprimat. Iată alături un asemenea montaj. Dacă faceţi unul, după ce-l terminaţi şi-i verificaţi funcţionarea, lăcuiţi conductorii cu ojă şi în felul acesta se asigură izolaţia lor.

Dar nu strică să învăţaţi să transformaţi o schemă într-un cablaj făcând desenul şi apoi decapând plăcuţa de cablaj cu soluţie de clorură ferică. Eu foloseam cândva acid azotic sau acid sulfuric concentrat, care erau mult mai periculoase decât clorura ferică. Clorura ferică e slabă în comparaţie cu aceşti acizi, dar e mai sigură… din punctul de vedere al protecţiei muncii… Trebuie să cunoaşteţi regulile de protecţie a muncii pentru lăcătuşerie, tâmplărie, electronică şi electrotehnică şi mai ales să le respectaţi… Nu luaţi exemplu de la mafioţii care

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

ne conduc acum, legile sunt pentru a fi respectate nu pentru a fi încălcate. Regulile de protecție a muncii sunt tot nişte legi. Dacă nu le respecți îți rişti viața…

Pentru a învăța minimum de cunoştințe de electronică e plin internetul de tot felul de manuale şi cărți de electronică. În ultimul timp au început să apară şi fişiere pdf ale cărților de electronică practică care umpleau librăriile cândva… Fireşte că nu tot ce scrie în ele vă va folosi imediat şi va fi aplicabil la cele ce le-ați citit în prezentul volum, dar tot ce scrie în ele este util. Şi ca un sfat general, rețineți că eu am ajuns să cunosc toate câte le cunosc pentru că atunci când mi s-a părut ceva interesant la o carte am citit-o chiar dacă pe unele părți am insistat mai atent iar pe altele mai puțin. Din orice carte am învățat câte ceva, şi iată-mă acum că am un bagaj de cunoştințe generale enciclopedic care-mi permite să scriu cele ce le scriu şi mă ajută să ştiu unde şi cum să găsesc informațiile pe care vreau să le dau ca citate, unde să găsesc imaginile pe care vreau să le pun în cărți.

Spre exemplu coperta acestei cărți… E frumoasă, nu ? Încercați să vă dați seama cum a fost făcută ? Ştiți câte imagini am folosit pentru a o executa ? Nu mai puțin de 16 imagini şi la fiecare din ele am executat în jur de 10 operații. În plus după ce am obținut colajul final adică fotografia acestei coperte am mai executat şi pe ea cam tot atâtea operații după care am scris peste ea numele meu, titlul cărții precum şi datele privind copyrightul şi data şi locul publicării. Asupra scrisului am efectual de asemenea cam cinci operații. Deci coperta acestei cărți este rezultatul folosirii a 16 imagini şi a aproximativ 200 de operații care înseamnă utilizarea a circa 20 – 30 de funcții din două programe de prelucrare a imaginii.

Veți spune că e o grămadă de muncă… Da e… Coperta a reprezentat circa patru ore de muncă, muncă pe care fireşte că nu mi-a plătit-o nimeni, dar pe care am făcut-o uşor şi foarte lejer căci cunosc destul de bine secțiunile din aceste programe implicate în aceste operații şi atunci când am vrut să învăț să folosesc un program de prelucrare de imagine m-am pus serios cu burta pe carte şi am învățat…

Din păcate societatea de azi nu răsplăteşte munca ci furtul… Asta nu înseamnă că trebuie să devenim toți nişte hoți. Asta înseamnă doar că trebuie să luăm atitudine şi să schimbăm situația… Faptul că nu mă răsplăteşte nimeni material pentru munca pe care o fac acum nu înseamnă că nu am o răsplată… O răsplată sunt scrisorile de la dumneavoastră, o răsplată este satisfacția că cărțile mele până în prezent au fost descărcate de aproape cinci mii de cititori şi asta înseamnă că au fost citite de tot atâția. Nu prea contează, sau mai bine spus nu este un lucru foarte important în acest context, faptul că deşi am făcut public un număr de cont, nici măcar 1% din toți aceşti cititori nu s-au gândit la situația mea materială. Nu e nici o supărare… Înțeleg acest lucru, înțeleg că românii încă nu ştiu să respecte şi să răsplătească munca cuiva… Ar fi şi greu când toate exemplele din jurul lor îi învață altfel… şi probabil că unii încă nu conştientizează faptul că munca de scriitor deşi apare ca meserie în nomenclatorul de meserii al acestei țări nu este plătită de nimeni, nu te poți angaja ca scriitor… Munca de scriitor este răsplătită doar în contextul în care închei un contract cu o editură, cu cel care-ți publică cartea. Administratorii de servere de internet de la noi din țară mai au mult până să învețe că sunt obligați să ofere contracte de colaborare celor care-şi trimit opera spre a fi descărcată de pe serverele lor. E încă greu pentru români să înțeleagă că şi munca intelectuală e tot o muncă şi trebuie răsplătită şi material nu doar prin laude şi vorbe mieroase. De aceea spun, chiar dacă dumneavoastră descărcați cărțile mele de pe nişte servere de pe internet, eu deşi nu primesc nici un ban de la aceşti administratori, căci ei se grăbesc pentru a scăpa de obligații să specifice că eu aş fi donat cartea – ceea ce nu-i adevărat – sunt măcar mulțumit că cărțile mele sunt citite şi apreciate de cititori. Cu timpul, atunci când pe internet vor fi mai multe cărți de-ale mele, poate că şi mentalitățile se vor mai schimba şi voi primi din partea administratorilor şi un contract pe care să-l semnez şi unde să se stipuleze clar că pentru fiecare descărcare de pe serverul lor eu voi primi suma de x bani sau x lei…

Fireşte că eu pot oricând să-l somez pe administratorul respectiv ori să-mi plătească drepturile ce mi se cuvin pentru că am postat cartea acolo ori s-o şteargă de pe sever. Ce credeți că se va grăbi să facă ? Cred că înțelegeți că va prefera să o şteargă decât să mă

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

plătească… Nu pot face asta, pentru că dacă o voi face, dumneavoastră nu veți mai găsi cartea mea pe nicăieri… Deci mă aflu între ciocanul reprezentat de reaua voință sau nepăsarea administratorului respectiv şi nicovala reprezentată de interesul ca dumneavoastră să aveți acces la opera mea… O răsplată este faptul că am început să primesc scrisori de la anumiți specialişti în energetică, fie ei profesori sau ingineri care nu mă mai acuză că dezinformez prin cărțile mele care ar fi o colecție de perpetu-uri mobile… Dacă profesorii încep să înțeleagă alături de dumneavoastră ceilalți cititori cele ce vi le aduc eu la cunoştință înseamnă că în aceşti ani nu am muncit degeaba. Înseamnă că am reuşit să urnesc colosul nepăsării şi al necunoaşterii şi că încet dar sigur, dacă voi continua să scriu probabil voi, cititorii mei mai tineri, veți căpăta la un moment dat conştiința faptului că patria asta e a voastră, şi că indiferent ce am făcut noi cei din generația mea cu ea, voi, aveți toate drepturile să nu vă lăsați jefuiți de ea, şi aveți toate drepturile să luați atitudine şi să vă desprindeți de acest sistem corupt care s-a răspândit ca o molimă pe tot globul…

E o mare răsplată… să nu credeți că răsplată înseamnă numai banul ! E drept că trăiesc extrem de modest şi că nu mai am aproape nici unul din drepturile civile pe care le-am avut la naştere, dar dreptul la libera exprimare şi la a vă aduce la cunoştință aceste lucruri nu mi l-a luat încă nimeni şi sper nici să n-o poată face…

De aceea vă spun, a învăța ceva nu trebuie să fie o acțiune pe care o faci doar sub imperiul unui câştig bănesc imediat… Există şi alte tipuri de răsplată. Spre exemplu, chiar dacă eu, aici nu vă dau mură în gură cum să construiți anumite colectoare energetice, vă deschid ochii să le vedeți, vă deschid poarta spre pasiunea de a studia şi afla mai multe despre ele, iar pe măsură ce veți învăța să meşteriți, această pasiune va fi la un moment dat încununată de succesul fantastic că veți reuşi să vă construiți cu mâinile dumneavoastră un colector de energie liberă, poate unul mic, modest, dar care va funcționa aşa cum vă aşteptați şi care va fi urmat apoi de unul mai mare şi apoi poate de unul şi mai mare şi mai bun, şi la un moment dat, veți constata că nu mai aveți nevoie nici de curentul de la Renel nici de gazele de la Romgaz… Şi atunci nu doar că veți fi liber… ci veți fi cu adevărat liber. Pentru că în tot acest timp care va trece până atunci, veți fi căpătat o mentalitate, un fel de a privi viața, un alt fel de a înțelege lucrurile, şi veți şti să vedeți în jurul dumneavoastră adevărata față a lumii, veți descoperi că veți putea discerne mult mai uşor ce-i bine şi ce-i rău în jurul dumneavoastră şi veți căpăta un respect aparte față de mediul înconjurător, de planeta pe care călcați şi implicit vă va păsa de ce lăsați urmaşilor dumneavoastră…

De ce ? Pentru că atunci când devii conştient că energia îți vine din jurul tău, din atmosfera pe care o respiri şi în care te mişti, începi să urăşti hidrocarburile şi chimicalele de azi cu tot răul pe care-l fac ele… Începi să înțelegi că a tăia un arbore înseamnă o crimă mai mare decât a omorî un om. Un om trăieşte 60 – 80 de ani, dar un arbore la această vârstă e în floarea vieți, unii chiar abia au trecut de copilărie… Căci atunci vei deveni conştient că de fapt nu e nici o diferență între un arbore şi un om… vei înțelege că amândouă sunt ființe, şi în vreme ce arborele nu face în jurul său decât bine, dă oxigen şi curăță atmosfera, omul distruge… e esența răului.

E un vis ?… E o realitate ?… Cine ştie ? Doar dumneavoastră veți şti să-mi răspundeți la aceste întrebări… Eu doar vă arăt unde ați putea ajunge…

Acum am să vă spun un lucru pe care poate că unii l-ați remarcat deja dar care cred că a scăpat atenției marii dumneavoastră majorități. Toate tipurile de „generatoare” descrise în această carte au nevoie pentru a funcționa ca pe bobinele primare să se aplice o tensiune alternativă sau pulsatorie de înaltă frecvență şi la unele şi de înaltă tensiune.

Există două căi prin care aceste bobine pot fi comandate. Prin montaje electronice moderne care pot fi oscilatoare sau generatoare de impulsuri de obicei simple, căci nu trebuie să aibă o stabilitate fantastic de mare a frecvenței pentru scopul urmărit de a funcționa ca circuite de comandă pentru bobină.

Fie o a doua cale care e aceea de a se construi nişte oscilatoare simple formate din bobine pentru electromagneți – cele bobinate conform brevetului US 512340 al lui Tesla şi cu

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

condensator şi eclator. Fireşte că această metodă este mult mai elegantă prin simplitate şi în acelaşi timp este şi mult mai ieftină. Această modalitate dacă va fi studiată bibliografia acestei cărți şi se vor căuta şi alte surse de informare permite ajungerea la performanța de a putea realiza adevăratele TPU-uri acele transformatoare concepute de Steven Mark care au nevoie de o sursă de energie doar pentru pornire, după care datorită configurației lor, ele sunt capabile să-şi susțină singure funcționarea oferind şi un surplus energetic important.

Acestea au proprietatea că atât timp cât se extrage din ele doar un procent inferior surplusului produs vor funcționa fără probleme fără oprire. În momentul în care la ieşirea lor consumul creşte peste surplusul asigurat de amplificarea lor (dată de capacitatea dintre spirele bobinei şi configurația constructivă) ele se vor opri.

Nu voi insista pe construcția acestor dispozitive căci sunt destul de greu de construit pentru că necesită foarte bună înțelegere a principiului lor de funcționare şi mai ales pentru că-ți trebuie experiență să construieşti asemenea transformatoare. Asta nu înseamnă că nu vă sfătuiesc să căutați să aflați totul despre ele şi să căutați să la înțelegeți, căci din momentul în care ai înțeles perfect un principiu şi mai ales din momentul în care înțelegând acel principiu ai şi reuşit să faci un prim prototip funcțional, după aceea totul pare simplu… din aproape în aproape se poate trece la montaje tot mai complexe şi mai puternic…

Şi cui nu i-ar plăcea să poată să reuşească să facă un dispozitiv portabil care să poată produce energie suficient de multă pentru iluminatul unei case…

Voi explica mai întâi cum se poate transforma un aprinzător de aragaz într-un „generator” de energie liberă printr-un procedeu destul de simplu.

Plecând de la principiul stipulat de Tesla şi confirmat de Gray conform căruia descărcările prin scântei de înaltă tensiune şi înaltă frecvență induc în conductorii din imediata apropiere curenți de mare intensitate. Aprinzătoarele electronice de aragaz, cele cu două baterii sunt formate dintr-un oscilator şi o bobină de inducție. Sunt alimentate la trei volți şi scot la ieşire i tensiune alternativă de peste o mie de volți. Cei doi electrozi ai aprinzătorului sunt constituiți din tija şi firul central iar scânteia are loc între tija metalică şi firul central.

Pentru a transforma un asemenea dispozitiv într-un „generator” de energie liberă se va elimina țeava metalică care constituie tija aprinzătorului şi în locul ei se vaa introduce un al doilea fir.

Scânteia se va forma între firul central original şi noul fir. Pe toată lungimea pe unuia din cele două fire se va realiza o bobină, un fel de tub convertor Gray care va consta în înfăşurarea spiră lângă spiră a unui conductor de cupru de 1,5 – 2 mm până se va forma o bobină cu un strat. Trebuie ca firul să fie dezizolat. Tensiunea de ieşire se scoate între unul din capetele firului bobinat astfel şi o împământare.

Ar trebui să obțineți o putere de multe ori mai mare decât se consumă din baterie pentru întreținerea scânteii. Deoarece aceste aprinzătoare nu sunt construite toate identic, e greu de spus cât se va obține, căci depinde şi de grosimea firului care constituie convertorul Gray astfel obținut şi de calitatea împământării.

Eu am reuşit să obțin în acest fel un curent de câțiva miliamperi la o tensiune de 3 volți şi o frecvență de 250 Hz în condițiile în care alimentarea am făcut-o cu două baterii uzate care abia se apropiau de 2 volți.. Dacă ținem seama de faptul că scânteia din acest aprinzător e de ordinul microamperilor, câştigul este semnificativ.

Este cel mai simplu dispozitiv cu convertor Gray care poate fi construit. Are însă un randament scăzut căci tensiunea scânteii e una alternativă iar frecvența de lucru a oscilatorului este una scăzută. Acest oscilator de la aprinzătoarele de aragaz poate fi folosit şi pentru alte montaje, cum ar fi spre exemplu comanda primarului oricărui transformator de tip Gunderson care este făcut cu miez din ferosiliciu. Asta-i cea mai simplă soluție. În cărțile de electronică practică se găsesc o sumedenie de scheme de oscilatoare simple cu unul sau doi tranzistori. Cel mai simplu oscilator dar care funcționează la o frecvență ridicată, anume în jur de 50 kHz este cel cu un singur tranzistor din imaginea din partea dreaptă. Bobina se execută pe un tor de ferită cu fir bifilar.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

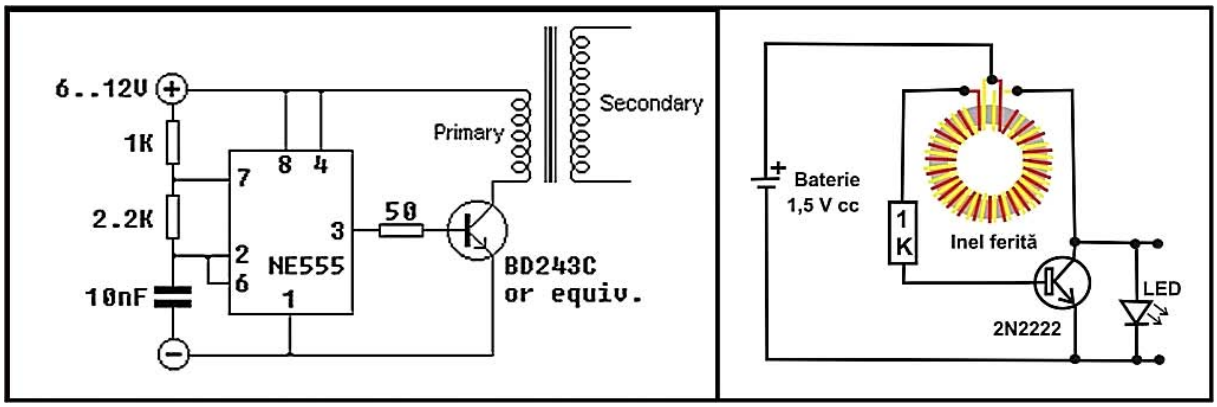

De asemenea se poate obține cu bobina de inducție scoasă din aprinzătorul de aragaz un rezultat mult mai bun, dacă va fi comandată de un generator de impulsuri cu ne555 și un tranzistor, conform schemei din imagine. Cu această schemă se obțin impulsuri cu frecvența de 27 kHz. Această schemă cu cel mai vechi și popular temporizator este cea în montaj de circuit multivibrator astabil și iată în imaginea următoare pe partea stângă două variante ale acestui montaj. În dreapta imaginii următoare vedem un exemplu practic al acestui montaj care scoate la ieșire curent pulsatoriu ale căror pulsații sunt de 50% din perioadă, adică perioada de conducție este egală cu cea de pauză.

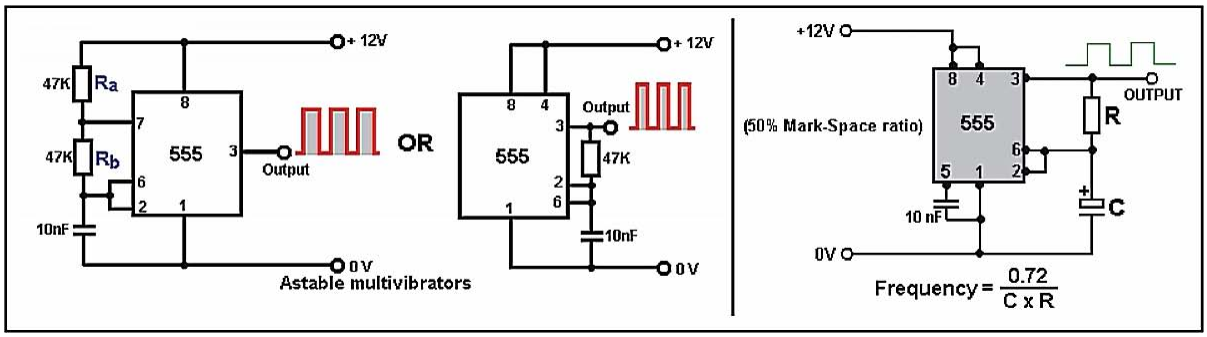

C/R	100	470	1K	4,7K	10K	47K	100K	470K	1M
0,1 µF	72000	15319	7200	1532	720	153	72	15	7,2
0,47µF	15319	3259	1532	326	153	33	15	3,3	1,5
1 µF	7200	1532	720	153	72	15	7,2	1,5	1,4
2,2 µF	3272	696	327	70	33	7	3,3	1,4	3
4,7µF	1532	326	153	33	15	3,3	1,5	3	6,7
10 µF	720	153	72	15	7,2	1,5	1,4	6,7	14
22 µF	327	70	33	7	3,3	1,4	3	14	30
47 µF	153	33	15	3,3	1,5	3	6,7	30	65
100 µF	72	15	7,2	1,5	1,4	6,7	14	65	139
220 µF	33	7	3,3	1,4	3	14	30	139	307
470 µF	15	3,3	1,5	3	6,7	30	65	307	614
1000 µF	7,2	1,5	1,4	6,7	14	65	139	614	
2200 µF	3,3	1,4	3	14	30	139	307		
4700 µF	1,5	3,3	6,7	30	65	307	614		
10000 µF	1,4	6,7	14	65	139	614			

Tabelul se referă la valori ale perechii condensator rezistență pentru frecvențele și timpii de pulsație din conținutul tabelului. În conținutul tabelului cifrele scrise cu negru sunt date în

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Hz (pulsații pe secundă) iar cele scrise cu roşu sunt secunde referindu-se la pulsații cu o lungime mai mare de o secundă.

E necesar să ştiți că acest circuit integrat poate fi alimentat într-o plajă destul de amplă de tensiuni de alimentare fără a-şi modifica sesizabil stabilitatea în funcționare – tensiunea de alimentare a lui fiind cuprinsă între 5V şi 16 V.

Pentru cei care doresc să obțină cu acest circuit integrat alte valori decât cele din tabelul acesta formula de calcul este dată în partea dreaptă jos sub schema montajului.

Acest circuit integrat, conform fişelor sale tehnice de la majoritatea producătorilor funcționează foarte bine până la o frecvență de circa 2 MHz, dar deja mai sus de frecvențe situate în plaja zecilor de kHz valoarea ieşită din calcul e foarte posibil să nu fie identică cu cea pe care o va scoate circuitul în realitate. Deci pentru a şti exact dacă circuitul chiar dă valoarea rezultată din calcule e necesar măsurarea ei şi fireşte ajustarea condensatorului sau rezistenței pentru obținerea valorii dorite. Eu recomand construirea schemei prin folosirea în locul rezistenței a unui potențiometru. După stabilirea exactă a poziției acestuia pentru frecvența cerută, se va măsura valoarea potențiometrului în acea poziție şi se va înlocui cu o rezistență fixă.

De aceea recomand tuturor celor care vor să se apuce serios de studiul şi realizarea unor „generatoare” statice să caute, în măsura posibilităților financiare ale fiecăruia să-şi procure un aparat de măsură digital cu frecvențmetru, (multe din multimetrele digitate actuale de calitate medie au şi frecvențmetru) un clește ampermetru (pe cutia lui în limba engleză scrie „clamp meter” a cărei plajă de măsurare a curenților şi tensiunilor să fie cât mai mare posibil (sute de amperi şi până la 1000 de volți) şi de asemenea pentru cei ce vor dori obținerea unor oscilatoare doar cu condensatori, bobine şi eclatoare, a unui capacimetru – impedanțmetru.

Acesta se impune deoarece e extrem de greu de construit o bobină conform formulei clasice a oscilatorului căci e greu de respectat perfect dimensiunile fizice ale bobine astfel încât aceasta să aibă valoare necesară pentru ca împreună cu un condensator anume să dea o anumită frecvență.

Iată în imaginea de mai jos captura de imagine a două mici utilitare soft care fac calculul frecvenței unui oscilator şi a inductanței unei bobine în funcție de dimensiunile ei fizice.

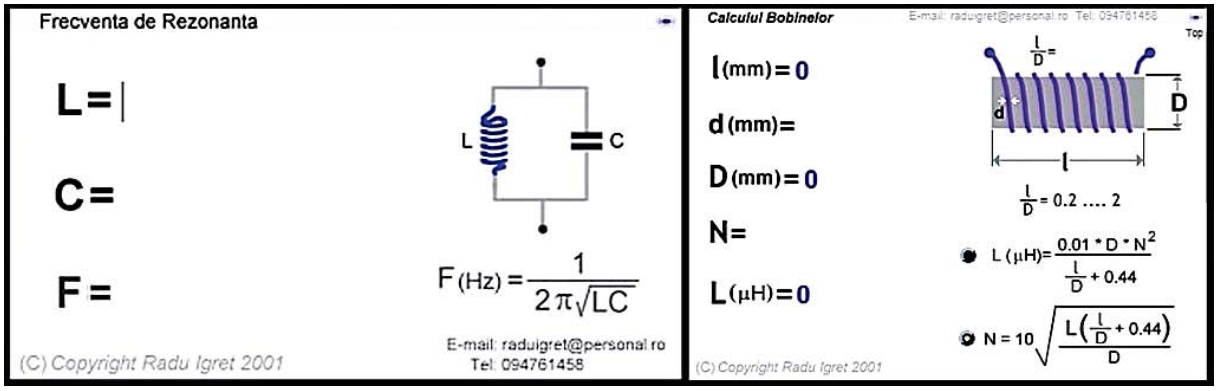

Vă puteți da seama că nu e simplu. De ce ? Pentru că inductanța unei bobine fiind o mărime dependentă atât de forma bobine cât şi de rezistivitatea conductorului folosit, e extrem de greu să construieşti o bobină de o anumită valoare doar folosindu-te de valorile date din calcule… Orice eroare cât de mică privind dimensiunea şi forma bobinei va schimba radical inductanța sa şi deci frecvența oscilatorului construit cu ea.

Toate trei aceste aparate de care vă vorbeam, sunt extrem de utile şi pot fi comandate pe internet şi suma totală în funcție de modelul ales nu va fi mai mare de 4 – 5 sute lei. Nu fac reclamă vreunei firme deci căutați.

Acum pentru că v-am vorbit despre acest multivibrator astabil, imaginați-vă că aveți un miez, nu contează de care e el, pe care se află o bobină. Ce se întâmplă în cele două perioade când multivibratorul lucrează. În momentul în care acesta dă un impuls bobinei, în aceasta

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

apare un câmp electromagnetic direct în sensul în care e bobinată bobina respectivă. Dar în momentul în care impulsul se opreşte, datorită faptului că în orice inductanţă apare un curent autoindus, în miez va apărea un câmp electromagnetic invers. Asta înseamnă că pe perioada când multivibratorul nu conduce, în miez va fi totuşi un curent magnetic, care poate fi cules de o a doua bobină. Se deschide deci clar calea spre un dispozitiv care ar putea produce o energie cam de două ori decât este consumată pentru a-l alimenta.

Dar dacă cea de-a doua bobină deşi ar avea acelaşi număr de spire ar fi bobinată cu un fir de două sau de trei ori mai gros ?

Nu cumva atunci acest mic transformator va produce de 2x3 ori mai mult ? Ba fireşte că da. În caz că firul din secundar e de trei ori mai gros câştigul nu va fi de şase ori datorită faptului că curentul de autoinducţie e un pic mai mic decât cel direct şi de asemenea pentru că deşi firul este de trei ori mai gros el nu va furniza un curent de trei ori mai mare datorită saturaţiei magnetice insuficiente a miezului.

Dar dacă frecvenţa de pulsaţie a multivibratorului va fi una suficient de mare în aşa fel încât câmpul magnetic apărut în miez să nu mai apuce să se stingă, se va îndeplini condiţia saturaţiei magnetice maxime şi atunci chiar că secundarul va putea da maximum de curent pe care-l poate asigura grosimea firului.

Acest sistem de funcţionare poartă numele de transformator cu inductanţă comutată şi poate fi obţinut fie cu transformatoare simple fie transformatoare asimetrice, aşa cum ne arată imaginea alăturată.

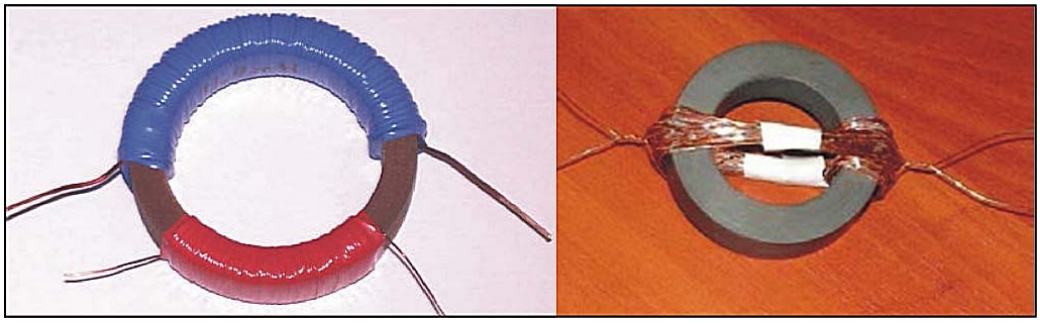

Deşi în această imagine transformatorul asimetric e bobinat cu fir de acelaşi grosime, imaginaţi-vă că bobina secundară ar fi bobinată cu fir de trei ori mai gros aşa cum e în stânga.

Acum vă întreb eu pe dumneavoastră ce se va întâmpla dacă am folosi un număr de trei sau mai multe asemenea mici transformatoare şi am lega primarele lor în paralel iar secundarele în serie ?

Aranjamentul ar fi cam aşa:

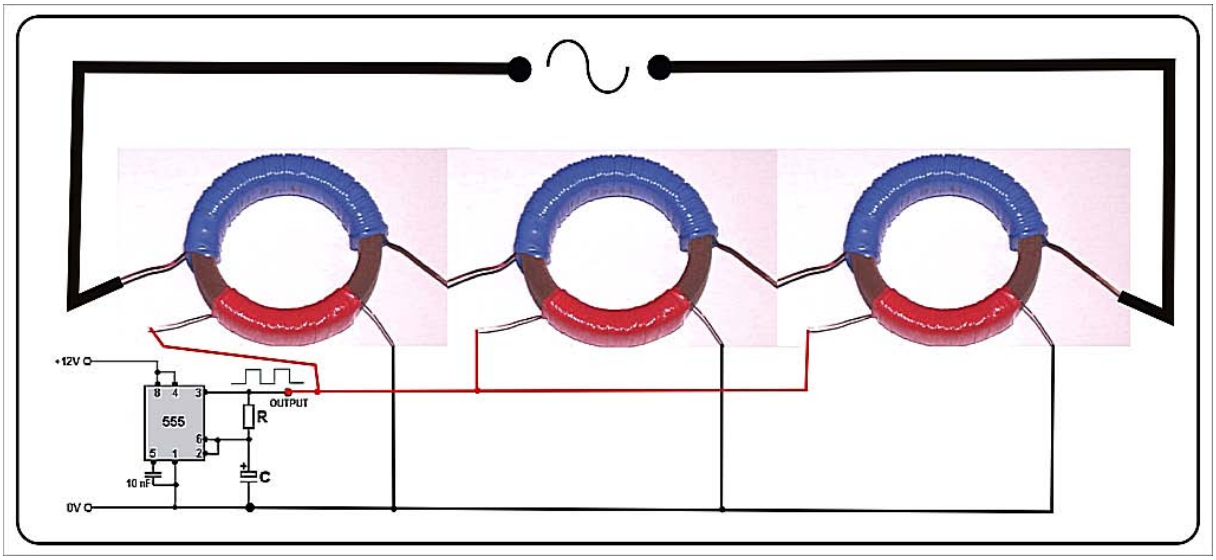

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Nu-i aşa că am avea un câştig de 9 ori mai mare rezultat din tensiunea de trei ori mai mare x intensitatea de trei ori mai mare dată de grosimea firului din secundar.

V-am prezentat această schemă din două motive, pentru a vă face să înțelegeți fenomenul inductanței comutate şi pe de altă parte pentru a vă atrage atenția că prin această metodă se poate construi un invertor care să poată furniza tensiunea de 220 V la 50 Hz. Se va folosi un circuit format din 19 asemenea mici transformatoare făcute pe toruri de ferită mai mari (există unele cu diametrul exterior de 5 – 6 cm) sau chiar pe miezuri din ferosiliciu, pe care se vor bobina secundarele pentru amperajul dorit a fi scos din invertor (exemplu fir de 2,5 mm – 220Vx15 A= 3300 W)

Primarele se vor bobina cu acelaşi număr de spire dar de trei ori mai subțire. Comanda se va face tot de la un multivibrator construit pentru frecvența de 50 Hz, dar prin intermediul unui tranzistor de putere sau tiristor care să poată asigura o intensitate a curentului în primar de minim 5A de la o baterie de 12 V. Datorită frecvenței reduse nu sunt ferm convins că se va obține saturația magnetică necesară unei puteri de ieşire atât de mari dar importantă e metoda foarte simplă.

Forma de undă nu va fi însă una sinusoidală ci va fi un pic mai apropiată de cea dreptunghiulară. Oricum acest invertor suficient de simplu constructiv ar putea fi folosit cu succes cu marea majoritate a consumatorilor destinați a funcționa la tensiunea rețelei naționale. Probabil că unele motoare vor refuza să funcționeze, dar în rest cam orice consumator ar trebui în principiu să meargă.

În vreme ce primele 18 transformatoare vor furniza tensiunea de 220 V cel de-al 19 – lea transformator, prin intermediul unei redresări monoalternanță va alimenta bateria astfel încât se poate transforma acest invertor într-unul total independent în sensul că bateria nu se va mai consuma, sau dacă se va consuma se va consuma într-un timp extrem de îndelungat.

De asemenea trebuie să vă spun că acest sistem de alimentare a uni transformator prin inductanță comutată stă la baza transformatoarelor cu magneți în miez, aşa că există multe posibilități şi multe configurații…

De aceea spun că eu nu vă dau aici decât nişte sfaturi generale şi nişte sugestii. Dacă veți studia bibliografia acestei cărți veți constata că posibilitățile oferite de „generatoarele” fără mişcare sunt enorm de multe căci şi configurațiile constructive imaginabile sunt la fel de multe… Astfel transformatorul lui Charles J. Flynn a cărui principiu de funcționare l-am prezentat schematic la pagina 55 şi ulterior toate transformatoarele din capitolul acela lucrează prin inductanță comutată… Deci calea spre experimentări cu acest principiu e larg deschisă şi poate aduce o sumedenie de surprize… Şi credeți-mă că e plăcut să te joci cu transformatoare şi bobine !

Iată am să vă prezint aici şi două mici fotografii reprezentând transformatorul lui Graham Alan Gunderson, şi în dreapta o propunere de utilizare a unui magnet paralelipipedic de mari dimensiuni:

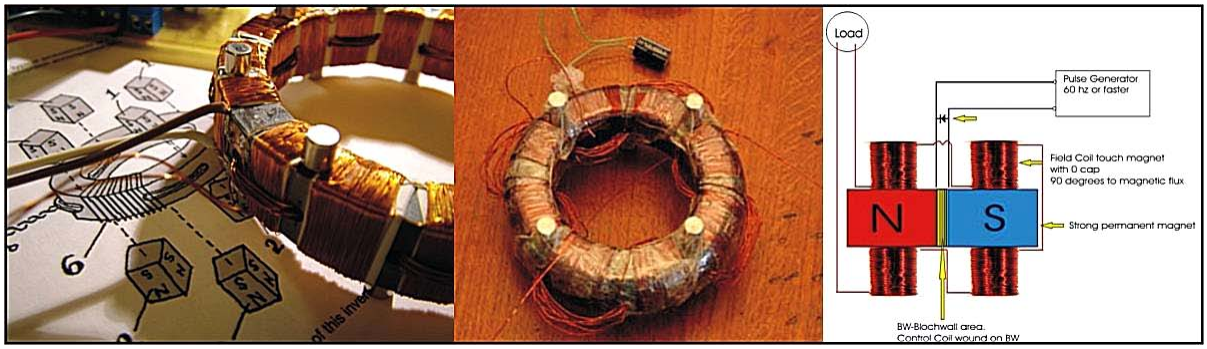

Nu insist asupra detaliilor constructive, imaginile sunt sugestive şi în plus în privința brevetului lui Gunderson ca şi a altor brevete aveți numărul şi puteți să le descărcați de pe google.com/patents. Am să vă spun totuşi câteva cuvinte despre brevetul lui Kunel, pe care

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

recomand cu căldură oricui să-l studieze. Priviți imaginea următoare şi remarcați cât e de simplă constructiv:

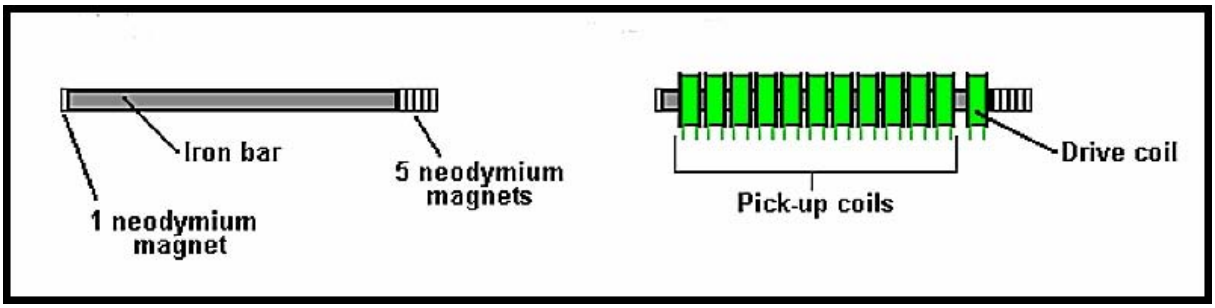

Bobina de comandă va fi controlată cu curent pulsatoriu obținut printr-un circuit cu ne555, iar cele de pe care se va culege tensiunea de ieşire vor fi legate în serie. Dacă se va construi pe o bară de fier se va folosi o comandă de frecvență mai mică de 10 kHz, dacă se va folosi bară de ferită se va putea folosi o frecvență de pulsație mai mare în acest caz se poate folosi un oscilator autoblocat (Joule Thief) urmat de redresare monoalternanță. Este o aplicație practică a brevetului lui Kunel şi se pretează perfect ca sursă de alimentare de mică putere gen alimentatoare pentru laptop, sursă de energie pentru iluminat în excursii, sursă de energie pentru biciclete, sau pentru iluminatul casei, etc. Se poate scoate tensiunea de pe una din bobine pentru a fi redresată monoalternanță în scopul reîncărcării bateriei. Recomand construcția cu o baterie de 9 V pentru sursele de putere mai mică şi de 12 V (baterie auto sau moto) pentru cele un pic mai mari.

Pentru cei care nu au înțeles încă cum funcționează: în perioada de conducție polaritatea barei se inversează, iar în cea de pauză câmpul magnetic al magneților permanenți se închid prin bară ajutați fiind de curentul de autoinducție. Şi pentru că tot suntem la acest capitol al transformatoarelor în componența cărora intră magneți iată o propunere constructivă pentru un dispozitiv asemănător oarecum „INCOMP” – ului lui Valeri Ivanov:

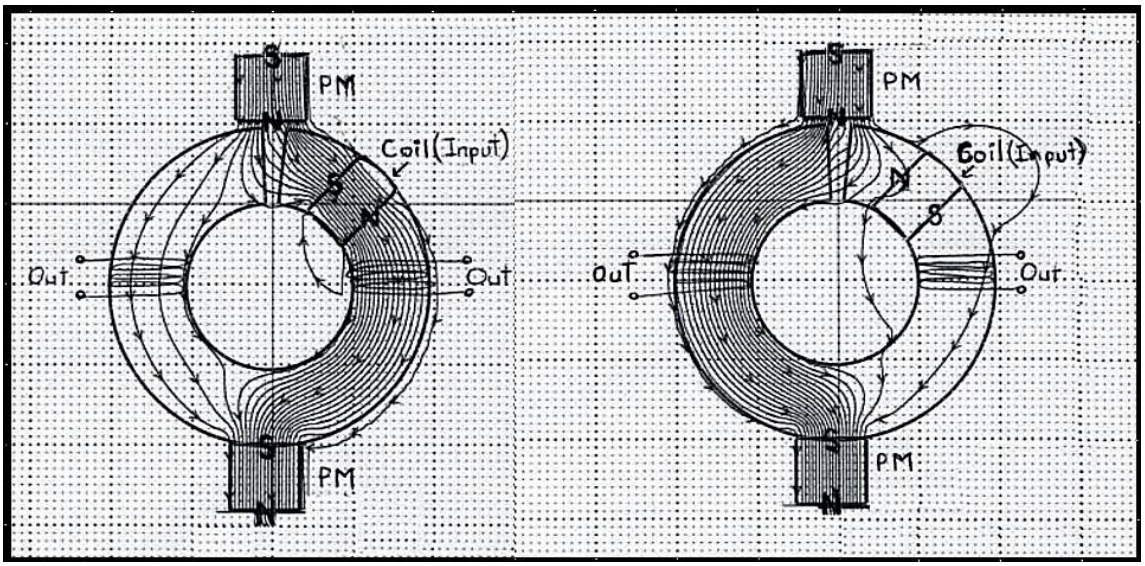

Desenul e sugestiv. Deci radial în opoziție pe miezul toroidal crestat sunt aşezați doi magneți, din care cel de deasupra crestăturii fără contact cu miezul, în vreme ce cel de dedesubt în contact intim cu miezul. Bobina de comandă (input coil) va lucra în curent alternativ la o frecvență suportată de miez. La o alternanță câmpul se va închide prin jumătatea dreaptă a inelului iar la cealaltă alternanță se va închide pe partea stângă. Astfel de pe cele două bobine de ieşire (aut) care pot fi fie independente fie înseriate se va culege o putere dependentă de grosimea firului şi numărul de spire comparativ cu bobina de comandă.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Poate fi construit de mărime apreciabilă şi comandat direct de tensiunea reţelei naţionale. Şi încă o sugestie – caz în care el va fi un valoros economizor de enrgie! Încercaţi să vă imaginaţi cum ar putea acest aranjament cu miez toroidal şi magneţi să fie configurat multiplu, asemenea schemei de la pagina 159, cu bobinele de comandă în paralel şi cele de ieşire înseriate folosind cât mai puţini magneţi posibil ?

Acum am să vă mai vorbesc despre dispozitive care lucrează fie cu curenţi alternativi fie cu curenţi pulsatorii de frecvenţă ridicată şi la tensiuni foarte înalte de ordinul kilovolţilor sau chiar zecilor de kilovolţi. Cu cât tensiunea curenţilor respectivi este mai mare cu atât excitaţia mediului înconjurător este mai puternică şi ca urmare dipolul despre care vorbeam că se formează în mediu este mai mare. Diferenţa de densitate energetică între mediul înconjurător şi locul unde lucrează „generatorul” nostru poate fi imensă şi cantitatea de energie culeasă este pe măsură. Există două posibilităţi de culegere a energiei din mediul înconjurător pe baza tensiunilor şi frecvenţelor ridicate. O primă metodă este cea folosind un tub convertor tip Gray al cărui eclator este alimentat de o diferenţă de potenţial pozitivă. Şi iată că a venit timpul să vedeţi cum poate fi obţinută separarea pozitivului la tensiuni foarte înalte. Între grilele tubului şi împământare apare un curent de mare intensitate şi tensiune medie disponibil a fi folosit. A doua cale este de a folosi un transformator amplificator Tesla principal care este înconjurat de mai multe alte transformatoare coborâtoare ale căror secundare sunt legate la pământ. Ieşirea este între aceste secundare şi împământare.

Înainte de a descrie amănunţit fiecare din aceste opţiuni să revenim un pic asupra eclatoarelor. Iată în imaginea următoare câteva:

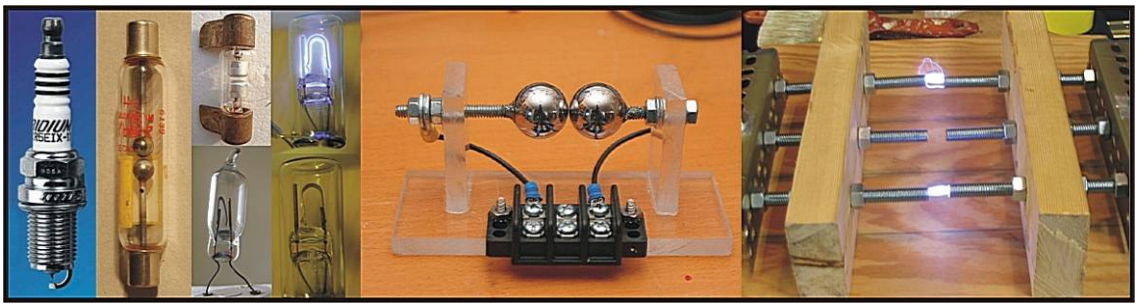

De la stânga la dreapta sunt: o bujie, două eclatoare încapsulate în sticlă, urmate de trei fotografii ale unei lămpi ce intră-n componenţa starterelor pentru lămpile fluorescente (neoane) între care vedem o asemenea lampă în repaus şi în conducţie iar ultimele două fotografii sunt două eclatoare făcute artizanal din care unul făcut din două şuruburi în capul cărora s-au sudat bile de rulment, iar al doilea e format din trei perechi de electrozi formaţi tot din şuruburi – se vede clar cum cele două perechi de electrozi de la capete lucrează producând două descărcări superbe. Priviţi imaginea de mai jos:

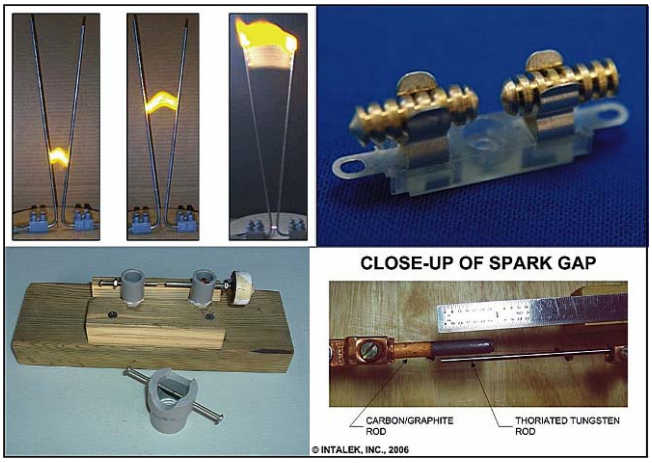

Artizanal se mai pot construi eclatoare şi folosindu-se două bare conductoare fie dintr-un oţel de calitate fie din cărbuni, fie combinat, care trec una pe lângă cealaltă, sau două tije de oţel înfipte-n doi conectori cu şurub, sau folosindu-se două bucăţi de tijă de alamă sau două şuruburi înfipte într-un soclu de siguranţă fuzibilă, precum şi două şuruburi înfipte-n ţevi din plastic. După cum se vede în imagine toate aceste soluţii sunt simple şi ingenioase şi oricine poate improviza un eclator funcţie de materialele pe care le are la îndemână. Practic am spus că eclatorul este un dispozitiv care asigură conducţia curentului electric prin aerul dintre cei doi electrozi, care sub influenţa

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

energiei concentrate în spațiul îngust devine plasmă. Această plasmă induce unde electromagnetice de mare putere în ritmul frecvenței curentului dintre cei doi electrozi, şi care unde, atingând conductorii din apropiere se transformă în curenți de mare intensitate. Un eclator funcționează în curent alternativ sau pulsatoriu ca regulator al acestui curent. Deşi se pot utiliza oscilatoare sau temporizatoare electronice complexe e mult mai elegantă soluția oferită de cărțile vechi de electricitate. Imaginea următoare este extrasă din carte „High Frecuency Apparatus" de Thomas Stanley Curtis apărută în 1916 la New York:

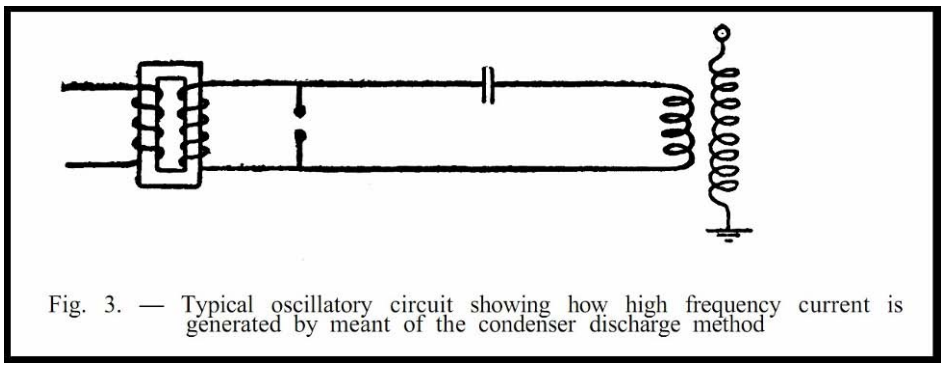

Fig. 3. — Typical oscillatory circuit showing how high frequency current is generated by meant of the condenser discharge method

După cum vedeți după transformatorul de rețea urmează un eclator în paralel cu circuitul format din condensator şi bobina primară. Acest eclator împreună cu condensatorul asigură oscilatorului format de primar şi condensator o frecvență ridicată de oscilație. Şi aşa cum am mai spus oferă un plus de energie prin armonicele şi câştigul de putere dat de plasma dintre electrozi. Cu o construcție îngrijită acest circuit poate fi alimentat şi de la o baterie. Pentru ca oscilatorul să funcționeze direct de la baterie trebuie ca eclatorul să fie construit foarte îngrijit astfel încât descărcarea prin arc electric să poată avea loc la tensiunea bateriei. Eclatorul trebuie deci să fie unul mic şi foarte fin. Bateria încarcă condensatorul până ce densitatea energetică dintre electrozii eclatorului e suficient pentru ca condensatorul să se poată descărca prin ei. Pentru că în bobină apare autoinducția curentul încarcă din nou condensatorul. Care se descarcă iar prin eclator. Bateria asigură energia necesară pentru ca oscilațiile să nu se amortizeze. Eclatorul induce în bobină un tren de curenți armonici de mare intensitate, care fac posibilă funcționarea transformatorului la mare frecvență. Iată în imaginea alăturată cum ar trebui să arate ceea ce am spus eu aici. Dacă se încearcă această schemă simplă fără eclator e foarte puțin probabil ca transformatorul să funcționeze corect. Pentru că impulsurile care asigură funcționarea lui sunt date tocmai de descărcările de plasmă dintre electrozi – ceea ce electrotehnica actuală numeşte supratensiuni tranzitorii. Acum, dragi cititori, întoarceți-vă pentru câteva momente la pagina 39 şi studiați din nou felul cum e construit un tub convertor Gray. Apoi priviți imaginea următoare.

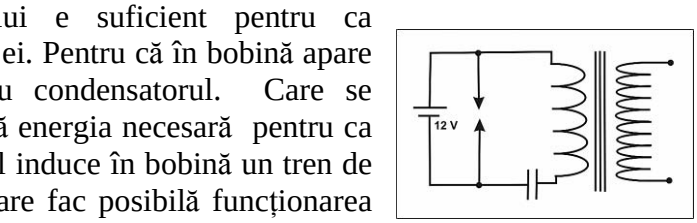

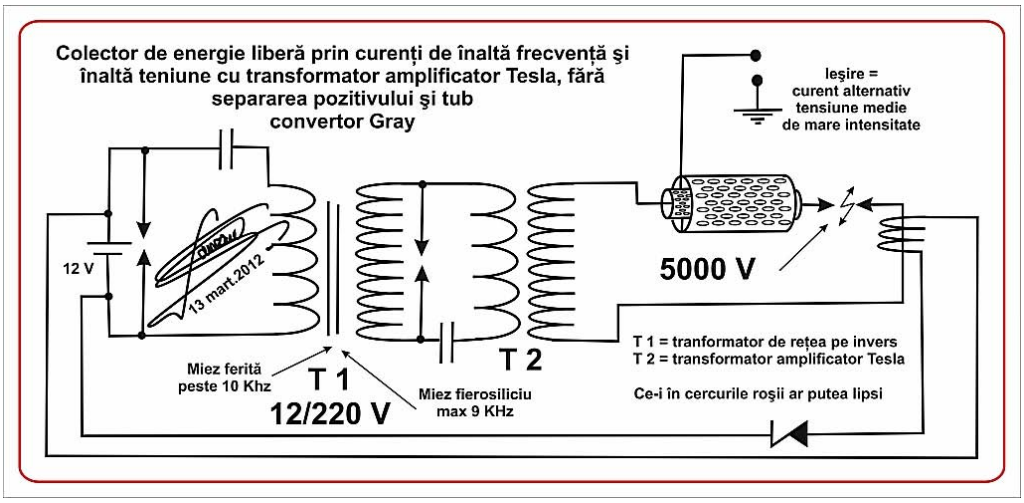
Colector de energie liberă prin curenți de înaltă frecvență şi înaltă teniune cu transformator amplificator Tesla, fără separarea pozitivului şi tub convertor Gray
Ieşire = curent alternativ tensiune medie de mare intensitate
12 V
13 mart.2012
5000 V
Miez ferită peste 10 Khz
T 1
12/220 V
Miez fierosiliciu max 9 KHz
T 2
T 1 = tranformator de rețea pe invers
T 2 = transformator amplificator Tesla
Ce-i în cercurile roşii ar putea lipsi

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

După cum vedeți este un oscilator format din primarul unui transformator de rețea, un condensator un eclator şi o baterie de 12 V. Transformatorul de rețea este unul coborâtor de tensiune de la 220V la 12, pentru o putere de circa 40 – 50 W, dar care este montat invers.

Ieşirea acestuia este aplicată pe primarul unui transformator amplificator Tesla. Se poate folosi din nou un condensator şi un eclator sau se poate renunța…

Eu oricum le-am desenat pe schemă. Transformatorul amplificator Tesla se execută astfel. Secundarul lui se bobinează pe un tub de PVC cu fir de 0,4 – 0,5 mm cu un număr de 300 de spire. Primarul se bobinează peste el la jumătate cu fir de 2 – 4 mm. Cu un număr de 17 spire.

În felul acest la capetele secundarului transformatorului amplificator Tesla se va culege o tensiune de 5000V. Această tensiune se aplică pe electrozii tubului Gray. Între grilele tubului şi pământ apare un curent de mare intensitate care se va utiliza pentru alimentarea consumatorilor rezistivi: becuri cu incandescență, radiatoare, calorifere electrice, reşouri, aragazuri electrice, etc. Pentru asigurarea încărcării bateriei se va bobina direct peste firul de înaltă tensiune sau peste unul din electrozi câteva spire care să asigure o tensiune de 12 V.

Această tensiune alternativă se va redresa monoalternanță prin intermediul unei diode țener, care să asigure tensiunea de 12 V necesară bateriei.

Dar aşa cum am mai spus anterior, Edwin Gray a constatat că dacă între cei doi electrozi al tubului său convertor diferența de potențial este asigurată la ambele capete de polaritatea pozitivă efectul indus în grile este mult mai puternic. Dacă separarea pozitivului se poate face atât de simplu cu ajutorul a trei baterii (pagina 41) , paradoxal, se poate obține şi la tensiuni înalte tot la fel de uşor. Pentru asta e suficient a se construi un transformator fără miez (transformator amplificator Tesla) cu un primar şi două secundare diferite. Acest transformator alimentat fiind la tensiune alternativă, la capetele celor două secundare se vor obține două tensiuni diferite sincronizate în fază. Aceste tensiuni fiind redresate monoalternanță, între el va fi o diferență de potențial pe aceiaşi polaritate. Asta se poate obține conform imaginii de mai jos:

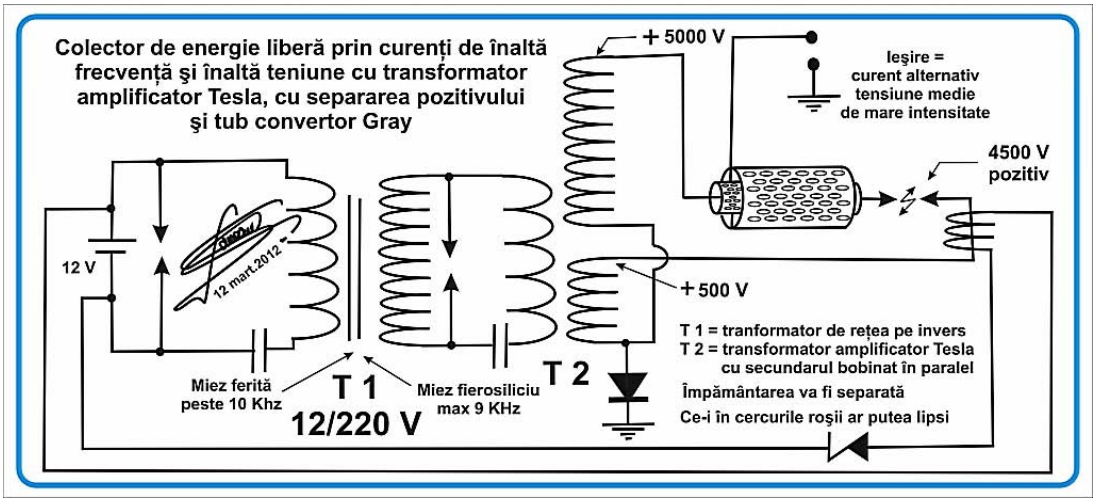
Colector de energie liberă prin curenți de înaltă frecvență şi înaltă teniune cu transformator amplificator Tesla, cu separarea pozitivului şi tub convertor Gray
+ 5000 V
Ieşire = curent alternativ tensiune medie de mare intensitate
4500 V pozitiv
12 V
12 mart.2012
+ 500 V
T 1 = tranformator de rețea pe invers
T 2 = transformator amplificator Tesla cu secundarul bobinat în paralel
Împământarea va fi separată
Ce-i în cercurile roşii ar putea lipsi
Miez ferită peste 10 Khz
T 1
12/220 V
Miez fierosiliciu max 9 KHz
T 2

Am făcut totul pe aceiaşi schemă generală. Redresarea monoalternanță a tensiunilor se va face cu o diodă de înaltă tensiune care e pusă la pământ. Astfel am realizat printr-o tehnică simplă separarea pozitivului la înaltă tensiune.

Practic acest lucru se realizează în felul următor. Se va bobina pe tubul de PVC plecând de la un cap cu fir bifilar de 0,4 – 0,5 mm. După 30 de spire se execută o priză la unul din fire după care se merge în continuare cu firul rămas până la 300 de spire.

La capătul comun se va cositori o diodă de înaltă tensiune, cu polaritatea pozitivă spre cele două fire. De la această diodă se va porni cu firul de împământare al montajului. Astfel la capetele celor două înfăşurări secundare inegale va fi o diferență de potențial de 4500 V a căror polaritate va fi pozitivă.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cea de-a doua posibilitate de lucru cu curenți de foarte înaltă tensiune şi înaltă frecvență aşa cum spuneam constă în folosirea unui transformator amplificator Tesla care e înconjurat de alte transformatoare asemănătoare coborâtoare. Şi aici există două posibilități. Cea propusă de Donald Lee Smith cu un transformator Tesla înconjurat de mai multe care culeg câmpul electromagnetic intens indus de acesta aşa cum se vede în imaginea de la pagina 37 sau urmând un alt principiu, figurat mai jos şi realizat de georgianu Tariel Kapanadze:

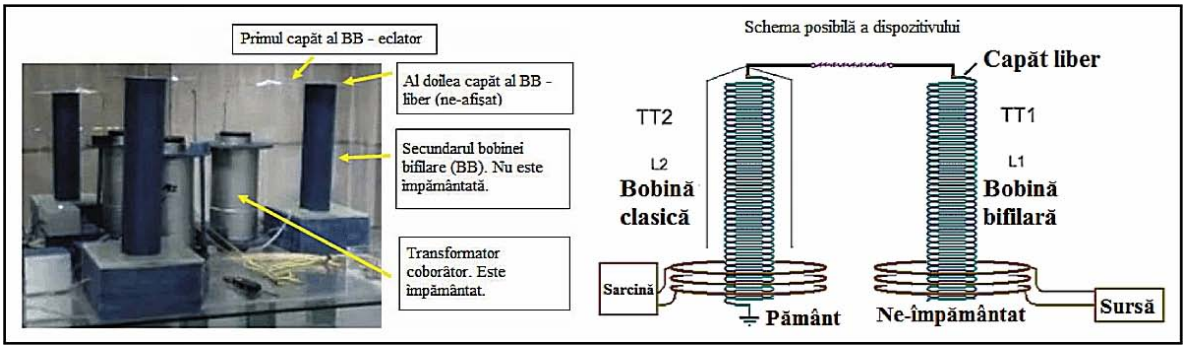

După cum se vede pe cel de-al doilea transformator s-ar putea monta fie un secundar mai gros fie mai multe secundare de pe care să se culeagă tensiunea de ieşire. Sau poate fi folosit un eclator multiplu care să meargă la mai multe transformatoare secundare de ieşire.

BB înseamnă bobină bifilară, deci transformatorul acesta lucrează la o tensiune foarte înaltă. Acest aranjament se bazează tot pe inducția de curenți mari în montaje de către descărcările prin scântei de înaltă tensiune.

Un alt aranjament interesant de acest fel este cel construit tot de Donald Lee Smith pe care vi-l prezint mai jos:

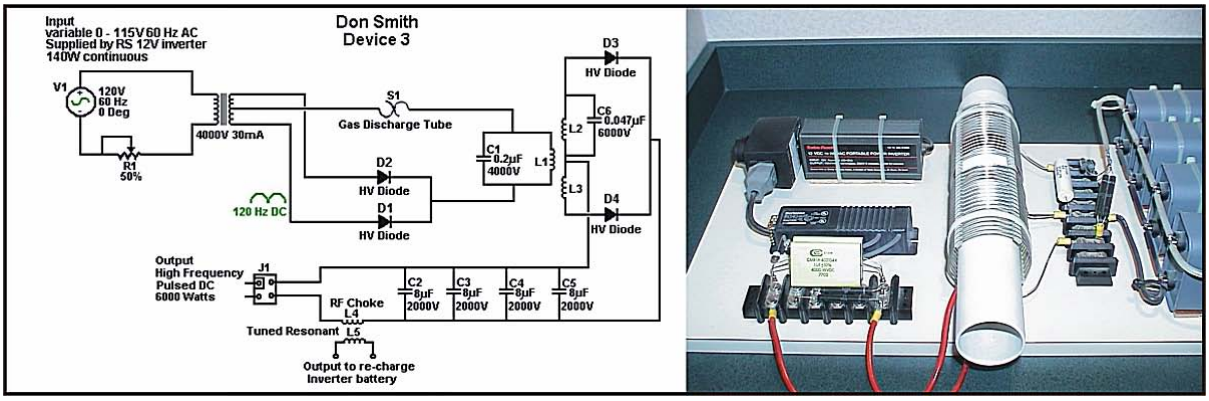

La acest aranjament energia de ieşire e culeasă într-un banc de patru condensatori de mare capacitate şi tensiune după care urmează un transformator coborâtor pentru reîncărcarea bateriei şi de asemenea curentul pulsatoriu de înaltă tensiune şi înaltă frecvență de la ieşire e disponibil fie a fi utilizat ca atare, fie a fi transformat prin transformatoare adecvate. Despre acest dispozitiv şi despre cel de la pagina 37, vă pot spune că deşi nici unul nu depăşeşte dimensiunea unei genți diplomat furnizează ambele peste 100 kW.

Încă o remarcă importantă pe care trebuie s-o fac. Dacă se va concepe schema unui asemenea „generator” de înaltă tensiune şi înaltă frecvență cu unul sau mai multe transformatoare amplificatoare rezonante Tesla, plecând de la alimentarea directă de la o baterie auto/moto a primarului se va socoti numărul de spire/volt ca fiind 1 iar secundarul se va bobina multistrat în 5 -10 straturi de 500 de spire obținându-se astfel 2500 – 5000 V.

Dacă se va porni de la alimentarea transformatorului amplificator din tensiunea rețelei sau dintr-o baterie urmată fie de un invertor electronic fie de un transformator de rețea montat invers atunci numărul de spire pe volt al transformatorului amplificator se va considera la

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

raportul de 10 volți la o spiră iar secundarul rezultă că va avea 500 de spire într-un singur strat. Dacă se va folosi în locul transformatorului montat invers o bobină de inducție, atunci trebuie ca aceasta să fie de putere cât mai mare iar la calculul transformatorului amplificator se va lua în considerare tensiunea de ieşire a acestei bobine de inducție şi se va calcula raportul de transformare şi numărul de spire pe volt în mod adecvat acestei tensiuni.

La folosirea transformatoarelor de preamplificare acționate de baterii prin intermediul unii condensator şi eclator, se va lua în calcul frecvența suportată de miezurile acestora, astfel încât se va alege o frecvență sub 10 kHz pentru cele cu miez de ferosiliciu şi doar dacă se va folosi un transformator cu miez feritic se va construi oscilatorul format din bobina primară a acestora, condensatorul şi eclator peste această frecvență.

Înainte de a încheia atenționez pe toți cei tentați să mă tragă la răspundere, dacă şi cum funcționează aceste dispozitive că eu nu le-am pus aici ca să mă laud că aş fi nu-ş ce mare inventator cum mi s-a mai întâmplat să mi se reproşeze. Acestea-s nişte sugestii care sunt făcute pe baza studiului de mai mulți ani ale unor principii pe care fizica şi electrotehnica le cunoaşte de mai bine de 50 – 100 de ani dar care nu sunt aplicate pe nicăieri.

Firește că cei mai mulți vor fi tentați să spună că de vreme ce nu se aplică însemnă că nu-s bune… Eu vreau să ştiți că am verificat principiile respective prin mijloacele care-mi stau la îndemână ca electrician, dar nu am avut posibilitatea financiară să le construiesc decât pe foarte puține din ele şi în general pe cele care mi-au fost accesibile din punct de vedere material. Asta nu înseamnă că nu sunt bune ! Eu le-am pus aici pentru a explica nişte principii şi mai ales pentru a vă îndemna să experimentați… pentru a vă îndemna să încercați să le construiți – pe cele care vă stau la îndemână.

Nimic pe lume nu-i perfect, dar dacă lumea ar fi refuzat să folosească zecile de mii de dispozitive inventate de tehnica mondială de-a lungul timpului doar pentru că nu au mai fost construite şi verificate anterior, am fi fost şi azi în epoca de piatră. Deci puneți mâna şi studiați principiile, studiați bibliografia acestei cărți şi alte surse bibliografice şi construiți şi experimentați… Doar aşa veți avea şansa ca într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat să deveniți liberi, cu adevărat liberi…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Unde şi cum ?

„Există lucruri pe care ştim că nu le putem realiza până când vine cineva care nu ştie acest lucru şi le realizează !" – spunea Einstein**.**

În naivitatea noastră suverană credem în bunătatea divină, credem în cinste şi dreptate, credem în democrație şi libertate.

Adevărul este că nimeni, dar absolut nimeni de pe această planetă nu e liber. Toți suntem, într-un fel sau altul, sclavii cuiva şi în special ai banului.

Cei puțini puternici şi putred de bogați care se cred fericiți prin faptul că au posibilitatea să hotărască sorta celor mulți, în mândria lor nemărginită nici nu-şi dau seama cât sunt de mici şi de nevolnici cu ale lor suflete vândute banului şi puterii.

Noi ceilalți, multe miliarde îndoctrinați de mici de un sistem de învățământ corupt şi mincinos şi de o societate pervertită, ne zbatem disperați muncind întreaga noastră viață pentru a câştiga cu sudoare şi durere, într-o luptă permanentă, banii cu care să satisfacem lăcomia nemăsurată a celor de deasupra noastră care ne îngroapă zilnic în taxe impozite şi facturi. E o lume satanică, anormală, şi inexistentă în altă parte a universului.

Eu visez la o lume normală, o lume care să fie a mea în egală măsură cu a celorlalți….

Visez la o lume în care patrioții să nu mai fie declarați terorişti, iar lupta pentru drepturi civile şi libertăți să fie un nonsens…

Visez la o lume în care niciodată să nu primesc în cutia de scrisori vreo înştiințare de plată, factură, somație sau citație, la o lume în care scrisorile să nu aibă decât un singur rol, acela de a vesti bucuria vieții şi tristețea morții…

Visez la o lume în care să nu muncesc decât pentru bună starea mea şi a familiei mele şi visez la o lume în care munca mea şi a celor din jurul meu să nu afecteze cu absolut nimic pe nimeni…

O lume în care niciodată vreun om să nu ucidă un alt om, o plantă sau un animal, decât în cazuri de forță majoră…

Visez la o lume în care fiecare să iubească şi să respecte viața celuilalt, în egală măsură în care şi-o iubeşte pe a lui…

Visez la o lume în care cele zece porunci să fie reale. Visez la o lume a iubirii şi păcii, o lume a lui Dumnezeu oricum s-ar numi acesta…

Visez la o lume în care niciodată fiul sau nepotul să nu aibă a-mi reproşa ceva cu privire la viața pe care am dus-o şi la moştenirea pe care i-am lăsat-o…

Visez la o lume normală… Dar… sunt obligat să trăiesc într-una aparținând în întregime satanei… Oare mai avem vreo speranță ?...

Atunci când viața noastră nu va mai depinde de bani şi de puțina energie oferită cu zgârcenie nemăsurată de cei de deasupra, atunci toate acestea se pot îndeplini.

Atunci când fiecare din noi va dispune de energie atât cât va avea nevoie acolo unde va avea nevoie, banul nu-şi va mai avea rostul iar cei de deasupra nu vor mai avea nici o putere asupra noastră… O societate responsabilă şi care-şi iubeşte planeta şi urmaşii e acea societate care a renunțat de mult la exploatarea sălbatică a combustibililor fosili… o societate care se bazează exclusiv pe surse locale de energie liberă de mică şi medie putere…

Surse locale de energie liberă… un concept inexistent azi, un lucru inacceptabil pentru potentații de azi, un concept care le închide lor robinetul de la țuțuroiul cu bani şi putere….

Surse locale de energie liberă… un concept inadmisibil pentru marea majoritate a universitarilor de azi… Sursele locale de energie liberă, în concepția lor, sunt doar nişte himere, nişte ipotetice perpetu-uri mobile, a căror existență e respinsă de legile termodinamicii, şi pe care nici măcar nu au bunul simț să le constate şi mai ales să le accepte existența acolo unde ele există…

Vedeți dumneavoastră dragi cititori, după cum v-am arătat la începutul acestei cărți sistemul energetic actual este unul învechit, ineficient şi foarte costisitor. Se impune înlocurea lui cu un alt sistem mult mai performant, mai eficient, mai ieftin… Dar normal că

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

conducătorii actuali ai planetei nu vor să dea din mână găina cu ouă de aur… Nu observați că deja se încearcă acapararea a tot ce mai înseamnă resurse geologice şi energetice ale planetei de câțiva mafioți interesați de putere şi bogăție…

Chiar în aceste zile în care vă scriu aceste rânduri, „domnul” Ungureanu a semnat un acord de vânzare a zăcămintelor de la Roşia Poieni pe două sute de milioane, în vreme ce valoarea reală la prețurile actuale ale acestui zăcământ e de circa cincizeci de miliarde… din care minim douăzeci de miliarde este estimat acum a fi valoarea cuprului. Practic acolo se află 60 % din cel mai mare zăcământ de cupru aur şi alte metale din Europa…

În acelaşi timp „domnul” Mihai Răzvan Ungurenau în lipsa sa totală de patriotism se pregătește să dea tot pe nimic Hidroelectrica şi Nuclearelectrica… precum şi rezervele de cărbune ale țării…

Şi în acest context vă reamintesc că nu de mult, în această iarnă care tocmai s-a terminat mii de familii din județele din sud estul țării au fost îngropate la propriu sub zăpadă, din aceiaşi nepăsare suverană a mafioților care ne conduc…

Au fost oameni care au murit înghețați de frig şi de foame, prizonieri în propriile case, în întuneric şi cu groaza permanentă că casa nemairezistânt la tonele de zăpadă de deasupra se va prăbuşi peste ei…

Ultimele două „generatoare” bazate pe transformatoare amplificatoare Tesla, pe care vi le-am prezentat, sunt capabile să furnizeze fiecare din ele suficient de multă energie pentru a încălzi cu ajutorul caloriferelor electrice zece gospodării ca acelea ale acestor năpăstuiți…

În acelaşi timp pe tot cuprinsul țării au rămas neelctrificate aproape o sută de localități…

Credeți că oamenii de acolo vor să aibă curent electric pentru a urmări la televizor sau credeți că s-ar mulțumi să aibă electricitate pentru a avea lumină şi căldură în casă ?

În toate oraşele din țară în această iarnă în urma măsurilor aberante luate de conducerea țării în ultimul timp, riscă să rămână fără case zeci de mii de familii care nu şi-au mai permis să plătească facturile enorme la energie termică…

Ce credeți, oare nu ar fi fost fericiți toți aceştia să poată avea un asemenea „generator” care să le încălzească electric casa ?

De fapt această tehnologie, extrem de simplă comparabilă cu altele, dacă s-ar aplica nu ne-am mai confrunta cu situații atât de aberante ca aceea de a avea salariul mult mai mic decât ți-a venit factura la căldură…

Dar am ajuns să trăim pe teritoriul a ceea ce a fost odată patria noastră bogată şi plină de fabrici şi uzine, numită România care acum nu mai există decât cu numele…

Am ajuns sclavii celor de sus şi ne simțim din ce în ce mai mult pe zi ce trece ca nişte condamnați la moarte… Numai că un asemenea condamnat este spânzurat sau împuşcat în vreme ce noi murim încet, încet în cele mai groaznice chinuri…

Şi totul pleacă de la facturile la energie … ele depăşesc de multe ori salariul pe care-l avem…

Dacă am avea în casă, în curte, un „generator” care să ne ajute să renunțăm la gazele şi curentul electric furnizate de distribuitorii naționali care de fapt sunt ai unor „băieți deştepți”, întregul nostru salariu în loc să ajungă în buzunarul lor ar rămâne într-al nostru. Şi cu aceşti bani am putea să ne îmbunătățim nivelul de trai. Având căldura, apa caldă, şi aragazul electrice, de la propria noastră sursă de energie am folosi banii pentru a ne îmbrăca decent, pentru a mânca mai sănătos, pentru a ne cumpăra medicamentele necesare sau pentru a mai merge din când în când la câte o stațiune de tratament sau într-o excursie de plăcere la munte sau la mare… Cu toată sărăcia care se declară că ar fi în țară…

Sursele locale de energie bazate pe colectarea din mediul înconjurător a energiei, nu sunt altceva decât nişte porți deschise spre libertate…

În acelaşi timp, în sens strict tehnic ele sunt aşa cum spuneam la pagina 139 nişte baterii, dipoli deschişi în mediul înconjurător, care se reechilibrează pe singura cale posibilă anume prin consumatorii noştri…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Gândiți-vă la satele neelectrificate din creierii Carpaților. Credeți că dacă părinții şi bunicii noştri nu au mai apucat să aducă cablurile înşirate pe stâlpi pentru a le da energie, noi vom mai reuşi ? NU ! Nu, pentru că atunci aceste acțiuni erau rodul unei conduceri responsabile față de popor erau investiții în adevăratul sens al cuvântului, pe când acum, Roşia Poieni, întreprindere extrem de profitabilă care reprezintă poate cea mai mare bogăție care a mai rămas aparținând acestui popor, este dată pe nimic sub pretextul că ar fi neprofitabilă şi că ar datora nişte bani furnizorului de energie electrică. Dar Roşia Poieni e cea mai profitabilă instituție economică care a mai rămas, şi în vreme ce nu au existat cele 15 milioane pentru a se plăti datoria la curent s-au cheltuit 17 pentru a se construi nişte săli de sport în nişte comune unde nu mai există tineret… Această conducere, prin investiții înțelege jaf, furt şi distrugere…

Electrificarea unei case costă zeci de milioane de lei (vechi) atunci când o construieşti lângă liniile de curent electric, cât credeți că ar putea costa când casa se află la zeci de kilometri de cea mai apropiată linie de curent electric ?

Credeți că vor mai vedea vreodată țăranii aceia din satele neelectrificate un stâlp în fața porții lor ? Eu sunt convins că nu…

În schimb sunt convins că cineva ar putea construi cu 2% din sumele necesare branşării la rețeaua națională un „generator” static cu transformator amplificator Tesla, care să-i asigure bietului om din vârful muntelui măcar lumina şi căldura…

În urmă cu nişte ani când m-am mutat în această localitate, pădurea care din totdeauna a înconjurat acest oraş, era deasă frumoasă, curată, plină de păsări de vânat, cu arbori înalți drepți şi sănătoşi şi cu un subarboret bogat. Era o pădure aşa cum ar trebui să arate o pădure sănătoasă şi normală…

În ultimii zece ani guvernanții acestei țări prin politicile de pârjolire a tot şi a toate, au sărăcit populația țării atât de mult, au desființat atât de multe întreprinderi încât lumea, disperată nemaiputând să-şi plătească gazele şi curentul au început să gătească şi să încălzească la foc cu lemne… Lemne pe care le cară zilnic, cu cârca, cu săniuța, cu căruțul, din pădurile dimprejur… Şi aşa se face că pădurea a ajuns în aceşti ani o ruină iar în curând va deveni deşert…

Credeți că-i pasă cuiva din conducerea acestei țări de asta ? Vecinii mei, dacă ar avea în casă o sursă locală de energie care să le poată alimenta un aragaz electric, un boiler şi câteva calorifere, nu ar mai avea de ce să se ducă pe dealuri să defrişeze pădurea…

Credeți că interesează pe cineva asta ?...

În vreme ce bulgarii au reuşit să-i dea afară din țara lor pe americanii de la Chevron, iar tehnologia exploatării gazelor de şist prin fracturare hidraulică este interzisă pe întreg globul datorită pericolului de cutremure şi deşertificare, trădătorii din capul trebilor acestei țări dau licență de exploatare acestor industriaşi criminali în nu mai puțin de 30 de localități răspândite pe întreg teritoriul național… Ştiți ce înseamnă asta ? Destabilizarea celor trei plăci tectonice ce se întâlnesc în Vrancea şi pericolul apariției unor vulcani în zonă. De la aceşti vulcani se poate ajunge ca imensele rezerve de hidrogen sulfurat (gaz exploziv) din Marea Neagră să poată exploda. Dacă ar exploda hidrogenul sulfurat din Marea Neagră, ar fi rase de pe fața pământului în acea megaexplozie, toate țările riverane. În acelaşi timp, întreg teritoriul țării se va transforma-n deşert, deoarece exploatarea prin această metodă, are ca urmare deşertificarea pe o rază de circa două sute de kilometri în jurul exploatării… deşertificare care e datorată chimicalelor extrem de toxice, mult mai toxice decât cianurile, care se introduc în sol. Faceți dumneavoastră dragi cititori experiența şi desenați câte un cerc cu raza o sută cincizeci de kilometri în jurul a treizeci din capitale de județ din țară şi veți constat că datorită acestor criminali de la Chevron şi a celor care le permit să facă ce fac, în maximum 20 de ani România nu va mai exista de loc. Va fi un teritoriu la fel de pustiu cum e acum Sahara, sau Kalahari. Iar dumneavoastră nu ştiți nimic pentru că criminalii care fac asta au ținut totul secret…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Şi pentru ce asta ? Pentru că unii, bolnavi de lăcomie şi cu creierii spălaţi, doresc să devină şi mai bogaţi punând stăpânire fără scrupule pe ultimele rezerve de gaze naturale care există pe planetă… cu preţul unor genociduri de mare amploare.

La ce le-o fi trebuind ? Pentru că nu ştiu că există alternativa energiei libere, pe care mediul academic o clamează ca fiind un nonsens. Pentru că ştiinţa oficială declară toate maşinile energetice cu energie liberă perpetu-uri mobile deoarece încalcă legile termodinamicii ?… Pentru că ei ştiu că aceste maşini nu pot exista, căci aşa le spune lor teoria defectă pe care au învăţat-o pe de rost în anii lor de studii. Pentru că ei nu ştiu şi nu vor să ştie că există oameni care nu ştiu această teorie, sau nu vor s-o ştie şi care le-au făcut…

De fapt să nu credeţi că potentaţii lumii, cei care hotărăsc destinele energetice ale planetei nu ştiu despre energia liberă. Ei cunosc, dar nu doresc să apeleze la această formă de energie pentru că „generatoarele” de energie liberă odată achiziţionate, nu mai există nici o posibilitate de a spolia populaţia de bani…

Cu un asemenea „generator” local montat în gospodărie, nu mai plăteşti niciodată facturi lunare…

Gazele şi petrolul pot fi stocate şi vândute cu „picurişul” la preţuri din ce în ce mai mari pe măsură ce rezervele se împuţinează…

Curentul electric furnizat de marile hidrocentrale, termocentrale sau centrale nucleare, este livrat pe cablu printr-un sistem complicat de reţele de distribuţie care justifică perfect orice motiv de scumpire… Surse perfecte de îmbogăţire…

Sursele locale, de mică şi medie putere oferă independenţa energetică şi prin asta oferă libertate, libertate totală…

Imaginaţi-vă că aveţi în debara o asemenea sursă care e cam de mărimea unui transformator de sudură, şi de la el pleacă opt prize. Câte una spre cele şase calorifere din fiecare cameră din casă, una spre boilerul de apă caldă aflat la baie şi una spre aragazul electric fie el cu plită sau cu inducţie.

Imaginaţi-vă că tot de la el pleacă o altă priză suplimentară care este cuplată la instalaţia de iluminat a întregii case…

„Poa’să ningă, poa’să plouă… am canadiană nouă !” veţi cânta fericiţi…

Imaginaţi-vă că atât în atelier cât şi în bucătărie aveţi un alt „generator” care furnizează tensiune de 220 V la 50 Hz compatibilă cu cea a reţelei naţionale, care vă dă posibilitatea de a folosi motoare, fie ele aspirator, râşniţă de cafea, blender, mixer, uscător de păr, bormaşină flex sau mai ştiu eu ce altă drăcovenie care se-nvârte…

Unde scrie că toate prizele trebuie să fie alimentate dintr-un singur loc ? Ne-am obişnuit cumva comozi ? Da, e comod să bag un ştecăr în priză şi să nu mă intereseze dacă curentul din acea priză e pentru acest ştecăr.

Dar pe de altă parte aşa cum am învăţat să folosim un telefon mobil, un mixer de bucătărie sau un filtru de cafea, putem învăţa şi să recunoaştem tipurile de consumatori electrici şi tipurile de surse de energie şi să folosim fiecare consumator cu sursa propice lui.

Nu-i de loc greu… iar pentru siguranţă aşa cum azi toate sunt standardizate, aşa s-ar putea construi prize speciale pentru consumatorii rezistivi, altele de altă formă pentru cei inductivi şi pentru cei electronici, astfel situaţia s-ar rezolva de la sine. N-ai să poţi să introduci un ştecăr cu picioare lamelare într-o priză cu găuri rotunde şi nici invers…

Pe de altă parte imaginaţi-vă că aţi trăi într-o societate care a renunţat de mult la combustibilii fosili…

Ce credeţi că s-ar studia în şcolile primare ale acelei societăţi ? Nu credeţi că printre materiile de studii va exista şi una numită... să spunem… „Surse de energie” în care să învăţaţi principiile de funcţionare şi de construcţie ale surselor de energie liberă aşa cum învăţaţi azi să utilizaţi un calculator ?

Nu credeţi că o asemenea societate care-şi respectă mediul în care trăieşte ar fi interesată ca întreaga populaţie să ştie încă de mică ce înseamnă respectul pentru viaţa altuia, fie el

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

plantă sau animal, şi ca atare nu credeți că într-o asemenea societate nimeni, dar absolut nimeni nu ar învăța că se poate încălzi omorând un arbore şi dându-i foc ?...

În acea societate ați fi precum cei din filmul „Jurasic Park” sau „Tărâmul uitat de timp” trăind într-o natură luxuriantă dezvoltată într-o atmosferă bogată în oxigen. Ați trăi într-o lume care nici nu va avea conceptul de poluare cu gaze de eşapament pentru că acea societate nu va şti ce-nsemnă „eşapament”

Acolo toate mijloacele de transport fie ele individuale, fie pentru mai multe persoane vor funcționa pe baza unei surse locale de energie care va fi montată sub capotă alături de motor…

În acea societate când veți pleca în excursie, alături de cort veți lua cu dumneavoastră o sursă de circa 10 – 20 kW având dimensiunea şi greutatea unui mic diplomat, şi un radiator şi o plită electrică aşa cum cărați acum după dumneavoastră acele mici aragazuri cu butelie cu gaz sau cu alcool… Atunci nimeni nu se va gândi să taie un arbore pentru a face focul cu el…

Amintiți-vă faptul că acum dacă-ți doreşti să-ți construieşti o casă, o cabană undeva în sălbăticie, în afară de faptul că-ți trebuie tot felul de aprobări birocratice eşti obligat să renunți la confortul oferit de electricitate căci nimeni nu se va obosi să-ți aducă ție cabluri înşirate pe stâlpi până în creierii munților, iar sursele aşa zis regenerabile precum şi grupurile electrogene cu motor cu ardere internă pe lângă că sunt foarte scumpe, greu de întreținut şi exploatat, fac ca costul energiei electrice produse astfel să fie prohibitiv de scump chiar şi pentru cineva foarte bogat…

În momentul în care ați dispune de un „generator” static de energie liberă nu ar mai conta unde vă veți construi cabana visurilor dumneavoastră căci având energie electrică totul se poate rezolva.

Imaginați-vă acum un alt aspect extrem de important pentru care potentații lumii nu permit ca populație să ştie şi să învețe despre „generatoarele” de energie liberă.

Dacă un „generator” static de mărimea unei genți diplomat poate furniza peste 100 kW imaginați-vă ce ar însemna să aveți un tun bas, portabil alimentat la o asemenea putere ?

Practic nimeni nu s-ar putea apropia de dumneavoastră ? Nici măcar trupe întregi de jandarmi şi polițişti nu ar rezista unor infrasunete emise cu o asemenea putere…

Ați deveni pentru sistem şi pentru puterile statului un pericol, ați fi imediat declarat terorist… Asemenea arme **neletale** ar putea oricine construi şi atunci chiar că tâlharii care spoliază acum totul, care distrug totul, care fură cu neruşinare şi cu acte şi fără acte şi cu legi şi fără legi, s-ar simți într-un real pericol…

Am să vă spun ceva dragi cititori, tehnologia energiilor libere aşa cum am mai afirmat în cărțile mele, este una extrem de puternică. Dar tehnologia în sine nu e nici rea nici bună.

E doar tehnologie… devine rea sau bună în funcție de felul cum e utilizată…Credeți că cei de la Chevron ar mai avea curaj să se ducă în lunca Bârladului şi în celelalte 29 de locații din țară să-şi instaleze cu nesimțire suverană instalațiile de foraj prin fracturare hidraulică dacă noi, populația am şti cum să transformăm un generator de energie liberă de o sută sau două de kilowați într-un tun cu impulsuri electromagnetice care să le distrugă instantaneu maşinăriile ?

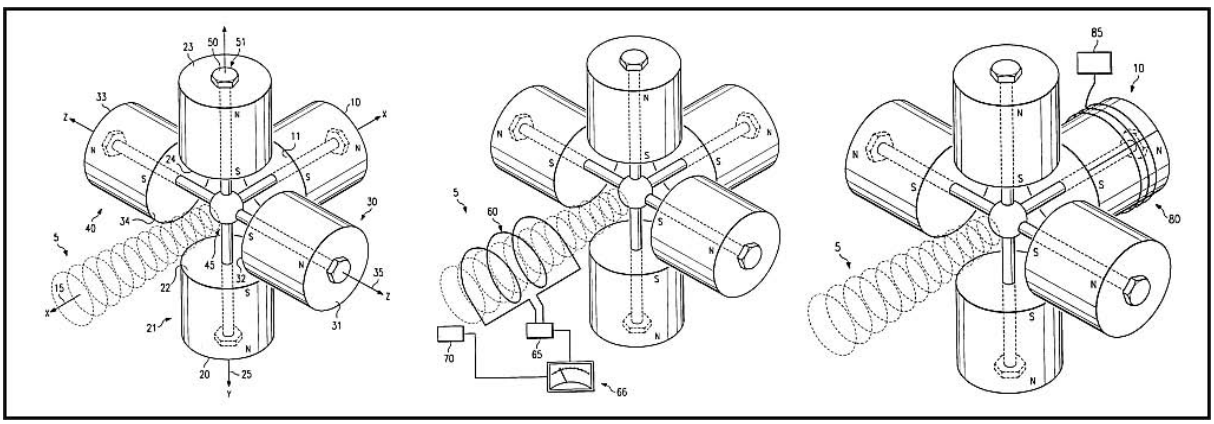

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Precis că nu, dar, ei cred că aşa ceva nu se poate întâmpla…Şi totuşi, dragi cititori, aflaţi că treaba asta e extrem de simplu de făcut, şi stă la îndemâna oricărui lăcătuş, cu cunoştinţe de electricitate sau electrician cu cunoştinţe de lăcătuşărie, oricărui meşter care ştie principiile de funcţionare ale tehnologiilor energiilor libere… Şi nici măcar nu costă mult. Revedeţi bobina tensorială sau caduceu şi studiaţi brevetul ***US 5929732*** din data de ***27 iulie 1999*** intitulat ***„Apparatus and Method for Amplifying Magnetic Beam”*** acordat lui ***Boyd B. Bushman*** ale căror imagini vi le ofer aici.

Aparatul său pentru amplificarea razei magnetice este un generator de puls electromagnetic. Puterea distanţa şi raza de acţiune depind doar de puterea electromagneţilor respectivi. În plus dacă aceşti electromagneţi au miezul format din magneţi de neodim foarte puternici iar bobinele lor sunt alimentate cu curent pulsatoriu atunci puterea de emisie creşte fantastic de mult, la consumuri energetice relativ scăzute…

Acelaşi principiu e valabil şi pentru o bobină caduceu a cărui miez să fie format dintr-un magnet de neodim şi care să fie alimentată cu un curent pulsatoriu…

Nu mai e cazul să mai spun că există posibilitatea ca pe baza unor oscilatoare extrem de simple cum e cel cu condensator, bobină şi eclator să se poată construi generatoare de ultrasunete de foarte mare energie… De fapt puterea tuturor acestor tipuri de arme electrotehnice stă în puterea cu care sunt alimentate…

Căci orice armă de acest gen necesită puteri de alimentare de peste câţiva kilowaţi. Ori tehnologia actuală nu-ţi permite să poţi căra după tine reţeaua naţională ca să poţi alimenta un asemenea dispozitiv… Şi nici o baterie existentă actualmente nu oferă o asemenea cantitate de energie. Dar generatoarele de energie liberă da. Un diplomat care furnizează 150 kW poate fi o armă periculoasă dacă alimentează un generator de impulsuri electromagnetice cum e o bobină caduceu sau o asemenea colecţie de electromagneţi ca-n brevetul lui Bushman…

Toţi aceşti criminali la adresa popoarelor şi planetei mizează pe lipsa de informare a noastră :… neştiind că asemenea dispozitive sunt simplu de construit e logic că nici nu le vei construi.

În plus în cazul ţării noastre sărăcirea extremă a populaţiei face ca cei care ştiu aceste lucruri să nu aibă acces la ele pentru că nu au bani să cumpere materialele necesare construirii lor, şi de asemenea se mai mizează şi pe faptul că unele materiale chiar se găsesc din ce în ce mai greu… Şi cu toate acestea… nu-i greu, nu-i nici prea scump… Trebuie doar ca popoarele să ştie… Trebuie ca în situaţia în care conducătorii lor s-au aliat cu aceşti criminali să aibă cunoştinţele necesare pentru a putea să se apere singuri împotriva acestor crime generalizate.

Poate că se vor găsi unii care să mă acuze că instig la violenţe… Atrag atenţia că toate aceste aparate sunt non letale. Un puls electromagnetic de mare energie nu afectează cu nimic sănătatea unui om, dar distruge iremediabil orice aparat electric care se întâmplă să intre în raza lui de acţiune…

Să luăm cazul unei sonde, de orice tip ar fi ea. De câte ori credeţi că-şi va permite proprietarul ei să o schimbe ? Dacă de fiecare dată când ar fi pusă-n funcţiune un puls electromagnetic trimis de o bobină tensorială aflată cine ştie la câţi kilometri îi va arde tabloul electric şi motoarele, de câte ori credeţi că va aduce acel proprietar o nouă sondă, până ce, scârbit va renunţa ?…

Există soluţii de apărare împotriva acestor criminali fără a atenta la viaţa şi sănătatea lor, dar noi, poporul nu ştim de ele, şi datorită sărăciei chiar dacă am şti, extrem de puţini am avea acces la ele.

Deci după cum vedeţi, energia liberă nu este cunoscută şi se încearcă dezinformarea şi obstrucţionarea proliferării acestei tehnologii nu doar din perspectiva independenţei energetice pe care ne-ar oferi-o ci şi din aceea a faptului că ne-ar oferi şi mijloacele eficiente de luptă şi apărare împotriva criminalilor de deasupra noastră…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Porți deschise

În acest moment pe tot cuprinsul țării noastre sunt neelectrificate peste 60 000 de gospodării din 2100 de localități şi 96 de localități nu sunt racordate de loc la rețeaua națională de electricitate. Aceste sate complet rupte de lumea energetică a țării sunt mai ales în județele Harghita, Caraş-Severin, Alba, Vâlcea, Vaslui, Botoşani, Braşov şi Sibiu.

Electrificarea unei gospodării costă, în medie, 150 000 lei. Acum ceva timp fostul prim ministru Emil Boc afirma bombastic că la sfârşitul anului 2012 se va încheia electrificarea tuturor gospodăriilor din România. Acum, sunt mai multe gospodării fără curent electric decât erau atunci când el făcea această afirmație. Oare de ce ?...

Suma totală necesară acestui deziderat ar fi de circa un miliard de lei (250 mil. €), doar că în ultimii doi – trei ani s-au făcut piscine, săli de sport, patinoare, parcuri şi terenuri de fotbal în pantă, telegondole şi alte minunății de acest gen, acolo unde nu-i nevoie de ele, cheltuindu-se sume mult superioare.

Din electrificarea țării nu se poate fura, căci asemenea lucrări sunt strict reglementate de legislația internă şi internațională…

Soluția declarată de oficialități pentru aceste localități este aceea a „energiilor regenerabile" – adică a panourilor fotovoltaice, turbinelor eoliene şi microhidrocentralelor…

Numai că nimeni nu spune că de fapt folosirea acestor metode duce la cheltuieli cu mult superioare…

De fapt singura speranță a acestora este, aşa cum probabil că v-ați dat seama sursele locale de energie liberă…

Numai că nici unul din primarii din aceste localități nu au auzit de energie liberă, iar multe primării nu au în buget nici măcar banii pentru electrificarea în acest fel a zece gospodării dar-mi-te a unor sate întregi. Spre exemplu pe teritoriul județului Vâlcea sunt 48 de comune în care sunt sate întregi neelectrificate…

Cu toate acestea, investiția cea mai mică în electrificarea acestor gospodării rupte de lume rămâne energia liberă…

Se pot construi „generatoare" de putere mică şi medie care să fie plasate în fiecare gospodărie… Şi bine că mi-am amintit ! Probabil că vă întrebați ce înseamnă în accepțiunea mea mică putere şi medie putere. Pentru mine, mică putere este un consum mediu energetic necesar unei gospodării, adică 50 – 100 kW, în vreme ce în categoria medie putere aş încadra toate sursele locale cu putere de 100 – 400 kW. Aici îl am în vedere şi pe micul generator cu opt bobine al lui Donald Lee Smith, cu ai lui 400 kW. [1000 V x (8x50A)]

Firește că cei care cunosc legea energiei electrice vor sări imediat în sus strigând : e interzis ! Asemenea puteri sunt apanajul exclusiv al statului şi al marilor firme energetice !

Perfect de acord. Cunosc legea energiei electrice, numai că alineatul 2 al articolului 1 al acestei legi spune:

„Nu se supun dispozițiilor prezentei legi:

a). acumulatorii electrici, grupurile electrogene mobile, instalațiile electrice amplasate pe vehicule de orice fel;

b). sursele staționare de energie electrică în curent continuu;

c). instalațiile energetice amplasate în marea teritorială, care nu sunt racordate la rețeaua electrică;

d). sursele electrice cu putere activă instalată sub 250kW."

Deci remarcați că puteți să construiți un „generator" de peste 250 kW, pe care dacă-l faceți portabil, să poate fi mutat din loc de o persoană sau dacă-l montați permanent pe un căruț, o căruță sau automobil, ați scăpat de eventuala acuzație că încălcați legea…

În afară de asta, marea majoritate a surselor energetice de energie liberă de mică putere se pot încadra lejer la acest alineat.

Plecând de la considerentul că 80 – 90% din consumul energetic al unei gospodării sau locuințe este reprezentat de asigurarea energiei termice, iar aceasta e asigurată de consumatori

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

rezistivi – care consumatori sunt perfect utilizabili cu sursele energetice alternative sau pulsatorii de înaltă frecvență – e de la sine înțeles că logica cea mai simplă ne spune că trecerea la aceste surse e evoluția normală din punct de vedere energetic.

În acest fel se poate asigura căldura şi apa caldă menajeră în locuințele noastre, fapt ce va duce încet, dar sigur, spre dispariția obiceiului de a tăia arbori din păduri pentru a-i băga în sobe…

Aceasta reprezintă o revoluție, un salt înainte asemănător cu cel pe care l-a făcut omul atunci când în vremurile copilăriei lui ancestrale a descoperit focul…

În momentul în care vom începe să utilizăm pentru încălzirea noastră, şi nu numai, cu totul alte surse decât cele fosile sau biomasa vie din jurul nostru, atunci şi respectul nostru pentru natura înconjurătoare va creşte.

Odată cu acest respect va apărea şi respectul pentru moştenirea pe care o lăsăm urmaşilor şi asta va însemna pe plan spiritual o înălțare fantastică…

Povesteam în „Totuşi ce naiba-i energia liberă ?!” despre faptul că aplicația tehnologică a efectului Biefeld-Brown care duce la economii fantastice de carburanți simultan cu dublarea vitezei de deplasare a aeronavelor, este folosită doar de aviația militară.

Cu toate acestea aviația militară reprezintă doar 5 – 10 % din totalul aeronavelor care brăzdează cerul. Deci restul de 90 % din avioanele de tot felul de pe glob continuă să fie nişte mijloace de transport ineficiente care consumă mult şi poluează şi mai mult…

Situația este similară în toate domeniile tehnicii mondiale, şi când spun toate, mă refer cu adevărat la toate… toate sectoarele de activitate tehnică ale omenirii au o secțiune extrem de mică ultrasecretă şi foarte performantă care a fost însuşită de cercurile militariste, în vreme ce noi ceilalți continuăm să fim ținuți în ignoranță şi înapoiere doar pentru a fi satisfăcute setea bolnavă de putere a unor pigmei politici sau militari descreierați şi inconştienți…

De fapt ştiți ce suntem noi pentru ei ? Suntem sclavi… Amintiți-vă de „țigancă împuțită” a lui Băsescu, amintiți-vă de tupeul nemaipomenit cu care a tâlhărit-o pe reporterița respectivă de telefon, amintiți-vă faptul că i-a dat un cap în gură unui cetățean arab în plină stradă, amintiți-vă de faptul că a avut tupeul şi nesimțirea să înjure vulgar şi să scuipe nişte călugărițe…

Asta suntem noi pentru ei… nişte nimicure, nişte viermi, nişte țigani împuțiți, nişte bețivi… şi cum ne-au mai numit în ultimul timp…

În vreme ce cei de aici de pe malurile Dâmboviței sunt mai slobozi la gură, mai nesimțiți şi mai infatuați, cei din occident au măcar decența de a nu-şi arăta în public adevăratele sentimente pe care le au față de noi… cetățenii simpli care i-am adus la putere şi pe care ar trebui să-i slujească…

Să nu credeți că veți beneficia vreodată cu adevărat de tehnologiile menite a vă uşura viața şi a vă proteja mediul de trai, să nu credeți că veți fi vreodată altceva decât nişte sclavi… chiar dacă sunteți sau nu conştienți de asta !

Tot ce e mai bun în domeniul inovației şi inventicii umane este rapid acaparat de potentații care stăpânesc toate structurile statale, şi superstatale…

Vouă, simplilor cetățeni ai planetei nu vă rămâne decât să luptați cu disperare, în ignoranță şi sărăcie din ce în ce mai mare, pentru fiecare strop de umanitate şi de dreptate de care ar trebui să beneficiați şi pe care nu le aveți…

Şi ce ne rămâne de făcut ?… Să pornim plini de speranțe şi cu ambiție şi voință de fier pe calea unei noi paradigme energetice…

În momentul în care veți avea asigurată căldura casei din surse proprii vă va creşte nivelul de trai chiar şi cu puținul pe care-l câştigați…

Din acel moment veți putea investi mai mult în viața pe care o duceți, în educația şi viitorul copiilor, în sănătatea dumneavoastră şi acelor dragi, în protecția mediului, şi în multe, multe altele…

Acum câteva luni, țara asta a avut o iarnă normală… aşa cum nu a mai fost de mult…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dar această iarnă normală s-a manifestat ca una extrem de grea pentru că în ultimii douăzeci de ani s-au distrus şi s-au lăsat în paragină toate amenajările destinate a proteja localităţile de urgia viscolelor… În jurul satelor care în iarna aceasta au fost îngropate în zăpadă, de-a lungul secolelor au existat păduri, resturi ale foştilor codri seculari ai Daciei, care ţineau zăpada viscolită departe de sate…

Aceste păduri au fost tăiate şi vândute sub formă de cherestea sau lemn de foc de ciocoii care s-au instalat în posturi în ultimii ani… şi chiar şi de bieţii ţărani, ajunşi într-un asemenea hal de sărăcie încât nu au mai avut la îndemână altă sursă de căldură decât pădurea de lângă sat… Şi aşa satele au rămas la discreţia şi la bunul plac al naturii dezlănţuite…

Acum câţiva ani au fost inundaţii masive… De ce ? Pentru că ceva ani mai înainte nişte nesimţiţi, tot ciocoi au pus mâna pe amenajările hidrotehnice construite cu sudoare de părinţii şi bunicii noştri şi parte din ele le-au distrus parte le-au transformat în iazuri personale de peşte…

Şi amintiţi-vă de reproşul de un tupeu şi o nesimţire totală a lui Călin Popescu Tăriceanu care i se adresa unei bătrâne sinistrate din vestul ţării „Ce vrei fă, să-ţi fac hotel ?!”…

Românul are o vorbă milenară, care este din ce în ce mai des folosită în ultimul timp… „De-aş avea, Doamne, puterea să…”

Puterea aceasta ne e la îndemână prin informare… dar nu acel surogat de informare numit televiziuni şi presă, şi nici acel surogat de învăţământ care se practică acum…

Tot ceea ce eu am învăţat în ultimii zece ani se află pe Internet… De pe internet am învăţat tot ceea ce a dus la scriere prezentei cărţi, a precedentelor precum şi a viitoarelor cărţi…

Deci atât timp cât cei de sus ne restricţionează prin jumătăţi de adevăr şi minciuni învăţământul şi informarea clasică, trebuie să căutăm să ne informăm din alte surse…

Şi informându-ne să aflăm adevărul, să ştim ce se întâmplă şi ştiind ce se întâmplă să aflăm cum putem contracara acest genocid generalizat care se întinde ca o plagă pe tot globul…

Atât timp cât aleşii ajung sus prin înşelătorie şi minciună, nu ne rămâne decât ca după ce au ajuns acolo, să luptăm cu ei, aşa cum în trecut luptam cu cotropitorii – neamuri migratoare, tătari, huni, turci, iar mai de curând cu trupele germane…

Dragi cititori vă rog să înţelegeţi că de circa 50 de ani din momentul în care al doilea război mondial s-a încheiat a început un altul. Un tip de război mult mai pervers şi mai nemilos… Iată că nu mai e mult şi ne vom pierde patria şi identitatea naţională şi dacă guvernul, cei de la Chevron şi cei de la firmele cărora li s-au „vândut” resursele ţării îşi vor continua acţiunile criminale, în câţiva ani de acum încolo această ţară va dispărea efectiv transformându-se într-un deşert…

Nu putem să declarăm război, căci războaiele se declară de conducători, ori tocmai ei sunt cei ce ne distrug… Dar putem pur şi simplu să ne considerăm în stare de război şi să procedăm ca atare. Chiar dacă ţara asta nu mai are armată, marea majoritate a bărbaţilor trecuţi de 30 de ani din această ţară au apucat să depună un jurământ militar, jurământ prin care jurau credinţă poporului şi patriei…

Cum îşi respectă ei acest jurământ ?... Acţiunile de împotrivire pe orice cale posibilă la desfiinţarea poporului şi dispariţia patriei sunt perfect justificate de acest jurământ.

Dacă conducătorii noştri ne distrug, puneţi mâna pe orice armă vă stă la îndemână şi respectaţi-vă jurământul, luptaţi împotriva lor, pe toate căile posibile…

Apăraţi-vă patria şi poporul. Luptaţi pentru a avea ce lăsa moştenire copiilor şi nepoţilor voştri.

Şi să ştiţi că una din cele mai puternice arme cu care putem lupta în acest tip de război pervers este organizarea locală, pe grupuri mici, în cartier, între prieteni şi rude, asemenea trupelor de haiduci din vremurile apuse, asemeni partizanilor mai de curând…

Şi organizaţi căutaţi modalităţi inteligente de contracarare a acţiunilor distructive ale celor de la conducere…

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Odată organizați, schimbați-vă optica, puneți mână de la mână şi sub pretextul că vreți să electrificați gospodăriile din satele neelectrificate începeți să construiți surse locale de energie liberă. Acestea apoi le plasați la început în satele neelectrificate. În acelaşi timp începeți şi întrețineți un program intensiv şi permanent de instruire în acest domeniu, în aşa fel încât din ce în ce mai mulți să ştie să construiască asemenea surse…

Şi la un moment dat se va ajunge la acea densitate a informației şi acțiunii care va aduce un salt, o desprindere definitivă de sistem…

Dacă în fiecare județ din țara asta s-ar organiza asemenea grupuri, în care să fie nu doar simpli electricieni şi lăcătuşi ci şi ingineri, jurişti, oameni de ştiință, în scurt timp pornind de la schimbarea tehnologiei energetice vom descoperi că la un moment dat ne vom fi recuperat țara din mâinile mafioților fie ei statali sau superstatali…

Şi atunci iernile ca cea de anul trecut nu vor mai fi grele, căci atunci poate că ne vom deplasa cu mijloace de transport care vor pluti gravitațional pe deasupra zăpezii, nu vor mai exista ambuteiaje, nu vor mai exista roți rupte şi maşini stricate în gropile de pe şosele…

Şi plecând de aici, se va trece la deplasări tot mai rapide şi mai economice nu doar între localități ci şi între state… şi de ce nu şi mai departe în cosmosul necuprins…

Şi atunci când vom fi reuşit să trecem la o nouă paradigmă energetică vom fi admişi în marele club al civilizațiilor stelare, responsabile…

Şi viitorul va fi al nostru, al omenirii… la fel cum este acum al altora pe care noi nu-i ştim dar care există în jurul nostru în toată galaxia…

Acum nu-i ştim pentru că suntem o rasă distructivă care arde-n foc ființe vii pentru a se încălzi… şi de care ei se feresc cu grijă…

Se mulțumesc să ne monitorizeze îngrijorați, dar se feresc să intre-n contact mai strâns cu noi… la fel cum şi noi ne ferim să punem mâna pe un scorpion sau pe o viperă…

Atunci când vom fi renunțat la a arde combustibili fosili în maşinile şi fabricile noastre şi arbori în sobele din casele noastre, atunci vom fi acceptați şi vom şti de ei căci ni se vor arăta la fel de prietenoşi cum sunt zânele din poveşti…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Încheiere

Ştiu că cartea aceasta poate supăra pe specialişti prin felul cum prezint curentul electric şi alte concepte clasice ale electrotehnicii şi electronicii, dar am ajuns la concluzia că acest mod de prezentare e mai pe înțelesul celor simpli care nu prea au trecut pe la orele de fizică din liceu şi în plus, eu chiar cred că curentul electric nu-i o mişcare ordonată de electroni.

Chiar dacă conceptul acesta al meu nu o fi adevărat, să nu fim fățarnici, la câte minciuni şi jumătăți de adevăr învață copii noştri în sistemul de învățământ oficial, măcar să mai învețe un lucru incorect dar care-i ajută să ducă o viață mai bună, îi ajută să se împace cu ei înşişi şi cu lumea în care trăiesc şi ca urmare să nu se simtă jenați când vor privi în ochii nepoților lor…

Deci chiar dacă acest concept al meu poate părea ciudat, este un mod de a vedea lucrurile puțin diferit, o perspectivă aparte care poate, forte bine, coexista cu ştiința actuală…

Singura diferență e că privind din alt unghi vedem lucrurile altfel iar a vedea altfel poate însemna adesea a vedea mai clar…

Nu ştiu cât de mult mi-am atins scopul. Eu sper din suflet că am reuşit, căci sunt convins sincer că viitorul energetic al omenirii stă în surse statice locale de mică şi medie putere…

Şi cred că dacă principiile lor de funcționare sunt înțelese, mai ales de tinerii de azi, copii lor şi natura în care vor crește ei vor fi salvate…

Poate că ați observat că cele mai multe capitole ale cărții pe care tocmai ați terminat-o poartă titlul „Tesla… şi…” sau „De la Tesla la…”

Nu întâmplător am ales să raportez toată cartea la Tesla. Geniul său în materie de electricitate este incontestabil dar mai ales am vrut să subliniez că tot ce înseamnă azi electricitatea şi mai ales tot ceea ce va însemna aceasta pentru omenire i se datorează lui.

Ați remarcat că printre scurtele biografii prezentate în aceste capitole au fost unii a căror întreagă activitate a fost influențată de faptul că în copilărie, într-un fel sau altul au avut contact cu geniul lui Tesla…

Dacă oligarhiile industrial – bancare s-ar fi format doar cu circa 20 – 30 de ani mai târziu, probabil că azi omenirea ar beneficia de mult, de tot ceea ce a visat Tesla pentru noi…

N-a fost să fie… Dar aşa cum am spus în volumul precedent, eu cred că viitorul omenirii stă în „generatoarele” de energie liberă. Energia punctului zero este tehnologia energetică a oricărei civilizații care se respectă pe sine şi care îşi respectă mediul de trai…

Deoarece domeniul acesta al energiei libere este unul foarte vast am luat hotărârea să continui să vă informez şi cu alte cărți dedicate acestui domeniu. Ca urmare sper ca în curând să mă apuc din nou de scris pentru a vă oferi un al doilea volum „Totuşi ce naiba-i energia liberă !?”.

Deşi situația mea materială nu e una strălucită, eu nemaifiind angajat pe nicăieri datorită vârstei pe care o am, încerc pe cât îmi stă în putere să lucrez zilnic cu gândul că fiecare rând scris de mine va bucura poate, pe cineva.

Dar pe de altă parte deoarece munca mea de scriitor ar trebui să-mi aducă un minim de câştig material, având în vedere că administratorii serverelor pe care am pus cărțile nu mi-au oferit un contract de colaborare plătit, am hotărât să instituie o relație de colaborare directă cu cititorii mei, eliminând orice intermediar.

O relație bazată pe încredere şi respect reciproc cred eu că este mai de preț decât orice intermediar plin de vorbe mieroase şi contracte în spatele cărora se ascunde fierea unei lăcomii suspecte.

Această carte urmează a fi publicată printr-un sistem contra cost. Dar pentru cei care o vor achiziționa gratuit (precis se va găsi cineva s-o pirateze) şi pentru cei care sunt dispuşi să doneze o sumă oarecare peste prețul cu care au achiziționat această carte, ajutându-mă astfel pe mine în studiul în continuare a acestui domeniu, pot s-o facă depunând suma de 20 lei pentru cei ce-au descărcat-o gratuit, sau cât doresc pentru ceilalți, în contul **CEC Bank** deschis pe numele meu : **RO84CECEDB0408RON0620679**.

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În felul acesta, îmi asigurați mie o posibilitate minimă de a-mi continua munca în condiții decente iar dumneavoastră aveți siguranța că veți putea citi o carte scrisă de mine şi în anul care vine.

Sunt conştient că vor fi cititori care nu vor avea posibilitatea materială de a depune această sumă şi pentru ei consider cartea un cadou, dar tot la fel de bine ştiu că încă mai există români care mai au bun simț şi respect pentru munca cuiva şi vă asigur că sunt la fel de conştient că numai datorită dumneavoastră, cititorii, noi scriitorii, avem obiectul muncii, şi cel puțin eu, voi căuta să nu scad ştacheta.

În momentul în care m-am hotărât din nou să scriu şi să public pe Internet am hotărât totodată să merg pe acest drum cel puțin atât cât îmi vor permite capacitățile mele fizice şi intelectuale, spre beneficiul nostru al tuturor românilor.

În plus deoarece eu am făcut publică adresa mea de poştă electronică, prin faptul că am scris-o alături de titlul cărții pe prima pagină, dumneavoastră aveți şansa de a deveni coautori ai cărților mele, căci multe din ideile dezbătute de mine în aceste cărți sunt rodul discuțiilor cu prieteni, cu rude, cu cititori, cu cei cu care am intrat în contact în ultimii ani…

Mulțumindu-vă pentru înțelegere am onoarea de a vă saluta cu stimă !

Cătălin Dan Cârnaru.

31 martie 2012

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Bibliografie

CĂRȚI

Marc J. Seifer – Tesla biografia unui geniu – Pro Editură şi Tipografie Bucureşti 2008
Jeane Manning – Tehnologii free energy – editura Excalibur Bucureşti 2009
D. H. Childress – Manualul dispozitivelor free energy – editura Vidia Bucureşti 2011
D. H. Childress – Fantasticele invenții ale lui Nikola Tesla – editura Vidia Bucureşti 2011
Sir Oliver Lodge – Electrons or the Nature and Properties of Negative Electricity - 1907
Thomas. S. Curtis – High Frecuency Apparatus – 1916 – pdf.
E. Taylor Jones – Induction Coil Theory and Applications – 1932 – pdf.
Vladimir Utkin – Eneergie gratuită – Secretele lui Nikola Tesla pentru fiecare – pdf.
Florin Cătălin Tofan – Conexiuni – pdf.
D. A. Kelly – The Manual of free Energy Devices and Sistems – pdf.
Drunvalo Melchizedek – Spațiul sacru al inimii – pdf.
Dan Combine – Radiant Energy and Over–Unity – pdf.
Peter A. Lindemann – energia liberă, secretele electricității reci – pdf.
Dale Pond – Universal Lows Never before Revealed: Keely's Secrets – pdf.
Hans von Leven – John Ernst Worrel Keely Genius or Fraud ? – pdf.
Donald Lee Smith – Resonance Energy Metods – pdf.
Patrick J. Kelly – Practical Guide to Free Energy Devices – pdf.
Nikola Tesla – Lectures, Patents, Articles – pdf
Thomas E. Bearden – Energy from the Vacuum – pdf.
Thomas E. Bearden – The Final Secret of Free Energy – 1993 – pdf.
Marko Rodin – The Rodin Solution Project – pdf.
T. Henry Moray – The Sea Of Energy în Which the Earth Floats – pdf.
V. S. Grebennikov – Lumea mea – Capitolul 5 – pdf.

WEB

http://ro.wikipedia.org
http://www.scribd.com
http://www.google.com/patents
http://purco.qc.ca/ftp/Steven%20Mark/
http://fymaaa.info/
http://fymaaa.blogspot.com/
http://danielroxin.blogspot.com/
http://magneticcurrent.blogspot.com/
http://www.lightlifetechnology.com/
http://www.subtleenergies.com/ormus/index.htm

am mai folosit şi diferite ziare electronice româneşti, precum şi alte pagini pe care însă le-am vizitat ocazional şi nu am păstrat adresele lor.

t.e. 14121

 Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea fără acordul scris al autorului sunt interzise)

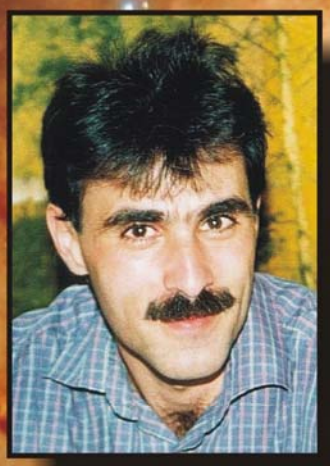

"Există lucruri pe care ştim că nu le putem realiza, până când vine cineva care nu ştie acest lucru şi le realizează"

Albert Einstein

În naivitatea noastră suverană credem în bunătatea divină, în cinste şi dreptate, în democraţie şi libertate. Adevărul e că absolut nimeni pe pe această planetă nu e liber. Toţi suntem, într-un fel sau altul, sclavii cuiva şi în special ai banului. Cei puţini, puternici şi putred de bogaţi care se cred fericiţi pentru că au posibilitatea de a hotărâ destinele altora, nici nu-şi dau seama cât sunt de mici şi nevolnici cu ale lor suflete vândute banului şi puterii. Noi ceilalţi, multe miliarde, îmdoctrinaţi de mici de un sistem de învăţământ corupt şi mincinos şi de o societate pervertită, ne zbatem disperaţi, muncind întreaga noastră viaţă, pentru a câştiga cu sudoare şi durere, într-o luptă permanentă, banii cu care să satisfacem lăcomia nemăsurată a celor de deasupra noastră, care ne îngroapă zilnic în taxe, impozite şi facturi. E o lume satanică, anormală şi inexistentă altundeva în Univers!

Eu visez la o lume normală, în care patrioţii să nu mai fie declaraţi terorişti, iar lupta pentru drepturi civile şi libertăţi să fie un nonsens. Visez la o lume în care niciodată să nu primesc în cutia de scrisori vreo înştiinţare de plată, factură, somaţie sau citaţie, o lume în care scrisorile să nu aibă decât un singur rol, acela de a vesti bucuria vieţii şi tristeţea morţii... Visez la o lume în care să nu muncesc decât pentru bunăstarea mea şi a familiei mele, o lume în care niciodată un om să nu ucidă vreo fiinţă decât în cazuri de forţă majoră. Visez la o lume în care fiecare să respecte şi să iubească viaţa celuilalt ca pe propria lui viaţă. Visez la o lume în care cele zece porunci să fie respectate în mod real, la o lume a iubirii şi a păcii, o lume a lui Dumnezeu, oricum s-ar numi acesta...

Visez la o lume în care niciodată fiul sau nepotul să nu aibă a-mi reproşa ceva cu privire la viaţa pe care am dus-o şi la moştenirea pe care i-am lăsat-o...

Visez la o lume normală !... Dar sunt obligat să trăiesc într-una aparţinând în întregime Satanei ! Oare mai avem vreo speranţă ?...

Atunci când viaţa noastră nu va mai depinde de bani şi de un strop de energie vândută cu zgârcenie nemăsurată de cei de deasupra, atunci toate acestea se pot îndeplini.

Atunci când fiecare va dispune de energie, atât cât va avea nevoie, acolo unde va avea nevoie, banul nu-şi va mai avea rostul iar cei de deasupra nu vor mai avea nici o putere asupra noastră...

O societate responsabilă care-şi respectă şi iubeşte planeta şi urmaşii, e acea societate care a renunţat de mult la exploatarea sălbatică şi primitivă a combustibililor fosili... e o societate care se bazează exclusiv pe surse locale de energie liberă de mică şi medie putere... Sursele locale de energie liberă... Un concept inexistent azi, un lucru inacceptabil pentru potentaţii de azi, un concept care le închide lor robinetul banilor şi al puterii...

Sursele locale de energie liberă... Un concept inadmisibil pentru marea majoritate a universitarilor de azi... Sursele locale de enrgie liberă, în concepţia lor, sunt doar nişte himere, nişte ipotetice perpetu-uri mobile, a căror posibilă existenţă e respinsă de legile termodinamicii, şi pe care nici măcar nu au bunul simţ să le constate şi mai ales să le accepte existenţa acolo unde acestea există !...

ISBN 978-973-0-13996-9